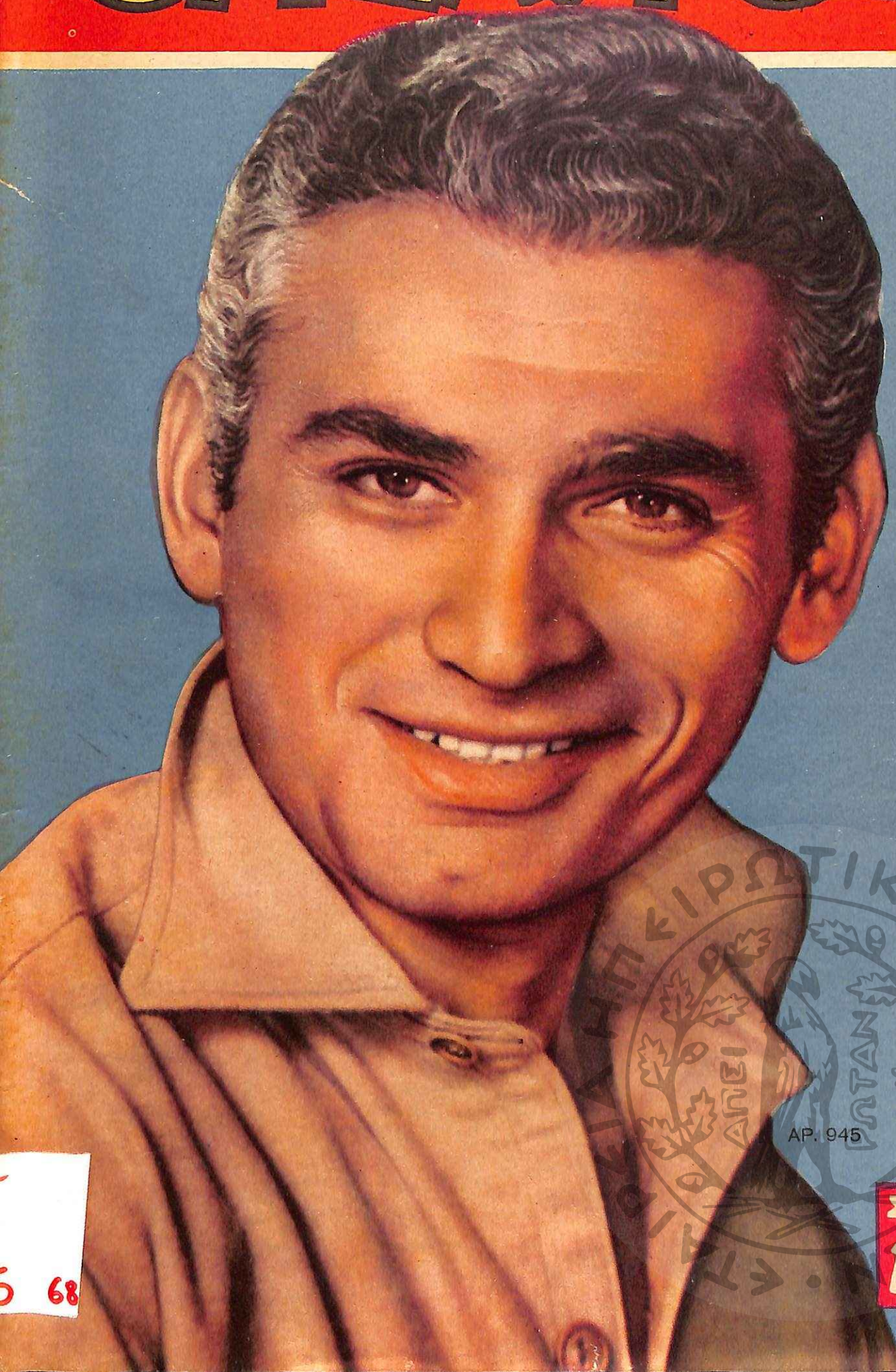

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΑΡ. 945

ΣΕΛΙΔΕΣ

100

5 68

ΑΥΤΗ τη φορά δεν πρόκειται για προσωπική περίπτωση. Είναι άτομο. Προσωπικό έντελως είναι το περιεχόμενο των επιστολών που μας έρχονται. Έξαιρέσι σήμερα με την «Κεφαλλονίτισσα» που γράφει πάνω σε γενικά θέματα: Το πείραγμα. Οι προσφωνήσεις του πεζοδρομίου, τα επιφωνήματα, τα πλεονασματικά, η παρακαλούθη. Είναι πολλοί που περιορίζονται σε μια λέξη, «Δερόσημο μου!» Το λιτό εξοφισμό. Δεν περιμένουν τίποτα από αυτό. Απλώς δίνουν διέξοδο στο θαυμασμό τους. Άλλοι είναι μεθοδικοί, οργανωμένοι, συστηματικοί. Σε παίρνουν από πίσω και δε σ' αφήνουν παρά όταν χάσουν κάθε έλπιδα. Μπαίνουν σε κατάστημα για ψώνια από έξω αυτοί. Κάποτε, όταν μάλιστα είναι άνθρωποι μιας κάποιας ηλικίας, δεν διατάζουν να προχωρήσουν στο εξωτερικό του μαγαζιού, όπου προσφέρονται να εξοφλήσουν το λογαριασμό της κυρίας.

Πολλοί οι τύποι: Οι σιωπηλοί, που παίρνουν από πίσω την κοπέλα χωρίς ν' ανοίξουν το στόμα. Οι φλύαροι, που πλησιάζουν και δεν παύουν να λένε. Οι ρομαντικοί, οι χυδαίοι, οι βωμολοχοί... Είναι και οι άνθρωποι του πρακτικού έρωτα, που από την πρώτη στιγμή θέτουν ζήτημα άμοιρης. Πρόθυμοι όλοι σε προσλήψεις από το σινεμά ως την έκδοσή, ως το κοσμικό κέντρο. Άξιοσημείωτη επίσης η κατηγορία των κουρασμένων, που μέσα από το άμαξι τους, πλησιάζουν το πεζοδρόμιο και σε καλούν σε περιπάτους.

Δεν ξέρω αν το «πείραγμα» είναι σε όλες γενικά δυσάρεστο. Όλες φυσικά, διαμαρτύρονται κάθε φορά που μιλούν για τις «ένοχλησεις» του

Τι εξήγησι έδωσες έσυ στον εαυτό σου, όταν σε καλούσε;...

Μερικές αποσκευές

δρόμου. Ίσως και μερικές να είναι ελκρινείς στις διαμαρτυρίες τους. Έχω όμως την εντύπωση ότι εκείνη που συνήθισε στις οδικές προσφωνήσεις, θα τρέξει στον καθρέφτη της, να δει μήπως συμβαίνει καμιά μεταβολή στη μορφή της, αν τύχη να περάσει τη μέρα της χωρίς κανέναν να τη συνοδεύσει.

Πόσες που μελοχολούν, όταν διαπιστώνουν ότι αρχίζουν ν' αραδιάζουν οι εκδηλώσεις θαυμασμού του ανώνυμου πλήθους. Όπως οι πολιτευόμενοι που τικραίνονται όταν στο τέλος μιας έκδοσης βλέπουν ότι σημαντικά λιγότεροι από την προηγούμενη φορά είναι οι φοιτητές των ψήφων που έχουν συγκεντρώσει. Διαρροή όσων δηλαδή.

Η κυρία μπορεί να είναι αυστηρή. Ποτέ δεν ανταποκρίθηκε στις αυθάδειες των περαστικών. Ποτέ δεν τις ενοχλούσε, ποτέ δεν έδωσε την εντύπωση ότι τις προσέχει. Παραδέχομαι ακόμη, ότι της προκαλούν όργη και αηδία οι χυδαιότητες. Είναι στιγμές που νοιώθει λασπωμένη από τις λεκτικές ακαθαρσίες που της ρίχνουν στο πρόσωπο. Δεν αποκλείεται και να σηκώσει την όμπρελα στο κεφάλι του αναβό. Στο βάθος όμως, όταν το πείραγμα, δεν φεύγει από τα όρια της εύπρεπτης και της διακριτικότητας, κολακεύει. Η ανώνυμη τιμή στην ομορφιά.

Άλλα ούτε η εύπρεπεια, ούτε η διακριτικότητα είναι τα γνωρίσματα του πειράγματος. Του λείπει και κάτι άλλο: η εξυπνάδα. Πόση έλλειψη πρωτοτυπίας... Έκφράσεις στερεότυπες... Η μπαρμπούνια, ο πασάς, η κούκλα, το μωρό... Πειράγματα χωρίς χάρη. Πολύ σπάνια ν' ακουστή το λαϊκό πνεύμα. Ανοητολόγοι, παθιασμένοι ή βαναυσοί οι περισσότεροι. Είναι δε όλα αυτά η μία πηγή των ένοχλησεων της επιστολογράφου. Την ενοχλεί όμως και το άλλο, το ότι δεν την βλέπουν σαν άνθρωπο με ψυχή, με αίσθημα, με τις προτιμήσεις, με τους συνδέσμους της.

Έχει την εντύπωση ότι τη βλέπουν σαν ένα κομμάτι κρέας, που πλανιέται από δά κι' από κεί, έτοιμο να παραδοθεί σ' όποιον το καλέσει. Πάρε κόσμε. Έπαρσι των άρσενικών που νομίζουν ότι μια λέξη τους είναι αρκετή για την κατάκτηση του θηλυκού. Έπαρσι και συγχρόνως υποτίμηση της γυναίκας.

Για στάσου, κύριε. Με ξέρεις ποιά είμαι; Ξέρεις αν δεν επιτρέφω από κηδεία, αν δεν τρέχω σε γιατρό, αν δεν έχω απόλυτη

από μια θέση: Ξέρεις ακόμη αν δεν ελμαι έρωτευμένη; Ξέρεις τον ψυχικό κόσμο μου, τις σκέψεις, την καλλιέργειά μου;... Στο δρόμο κύριε, περπατά μια ψυχή, όχι ένα κορμί, όπως το βλέπεις εσύ. Η ψυχή αυτή έμαθε να δίνει σημασία, στην ουσία της ζωής, να είναι αξιοπρεπής και περήφανη, να μην απαιτήσεις στο σεβασμό των άλλων.

Αν ήταν αυτός ο κανόνας... Αναγνωρίζει η «Κεφαλλονίτισσα» ότι υπάρχουν εξαιρέσεις. «...Το ξέρω, ότι τους περισσότερους άντρες οι γυναίκες είν' εκείνες που τους κάνουν άδειονους, επιπόλαιους, θρασεύς. Βλέπω κοπέλλες που πέφτουν με τα μούτρα στον πρώτο που θα μπη δίπλα τους...». Αλήθεια, αν το «πείραγμα» δεν ήταν αποδοτικό, δεν θα είχε τόσο μεγάλη διάδοσι. Πολλοί που με το πέσ-πέσ, με την παρακαλούθη, με την έντονη ενόχληση, φθάνουν στο σκοπό τους.

Εξαιρέσεις, άραγε, όπως νομίζει η νέα που μας γράφει: Δεν το ξέρω. Απέχουν τόσο λίγο τα όρια της εξαιρέσεως από τα όρια της κανόνας, ώστε είναι δύσκολο ν' απαντήσει κανείς με βεβαιότητα. Ας δεχθούμε όμως ότι την εξαιρεσι αποτελούν αυτές που ανταποκρίνονται στα πειράγματα και δέχονται τη συνοδεία του ανώνυμου που πριν από πέντε λεπτά τους ήταν άγνωστος και σαν ανθρώπινη υπάρχει ακόμη. Στην εξαιρεσι τοποθετούμε τις πρόχειρες κόρες για να συμφωνήσουμε με την επιστολογράφο.

Άλλα υπάρχει ένα σημείο διαφωνίας. Εκεί όπου μας μιλεί για μερικές προσλήψεις. «...Ένας κύριος που μόλις τον ξέρε, κάπου τον είδε, κάπου τη γνώρισε, κάποιος της τόν σύστησε. Τίποτα παραπάνω. Διασταύρωσι στο δρόμο. Τρομάζει να τον θυμηθ. Της διαφεύγει τ' όνομά του. Εκείνος πιάνεται από τη γνωριμία της στιγμής και την καλεί:»

Αν θέλατε να παίρνατε κάτι... την τιμή των όπλων. Συμβουλευτείται το ρολογάκι της, φέρνει μερικές αντιρήσεις, αποστράτην υπόσχεσι ότι δεν πρόκειται ν' άργήσουν και ακολουθεί τον σχεδόν άγνωστό της. Για μια μύρα ήταν η πρόσκληση. Βρίσκεται όμως σε ταξί και το ταξί τους μεταφέρει έξω από την πόλη. Έξοχικό

Να θυμάσαι; Να φύγεις; Να πής ότι δεν είσαι σαν τις άλλες, να τον βρίσκει για τη συμπεριφορά του;...

Υπήρχε κάτι πιο απλό: Να μη τον ακολουθούσες. Πώς δέχεσαι να σου προσφέρει έστω κι' ένα ποτήρι νερό άνθρωπος που όπως σε βάνει στο ταξί. Και δεν το αρνείσαι. Σχεδόν άγνωστος, σε όσωφέρ να σταματήσει.

Τι θέλεις να συμπεράνεις από όλα αυτά ο συνοδός σου; Τι εξήγησι έδωσες έσυ στον εαυτό σου όταν σε καλούσε; Μια πρόσκλησι είναι μια δαπάνη. Αυτοκίνητο, γεύμα, χασμέρι. νείς για να δεχθί μια τέτοια έρμηνεία. Η δε Κεφαλλονίτισσα δεν είναι πατρίδα της αφέλειας.

Δεν μάς λείπουν, κορίτσια, οι συντροφίες. Έχουμε τους φίλους, τους συναδέλφους, τις παρέες μας. Για να ξεκόβει κανείς από αυτούς που τους ξέρε, και να καλέσει έσένα, την άγνωστη, ή την ημιάνγνωστη, θα πη ότι δεν είναι το απλό κουβεντολόι ή πρόθεσι του. Σαφείς οι σκοποί. Από τη στιγμή που δέχεται την πρόσκλησι σημαίνει ότι ξέρεις και τους σκοπούς του. Έκδηλώνονται όμως οι σκοποί, γίνονται προτάσεις ή πράξεις, κι' έσυ διαμαρτύρεσαι.

Θα μπορούσε τότε κι' αυτός, με τη σειρά του να διαμαρτυρηθί και να σου πη: «Γιατί ήρθες, κυρά μου; Πώς σου πέ- ρασε από το νοί ότι στα καλά καθούμενα βάρχανα έκαστο, διακόσιες δραχμές για να περάσω την ώρα μου κοντά σου; Ήσουν βέβαια ότι σε γυναίκα σε είδα και σε γυναίκα σε κάλεσα. Διαφορετικά καλούσα τη μάνα μου, τη θεία μου, την αδελφή μου, ένα φίλο μου.

Τη γυναίκα κάλεσα σ' έσένα και το ήξερες. Το ήξερες και ήρθες. Ήρθες κι' αφού έκανες τον περίπατό του στην έξοχη, αφού έφαγες το φαγάκι του, αφού ήπιες τ' κρασάκι σου, αντί να πής ευχαριστώ φωνάζεις...»

Θα μπορούσε να πη κι' αυτός όλ' αυτά τα πράγματα. Και με το δίκιο του, να μίξω.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Δεν μπορώ να καταλάβω, Καίτη μου, πώς τα καταφέρνεις και κρατάς τον άντρα σου, τα βράδια στο σπίτι. Ο δικός μου είν' αδύνατο να μείνει κοντά μου!

Η δύναμις της συνηθείας

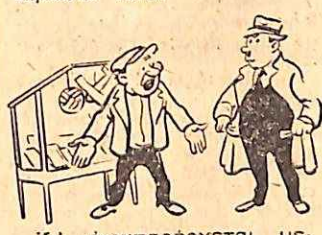

Η ΝΕΑ ΚΑΤΑΚΤΗΣΙΣ
Ο παπαγάλος: Θες να σου πω τι θα σου πη;

Μπαριλίκι γενικών ακολούθησε τις εορτές των Χριστουγεννιάτων και του Νέου Έτους, που είναι, βέβαια οι γραφικότερες του έτους αλλά και οι δαπανηρότερες. Χαρακτηριστική σκηνή στο δρόμο.

Παρτε μπουνμαδάς! Οι τελευταίοι μπουνμαδάς!... φωνάζει ένας υπαίθριος πωλητής στο δρόμο επιδεικνύοντας επάνω στο καρποτάκι του τα υπόλοιπα του μαγαζιού του.

Κι' ένας περαστικός σταματά μπροστά του: — Τι φωνάζεις; του λέει. Είμαστε ταπ!

Κι' αντιπαρέχεται με λαχολικός.

★

Έδωσαν και πήραν τις μέρες αυτές τα ευχτήρια τηλεγραφήματα και οι καρτες. Συνωστισμός μπροστά σ' όλα τα ταχυδρομικά καταστήματα — κεντρικά και ουσιαστικά. Σ' ένα απ' αυτά παρουσιάστηκε κι' ένας υπαίθριος μ' ένα τεράστιο φακέλλο (εξήντα έκαστο επί σαράντα) μέσα στον οποίο υπήρχε μία μικρή ευχτήρια καρτούλα. Ο υπαίθριος έδωσε με σοδαρότητα τον τεράστιο φακέλλο στον ταχυδρομικό υπάλληλο, γιατί δε χωρούσε, φυσικά, στο γραμματοκιβώτιο.

Τι είν' αυτό; ρώτησε απορημένος ο υπάλληλος. — Φακέλλος, κύριε, τι άλλο; απαντήσε με σοδαρότητα ο νεαρός υπαίθριος.

— Και δεν βρήκες φακέλλο μικρότερο;

— Αυτόν θέλω να στείλω, κύριε. Οι διαστάσεις του είναι σύμφωνες με τον κανονισμό και είστε υποχρεωμένος να τον παραλάβετε.

— Και αφού έχεις μέσα μία τόσο θα καρτούλα, γιατί δεν βάσεις ανάλογο φακέλλο;

— Είμαι υπαίθριος, κύριε, δηλώσε ο γενειοφόρος τύπος, και το ευχτήριο μου είναι υπαίθριος τύπου.

— Τότε τράβα να βρής κανένα υπαίθριο ταχυδρομείο να τον στείλεις! απάντησε ο υπάλληλος. Το δικό μας δεν προσέχρησε ακόμα στον υπαίθριο.

— Απαιτώ να τον παρα-

λάβης! επέμενε ο οπαδός του Σίμου.

Και τότε ο υπάλληλος, ο οποίος συνεπώς να είναι και ολίγον τζοράς, του είπε:

— Άειντε ρε τρικά!

Το κοινόν που συνωστίζεται στην ώρα έκδοσης, θορυβώδης, ο δε τρικάς, παραδών την γενειάδα απ' τη φακέλλαρα, απλάνει απτόπτος εν μέσω της πράγ-

κας.

Ο άσπρη του εξωφύλλου μας:

ΤΖΕΟ ΤΣΑΝΤΛΕΡ

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΩΔΙΑΚΗ ΕΠΙΘΕΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΔΡΑΓΙΣΤΕΡΙΟΥ 4 (ΠΑΛΑΙΟ ΚΑΛΥΜΝΟΝΟΣ) ΤΗΛ. 36-781 (11ΜΕ ΔΡΧ. 6)

Παραμονή της μεγάλης εορτής των Φώτων και τα πιτορικά με τα τρίγωνα έχουν επιδεικνύσει την τρίτη, εξόρμησι τους στους δρόμους και τα οπίτια για να μάλουν το «σημεριον τα φώτα και ο φωτισμός και χαρά μεγάλη τ' άφεντη μας».

Όμως, όπως και κάθε χρόνο, η τρίτη αυτή εξόρμησι είναι ξεθυμασμένη και το ευλαδές και φιλοθροσκον κοινόν παρακολουθεί μάλλον με αδιαφορία τους μικρούς. Έτσι καθώς μπήκαν μέσα στο λεωφορείο δύο πιτορικά και ρωτάνε:

— Να τα πούμε; Λαμβάνει, τον λόγον ο εισπράκτορας: — Μας τάναν, μάς τα ζα- νάπαν και μάς πρήξανε.

— Άλλα οι πιτορικοί το λέ- νε, παρ' όλα αυτά και ε.ο. πράττουν τις σχετικές πενα- τοροδεκάρες, ενώ ο εισπράκτορας συμπεραίνει φιλο- σοφικά:

— Να τα πούμε; Λαμβάνει, τον λόγον ο εισπράκτορας: — Μας τάναν, μάς τα ζα- νάπαν και μάς πρήξανε.

— Άλλα οι πιτορικοί το λέ- νε, παρ' όλα αυτά και ε.ο. πράττουν τις σχετικές πενα- τοροδεκάρες, ενώ ο εισπράκτορας συμπεραίνει φιλο- σοφικά:

— Άλλα οι πιτορικοί το λέ- νε, παρ' όλα αυτά και ε.ο. πράττουν τις σχετικές πενα- τοροδεκάρες, ενώ ο εισπράκτορας συμπεραίνει φιλο- σοφικά:

— Άλλα οι πιτορικοί το λέ- νε, παρ' όλα αυτά και ε.ο. πράττουν τις σχετικές πενα- τοροδεκάρες, ενώ ο εισπράκτορας συμπεραίνει φιλο- σοφικά:

— Άλλα οι πιτορικοί το λέ- νε, παρ' όλα αυτά και ε.ο. πράττουν τις σχετικές πενα- τοροδεκάρες, ενώ ο εισπράκτορας συμπεραίνει φιλο- σοφικά:

— Άλλα οι πιτορικοί το λέ- νε, παρ' όλα αυτά και ε.ο. πράττουν τις σχετικές πενα- τοροδεκάρες, ενώ ο εισπράκτορας συμπεραίνει φιλο- σοφικά:

— Άλλα οι πιτορικοί το λέ- νε, παρ' όλα αυτά και ε.ο. πράττουν τις σχετικές πενα- τοροδεκάρες, ενώ ο εισπράκτορας συμπεραίνει φιλο- σοφικά:

— Άλλα οι πιτορικοί το λέ- νε, παρ' όλα αυτά και ε.ο. πράττουν τις σχετικές πενα- τοροδεκάρες, ενώ ο εισπράκτορας συμπεραίνει φιλο- σοφικά:

— Άλλα οι πιτορικοί το λέ- νε, παρ' όλα αυτά και ε.ο. πράττουν τις σχετικές πενα- τοροδεκάρες, ενώ ο εισπράκτορας συμπεραίνει φιλο- σοφικά:

— Άλλα οι πιτορικοί το λέ- νε, παρ' όλα αυτά και ε.ο. πράττουν τις σχετικές πενα- τοροδεκάρες, ενώ ο εισπράκτορας συμπεραίνει φιλο- σοφικά:

— Άλλα οι πιτορικοί το λέ- νε, παρ' όλα αυτά και ε.ο. πράττουν τις σχετικές πενα- τοροδεκάρες, ενώ ο εισπράκτορας συμπεραίνει φιλο- σοφικά:

— Άλλα οι πιτορικοί το λέ- νε, παρ' όλα αυτά και ε.ο. πράττουν τις σχετικές πενα- τοροδεκάρες, ενώ ο εισπράκτορας συμπεραίνει φιλο- σοφικά:

— Άλλα οι πιτορικοί το λέ- νε, παρ' όλα αυτά και ε.ο. πράττουν τις σχετικές πενα- τοροδεκάρες, ενώ ο εισπράκτορας συμπεραίνει φιλο- σοφικά:

— Άλλα οι πιτορικοί το λέ- νε, παρ' όλα αυτά και ε.ο. πράττουν τις σχετικές πενα- τοροδεκάρες, ενώ ο εισπράκτορας συμπεραίνει φιλο- σοφικά:

— Άλλα οι πιτορικοί το λέ- νε, παρ' όλα αυτά και ε.ο. πράττουν τις σχετικές πενα- τοροδεκάρες, ενώ ο εισπράκτορας συμπεραίνει φιλο- σοφικά:

— Άλλα οι πιτορικοί το λέ- νε, παρ' όλα αυτά και ε.ο. πράττουν τις σχετικές πενα- τοροδεκάρες, ενώ ο εισπράκτορας συμπεραίνει φιλο- σοφικά:

— Άλλα οι πιτορικοί το λέ- νε, παρ' όλα αυτά και ε.ο. πράττουν τις σχετικές πενα- τοροδεκάρες, ενώ ο εισπράκτορας συμπεραίνει φιλο- σοφικά:

— Άλλα οι πιτορικοί το λέ- νε, παρ' όλα αυτά και ε.ο. πράττουν τις σχετικές πενα- τοροδεκάρες, ενώ ο εισπράκτορας συμπεραίνει φιλο- σοφικά:

— Άλλα οι πιτορικοί το λέ- νε, παρ' όλα αυτά και ε.ο. πράττουν τις σχετικές πενα- τοροδεκάρες, ενώ ο εισπράκτορας συμπεραίνει φιλο- σοφικά:

— Άλλα οι πιτορικοί το λέ- νε, παρ' όλα αυτά και ε.ο. πράττουν τις σχετικές πενα- τοροδεκάρες, ενώ ο εισπράκτορας συμπεραίνει φιλο- σοφικά:

— Άλλα οι πιτορικοί το λέ- νε, παρ' όλα αυτά και ε.ο. πράττουν τις σχετικές πενα- τοροδεκάρες, ενώ ο εισπράκτορας συμπεραίνει φιλο- σοφικά:

— Άλλα οι πιτορικοί το λέ- νε, παρ' όλα αυτά και ε.ο. πράττουν τις σχετικές πενα- τοροδεκάρες, ενώ ο εισπράκτορας συμπεραίνει φιλο- σοφικά:

— Άλλα οι πιτορικοί το λέ- νε, παρ' όλα αυτά και ε.ο. πράττουν τις σχετικές πενα- τοροδεκάρες, ενώ ο εισπράκτορας συμπεραίνει φιλο- σοφικά:

— Άλλα οι πιτορικοί το λέ- νε, παρ' όλα αυτά και ε.ο. πράττουν τις σχετικές πενα- τοροδεκάρες, ενώ ο εισπράκτορας συμπεραίνει φιλο- σοφικά:

— Άλλα οι πιτορικοί το λέ- νε, παρ' όλα αυτά και ε.ο. πράττουν τις σχετικές πενα- τοροδεκάρες, ενώ ο εισπράκτορας συμπεραίνει φιλο- σοφικά:

— Άλλα οι πιτορικοί το λέ- νε, παρ' όλα αυτά και ε.ο. πράττουν τις σχετικές πενα- τοροδεκάρες, ενώ ο εισπράκτορας συμπεραίνει φιλο- σοφικά:

— Άλλα οι πιτορικοί το λέ- νε, παρ' όλα αυτά και ε.ο. πράττουν τις σχετικές πενα- τοροδεκάρες, ενώ ο εισπράκτορας συμπεραίνει φιλο- σοφικά:

— Άλλα οι πιτορικοί το λέ- νε, παρ' όλα αυτά και ε.ο. πράττουν τις σχετικές πενα- τοροδεκάρες, ενώ ο εισπράκτορας συμπεραίνει φιλο- σοφικά:

— Άλλα οι πιτορικοί το λέ- νε, παρ' όλα αυτά και ε.ο. πράττουν τις σχετικές πενα- τοροδεκάρες, ενώ ο εισπράκτορας συμπεραίνει φιλο- σοφικά:

— Άλλα οι πιτορικοί το λέ- νε, παρ' όλα αυτά και ε.ο. πράττουν τις σχετικές πενα- τοροδεκάρες, ενώ ο εισπράκτορας συμπεραίνει φιλο- σοφικά:

— Άλλα οι πιτορικοί το λέ- νε, παρ' όλα αυτά και ε.ο. πράττουν τις σχετικές πενα- τοροδεκάρες, ενώ ο εισπράκτορας συμπεραίνει φιλο- σοφικά:

— Άλλα οι πιτορικοί το λέ- νε, παρ' όλα αυτά και ε.ο. πράττουν τις σχετικές πενα- τοροδεκάρες, ενώ ο εισπράκτορας συμπεραίνει φιλο- σοφικά:

— Άλλα οι πιτορικοί το λέ- νε, παρ' όλα αυτά και ε.ο. πράττουν τις σχετικές πενα- τοροδεκάρες, ενώ ο εισπράκτορας συμπεραίνει φιλο- σοφικά:

— Άλλα οι πιτορικοί το λέ- νε, παρ' όλα αυτά και ε.ο. πράττουν τις σχετικές πενα- τοροδεκάρες, ενώ ο εισπράκτορας συμπεραίνει φιλο- σοφικά:

— Άλλα οι πιτορικοί το λέ- νε, παρ' όλα αυτά και ε.ο. πράττουν τις σχετικές πενα- τοροδεκάρες, ενώ ο εισπράκτορας συμπεραίνει φιλο- σοφικά:

— Άλλα οι πιτορικοί το λέ- νε, παρ' όλα αυτά και ε.ο. πράττουν τις σχετικές πενα- τοροδεκάρες, ενώ ο εισπράκτορας συμπεραίνει φιλο- σοφικά:

— Άλλα οι πιτορικοί το λέ- νε, παρ' όλα αυτά και ε.ο. πράττουν τις σχετικές πενα- τοροδεκάρες, ενώ ο εισπράκτορας συμπεραίνει φιλο- σοφικά:

— Άλλα οι πιτορικοί το λέ- νε, παρ' όλα αυτά και ε.ο. πράττουν τις σχετικές πενα- τοροδεκάρες, ενώ ο εισπράκτορας συμπεραίνει φιλο- σοφικά:

— Άλλα οι πιτορικοί το λέ- νε, παρ' όλα αυτά και ε.ο. πράττουν τις σχετικές πενα- τοροδεκάρες, ενώ ο εισπράκτορας συμπεραίνει φιλο- σοφικά:

— Άλλα οι πιτορικοί το λέ- νε, παρ' όλα αυτά και ε.ο. πράττουν τις σχετικές πενα- τοροδεκάρες, ενώ ο εισπράκτορας συμπεραίνει φιλο- σοφικά:

— Άλλα οι πιτορικοί το λέ- νε, παρ' όλα αυτά και ε.ο. πράττουν τις σχετικές πενα- τοροδεκάρες, ενώ ο εισπράκτορας συμπεραίνει φιλο- σοφικά:

— Άλλα οι πιτορικοί το λέ- νε, παρ' όλα αυτά και ε.ο. πράττουν τις σχετικές πενα- τοροδεκάρες, ενώ ο εισπράκτορας συμπεραίνει φιλο- σοφικά:

— Άλλα οι πιτορικοί το λέ- νε, παρ' όλα αυτά και ε.ο. πράττουν τις σχετικές πενα- τοροδεκάρες, ενώ ο εισπράκτορας συμπεραίνει φιλο- σοφικά:

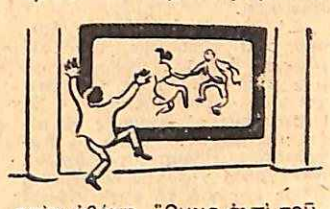
— Άλλα οι πιτορικοί το λέ- νε, παρ' όλα αυτά και ε.ο. πράττουν τις σχετικές πενα- τοροδεκάρες, ενώ ο εισπράκτορας συμπεραίνει φιλο- σοφικά:

— Άλλα οι πιτορικοί το λέ- νε, παρ' όλα αυτά και ε.ο. πράττουν τις σχετικές πενα- τοροδεκάρες, ενώ ο εισπράκτορας συμπεραίνει φιλο- σοφικά:

— Άλλα οι πιτορικοί το λέ- νε, παρ' όλα αυτά και ε.ο. πράττουν τις σχετικές πενα- τοροδεκάρες, ενώ ο εισπράκτορας συμπεραίνει φιλο- σοφικά:

— Άλλα οι πιτορικοί το λέ- νε, παρ' όλα αυτά και ε.ο. πράττουν τις σχετικές πενα- τοροδεκάρες, ενώ ο εισπράκτορας συμπεραίνει φιλο- σοφικά:

ήκους της μουσικής, πήδη- σε απάνω στην οκνη κι' άρχισε να χορεύει μπροστά

στην όδον. Όμως αντί του γενικού ένθουσιασμού ακολούθησαν σφουρίγματα και φοβερά καζούρια:

— Οαααα! Κι' ένα σάπιο λεμόνι-ά- γνωστο που εύρεθεν-σφύρι- ξε στον αέρα και έπληξε καιρώς τον ένθουσιώδη, το- δευτή του ρόκ εντ' ρόλ, το- όποιο αυτοστιγμεί κόπηκε ο σιαστής. Καί οι θεοταί συμπεριαναν εύθυμοι:

— Άλλο η' Αμερική και άλλο η' Ελλάδα!

★

Πλημύρα βιβλίους κατέ- κλυσε και φέτος τις γιορ- τές τους δρόμους της Α- θήνας-καρροτσάκια με α- ραυούς ποικιλοτρόπων και ποι- κιλοτρόπων βιβλίων. Μπρο- στά σ' ένα απ' αυτά, στην οδό Πανεπιστημίου, διαλα- λούσε τους συγγραφείς του ο υπαίθριος βιβλιοπώλης:

— Πάρτε εδω... τους συγ- γραφείς! Όλοι οι μεγάλοι συγγραφείς με δύο ταλλή- ρα! Ο Σαίξπηρ και ο Ίψεν και ο Βίκτωρας Ουγκώ, με δύο ταλλήρα! Τρέξε, κό- σμε, τρέξε! Ο Τολσάι και ο Λουβίτς με δύο μόνο ταλλήρακια. Οι καλύτεροι και μεγαλύτεροι μπουνμα- δές, είναι οι συγγραφείς! Τζαμπα τους βάλανε! Τζα- μπα!

— Ένας βιβλιόφιλος σταμα- τώ μπροστά στον κραυγα- λώ βιβλιοπώλη.

— Έλληνες συγγραφείς, δεν έχεις; τον ρωτά.

— Όχι κύριε! Μόνον ε- υ-

— Έλληνες συγγραφείς, δεν έχεις; τον ρωτά.

— Όχι κύριε! Μόνον ε- υ-

— Έλληνες συγγραφείς, δεν έχεις; τον ρωτά.

— Όχι κύριε! Μόνον ε- υ-

— Έλληνες συγγραφείς, δεν έχεις; τον ρωτά.

— Όχι κύριε! Μόνον ε- υ-

— Έλληνες συγγραφείς, δεν έχεις; τον ρωτά.

— Όχι κύριε! Μόνον ε- υ-

— Έλληνες συγγραφείς, δεν έχεις; τον ρωτά.

— Όχι κύριε! Μόνον ε- υ-

— Έλληνες συγγραφείς, δεν έχεις; τον ρωτά.

— Όχι κύριε! Μόνον ε- υ-

— Έλληνες συγγραφείς, δεν έχεις; τον ρωτά.

Ένα χαρακτηριστικό στιγμιότυπο του Γουίλσον.

ΝΟΡΜΑΝ ΓΟΥΪΣΤΟΝ ο διάδοχος του Σαρλώ

Ο "Αγγλος κωμικός του κινηματογράφου, που δε θέλει να φαίνεται σε τίποτε... Αγγλος!

Αν σας ρωτήσουν ποιος είναι ο ήρωας του κινηματογράφου που πληρώεται περισσότερο από κάθε άλλον στην Αγγλία, μη βιαστείτε να προφέρειτε το όνομα, που ασφαλώς θα σας έρθει πρώτο-πρώτο στο νου: το όνομα δηλαδή του σερ Λώρενς Ολίβιέ.

Μην υποθέσετε επίσης ότι, αφού δεν είναι ο Ολίβιέ, θα είναι ο Άλεξ Γκίνες ή ο Μάικλ Γουάιντνικ, ο τέως σύζυγος της Έλίζαμπετ Τάιλορ. Όλοι αυτοί οι άστερες του αγγλικού κινηματογράφου έχουν βέβαια μεγάλη φήμη, αλλά τον τελευταίο γοητεύει το κοινό, αλλά το επάγγελμά τους δεν τους δίνει τόσα κέρδη όσο είναι αυτά που αποκομίζει ένας άλλος συμπατριώτης τους ήρωας του σινεμά.

Ο άλλος αυτός ήταν εδώ και δύομισι χρόνια ολόκληρα αφανής κι' εξακολουθεί να είναι ακόμα άγνωστος στις περισσότερες χώρες του κόσμου. Πρόκειται για τον κωμικό Νόρμαν Γουίλσον, που τα έβδομαδιαία έσοδά του από τον κινηματογραφικό οργανισμό "Αρθούρ Ράικ", καθώς κι' από τις εμφανίσεις του στο θέατρο και την τηλεόραση, υπολογίζονται σε οκτακκίσις χιλιάδες περίπου δικές μας δραχμές.

Δεν έχει, προς το παρόν, σημασία το ότι το όνομά του είναι ακόμα ελάχιστα γνωστό έξω από την πατρίδα του. Στην Αγγλία, αρκεί να το αναφέρει κανείς στην κουβέντα, για να χαμογελάσουν όλοι γύρω σαν και να χάνει ακούσει κάποιο έρωτο άστειο.

Ο Νόρμαν Γουίλσον χρωστά τη μεγάλη του επιτυχία σε δυο λόγους: Πρώτα στο καταπληκτικό του ταλέντο, που έκανε πολλούς κριτικούς του κινηματογράφου να προλέψουν ότι ο κωμικός αυτός είναι ο διάδοχος του Τσαρλί Τσάπλιν. Και δεύτερο, στο γεγονός ότι η ήθοιά του είναι ολόκληρα μεσογειακή, που δεν έχει δηλαδή τίποτα που να θυμίζει αγγλικό χυμό. Οι "Αγγλοι, λοιπόν, τον θεωρούν σαν ένα «ξένο» κι' αυτός απάντησε κι' επειδή είναι ανθρώπινο να ελκύεται κανείς από ό,τι ο ίδιος δεν έχει, έχουν ξετρελλαθεί μαζί του.

Ο ίδιος ο Νόρμαν Γουίλσον το κατάλαβε εγκαίρως αυτό και φρόντισε να τονίσει επισημασμένα με δηλώσεις του σε δημοσιογράφους, πως το μόνο πράγμα που δε θα επιζητήσει ποτέ στη ζωή του, είναι να κάνει τον κόσμο να γελάει καταφρονώντας στο αγγλικό είδος... εξυπνάδας.

Εδώ και λίγα χρόνια, ο Νόρμαν Γουίλσον ήταν ένας φτωχός διάδοχος και τίποτ' άλλο. Γεννημένος στο Λονδίνο, από μια άσημη οικογένεια, βγήκε στη βιοπάλη από μικρό παιδάκι, αλλά σε χίλια δυο επάγγελάματα, όλα του πόρτου, κι' έφαγε τη φτώχεια «μέχρι το κουτάλι».

Μικροσκοπικός, αβύσσος και μάλλον κακοφτιαγμένος, έκανε το σερβίτορ σ' ένα λαϊκό ρεστوران, όταν κηρύχθηκε ο παγκόσμιος πόλεμος. Ο Γουίλσον, που ήταν τότε ηλικίας είκοσι χρόνων, πήγε στρατιώτης.

Αλλά ήταν τόσο άστεια η εμφάνισή του μέσα στο χαλί, ώστε οι συνάδελφοί του τον πήραν στο φιλό και δεν τον άφησαν ήσυχο με τα συνεχή πειράγματά τους.

Για να αντιμετωπίσει λοιπόν, αυτή την κατάσταση που δεν του ήταν καθόλου ευχάριστη, αποφάσισε να πάρει κρυφά μερικά μαθήματα... πυγμαχίας, ώστε να βάλει στη θέση τους τους πιο ενοχλητικούς απ' αυτούς και να φοβόλη και τους υπόλοιπους.

Όταν, λοιπόν, είδε πως οι συνάδελφοί του έπαψαν να τον πειράζουν, ανέθηκε μία μέρα πάνω σ' ένα κινώτιο και τους είπε:

—Θα σας κάνω πάλι να γελάτε μαζί μου, αλλά τώρα θα το θέλω ο ίδιος. Κι' άρχισε την παράστασή του. Μπήκε τους πάντες και τα πάντα: τον Τσάρλντ, τον Χίτλερ, το συνταγματάρχη του, τη γεροντοκόρη, τον επισκόπο, την πάπια, την ατμομηχανή, τη κομήλα.

Οι συνάδελφοί του κρατούσαν την κοιλιά τους από τα γέλια κι' όταν τελείωσε έτρεξαν να τον συλλάβουν και να τον... πληροφορήσουν πως καταρτίστας σαν αυτόν δεν υπάρχει άλλος σ' όλο το Ηνωμένο Βασίλειο.

Φυσικά, η παράστασή εκείνη δεν έμεινε η πρώτη και τελευταία. Το ταλέντο του Νόρμαν Γουίλσον έγινε γνωστό και σε άλλες μονάδες κι' οι επιδείξεις του γίνονταν περιήγησης παντού.

Έτσι, αφού διαπίστωσε στο στρατό πως είχε μέσα του μια αναμφισβήτητη φλέβα κωμικού, που δε φοβόταν καμμία αποτυχία, ο Νόρμαν Γουίλσον ήξερε πια κατά που να τραβήξει μόλις πήρε το άπολυτήριο του.

Περαιτέρω να πούμε, ότι στο πρώτο θέατρο που προσελήφθη, δεν δυσκολεύτηκε καθόλου να δείξει τις ικανότητές του και να εξασφαλίσει ένα καλό μισθό.

Κάθε βράδυ, στις παραστάσεις που λάβαινε μέρος ο Γουίλσον, χάλαγε ο κόσμος και γρήγορα, άλλοι, πιο πλούσιοι διασκέδασαν άρχισαν να τον κάνουν δελεαστικές προτάσεις για να τον καταφέρουν να υπογράψει συμβόλαια με τα θέατρα τους.

Το άστρο του βρήκε έτσι απότομα πολύ ψηλά και τα λεφτά άρχισαν να ρέουν προς το μέρος του.

Το 1948, ένας Αμερικανός υπεράστροφος τον πήρε μαζί του στις Ηνωμένες Πολιτείες για μία σειρά εμφανίσεων στην τηλεόραση.

Η επιτυχία που σημείωσε εκεί, τον άνοιξε το δρόμο για το Χόλλυγουντ. Ο Νόρμαν Γουίλσον δέχτηκε να παίξει σε μία ταινία, αλλά το «γυρίσμά» της ματαιώθηκε από τις πρώτες σκηνές. Ο Γουίλσον βρήκε πως ο σκηνοθέτης του «σκότωνε» με τις υποδείξεις του τη δημιουργία και παρατώντας τα όλα, στη μέση σηκώθηκε και γύρισε στην Αγγλία.

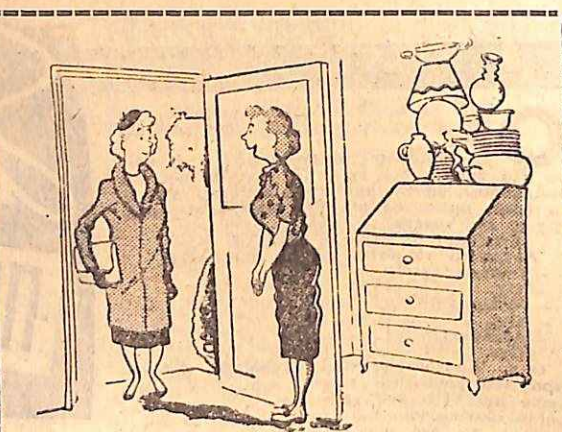
Στην πατρίδα του, δεν άργησαν επίσης να του γίνουν προτάσεις να παίξει στον κινηματογράφο. Αλλά, ξεροντάς πια τον εαυτό του, από το πάθημα του Χόλλυγουντ, δέχτηκε να «γυρίσει» το φιλμ που του προτείναν οι Αγγλοι παραγωγοί, αφού προηγουμένως συμφώνησε με τον σκηνοθέτη ως ποιο σημείο θα...συμμορφωνόταν με τις υποδείξεις του.

Έτσι πρωταγωνίστησε στην περιήγηση ταινία «Της Ματιάς» και κατόπιν σ' ένα δεύτερο φιλμ, που ο τίτλος του είναι «Νά και μία άσπρη μέρα».

Οι ταινίες αυτές απέδειξαν πως ο Νόρμαν Γουίλσον είναι ο κωμικός εκείνος που κατά πάσα πιθανότητα θα διαδεχτεί τον Τσαρλί Τσάπλιν στις μοναδικές ως τώρα επιτυχίες του τελευταίου.

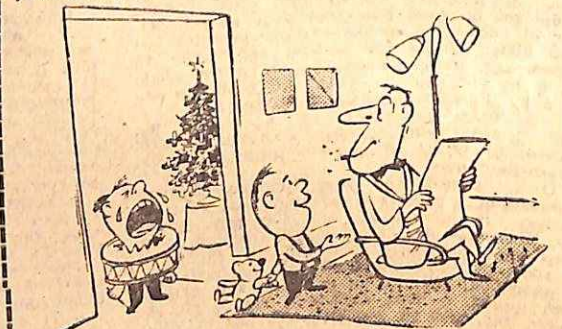
Ο Νόρμαν Γουίλσον ζή σήμερα μία απλή κι' απεριττή ζωή και δεν του άρουν καθόλου ούτε ο θόρυβος ούτε οι πολυτέλειες.

Προς το παρόν, δεν έχει δώσει την καρδιά του σε καμιά γυναίκα κι' ειδικά από ολόκληρα αφανισμένος στην τέχνη του. Άγαπα πολύ το θέατρο, αλλά φαίνεται πως η προτίμησή του είναι μάλλον προς τον κινηματογράφο.

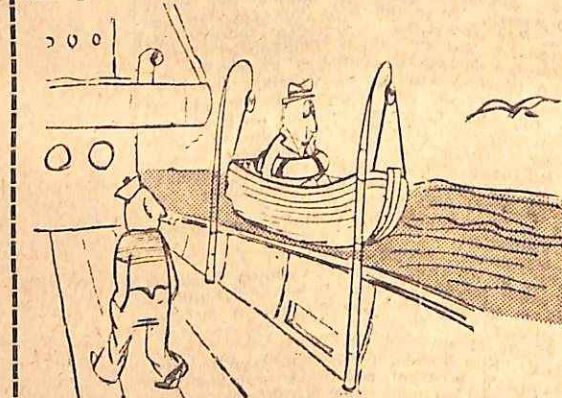

ΜΕΤΡΑ ΑΜΥΝΗΣ

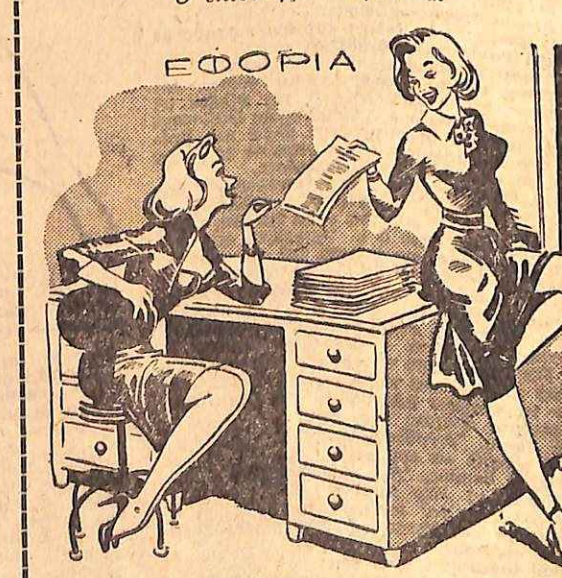
—Νόμιζε, Καίτη μου, πως θα φερνες και το γυιό σου μαζί!

—Τόν ήσυχα, μπαμπά. Δός μου τώρα ένα εισαγωγή να του δώσω, για να μην κλαίη!

Ο επιβάτης που φοβάται

—Κράτα αυτό το όνομα, Λίζα... Άγαμος, χωρίς υποχρεώσεις, με εισόδημα 350.000 δραχμές το χρόνο!

ΠΩΣ ΞΑΝΑΧΤΙΣΤΗΚΕ Ο ΝΑΟΣ ΤΗΣ ΑΠΤΕΡΟΥ ΝΙΚΗΣ

Έξωραϊσμοί και ανασκαφές στο εσωτερικό της Ακρόπολης

Η Ακρόπολις εξωραϊζεται! Επί ένα και πλέον αιώνα αρμόδιοι και... αναρμόδιοι ασχολούνταν με τον Ίερό Βράχο. Προσπαθόν να φτιάξουν κάτι έντονο και εκτός της Ακρόπολης και κάποτε να χαλάσουν ό,τι έκαναν οι προηγούμενοι. Και καθώς έγραφε ένας δημοσιογράφος, πριν από μισόν αιώνα «έπικειρείται κατά εποχάς άμילλα υπερεξωραϊσμοί αρχαίων μνημείων προς διασφάλισιν του δημοσίου χρήματος».

Και έχει περάσει από πολλές φάσεις εξωραϊσμού ο βράχος της Ακρόπολης για να φτάσει στη σημερινή γνώριμη μορφή του, ή μάλλον την εξελισσόμενη, γιατί τα έργα συνεχίζονται και τώρα...

Για τους εξωραϊσμούς που έγιναν στην περιοχή που περιβάλλει την Ακρόπολη εγράψαμε σε παλαιότερα σημειώματα. Θ' ασχοληθούμε στο σημερινό κυρίως με τις ανασκαφές, του περασμένου αιώνα στο εσωτερικό της Ακρόπολης.

Ας ιδούμε όμως πρώτα σε ποια κατάσταση βρισκόταν ο Ίερος Βράχος, όταν τον εγκατέλειψε η τελευταία κατοικήσιμη φρουρά του (31 Μαρτίου 1833).

Ός την εποχή εκείνη η Ακρόπολις χρoσίμευε για φρούριο. Έκτός όμως από το στρατό και τα χαρέμια του φρουράρχου και των αξιωματικών, έμεναν σε μικρά σπιτάκια που είχαν πάρει οι ολόκληρη την έκτασή της Ακρόπολης και άλλες οικογένειες. Άναμεσα στα σπιτάκια αυτά ξεπροβάλλαν οι κολώνες των αρχαίων μνημείων, που τα περισσότερα είχαν πάθει μεγάλες καταστροφές από πολεμικά γεγονότα.

Ο ναός της Απτερου Νίκης δεν υπήρχε διόλου. Είχαν πάρει το υλικό του και το χρησιμοποιούσαν στον προμαχώνα, που είχαν φτιάξει στην είσοδο της Ακρόπολης με προσάρτη από τα Προπύλαια.

Ο προμαχώνας αυτός, που έφτανε ως το Όρειο του Ήρωδη του Αττικού έσκεπαζε ολόκληρα, οχεδόν, τα Προπύλαια, που είχαν μεταβληθεί σε αποθήκες και από τα οποία δε φαινόταν παρά μόνο το επάνω μέρος από τις κολώνες τους.

Το Έρεχθείο είχε πάθει μεγάλη καταστροφή από το βομβαρδισμό του 1826 και είχε πέσει η στέγη του. Και από τον Παρθενώνα είχαν απομείνει μερικές κολώνες, ύστερ' από τη βόμβα του Μοροζίνη και την άρπαιή των μαρμάρων του από τον Έλγιν.

Στο εσωτερικό του Παρθενώνα ήταν χτισμένο ένα τζαμί, στο οποίο στρατώνισκε το απόσπασμα του βαυαρικού στρατού που παρέλαβε την Ακρόπολη από την τελευταία κατοικήσιμη φρουρά της. Και όχι μόνο στρατιώτες είχαν εγκατασταθεί στην Ακρόπολη αλλά ανεβάσαν και κανόνια για να τη μεταβάλλουν σε κάστρο. Ένα από τα κανόνια έριχνε κάθε μεσημέρι μία κανονία για να εδοποιή τους Αθηναίους για την ώρα, επειδή το ρολόγι που είχε στήσει σ' ένα τετράγωνο πύργο στην παλιά αγορά ο Έλγινος είχε πάθει βλάβη στην Επανάστασι και δε λειτουργούσε.

Υπήρχαν ακόμα βαυαροί στρατιωτικοί, από αυτούς που συνόδευσαν τον Όθωνα στην Ελλάδα, που υπέστησαν ότι η Ακρόπολις έπρεπε να οχυρωθεί και να μεταβληθεί σε φρούριο για να εξασφαλιστεί η άμυνα της πρωτεύουσας.

Με τις αντιλήψεις όμως αυτές δε συμφωνούσε ο αρχαιολάτρης και φιλελληνικός βασιλιάς της Βαυαρίας Λουδοβίκος ο οποίος έγραψε στο γυιό του ότι ο Ίερος Βράχος έπρεπε να χρησιμοποιηθεί στο μέλλον μόνον ως αρχαιολογικός τόπος και για καμιά άλλη χρήση. Γι' αυτό ο Όθων, όταν επισκέφτηκε τον Αύγουστο του 1834 την Αθήνα, ανέδειξε στην Ακρόπολη κι' έκανε επίσημα τα ανάκταρα των ανασκαφών και της εκκαθάρισης του εσωτερικού από τα ξένα κτίρια. Λίγο προηγουμένως είχε διορίσει ο Γερμανός αρχαιολόγος Ρώος ως έφορος των αρχαιοτήτων και οι αρχιτέκτονες Σάουμπερτ και Χανσεν τεχνικοί βοηθοί του. Διωρίστηκαν επίσης 12 ανάπαιροι, απόμαχοι της Επανάστασης, για φύλακες της Ακρόπολης.

Ο Ρώος καθόρθως να πείσει την Αντιβασιλεία πως έπρεπε η Ακρόπολη ν' απαλλαγεί από τη φρουρά και τα κανόνια. Και όταν το πέτυχε κι' έφυγε η φρουρά (Σεπτέμβριος 1835) η πρώτη δουλειά που έκανε ήταν να βγάλει τη σκεπή από το τζαμί και τα γύρω σπιτάκια, όπου ήταν εγκαταστημένοι οι στρατιώτες, για να μη μπορούν να ξαναγυρίσουν «σι' έλλειψιν στέγης».

Από τότε άρχισε το ξεκαθάρισμα του εσωτερικού της Ακρόπολης από τα νεώτερα κτίρια, τα περισσότερα από τα οποία είχαν έρειψωθεί στο διάστημα της Επανάστασης. Συγχρόνως έγινε και η πρώτη προσπάθεια για την αναστήλωσι των αρχαίων μνημείων. Ο Χριστιανός Χάνσεν — που έκανε το σχέδιο του Πανεπιστημίου — ανάλαβε να ξαναχτίσει το Ναό της Απτερου Νίκης με το υλικό της που ήταν οπαρμένο στον προμαχώνα των Προπυλαίων. Μία χαλκονομία της εποχής μας παρουσιάζει τον αρχαίο αυτό ναό να υψώνεται και πάλι στην παλιά του θέση, ύστερ' από είκοσι δυο αιώνες!

Το ξεκαθάρισμα του εσωτερικού της Ακρόπολης, που άρχισε ο Ρώος και συνέχισε ο δεύτερος έφορος των αρχαιοτήτων Κ. Πιπτάκης, έδωσε άφορη σε μακρές συζητήσεις. Και οι μὲν υποστήριζαν ότι η Ακρόπολη έπρεπε να μείνει μόνο με τα κτίρια της κλασικής εποχής, οι άλλοι όμως — που δεν ήταν φίλοι μόνο της αρχαίας αλλά και της «παλιάς» Αθήνας — έλεγαν πως έπρεπε να μείνουν και μερικά νεώτερα κτίρια που ήταν χαρακτηριστικά και αντιπροσωπευτικά και άλλων ιστορικών εποχών.

Επικράτησε όμως, ευθύς εξ αρχής, η ορθόδοξη άποψη του κλασικισμού. Οι Έλληνες μόλις ελευθερώθηκαν είχαν πάθει ε-

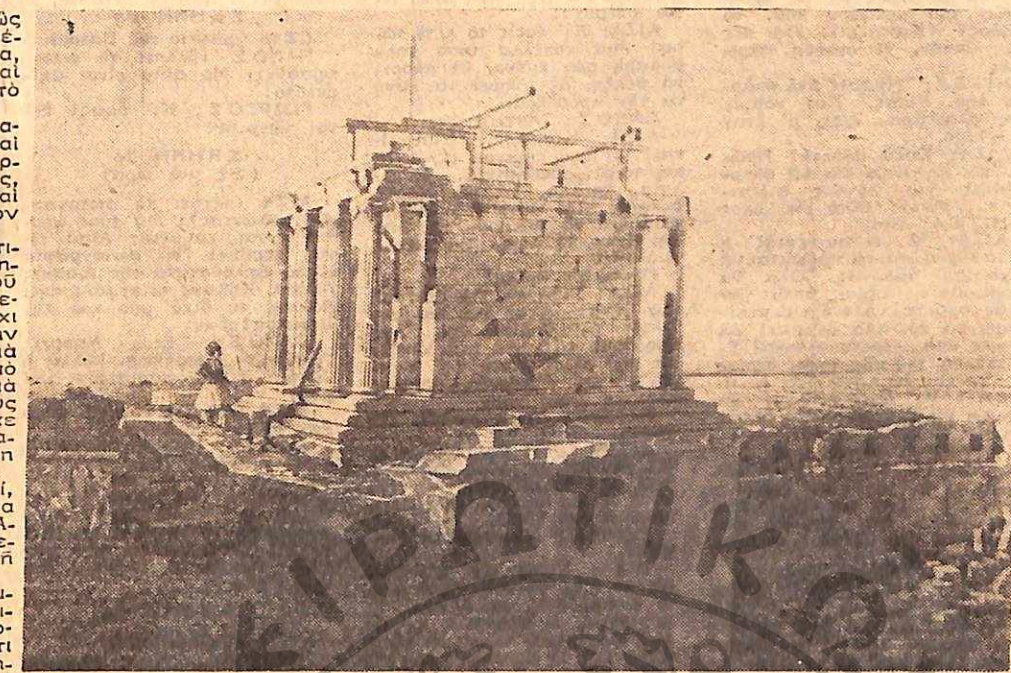
πο... αρχαιοπληξία. Ήθελαν τους εαυτούς των κατ' ευθείαν απογόνους των αρχαίων Έλλήνων και δε δέχονταν κανένα συμβιβασμό με τις άλλες... εποχές. Υπήρξαν άμελικοι διωκτές κάθε ξένου μνημείου και από το διαγνώ δεν έφειναν κάποτε ούτε τα βυζαντινά και μεταβυζαντινά. Έτσι καταστράφηκαν περισσότερες από εκατό γραφικές εκκλησίες της Παλιάς Αθήνας και τόσα και τόσα ωραία κάστρα σ' όλη την Ελλάδα.

Ένα άλλο που απασχόλησε επί δεκαετίες ειδικούς και μη ειδικούς ήταν το ζήτημα της αναστήλωσης των αρχαίων μνημείων και κυρίως του Παρθενώνα. Δηλαδή, αν θα ήταν καλύτερα να ξαναστήσουν τις πεσμένες κολώνες του, συμπληρώνοντας τα κομμάτια, που θάλειπαν με καινούργιο μάρμαρο, ή αν έπρεπε να τον αφήσουν οτά έρείπια που τον είχαν φέρει ο χρόνος και οι καταστροφές.

Ευτυχώς, υπερίσχυσε η άποψη της «αναστήλωσης» κι' έτσι μπορούμε να θαυμάζουμε σήμερα το άθαυτο μνημείο σε πληρέστερη και επιδραστικότερη εικόνα.

Και θα ενθουσιάζονται οι παλαιότεροι τον Παρθενώνα όπως ήταν, πριν από μερικά χρόνια, χωρισμένος ακόμα στα δυο... Στον εξωραϊσμό και στη συμπλήρωσι των ανασκαφών στο εσωτερικό της Ακρόπολης είχε συντελέσει αποφασιστικά ο αρχαιολόγος Π. Καβαδίας όταν έγινε το 1879 έφορος των αρχαιοτήτων και από το 1885 γενικός έφορος των αρχαιοτήτων και των μουσείων της Ελλάδας.

Ο Καβαδίας υποστήριξε ότι ήταν πιθανό να υπάρχουν αρχαιοτήτες κάτω από το διάφορα επίχωματα που είχαν συσσωρευθεί

Ο Ναός της Απτερου Νίκης ξαναχτίζεται στα πρώτα χρόνια του Όθωνος. (Χαλκονομία της εποχής).

στην Ακρόπολη διά μέσου των αιώνων και ιδίως με την επίκωσι που έγινε την εποχή του Περικλέους για να ισοπεδωθεί ο χώρος εκείνος.

Κι' έζητησε ν' ανασκαφεί όλη η έκτασή του εσωτερικού της Ακρόπολης όπου να βρούν το φυσικό βράχο. Ο Χαρίλαος Τρικούπης, που ήταν τότε πρωθυπουργός, δέχτηκε τις απόψεις του Καβαδία κι' έδωσε τις πρώτες πιστώσεις για ν' αρχίσουν οι ανασκαφές που διαρκέσαν επί μια δεκαετία περίπου (1880-1890).

Στις ανασκαφές αυτές που έγιναν με την προσωπική εργασία και επίβλεψη του Καβαδία βρέθηκαν πολυτιμώτατα ανάμματα, επιγραφές και άλλα αρχαία αντικείμενα, με τα οποία έχει πλουτιστεί το μουσείο της Ακρόπολης, που είναι δημιουργήματα του σοφού αυτού αρχαιολόγου, στον οποίον οφείλεται επίσης και η ίδρυσι πολλών άλλων μουσείων, σε διάφορα μέρη της Ελλάδας.

Με τις ανασκαφές του Καβαδία ξεκαθαρίστηκε το εσωτερικό της Ακρόπολης όχι μόνο από κάθε ξένο κτίριο αλλά και από τα χωμάτα που είχαν προστεθεί την εποχή του Περικλή για να ισοπεδωθούν το χώρο γύρω από τον Παρθενώνα και τα άλλα μνημεία.

Γι' αυτόν ακριβώς το λόγο τα πρώτα σκαλοπάτια του Παρθενώνα βρίσκονται σήμερα σε μερικά μέρη, πολύ ψηλότερα από το έδαφος.

Ίσως, θα έπρεπε να ισοπεδωθεί και πάλι ο χώρος γύρω από τον Παρθενώνα και να δημιουργηθούν παρτέρια με άνθη ή με σκέτο πράσινο χόρτο (γκαζόν) στο εσωτερικό της Ακρόπολης, όπως θα ήταν ασφαλώς στα αρχαία χρόνια.

Υπάρχει και η άποψη, που είναι εξ ίσου σεβάστη, ότι με το άστρο περιβάλλον της Ακρόπολης η γυναικότητα του εδάφους πηγαινει καλύτερα και συντελεί στην επιδραστικότερη εμφάνισι των θανάτων μνημείων.

ΕΠΑΜΕΙΝ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

κά μαζί κι' αέτσια, την κύτταξε μία στιγμή. Τά χείλη του ήταν, όπως πάντοτε άγέλαστα. Αλλά — ήταν τάχα ή ιδέα της; — τα μάτια του σαν να της χαμογέλασαν. Ούτε ένα λεπτό δεν βάσταξε αυτή η ματιά, αυτό το φανταστικό χαμόγελο. Την άλλη στιγμή, ενώ κάποιος τραγουδιστής έφηνε από τη δόρυχτρα μία φωνή σηκώθηκε ανάμεσα στο πλήθος; — Ο Μεγακλής!

Και τότε έγινε κάτι αναπάντεχο. οί κερκίδες λές και ζωντανέψαν. Σάν ένα σώμα όλοι οί θεατές σηκώθηκαν. Κι' οί φωνές αϊ κούστηκαν γεμάτες ένθουσιασμό; — Ο Μεγακλής! Ο Μεγακλής!

Ο νέος δεν χαμογέλασε, ούτε έκείνη τη στιγμή. Είθε ή Δάφνη τό αίμα της νεανικής ντροπής να τό σκουραίνει τό μελαγχρινό του πρόσωπο και τό μάτια του να χαμηλώνουν σεμνά. Τόν είδε έπειτα να σηκώνεται σοβαρά, να ύψων ή δεξί του χέρι και να χαιρετάει σοβαρά τό πλήθος.

Οί έπαιφμηίες δυνάμωσαν και κάμψη άρα δεν ήταν δυνατόν να προχωρήσει ή μουσικός άγώνας. Όλοι φαίνονταν οίστηρη-λατημένοι μονάχα από την παρουσία του νεαρού άρματηλάτη.

Όταν έπί τέλους κόπασε ή ένθουσιασμός του πλήθους, ή Μεγακλής κάθισε πάλι στη θέσι του σεμνά, με κατεβασμένα μάτια.

Η Δάφνη δεν τόλμυσε πιά να σηκώσει τά δικά της μάτια. Έτρεμε μήπως μάντευαν όλοι οί θεαταί τό μυστικό της. Προσπαθούσε να ένδιαφερθή γι' αυτά που γίνονταν στην «δρυχόστρα».

Η κιθαρωδία είχε τελειώσει. Τώρα προχωρούσαν στην δρυχόστρα ένας αλλητής κι' ένας τραγουδιστής. Σεβάσιμος, με λευκή γενειάδα ή αλλητής, νέος ή τραγουδιστής, αδύνατος, με μάτια λαμπερά από τό πάθος. Τραγουδούσε κι' αυτός τόν ύμνο στον Άπόλλωνα. Μετά από αυτόν, παρουσίασθηκαν κι' άλλοι.

Σάν σε όνειρο τόυς έβλεπε ή Δάφνη, σαν σε όνειρο άκούγε ή φωνή τους. Τώρα πιά δεν αισθανόταν την έπιθυμία να κλάψη, όπως όταν πρωτοείδε τό νεαρό κιθαρωδό. Τώρα δε σκεπτόταν να συγκρίνη τις φωνές των διαγωνιζομένων με ή φωνή του Νίκανδρου. Όλη της ή σκέψη, ήταν από Μεγακλή, στη διπλή της έπιθυμία!... Άπό τό ένα μέρος να ξανασημανήσει ή ματιά του, κι' από τό άλλο να μη ή συναντήση.

Έτρεμε στη σκέψη πώς θα ξανάβλεπε αυτό τά παρθένα μάτια να την κτύπηνε ή διαπεραστικά, μ' εκείνο τό ανεπαίσθητο χαμόγελο που την ξετρόλλαινε. Κι' από τό άλλο μέρος, ή καρδιά της βούλιαζε στη σκέψη πώς δε θα την ξανασυναντούσε αυτή ή ματιά.

Κόντευαν να τελειώσουν πιά οί μουσικοί άγώνες, όταν σηκωσε ξανά τά μάτια της ή Δάφνη. Η θέσι του Μεγακλή ήταν άδεια. Ο νεαρός αλλητής είχε εξαφανιστή.

«Άθελά της άναστέναιζε. Τότε ή σκουντσε ή μητέρα της, που καθόταν δίπλα της.

— Κόρη μου!... Λίγο άκόμα και τό μυστικό σου δεν θα είναι πιά μυστικό. Τόυμισε ή κοπέλλα. Τά μάτια της κύτταζαν με άγανάπη ή μητέρα της.

Η Φαινορέτη χαμογέλυσε. — Μη ντρέπεται! ής ψιθύρισε. Δεν μου κακοφαίνεται διόλου, σε βεβαίω, διόλου. Κι' εγώ αν ήμουν στην ηλικία σου, θα τόν έρωτεύονουν. Γι' αυτό σου τό αίσθημα, δεν πρέπει διόλου να ντρέπεται.

Τώρα κοκκίνισαν τά μάγουλα της παρθένας από χαρά. Και, καθώς κατέβαιναν από τό θέατρο, άνάμεσα στις άνημέμενες ροδοδάφνες, της φαίνονταν πώς ή άέρας ήταν πιά ανάλαφρος κι' ή φύσι πιά γιορτερή.

Πληροφορίες

— Πιστή μου Φερηνίκη. Νά μου φέρης σωστές πληροφορίες. Πήγαινε στού Κουρίτη. Έκεί καί ή μάθη.

— Ένωια σου, αφέντρα μου. Με κάθε τρόπο θα προσπαθήσω να σ' ευχαριστήσω. Κοκκίνισε ή Φαινορέτη, σαν να ήταν ή ίδια ή έρωτευμένη παιδούλα, καθώς έβλεπε αυτή ή διαταγή στη Φερηνίκη, ή βγάγια της Δάφνης.

Είχε πάρει μόνη της την πρωτοβουλία να φέρη σε άσσιο πέρας τό αίσθημα αυτό της κόρης της.

«Αν μάθω πώς είναι άντάξιος της Δάφνης, θα πώ στον άντρα μου να βοηθήσει κι' αυτός, συλλογιζόταν. Στο μεταξύ, όμως, δεν υπάρχει λόγος ν' άνακατεύονται οί άντρες στα ζητήματα της γυναικείας καρδιάς».

Δέ δυσκολεύθηκε ή πιστή βάγια να βρή τό ταπεινό σπιτάκι του Βοσκού Κουρίτη. Ήταν χτισμένο σε μία πλαγιά, που αντί-κουζε ή θάλασσα. Ένα φτωχό δωμάτιο και δίπλα μία μάντρα για τό πρόβατα. Εκεί μέσα ήθελε ή Φερηνίκη μόνη της την Περίαλλα, ή γυναίκα του Βοσκού. Ήταν μία γερόντισσα με μαλλιά όλόλευκα και με έξυπνα μαύρα μάτια. Στην άρχή, φάνηκε δύσπιστη.

— Καί τί σ' ένδιαφέρει έσένα, ώ ξένη, ή Μεγακλής;

— Μη φοβάσαι, άποκρίθηκε ή Φερηνίκη. Δεν πρόκειται να χρησιμοποιήσω αυτό που θα μου πής για κακό. Ίσα-ίσα, αν μάθω γι' αυτόν, μπορώ να τόν κάνω εύχισμένο...

Τά διαπεραστικά μάτια της Περίαλλας κορφώθηκαν στη βάγια.

— Καί τί δύναμι έχεις έσύ;

— Έγώ; Καμία. Είμαι μία φτωχική σκλάβα, όπως βλέπεις. Αλλά ή κυρία μου είναι μία πλούσια άφέντρα κι' ή κύριός μου έχει πολλά αγαθά. Τό μεγαλύτερο αγαθό τους όμως είναι ή κόρη τους. Μία μονακριβή κόρη...

— Ποιό είναι;

— Τ' όνομά τους δε θα στ' πώ. Δεν ταιριάζει να λέγεται τ' όνομα μιάς κοπέλλας έτσι από στόμα σε στόμα. Τό μόνο που σε διαβεβαίω, είναι, ότι, αν ή Μεγακλής γίνη σύζυγος αυτής της κοπέλλας, δεν θα ύπάρχη πιά εύχισμένος άντρας στον κόσμο.

Η δυσπιστία της Περίαλλας έφυγε σιγά-σιγά. Τά μάτια της πήσαν μία έκφραση πιά φιλική.

— Θα σου μιλήσω, πρόσφερε στο τέλος. «Αν κι' ή άντρας μου μόνος άπαγορεύσει να μιλά για τό Μεγακλή. Αφού όμως μου δοκίμασει πώς ποκείται για την εύτυχία του...

— Στο δοκίμασε!... Τό Μεγακλή τόν αγαπώ σαν παιδί μου, ψιθύρισε ή γυναίκα του Βοσκού, και σκούπισε ένα δάκρυ που έχοχταν κλεφτά-κλεφτά στα βλεφάρά της. Δεκατέσσερα χρόνια ήμουν μία εύχισμένη μάννα... Αλλά να στα πώ από την άρχή... Ήμουν παντρεμένη είκοσι χρόνια με τόν Κουρίτη κι' οί θεοί, δεν είχαν ευδοκήσει να μάς δώσουν την εύλογία σου να χαρούμε κι' έμεις ένα παιδάκι στο φτωχό σπιτικό μας. Καυμός μεγάλος, πολύ μεγάλος... Δεν έρω αν έχης παιδιά έσύ...

— Κι' έμένα δε μ' άξίωσαν οί θεοί να-χω δικό μου παιδί. Αγαπώ όμως σαν παιδί μου την... Αχ, παρά λίγο να σου μαρτυρήσω τ' όνομά της! Λέγε... Ότσοτό να είσαι σίγουρη πώς νοιώθω τόν πόνο σου.

— Μέρα-νύχτα παρακαλούσαμε τούς θεούς να μάς δώσουν αυτή την εύτυχία. Τά χρόνια όμως περνούσαν και δεν εισάκουαν τις προσευχές μας.

«Όλοι γύρω μας ήξεραν τόν καυμό μου και πολλές γυναικές είχαν προσπαθήσει να με βοηθήσουν με διάφορα γιατροσόφια. Άδικά όλα!... Τά μαλλιά μου άρχισαν ν' άσπρίζουν, και ζύγωνε ή καιρός που δεν θα ήσαν πιά δυνατόν να γίνω μητέρα. Τότε έγινε τό θαύμα...

«Ένα παιδάκι στην πόρτα του Βοσκού

Ήταν ένα παγωμένο βράδυ του Γενάρη. Κάθε μέρα περιμέναμε να χιονίση, για να ξεθυμάν ή καιρός. Δεν χιονίσε όμως και τό κρύο ήταν άβάσταχτο. Η μόνη παρηγοριά σ' έμάς εδω γύρω τούς φτωχούς, ήταν να κλεινόμαστε χωρίς στα σπύτια μας, ν' άνάβουμε κανένα κούτσουρο στο τζάκι και να πέφτουμε στα κρεβάτια μας.

«Αυτό είχαμε κάνει κι' εκείνο τό βράδυ. Ό ύπνος άρχισε κιάλας να βασιίνει τά βλεφάρά μου, όταν μου φάνηκε πώς άκούσα κάποιον παιδιάτικο κλάμμα έξω από τό σπύτι μας. Τό είπα τό Κουρίτη.

— Ή ιδέα σου! άποκρίθηκε αυτός. Ποιό παιδί μπορεί να βρίσκεται έξω τέτοια ώρα, μ' αυτή την παγωνιά;

«Σε λίγο όμως άκούσε κι' αυτός τό κλάμμα.

— Κάποιον μωρό κλαίει! είπε. «Έγώ πετάχτηκα από τό κρεβάτι μου. Ή καρδιά μου χτυπούσε να σπάση. Δεν έξω γιατί είχα ένα τέτοιο προαίσθημα. Με φόβο πήγα και ξεσπώντας την πόρτα.

«Κάτι σάλεψε στο κατώφλι τό σπύτιού. Έσκυψα... Είδα ένα μωγοσλάκι. Τ' άσπαζε με λαχτάρα, τό πήρα μέσα, έκλεισα πίσω μου την πόρτα. Ο άέρας είχε υπή στο σπύτι, κούος διαπεραστικός. Και τό μωρουδάκι σπασσορούσε στο κλάμμα.

«Στό φως του λυχναριού, τό κούταξα. Φαίνονταν πολύ μικρό, νεογέννητο. Πεταχτηκε κι' ή άντρας μου, σκύωμε μαζί και τό παρατηρήσαμε. Ήταν ένα γερό κι' όμορφο νεογέννητο αγοράκι. Τά ρούχα που φορούσε έδριχναν πώς δεν ήταν από τούς Δεληφούς. Μάλλον από κάποιον κοντινό χωριό. Ένώ τό κούταζαμε έκστατικοί, χτύπησε ή πό-τα μας. Άνοιξα. Στο κατώφλι παρουσιάστηκε μία γυναίκα με τό πρόσωπό της σκεπασμένο μ' ένα πυκνό πέπλο.

— Τί θέλεις; Ποιά είσαι σύ; ή ρώτησα.

«Άρφησε να μου άπαντήσει. Στο τέλος, ή φωνή της άκούστηκε. Μία φωνή πολύ νεανική: «Ήρθα να σάς πώ για τό παιδάκι που ήύρατε στην πόρτα σας, μου είπε. Είναι θέλημα τών θεών να τό αναθρέψετε σεις. Πολλές φορές, παρακαλέσατε τούς θεούς να σάς χαρίσουν ένα παιδί. Σας τό στέλνουν αυτό τό παιδί, με την έντολή να τό αναθρέψετε με αγάπη και με στοργή, σαν παιδί σας. Νά τό φρονάξετε Μεγακλή. Τό φυλάχτο που φορεί στο λαιμό του, να τό πύπε να μην τό άποχωρίστη ποτέ. Αυ-

τό μπορεί μία μέρα να τόν βοηθήση. έσεις να πάρετε ούτά τά χρήματα για να τό αναθρέψετε, όπως ταιριάζει σ' ένα παιδί από άρχοντική οικογένεια...

«Έξωγε από τόν κόρφο της ένα σακ-κουλάκι με νομίσματα, μου τόδωσε στο χέρι. Και, πριν προφθάσω να καταλάβω τί γινόταν καλά - καλά, εξαφανίστηκε μέσα στο σκοτάδι.

«Ένα γενναίο μικρό παλληκάρι

Η Φερηνίκη άνοιγε τά μάτια της διά-πλοτο.

— Κι' έτσι τόν αναθρέψατε σεις; ρώτησε με έαυμασμό.

— Ναι, καλή μου γυναίκα. Άπό ή στιγμή που τό έπιασα στα χέρια μου αισθανόμνη πώς τό αγαπούσα σαν παιδί μου. Κι' ή άντρας μου δεν έφερε αντίρρηση.

— Δέ σκεφτήκατε να μάθετε ποιά ήταν ή γυναίκα, που σάς χτύπησε την πόρτα;

— Σίγουρα ή μητέρα του παιδιού...

— Δεν ή γνωρίσατε;

— Ήταν σκεπασμένη με βαρύ πέπλο. Ούτε καί ή φωνή της γνωρίσαμε. Σίγουρα θα είχε έρθη από άλλου...

— Κανένα άλλα σημαδιό δεν είχε τό παιδί, που να σάς βοηθήση ν' αναγνωρίσετε τούς γονείς του;

— Όχι... Δεν είχε κανένα σημαδιό. Ίσως αν άναστατάναμε τόν κόσμο, αν ρωτούσαμε στα γειτονικά χωριά, να βρισκόταν ή γυναίκα που μάς τόφερε έτσι μ' αυτό τό μυστηριώδη τρόπο. Αλλά, γιατί να τό κάνουμε αυτό; Άφού τό αγαπήσαμε άμέσως κι' άποφασίσαμε να τό κρατήσουμε για παιδί μας, δεν ύπήρχε λόγος να βρούμε ή μητέρα του... Ήταν δικό μας... Τό πρωί είπαμε σ' όλους γύρω πώς μάς τόφερε κάποιος που δεν ήθελε να γίνη γνωστό τ' όνομά του. Και για να εμπνεύσουμε τό σεβασμό είπαμε κι' ένα ψέμμα. Ότι είναι από μεγάλη γενιά, τό παιδάκι αυτό...

— Δεν ήταν ψέμμα, άφού σάς τό είπε κι' ή άγνωστη γυναίκα...

— Άπό θέλεις να ξέρουμε; Τό παιδί ήταν γερό και δυνατό. Μόλις μεγάλωσε λίγακι, φανερώθηκαν κι' άλλες χάρες του. Ήταν έξυπνο, ποικητικό για μάς, και θαρραλέο. Τό θάρρος του επέβαλε τό μικρό αυτό άμέσως στους συνομηλίκους του. Ήταν έτοιμος πάντα να χτυπηθή για τό δικό, να ύποστηρίξη τόν αδύνατο, να βοηθήση. Οί φίλοι του αγαπούσαν και τόν φοβότουσαν. Ήταν εύθυμος, γελαστός, έλεγε άστεία, μάς έκανε πολύ εύχισμένους. Όλοι τόν λάτρευαν!

— Δεν ήξερε πώς δεν είναι γυιός σας;

— Δεν είχε ιδέα. Είχαμε παρακαλέσει όλους να μη του τό μαρτυρήσουν ποτέ, άκόμη και στα παιδιά τους να μη τό πούν, για να μη τό μάθη ή Μεγακλής.

«Αλλά κανένα μυστικό δεν κρατιέται αιώνια. Ήρθε ή στιγμή που τάμαθε όλα τό δύστυχο παιδί.

«Δεν ξέρεις τόν πατέρα σου!»

«Μία μέρα μάλωσε μ' ένα παιδί, ένα κακό παιδί πουδερνε αλύπητα τούς μικρότερους. Ο Μεγακλής τόν έριξε κάτω και δεν ήθελε να τόν άφήση να σηκωθή, αν δεν έδινε τό λόγο του εκείνος πώς δεν θα κακομεταχειριζόταν άλλη φορά τό μικρό κι' αδύνατο παιδί. Τότε, έγινε τό κακό. Θρασύδειλος εκείνος έδωσε τό λόγο του, κι' ή Μεγακλής τόν άφησε να σηκωθή. Εκείνος τότε — τόν έλεγαν Τήλεφο — σηκώθηκε, πήγε λίγα βήματα μακριά, κτύπησε τό Μεγακλή καλά - καλά στα μάτια, και τού φώναξε:

— Μας κάνεις τό μεγάλο, κι' όμως είσαι χειρότερος απ' όλους μας! Έμεις ξέρουμε ποιόν έχομε πατέρα τουλάχιστον! Έσύ όμως δεν ξέρεις τόν πατέρα σου!...

«Ο Μεγακλής δεν έδωσε σημασία στην άρχή. Ο Τήλεφος όμως τό ξαναείπε. Τότε ή Μεγακλής κατάλαβε. Μ' ένα πήδημα βρέθηκε πάλι κοντά στον Τήλεφο, τόν άρπαξε από τό λαιμό, αν και εκείνος ήταν πιά ψηλός και πιά βαρύς.

— Γιατί τά λες ούτά; τού φώναξε. Κατηγορεύς ή μητέρα μου ότι δεν ήταν πιστή στον πατέρα μου!...

«Όχι! άποκρίθηκε εκείνος μισοπνιγμένος από τό σφίξιμο τών χεριών τού νέου. Ούτε κι' ή Περίαλλα είναι μητέρα σου! Ρώτησε και, θα μάθης...

«Τότε ή Μεγακλής χαλάρωσε τά χέρια του.

«Πώς ήρθε στο σπύτι, δεν μπορώ να σου περιγράψω, — συνέχισε ή Περίαλλα με μάτια βουρκωμένα. Από τό κατώφλι που ή είδα κατάλαβε πώς κάποιος κακό συνέβη.

«Ήρθε, κίτρινος σαν νεκρός, στάθηκε μπροστά μου, με κτύπησε καλά - καλά στα μάτια και με ρώτησε:

«Πές μου την αλήθεια, δεν είμαι παιδί σου!...

«Ένας λυγρός σταμάτησε ή διήγησι της δύστυχης γυναικας.

— Τί να τού πώ; Τί να τού πώ; στέναξε, στριφογυρίζοντας τά χέρια της, βα-σανισμένη. Θέλησα στην άρχή να έπιμεινω στο ψέμμα. Τά μάτια του όμως με κύτταζαν τόσο ίσια, τόσο τίμια... δεν είχε πιά ποτέ ψέμμα στη ζωή του ή Μεγακλής. Με κύτταζαν βαθεία και περιμένα. Ήξερα πώς αν τούλεγα ψέμμα, αυτός δε θα ήσυχάζε, θα ρωτούσε και θα ξαναρωτούσε, θα τό μάθαινε όποιοδήποτε από τούς ξένους. Γι' αυτό τού είπα την αλήθεια...

Σταμάτησε ή γυναίκα του Βοσκού. Πο-τάμι έτρεχαν τά δάκρυα στο μάγουλό της.

— Δέ θα ξεχάσω ποτέ τό πρόσωπό του εκείνη ή στιγμή! είπε. Ναι, όσο κι' αν ήσω, δεν θα τό ξεχάσω. Ήταν κίτρινος σαν τό λεμόνι και τό χείλη του άσπρα. Κάμψη ώρα δε μιλούσε. Τούλεγα εγώ, τούλεγα, προσπαθούσα να τόν πείσω πώς δεν είχε σημασία. Αυτός, μετά πολλή ώρα πρόσφερε μονάχα λίγα λόγια:

«Όποτε έχει δική μου με περιφρονη ή Τήλεφος! Δεν έχω πατέρα, δεν έχω μητέρα... Είμαι ένας νόθος... ή καρπός ενός ντροπισμένου έρωτα...

«Άρχισα πάλι εγώ να τού μιλά. Ξαφνικά εκείνος σωοιάστηκε χάρμα, έκρυψε τό πρόσωπό του με τό μανδύα του κι' έκλαψε πολλή ώρα. Είχε νοιώσει βαθεία μέσα στην καρδιά του την ταπείνωσι. Ήταν τόσο περηφάνος πάντα... Ήξερε βεβαίως πώς είμαστε φτωχοί. Ήξερε πώς ύπάρχουν άρχοντες στον κόσμο και πλούσιοι, και ευγενείς. Δεν τόν ένδιέφερε διόλου. Αυτός αισθανόταν έλεύθερος κι' εύχισμένος, όταν πήγαινε με τό πρόβατα στα βουνά, όταν πάλευε με τούς συνομηλίκους του, όταν έριχνε τό δίσκο, και προσπάτων όταν καθά-λκευε κανένα νέο, άτίθασο άλογο και κα-τάρθωνε να τό δαμάξη. Ήταν υπέρφανος κι' εύχισμένος. Και τώρα ξαφνικά, ένοιω-θε για πρώτη φορά στη ζωή του ή ντροπή. Εκλάψε πολλή ώρα. Κι' έπειτα, ξαφνικά, σηκώθηκε. Με κτύπησε με μάτια θολά.

«—μητέρα, μου είπε...

«Έπειτα διόρθωσε τά λόγια του. Δεν με ξαναφώναζε μητέρα...

«— Περίαλλα, μου είπε, σ' ευχαριστώ για όσα έκανες για μένα. Νά πής και στον Κουρίτη πώς τόν εύγνωμώ. Και τώρα φεύγω!

«Κοκκάλωσα.

«Φεύγεις; Πού πās; τόν ρώτησα.

«Όπου με βγάλη ή δρόμος μου, μου άποκρίθηκε μ' ένα λυγρό στο φωνή. Όπου δε με ξέρουν, όπου δε θ' άκούσω πάλι πώς δεν έχω πατέρα και μητέρα.

«Κρεμάστηκα στο λαιμό του, προσπάθησα να τόν κρατήσω. Στάθηκε αδύνατος. Έφυγε βιαστικός πριν έλθη ή άντρας μου να τόν έμποδίσ...

Λυγμοί ρούσκωναν τό στήθος της δύστυχης Περίαλλας. Κι' ή Φερηνίκη αισθανόταν τά μάτια της βουρκωμένα.

— Πότε τόν ξαναείδες; ρώτησε με συγκίνηση.

— Μετά πέντε χρόνια, άποκρίθηκε ή γυναίκα.

«Ένας άναπάντεχος σωτήρας

— Πριν δυό χρόνια, μία άγρια νύχτα τού χεϊνάμας πειρατές άρασαν κάτω στην Ίτέα μ' ένα μεγάλο καράβι. Χύθηκαν στα χωριά, άρπαξαν ό,τι ήσαν μπροστά τους και προχώρησαν έως εδω, στις παρυφές τών Δελφών. Ήταν πολλοί και καλά όπλισμένοι. Οί δικοί μας βγήκαν από τά σπύτια τους, όπλισμένοι όπως - όπως για να σώσουν τό βίό τους και τις οικογένειές τους. Έμεις καταλαβαίναμε πώς έφτασε ή τελευταία μας στιγμή.

«Τότε ξαφνικά, παρουσιάστηκε ή Μεγακλής. Πώς ξεπετάχτηκε έτσι μέσα από τη νύχτα, κι' εγώ δεν ξέρω. Πολέμησε σά λιοντάρι, οί δικοί μας πήραν θάρρος, κι' οί πειρατές γύρισαν στο καράβι τους κι' εξαφανίστηκαν.

«Γι' αυτό τόν αγαπούμε τόσο τό Μεγακλή!

— Ναι, γι' αυτό τόν θεοποιούν!...

— Δεν ήρθε στο σπύτι σας τότε;

— Ήρθε για λίγη ώρα. Δέ θέλησε όμως να μάς πη ούτε πού ή... Άπ' ό,τι μάς είπε, κατάλαβα ότι γυρίζει έτσι τόν κόσμο, πολεμάει για τούς αδύνατους, και λαβαίνει μέρος σε άγώνες. Πέρσι παρουσιάστηκε εδω στις άρματοδρομίες. Δέ δέχονται αθλητές, αν δεν ξέρουν καλά την καταγωγή τους, όπως είναι γνωστό. Για τό Μεγακλή έκαναν εξαίρεσι και παρακάμφαν αυτό τό ζήτημα, άκριβώς έπειδή ή Μεγακλής μάς είχε σώσει... ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

ΤΡΑΓΙΚΟ ΣΙΑΦΡΟΛΟΜΙΚΟ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑ

Στις 14 Ιουλίου, 144 άτομα βρήκαν τραγικό θάνατο σ' ένα φοβερό σιδηροδρομικό δυστύχημα, που συνέβη πρό ημερών. Για λόγους που παραμένουν ακόμα άγνωστοί, μία μεγάλη γέφυρα υποχώρησε ή στιγμή που περνούσε πάνω απ' αυτή μία μεγάλη άμαξοπομπή. Οί περισσότεροι από τούς έπιβάτες βρήκαν τό θάνατο μέσα στα συντρίμια του τραίνου και της γεφύρας, και όλοι οί άλλοι επζώντες βγήκαν από τό δυστύχημα βαριά ή έλαφρά τραυματισμένοι.

ΑΣΤΕΡΙΑ ΤΗΣ ΑΥΡΙΟΝ

Ο περίφημος Ίταλος σκηνοθέτης και ήθοποιός Βιττόριο ντε Σίκα, που μάς άποκάλυψε μέχρι σήμερα με τά φίλμ του, πολλά καινούργια ταλέντα, έτοιμάζει τώρα μία νέα ταινία, στην οποία δεν πρόκειται να έμφανιστή ή ίδιας. Για να βρή τούς νέους, που τού χρειάζονται για τούς δυό βασικούς ρόλους τού έργου του, ή Ντε Σίκα περιπλανήθηκε επί μέρες στους δρόμους της Ρώμης και στο τέλος βρήκε αυτό πού ζητούσε στο πρόσωπο μιάς μαθήτριάς, της Γκαμπριέλλα Παλλόνι και ενός νεαρού χίτη, τού Τζερτζίο Λισαοτόι. Στη φωτογραφία μας ή διάσημος καλλιτέχνης ποζάρει μαζί με τις δυό άνακαλύψεις του για τις οποίες είναι υπέρφανος.

ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΑΝΤΙΖΗΛΙΕΣ

Μία τραγική μονομαχία στο
σκατάδι.

Όταν ένας ρομαντικός μαθητής κάποιου αμερικανικού σχολείου ανακάλυψε, προ ολίγου καιρού, ότι είχε χάσει τη γοητευτική φιλενάδα του, δεν απελπίστηκε. Ήξερε πως του την είχε πάρει κάποιος συμμαθητής του, τουλάχιστον κάποιος καλύτερος απ' αυτόν. Ωστόσο, αντί να θεωρήσει όριστικά ήττημένο τον εαυτό του, έκαμε ένα έξυπνο και πρωτότυπο διάβημα. Δημοσίευσε δηλαδή στο περιοδικό του σχολείου τους μια μικρή αγγελία που έλεγε:

«Εκλάπη μία φιλενάδα, μεγάλης αισθηματικής αξίας. Ο δράστης παρακαλείται να την επιστρέψει — ξέρει σε ποιόν».

Ο αντίζηλος του λοιπόν επηρεάστηκε τόσο πολύ απ' αυτή την απρόσθη επίκληση προς τη γενναίωση του και την εντιμότητα του, ώστε δέχτηκε να «επιστρέψει» την κοπέλα που είχε «εκλέψει» τόσο απερισκεπτά.

Το δυστύχημα είναι ότι δεν τελειώνουν πάντα τόσο εύχρηστα όλες οι περιπτώσεις έρωτα. Αντίθελα στον έρωτα δεικνύουν τελείως διαφορετική συμπεριφορά και καταπορεύονται με διαφορετικούς πόθους τους σε άγριες αντικειμενικές, κάποτε δε και σ' αιματηρές τραγωδίες.

Μία τέτοια ιστορία συνέβη στη Ρουμανία, πριν από αρκετά χρόνια. Κάποια δμορφή Ρουμανίδα είχε κερδίσει το πρώτο βραβείο σ' ένα διαγωνισμό καλλιγραφίας. Έπειτα απ' αυτή την επιτυχία λονής, την κατακλύσανε προτάσεις γάμου από άντρες όλων των ηλικιών κι' όλων των κοινωνικών τάξεων, που είχαυ μαγευτή από τα άφωνα θέληγνρά της.

Ο θαυμασμός τους την κολάκευε, άπαιτνε όμως αρνητικά σε όλους, δηλώνοντας τους πως δεν έρόκευτο να παντρευτεί ποτε.

Ωστόσο, πέντε από τους υποψηφίους μνηστήρες ήταν όσο επίμονοι, ώστε ή κοπέλλα, από φιλαρέσκεια, άρχισε να τους ένθαρρυνή. Πήγαινε με τον καθέ- τους ένθαρρυνή. Πήγαινε με τον καθέ- τους ένθαρρυνή. Πήγαινε με τον καθέ- τους ένθαρρυνή.

Δε μπορώ να αποφασίσω ποιόν απ' όλους σας προτιμώ, τους έλεγε. Αυτά λοιπόν τα λόγια της γέννησαν μια ιδέα σ' ένα απ' τους υποψηφίους, κι' οι άλλοι τέσσερις συμφώνησαν μαζί του: Θα γλεντούσαν όλοι μαζί, θα πιναν ο ένας στην ύγεια του άλλου κι' ύστερα θα μονομαχούσαν, στα σκοτεινά, έχοντας καθένας γιά' όπλα του ένα ρεβόλβερ και μία μπιρλίτσα. «Οποιος θα επιζούσε, θα κέρδιζε την κοπέλλα».

Και πραγματικά έγινε μια νύχτα αυτή ή «επιβλη» μονομαχία, μέσα σ' ένα μεγάλο δωμάτιο κάποιου έρημου σπιτιού. Αφού έδωσαν τα φώτα, οι πέντε άντριοι άρπασαν να πυροβολήσουν και να χτυπούν ο ένας τον άλλον με τις μπιρλίτσες...

Το πρώτο βρέθηκαν όλοι νεκροί ή έτοιμοθάνατοι!

Όταν ή αστυνομία ανακάλυψε την αίτια του τραγικού μεκελειού, διέταξε την κοπέλλα να φύγει άμέσως απ' την πόλη εκείνη, χαρακτηρίζοντάς την ως ακίνδυνο γιά τη δημόσια ασφάλεια και ήθική».

Την ίδια κατάληξη λίγο έλειψε νά'χει και μία άλλη έρωτική αντίζηλία μεταξύ τεσσάρων χωρικών, της Ρουμανίας επίσης. Δυό αδελφοί είχαν συνδεθεί με δυό ώριμες κοπέλλες κι' επρόκειτο να τις παντρευτούν. Τις ξεμυάλισαν όμως δυό άλλοι αδελφοί, ώριότεροι και πλουσιότεροι.

Οι τέσσερες αντίζηλοι μάλωσαν τότε άγρια μεταξύ τους κι' αποφάσισαν μία κριτική μονομαχία με δρεπάνια, επί 5 λεπτά της ώρας. «Οποιοί έβγαζαν λιγώτερο πετσοκομμένο απ' αυτήν, θα παντρευόταν τις δυό κοπέλλες».

Άλλ' ή παράδοση αυτή συμφωνία τους δεν έμεινε έντελως μυστική. Την έμαθαν λοιπόν οι δυό κοπέλλες κι' έσπευσαν να ειδοποιήσουν την αστυνομία, που πρόλαβε να σταματήσει τη μονομαχία στην όρχη της. «Υστερα οι κοπέλλες παρότρυναν και τους τέσσερες έκείνους «τρέλλου»... κι' είναι τώρα φανερόμενοι με άλλους κι' εύτυχισμένους».

ΤΑ ΑΓΙΑ ΘΕΟΦΑΝΕΙΑ

Η περισσότερά του βαπτίσματος

Η γιορτή των φώτων είναι μία από τις πιο μεγάλες του χριστιανισμού. Γιατί, κατά τον Άγιο Ιωάννη τον Χρυσόστομο την ημέρα αυτή το Πνεύμα το Άγιο, με την ούρανια φωνή του, επιβεβαιώνει την θεότητα του Ιησού με την πατρική ή φωνή:

«Ουτός έστιν ο υίός μου, ο αγαπητός εν ώ πυδόκησα».

Εκτός αυτού, όμως, ή γιορτή των Θεοφανείων είναι μία από τις πιο αρχαίες γιορτές της χριστιανικής εκκλησίας.

Άλλοτε τα Θεοφάνεια και ή Γέννησι του Χριστού γιορταζόντουσαν μαζί.

Η συνήθεια όμως αυτή μένει σήμερα μόνον στην αρμενική εκκλησία.

Όσοι βαπτίζονταν παλιά λεγόντουσαν «φωτισμένοι». Την ημέρα των Θεοφανείων δε, όσοι εκκρίσσονταν από την εκκλησία (άξιοι κατηχούμενοι), βαπτίζονταν άμέσως.

Γι' αυτό στη λειτουργία των φώτων δεν φάλλεται στις εκκλησίες το «Άγιος ο Θεός», αλλά ο αρχαίος ύμνος: «Όσοι είς Χριστόν εβαπτίσθητε Χριστόν ένεδουσαθε, αλληλουία».

Στις εκκλησίες τότε έρχονταν όσοι βαπτίζονταν τη νύχτα της γιορτής, άσπονδυμένοι. Το λευκό φόρεμα ήταν το σύμβολο του πνευματικού φωτός (του εκλαμψάντος και φωτίζαντος τας ψυχάς αυτών), που σε όλη τους, τη ζωή, έπρεπε να φυλάνε άδωστο.

Εκείνοι πάλι που έπρόκειτο να βαπτιστούν, κρατούσαν λαμπάδες ανάμενες. Επίσης και εκείνοι, που έπρόκειτο να κοινωνήσουν γιά πρώτη φορά.

Γι' αυτό και σήμερα, τα νεοβαπτιστά βρέφη, που τα πηγαινούν γιά να τα κοινωνήσουν γιά πρώτη φορά, τους κρατούν μία άναμένη λαμπάδα.

Τον παλιό καιρό, όταν έπρόκειτο να γίνει βάπτισμα στην εκκλησία, γιά να είναι πιο ζωνχή ή άναπαράστασι του Ιορδάνου και της κόδοις του Αγίου Πνεύματος, από τη στέγη των βαπτιστηρίων της εκκλησίας, κρεμούσαν μία χρυσή ή άσημένια περίοτερά, μέσα στην όποια φυλάγαν το άγιο Μύρο.

Η Δυτική εκκλησία μαζί με τη γιορτή των φώτων συνειορτάζει και τη γιορτή των τριών Μάγων Βασιλέων, (οι όποίοι ως αντιπροσώποι των έν σκότειν εύρισκομένων και καθυμένων ένθων, ήλθαν εις προσκύνησι του γεννηθέντος φωτός).

Σύμφωνα με μία αρχαία παράδοση της Δυτικής εκκλησίας, οι τρεις αυτοί Μάγοι βασιλείς, ώνομάζονταν Γαοπάρ, Μελιχώρ και Βαλτασάρ.

Σχετικώς με τα όνόματα αυτά των Μάγων βασιλέων, υπάρχει το έθιμο στη Γερμανία, να γράφουν τις ημέρες αυτές, με κιμωλία, στις πόρτες των σπιτιών και των έξοχικών έπισύλων, τα αρχικά στοιχεία των τριών Μάγων βασιλέων συμπλεγμένα με τρεις σταυρούς καθώς και με τον άριθμό του νέους έτους, ως εξής:

G + 19 + M + 57 + B.

Ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος διέσωσε στα κείμενά του ένα περιεργό έθιμο, που γινόταν την γιορτή των Θεοφανείων στην εποχή του.

Οι σύγχρονοι του χριστιανοί ένωντας υπ' όψη τους «ότι κατά την έορτήν των Έπιφανείων σύμπασι των υδάτων αγιάζεται ή φύσις», πηγαιναν τα μεσάνυχτα της γιορτής των Θεοφανείων στις πηγές των υδάτων και έπαιρναν νερό, που, επειδή ήταν αγιασμένο, το φυλάγαν όλο το χρόνο σπιτί τους και πολλές φορές και δυό ή τρία χρόνια.

Τον παλιό καιρό, όποιος πήγαινε να προσκυνήσει στον Ιορδάνο και να γίνει Χατζής, δεν έπαινε πιά τυγαρία στα χέρια του γιά να ζυγισι, από φόβο μήπως ζυγισι άδικα και πέσι σε άμαρτία.

ΤΗΝ καλή φήμη που έχω άποκτήσει στην κοινωνία, την άφείλω στο σπουδαίο και σπάνιο γεγονός, ότι είμαι άνθρωπος συνεπής προς τις υποχρεώσεις μου. Τηλώ το λόγο μου και τιμώ την υπογραφή μου. Η δε υπογραφή μου δεν είναι μία όποιαδήποτε δυσανάγνωστη τζίφρα, από κείνες που βάζουν μερικοί και άμα τη δής, δεν έξερις αν γράφει Παπαδόπουλος ή Καραμουρτζάκης και πρέπει να ρίξης τον καφέ γιά να βγάλεις συμπεράσμα. Όχι. Η δική μου υπογραφή είναι καθαρή και έξοστη, Κορηλίας Άλεξίου Μπουφας. Και το «ε» το τελικό, το φτιάχνω με μία ούρα που την τραβάω με γερά πίεσι από κάτω, ώστε να γίνει μία παχειά γραμμή, που άποσκοπει να υπογραμμίσει το σύνολο της υπογραφής καθ' όλο της το μήκος κι' εκείνη φαίνεται σαν ν' άκουμπάει άπάνω σε γερά και στέρεη βάση. Άρκεϊ να δη κανείς την υπογραφή μου, γιά να καταλάβη, ότι ο κάτοχος της είναι άνθρωπος που άείκει κάθε έμπιστοσύνη και μπορεί να βασίζεται σ' αυτόν.

Τί άλλο να σας πώ; Άς σας πώ και τουτό ακόμα, Άν με καταφέρει κανένας, αφού με ποτίση πεντέξη ούζα, να υπογράψω ένα χαρτί που να όρίζει ότι αναλαμβάνω την υπαχρέωσι να πλώ την τάδε μέρα και να πλώ από την Άκρόπολι, θα τιμώσω την υπογραφή μου. Που λέει ο λόγος, δηλαδή.

Αυτές τις υπογραφές, λοιπόν, έβαλα και σε κάτι συναλλαγματικές που υπέγραψα γιά κάποιο ήλεκτρικό ψυγείο που άγόρασα. Το όλον δάδεκα χιλιάδες, σε έξη μηνιαίες δόσεις. Και ή τελευταία έγραφε: Λήξις την 31ην Σεπτεμβρίου. Τότε άφειλα να έξοφλήσω το ψυγείο μου, που το είχα τοποθετήσει κιόλας στο σπίτι μου με την πρώτη δόσι και το χαιρόμουναι.

★

Συνθίζω πάντα άπάνω στο γραφείο μου νάχω ένα επιτραπέζιο ήμερολόγιο και να σημειώνω σ' αυτό τα νταραβέρια μου. Την τάδε μέρα έχω το τάδε ραντεβού. Τη δεινά, έχω να φροντίσω γιά τη δεινά ύπόθεσι. Την τόσο του μηνός να είσπραξω το τόσο ποσό. Την τόσο, να έξοφλήσω το τόσο. Και μάλιστα, ακολουθώ ένα δικό μου σύστημα, άς το πούμε σύστημα υπομνήσεως. Δεν γράφω τις σημειώσεις μου άκριβώς την ήμερομηνία που πρέπει να ένεργηθούν τα γραφόμενά μου. Άς πούμε, έχω στις 16 του μηνός να είσπραξω κάποιο χρέος. Εγώ θα βάλω τη σημειώσι μου στο φύλλο της 15, (Είδετε τάδε;). Αυτό άκριβώς έγινε και με τα γραμμάτιά μου. Είχα σημειώσει τις σχετικές υποχρεώσεις μου στο φύλλο της προηγούμενης ήμέρας. Καί, πρώτ-πρωί την έπομένη, ή πρώτη μου δουλειά ήταν να περάσω από το κατάστημα και να καταθέσω το άρμόδιο ποσό.

Είπατε ό πιο τυπικός πελάτης μου, μου έπτε ο έμπορομηνιαίς, την ήμέρα που έξοφλούσα το προτελευταίο γραμμάτιο — λήξις 31 Αυγούστου.

Είναι ή άρχή μου να είμαι συνεπής προς τας υποχρεώσεις μου, αντί πάσης θυσίας! του άπάντησά, τονόντας εεχωριστά το «άντι πάσης θυσίας».

Μακάρι να ήταν όλοι σαν και σας. Όρίστε το γραμμάτιό σας. Εύχαριστώ πολύ. Ένα γραμμάτιο μένει άκόμη και έξοφάτε πλέον.

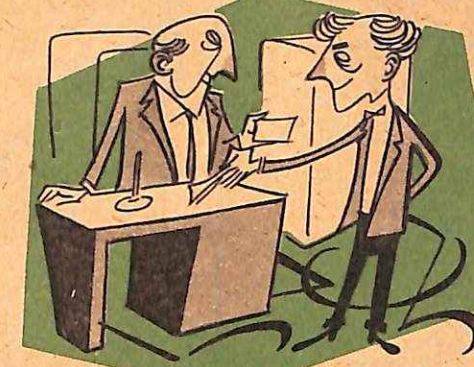
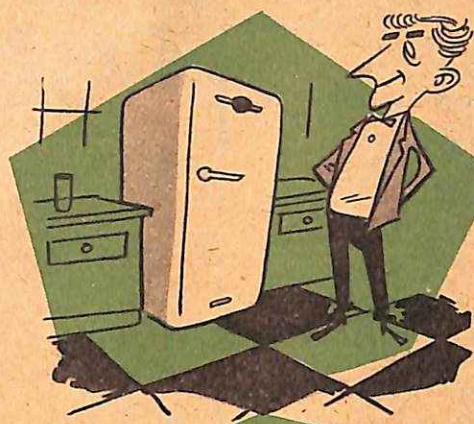
Ευχαίς ίκανοποιημένος από τα συνασρηπτόρια του έμπορομηνιαί. Γιά κάτι τέτοια παρόρμησι, άγωνίζεται ο άνθρωπος — και δεν ήταν ή πρώτη φορά που τάπαινα στον έν τάδε βίο μου.

★

Ξεφυλλίζω το ήμερολόγιό μου με τις ύπομνήσεις 30 Σεπτεμβρίου. «Αύριον, έξοφλήσις τελευταίου γραμμάτιου ψυγείου, λήξις 31ης Σεπτεμβρίου». Γυρίζω και το έ-πόμενο φύλλο, κατά παλαιά συνήθεια και τί βλέπω; «Δευτέρα, 1 Οκτωβρίου». Εγώ, όμως, άφείλω να έξοφλήσω το γραμμάτιό μου στις 31 Σεπτεμβρίου. Και τέτοια ήμερομηνία δεν ύπάρχει. Ο μηνός τραβάει μόνο 30 και από κεί και πέρα, παραλαμ-δάνει κατ' έθιμον ύπηρεσία ο Οκτώβριος, χωρίς να μεσολάβησι ή 31η. Άρα δεν έχω κομμάτι υποχρέωσι να προβάω σε κομμάτι

46 τομείς της ζωής

ΠΑΝ ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

έξοφλησι. Καί, πολύ φυσικά, δεν κάνω τον κόπο να περάσω από το κατάστημα, όπως συνήθιζα.

Φαίνεται, ότι την ίδια σκέπη θα έκανε και ο έμπορομηνιαίς και έξι δέκα μέρες συνέχεια, δεν μου έσπειλε την έλαχίστη ύπενθύμισι. Θα πήρε ο άνθρωπος το γραμμάτιο, θα είδε λήξις 31 Σεπτεμβρίου, θα είδε πως τέτοιο νούμερο δεν ύπάρχει και θα έπτε: «Άφού δεν ύπάρχει 31 του μηνός, ο πελάτης μου είναι έν τάδε. Βάλ' το στην μπάντα».

Άλλα όχι. Στις 11 Οκτωβρίου, έλαβα ένα σημείωμα με τη φήμη του καταστήματος. Με παρακαλούσε να διέλθω. Καί διήλθα. Ο έμπορομηνιαίς με δέχθηκε πολύ εύγινικά και με χαμώελο, σαν άνθρωπο που τον έχει σε μεγάλη εκτίμησι.

— Έλαβα κάποιο σημείωμά σας, είπα. Που τίς προέκυται;

— Γιά κείνο το τελευταίο γραμμάτιο (λέει και το βγάει από ένα φακέλλο). Πιθανόν να σας διέφυγε. Ίσως και να μην εύκολυνθήκατε έν τώ μεταξύ. Άν συμβαίνει το τελευταίο, δεν πειράζει, θα σας περιμένουμε. Είπατε άξιόχρεος πελάτης.

— Με συγχωρείτε, αλλά ν' αυτό που λέτε με προσβάλλετε. Τί πάει να πη δεν εύκολυνθήκα έν τώ μεταξύ; Έγώ, κύριε, μπορώ να μείνω νηστικός ένα μήνα, προκειμένου να είμαι συνεπής στις υποχρεώσεις μου. Δεν ύπάρχει γραμμάτιό μου, που να μην έχη έξοφλήση την ώριμήν ήμερομηνία. Με καταλαβαίνετε; Την ώρισμένη ήμερομηνία — έπανα-λαμβάνω.

— Ά! βέβαια, βέβαια. Είπατε ό πιο τυπικός πελάτης μας. Τότε, λοιπόν, θα σας διέφυγε.

— Ουδέμια υποχρέωσις μου διαφεύγει, κύριε!

— Ο άνθρωπος σαστίζει.

— Τότε; Λέει. Το γραμμάτιό σας έχει λήξει.

— Πότε;

— Στο τέλος του περασμένου μηνός.

— Ποιον τέλος;

— Τό τέλος! Πότε τελειώνει ο μήνας, συμπήως;

— Έχετε την καλωσύνη, παρακαλώ, να ρίψετε έν βλέμμα επί της ήμερομηνίας λήξεως.

— Μάλιστα. Λήξις την 31ην Σεπτεμβρίου. Το γράφε καθαρά. Όρίστε.

— Λαμπρά. Έχετε τώρα την καλωσύνη να ρίψετε και έν βλέμμα επί του ήμερολογίου;

— Γιά ποιο λόγο;

— Γιά να διαπιστώσετε, κύριε, ότι τοιαύτη ήμερομηνία δεν φέρεται άναγνωσμένη.

— Και τί σημασία έχει αυτό;

— Ψηφίστην! Έγώ, κύριε, έχω αναλάβει την υποχρέωσι (να σημειώη ότι σε επίσημες στιγμές, χορηγοποιώ την καθαρότητα) να έξοφλήσω το παρόν γραμμάτιόν στην 31ην Σεπτεμβρίου. Καί ουδέποτε διέκοψήν να μη τιμώσω την υπογραφήν μου.

— Τιμώστε την, τότε.

— Όά την τιμώσω.

— Πότε;

— Την 31ην Σεπτεμβρίου!

Παρακαλούω τις αντιδράσεις των λόγων μου στο πρόσωπο του έμπορομηνιαί. Είναι φανερό πως ο άνθρωπος τάχει χαμένα. Κάνει διάφορες στενόχωρες γκριμάτσες.

— Κύριε Μπουφας, θ' άστειεύεσθε, βεβαίως.

— Ουδέποτε συνθίζω ν' άστειεύωμαι επί ζητημάτων τιμής!

Τώρα ο άνθρωπος έχει σαστίσει κυριολεκτικά. Παίζει νευρικά το γραμμάτιο στα χέρια του.

— Διηλώθ... θέλετε να πητε, ότι δεν χωστότε αυτή τη δόσι, των δυό χιλιάδων;

— Τη χωστό, κύριε. Η υπογραφήν μου το άποδεχθήν. Άλλά ή υπογραφήν μου, έπίσης, αναλαμβάνει την υποχρέωσι να έξοφλήσω το χρέος την 31ην Σεπτεμβρίου!

— Όραία. Έάν άντι 31, έγραφε το γραμμάτιο 30, θα το είχατε έξοφλήσει;

— Καί μόνον ή έρώτησις με προσβάλλει...

Ταυ θα διαλέξετε

Ταυ θα διαλέξετε

Σχήμα, σκελετοί, χρώμα

Η όραση των ανθρώπων της εποχής μας έχει εξασθενήσει σε μεγάλο βαθμό. Φαίνεται, σ' αλήθεια, ότι ποτέ άλλοτε οι άνθρωποι δεν είχαν τόσο μεγάλη ανάγκη από γυαλιά όσο στις ημέρες μας. Μια πρόσφατη διεθνής στατιστική δίνει τους ακόλουθους καταπληκτικούς αριθμούς: Από τους άνδρες, αδιάφορο αν τα φορούν ή όχι, έχουν ανάγκη από γυαλιά (μυωπία, πρεσβυωπία, αστιγματισμός, ευαισθησία στο φως, αδυναμία του οπτικού νεύρου κτλ.) τα 60%. Από τις γυναίκες τα 50%. Κι' από τα παιδιά τα 30%.

Αλλά δε φορούν γυαλιά όλοι όσοι έχουν ανάγκη από αυτά για να διορθώσουν την όρασή τους. Οι γυναίκες ιδίως τότε μόνο αποφασίζουν να φορέσουν γυαλιά, όταν πια δεν είναι σε θέση να ξεχωρίσουν ένα αυτοκίνητο από ένα ποδήλατο...

Αλλά και σ' αυτήν ακόμη την περίπτωση τα φορούν κρυφά, όταν είναι βέβαιες πως δεν πρόκειται να τις δει κανείς...

Στο ζήτημα αυτό, όμως, κάνουν ένα μεγάλο λάθος. Γιατί θα έρθει στιγμή που δε θα μπορούν να βγάλουν τα γυαλιά ούτε στον ύπνο τους!...

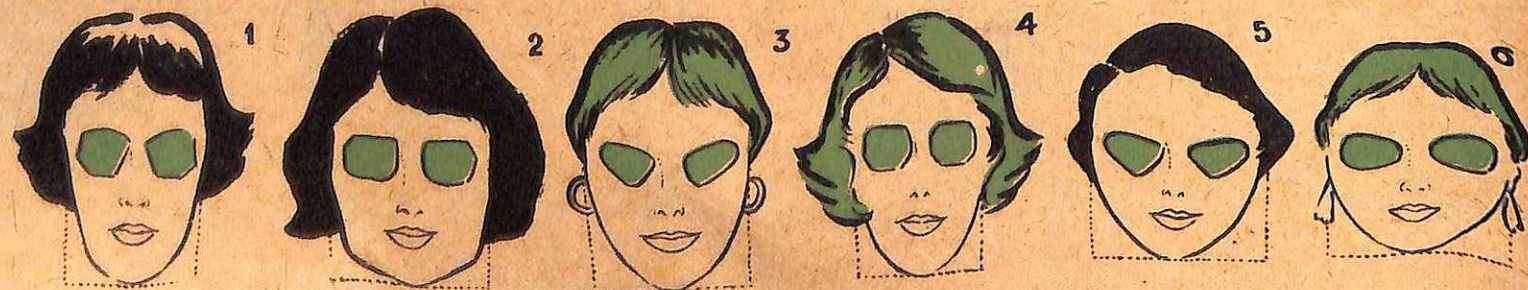
Κι' έπειτα, η ιδέα ότι τα γυαλιά ασχημίζουν δεν είναι σωστή.

Πρόκειται, ασφαλώς, για μια πρόληψη, που χρονολογείται από την εποχή που τα γυαλιά ήταν κακό τεχνη και ακαταίτητα. Δεν συμβαίνει, όμως, το ίδιο με τα σημερινά. Αρκεί να ξέρετε να τα διαλέξετε. Αρκεί, δηλαδή, να ξέρετε να διαλέξετε τα γυαλιά που ταιριάζουν στο πρόσωπό σας.

Και, πρώτα - πρώτα, ας δούμε το σχήμα των γυαλιών σας.

Πρέπει, φυσικά, να είναι ανάλογο με εκείνο του προσώπου σας.

Τα γυαλιά που θα διαλέξετε ανάλογα με το σχήμα του προσώπου σας.

Και να τώρα πως θα κάμετε την εκλογή σας:

1) "Αν έχετε στενόνεκτρο πρόσωπο. Θα διαλέξετε γυαλιά καμπυλωτά στο επάνω μέρος. Οι άλλες πλευρές τους θα είναι ευθείες. Στο κάτω μέρος μπορεί να είναι κομμένα λοξά ώστε να σχηματίζουν άμβλεια γωνία. Τα γυαλιά σας θα είναι κάπως μεγάλα. Έτσι το πρόσωπό σας θα φαίνεται λιγότερο μακρουλό (σχ. 1).

2) "Αν έχετε τετράγωνο πρόσωπο. Τα γυαλιά που θα διαλέξετε θα είναι στο επάνω μέρος ίσια και στο κάτω καμπυλωτά με δυο μικρές γωνίες στα πλάγια. Είναι απαραίτητο, εξ άλλου, να διαλέξετε γυαλιά χαμηλά. "Αν πάρετε ψηλά γυαλιά, θα μικρύνουν το πρόσωπό σας, πράγμα που δεν σας συμφέρει (σχ. 2).

3) "Αν έχετε πρόσωπο οβάλ. Σας ταιριάζουν όλων των ειδών τα γυαλιά. Το καλύτερο είναι να προτιμήσετε γυαλιά που ο σκελετός τους ν' ακολουθεί τη γραμμή των φρυδιών σας και να κόβεται λοξά στο κάτω μέρος (σχ. 3).

4) "Αν έχετε πρόσωπο μακρουλό και μυτερό στο κάτω μέρος. Τα γυαλιά που θα διαλέξετε πρέπει να είναι πιο στενά στη βάση παρά στο επάνω μέρος (σχ. 4).

5) "Αν έχετε πρόσωπο χαμηλό και μυτερό. Θα διαλέξετε γυαλιά που να σχηματίζουν μια μικρή προεξοχή στη βάση. Θα πρέπει επίσης να είναι πολύ στενά στο εξωτερικό μέρος. "Αν τα μάτια σας βρίσκονται το ένα πολύ κοντά στο άλλο, θα διαλέξετε γυαλιά που να είναι κάπως μεγάλα στις δυο άκρες (σχ. 5).

6) "Αν έχετε στρογγυλό πρόσωπο, θα διαλέξετε γυαλιά «οριζόντια» και πολύ στενά, ιδίως στο εσωτερικό μέρος. Ποτέ στρογγυλά ή τετράγωνα. Θα αποφύγετε επίσης τα παράξενα σχήματα, που δεν ταιριάζουν στο πρόσωπό σας (σχ. 6).

Και τώρα να μερικές συμβουλές σχετικά με το σκελετό και το χρώμα των γυαλιών.

Α) Οι ξανθές που ανήκουν στον καλούμενο ψυχρό τύπο και γενικά εκείνες που έχουν μάτια γαλάζια, γκριζά ή πολύ ανοιχτά καστανά, θα πρέπει να προτιμήσουν σκελετό από ταρταρούχα και γυαλιά πολύ ανοιχτά, για να διακρίνεται το καθαίο βλέμμα τους ανάμεσα απ' αυτά. (Όπως είναι γνωστό, μπορείτε σήμερα να βρείτε στα καταστήματα γυαλιά μυωπίας, ακόμη και πρεσβυωπίας, σ' όλες σχεδόν τις αποχρώσεις).

Β) Στις ξανθές με μαλλιά ζωρού χρώματος και μάτια καστανά ή μαύρα ταιριάζουν περισσότερο τα γυαλιά στην απόχρωση του κεκριμαριού.

Ο χρυσός σκελετός ταιριάζει τόσο σ' αυτό τον τύπο, όσο και στον προηγούμενο.

Γ) "Αν έχετε μαύρα μαλλιά και μάτια γαλάζια, πράσινα γκριζά ή καστανά, θα προτιμήσετε ένα σκελετό ματογυαλιών φτιαγμένο από πλαστική ουσία χρώματος ροζ ή ασπένιο ή από πλατίνα.

Δ) "Αν έχετε μαύρα μαλλιά και μάτια μαύρα ή καστανά πολύ σκούρα, θα διαλέξετε τότε ένα σκελετό με βραχίονες πολύ λεπτούς από ταρταρούχα κόκκινη είτε από χρυσάφι.

Ε) "Αν έχετε κόκκινα μαλλιά μπορείτε να πάρετε σκελετό από πλαστική ουσία οποιασδήποτε αποχρώσεως. Ο χρυσός σκελετός επίσης ταιριάζει πολύ σ' αυτό τον γυναικείο τύπο.

ΣΤ) Οι κυρίες μέσης ηλικίας με μαλλιά γκριζά ή λευκά θα προτιμήσουν τους σκελετούς από πλαστική ουσία ανοιχτού χρώματος. Για τις επίσημες ημέρες είναι προτιμότερος ο σκελετός από άσημι ή χρυσάφι.

"Σήμερα τα Φώτα..."

Τα Φώτα ξεμερώνουν στην πλάσι μας ξανά και πρέπει να ναι σήμερα τα πάντα... φωτεινά ή μάλλον επιβάλλεται, ο άνθρωπος ν' αγαλλεται, να μη γνωρίζει τι θα πει καυμός, μελαγχολία και της χαράς του να σκορπά την... ακτινοβολία!

Μα ζούμε χρόνια, βλέπετε, σκληρά κατά το μάλλον, που διαρκώς τριγύρω μας, συμβαίνουν άλλα αν' άλλων...

και φυσικά και το κοινό των ημερών των τωρινών, αντί το... φως το απλετον να παίρνει και να δινη, κυττάζει τον τιμάρθμο και νοιάζει... σκοτοδίνη!

Τα Φώτα ξεμερώνουν και πάλι, αγαπητέ, και βρίσκονται ανάστατοι χιλιάδες φωτιχταί, γιατί τα δίδαντα τους και τα ξετάσσαντα τους διπλοτριπλασιάζονται, συνεχίζονται σαν βολίδα προς ύψη δυσθεώρητα πηγαινόντων να πάρουν, κι' αδυνατούν δι' άποροι τα φώτα τους να πάρουν, αν και γαλουχηθήκανε στών... φώτων την κοιτίδα!

Τα φώτα ξεμερώνουν και πάλι μόνι, αλλά στα πονηρά τα χρόνια μας και λιαν παρδαλά, το «φως» ένε ρόλ' ενόσκηνε και στη δική μας χώρα και βγάει ακατάπαντα... ε' αποδόματα στα φώτα! Έφ' ο και τις φρονιές του καθός τις αντικρύζει, θαμνώνοντα τα μάτια σου κι' εύθης... αλλοθωρίζεις!

Τα Φώτα ξεμερώνουν, κατά τα ειωθότα και μένουμε με σιόματα, οι πλειστοί, κεινητότα, διότι εν 'Αθήναις δεκάδες σωφρονιστές, με κορσά τρέχουν εξαλλες, η με λιμουζιέρα κι' ενώ σε στραπατσάρουν σου λένε... στραβωμάρα!

Κι' αυτό είναι το λιγότερο, γιατί μπορεί ακόμα το Γιώτα - Χι το σύγχρονο, που δεν πατά στο χώμα, στα ίσια να σε παση, στη γη να σε τουμπαση, όποτε κάποιο απόγευμα, η κάποιο πλάνο βράδυ, δια παντός, παμριλάτε, σε «τρέψει το... σκοτάδι»!

Ετους δρόμους ξανακουγεται το «Σήμερα τα Φώτα», αλλά δεν είναι ήσυχος κανένας σάν και πρώτα... Και ζωηρώς ανησυχεί, γιατί σ' αυτή την εποχή.

το... βιτριόλι γίνεται της μόδας όσο πάει κι' εκεί που κάποια νεαρά σου λέει πως σ' αγαπάει, ένα μπουκάλι, εξαφνα, τραβάει από την τσάντα και, δυστυχώς, περπάτα το... φως σου πάει για πάντα!

Τα Φώτα ξεμερώνουν αίσιας, εν 'Ελλάδι, κι' ανεξαρτέτως απαντες των μισθωτών οι κλάδοι, το μάτι τους αισθάνονται πως έχει κάνει κούρα, εις μάτην αναμένοντας μάν αύξηση μισθών... Σκοπός είναι μονάχος τους και πάθος τους κενός, να δούνε μέσ' στην τσέπη τους κι' εκείνοι λίγο φως, γιατί καθώς πηγαινόντων, στο τέλος, δεν θ' ανθέξουν κι' άργά, ίσως, η γρήγορα, δολοκλήροι θα... φέξουν!

Θεοφανείων έορτή και Φώτων ανατέλλει κι' από χαρά να... λάμπουν το έθιμο μας θέλει, αλλά κι' εάν το έθιμο κι' η μέρα το καλή, δεν παύει να ναι πάντοτε η σκέψη μας... θολή! Σκοτούρες έχει αντιμετρετες - κοινώς κι' εν κατακλείδι - κι' ούτε στιγμή δεν ησμεί και δεν κατασταλάζει γιατί γεαμμή ο έφορος εντάλματα ενδίδει κι' ολοχερονίς, ο άτεγκτος, «τα... φώτα μας αλλάζει»!

Ευσημάρφαιδ
Ανα Ταράδα
Ευσεμάρφαιδ

Το γαλάζιο-ατλάζι της θάλασσας στρατοκοπούσε. Ούτε ένα κύμα δεν τάραιζε τ' ακίνητο νερό του Σαρωνικού. Μεσουρανούσε ο ήλιος του καλοκαταριού. Είχαμε πόλεμο και κατοχή. Ή βαρεία μπότα, την κατακτητών βροντούσε στην καρδιά της σταυρωμένης Ελλάδας. Ήταν απόγευμα 12 Ιουνίου 1943. Την ώρα εκείνη μία υδροφόρα, ένα από τα μακρόστενα πλοία «μεταξίτις», που μοιράζαν νερό στα καράβια, πήγαινε και διπλάρασε στους γτόκους της Λεωφόρου Ζώνης. Άνθηκε στην υπηρεσία του Ναυσταθμού και εξυμπεριούσε τα έπιτακτα του γερμανικού ναυαρχείου, που είχαν πάρει πρωμάτες στα μουράγια του Πειραιώς. Σ' ελάχιστη απόσταση απ' αυτό, ύψωνε υπερχάνον την αγωγήν πλώρη του το φορτηγό «Κόντε ντε Σαλόας», 7.000 τόνων. Ήταν γεμάτο Ιταλικά άλογα, που προορίζονταν για το «Αφρικά Κορ του Ρομέλ...

Το καράβι αυτό δεν έπρεπε να ξεκινήσει για κανένα λόγο. Η έντολη ήταν να μετακινηθεί με κάθε θυσία «ο απόπλους» που είχε ορίσει για την επομένη του βράδυ. Πληρώρια της υδροφόρου ήταν δύο: «Ο υπάλληλος» του Πολ. Ίνστακου Βασιλείου Θεοφίλου κ' ο Πέτρος Καραγιάννης, ναυτικός κ' αυτός. Είχαν πάρει οδηγίες από την οργάνωση τους, τι ακριβώς έπρεπε να κάνουν και πώς να ενεργήσουν. Μαζί τους είχαν και μια τρομερή φαρμακειακή βόμβα, μια «αεχέλων» που ήταν άγνωστη και κολληστή στα πλευρά του μεγάλου αυτού Ιταλικού φορτηγού. Οι «αεχέλωνες» προσμαρμολώνονταν στα πλευρά του πλοίου με διπλές λαβές, μηχανητικό σύστημα και μ' ένα ειδικό βεντούζας. Όσο πιο βαθιές τις έβαζε κανείς κάτω από το νερό, τόσο και μεγαλύτερη ζημιά προέξενουσε...

Κάθως η υβρόσπρος είχε πλερίσει σιμα στο μαρμαίρι, οι φαρσείες κοίλες της άρχισαν να γεμίζουν νερό από τη στερία, με κάτι τερπύς πολύς λαοτιχίονος σωλήνης. Το ρουφούσαν άχρεστα, διασπασμένα. Τούτου σέ μή ώρα ήταν έτοιμη, μπορούσε άν ήθελε να ξανασφύρει. Ο Θεοφιλόμ κομνιάρης από τη χαμηλή γέφυρα. Ο Καρσινάνης στή υπέρφωρα, παρακολουθούσε τις στρόφες της Ν-ήξελ. Πρώτο άφόνι. Ή τρωχολία της πλώρης άρχισε να μαζεύει τις άλυσιές της άγκυρας. Τώρα άπείρως ήταν η κρίσημ στυμψή. Τα δύο παλληκάρια κυτάταζαν καθ' όριστα, φευγάλα. Δεν ανταλλάσαν ώστόσο κουβέντα μεταξύ τους και ξανάσκυψαν στη δουλειά τους. Ο ένας στή μηχανή, ο άλλος στή κούρσεται. Το σχέδιο τους έπρεπε να πετύχθ με κάθε θυσία. Να μη άποτύχουν στο παραμικρό. Ένα, δύο, τρία λεπτά.

Ξάφνου ὁ Καρογιάννης ἄρχισε νὰ τὴν βάζῃ μετὰ τὸ συνάδελφό του κυ-
καὶ τὸν βρίζῃ. Χειρονομοῦσε καὶ βλαστήματ' ἐτοιμοὺς νὰ πῇ πᾶν τὸ
καὶ νὰ τὸν τσασκίῃ τὰ μοῦτρα μὲ τὴς γροθιές. Ὁ Θεοφίλου τὸν κυ-
τὸν ἤμιλλετος. Κι' ὅταν ὁ ἄλλος σταμάτησε τὴς φωνές του, ἀνίσ-
κῶντας τοὺς ὤμους, τοῦ εἶπε ἑξῆς:

...Και τώρα που ξεθυμάνεις, μπορεί να σου μιλήσω;
...Λέγε...
...Γιατί τάχαδες μαζί μου; Έγώ σ'αίω δηλαδή που μπλέχτηκαν
καθένες της γήινης αμαρτίας, τις τις καθένες του φορτηγού; Δεν είναι ή προ
τη φορά που γίνεται αυτό...
...Καλά. Και τι λες τώρα να κάνουμε;
...Κάποιος πρέπει να πέσει στο νερό για να τις ξεμπλέξει. Κι' έπ
δη έγω δεν ξέρω κολύμπι, εά πείσης σου που κολυμπάς σαν το β
φιν...
...Αν κάποιος ξέρει κολυμπάει... Σκοτεινιάσε και δέ θα πρ

Βλαστήσιμος πικρός... Άλλοστός από τα ρέλια του μεγάλου
 βασινα... Που ήσαν πορτομάνο με άλογοι, οι Άγιοι ερωτεύονταν τον
 πορτομάνο, που ήσαν πορτομάνο με άλογοι, οι Άγιοι ερωτεύονταν τον
 δυ άστράφτες... Έλληνες ναυτικούς, που τα κατάφεραν να υπερβούν
 τις αλυσίδες... να βάλουν τώρα σε υπεράσπιση τα ναυαγοσωστικά
 Που νάερα... Όμως! Οι άλωτες κάθε άλλο παρά υπεργένες ήτο
 Μά έκριπε... να παρουσιάσουν έτσι τα πράγματα, για να πετύχουν
 δουλειά... Ήταν ένα κόλπο που θα το πήλυναν άκριβα την άλ
 μέρα... λεομύρι. Θα το πήλυναν άλογο καλά... Ο Πέτρος Κ
 ραγιάννης είχε τη «χελώνη» μέσα από το ποικακώσω του. Ετοιμή κ
 ραγιάννη... την παραμορφική λεπτομέρεια, ώστε να έκραγι
 καταβλήσει στιγμή. Τις-τάς, τις-τάς! Σάν μιά μικρή ύποχθνια κα
 ριά... δούλετο το αστακινό μηχανάκι πάνω στην καρδιά του.

«Α! Ίταλοι έξέκολλησαν από παρακολούθησή από ψηλά τα δ...
παλιχάρια. Παιδιά θαΐπετε στη θάλασσα». Ό Θεοφιλού γύρισε κ...
τους κύτταξε από κάτω. Τους χαμογέλασε φιλικά και έδειξε...
το δάχτυλό τον Καραγιάννη, σαν να τους έλεγε: «Αυτός πρέπει να βο...
τήρη! Έγώ δέν ξέρω ούτε το δαχτυλάκι μου να κουνήσω στο νερό...
Ο φασιότης μπήκαν στο νόημα. Άρχισαν να παίρνουν το μέρος τ...
και να χειρονομούν φωνάζοντας δυνατά. Διασκεδάσαν μαζί τους. Τι...
κάνει ό Καραγιάννης; Άγιοκύτταξε πάλι το Θεοφιλού, πέταξε τα...
χα του μακριά και βοήθησε. Μια δυο απλώντες κι έφτασε ως την πλ...
ση. Πιστώτικα τότε απ' τις χοντρές καδένες της άγκυρας και προσπ...
θηκε να τις ξεσηπάρδην. Ο συνεργάτης του τον παρακολούθησε ά...
την ύδροφόρο. Κύτταξε μία τους Ίταλούς και μία αυτόν. Κι όταν κ...
τάλασε πώς ήταν καιρός, ξερόθηκε. Ήταν το σύνθημα. Ό Καραγι...
νης μπορούσε τώρα να κόλληθη τους μαχητές της ύδρολογικής βό...
ως σαν ύφθαλα του μεγάλου Ιταλικού φορτηγού. Μία καινούργια βο...
τική. Έν τάξει...

Βγήκε πάλι στην επιφάνεια, ο ραμπότερ και γρήγορα, σαν τον α-
λουρο, σκορπάβωσε στην ύβροφορο. Οι Ίταλοι, καλόκαρδοι πάν-
τα, τους έριξαν από ένα - δυο πατάκια. Ο Θεοφιλος τους ευχαρίστησε
με μια κίνηση του χεριού. Το ίδιο κι' ο Καραγιάννης, που είχε βάλ-
ει κιάλας μπροστά τη μηχανή. "Απομακρύνονται ήσυχα, σίγουροι πως ε-
χουν κάνει καλή δουλειά. Δε χρώστες αμφιβολία. Μόνο που αντί να ε-
γώ νύχτα το «Κόντε ντι Σεάβον», ή φάρμακο των αλόγων, που είναι
πάντα ιατρολόγικη, καθυστέρησε την αναχώρησή. Έτσι ή έκρηξε ή
με μέσα στο λιμάνι, ενώ έπρεπε να νική ανοιχτά στο Αιγαίο. Άνο-
ξε στην πλώρη του φορτηγού μια πελώρια τρούπα και το βούλιαξε σ-
το σιγά. Ή θαλάσσια το σκέπασε ως τη γέφυρα. "Όσοι στρατώτες σ-
εζώα ήταν στ' άμπωξιά, πνήθηκαν. Άλλα και πολλοί που κοιμήντουσαν
στο κατάρτημα, έπεσαν πανικόβλητοι στο νερό και πνήχσαν κ-

“Επειδή είναι Ιαλικό ταγμα είχε διαταχθείς τ’ άπογευμα νά επίβιθω στή, α) Γερμανία υπέβλεπον τόν μαχητόν στους στρατιώτες, που βολίασαν δίδον τόν πλοίο στήν δούλα για νά μήν πάνε στην Αφρική. Πού στήκαν τότε δυο ανθυπολοχαγοί, ένας άποβιολογικός και δυο όπλίτες που βρίσκονταν έξω την όρη εκείνη, ενώ κανονικά έπρεπε νά βρίσκονταν στή θέσι του τήν όρη νά κοράσι. Κατηγόρησαν πως αύτοι ήταν υπάλληλοι της καταστροφής κι’ ότι είχαν βγεί στή στεριά για νάχουν κάλλος θυ. Φυσικά εκείνοι ανήρθηκαν, διαμαρτυρήθηκαν, έλαφισαν και παρακατού έγγαλματός. Καμείς δέν ήθελε νά τους άμειχτοι κι’ άδωο έγγαφο του γενημένου Ναυαρχείου – που βροχάνε μετά την άπλευσέρωσι κι’ έχει τον αύξ, άριθμό 1.569) 46) 5.218 στή έπίσημη άρχεία της Β.Σ.Μ. – άποβενώνεται πως ο τέσσερις εκείνοι άντρες τουρκικοί στήκαν στή λούτσα. Θλιμένο βέβαια. Αναπόφευκτο όμως για τόν σκληρό και άμείλικτο πόλεμο που έκαναν οι Έλληνες πατριώτες τόν έποχρ εκείνη...

«Ωστόσο αυτό το στραβοπάτημα της άνακρίσεως των Γερμανών, έδωσε την ευκαιρία στο Βασιλιά Θεοφίλου και τον Πέτρο Καραγιάννη να μεταχειριστούν το ίδιο κόλπο της υπερδεμένης άγκυρας για δεύτερο σαιμπάτο. «Η αλήθεια είναι ότι ο πρώτος ήθελε ν' αφήσουμε να περάσουν μερικές μέρες για να μη βουλώσει ύποπτες την άκτιονομία του λιμανιού. Μα πήγε και τον βρήκε στο σπίτι του, στην οδό «Αρχαίας 68, ο Νικόλαος «Αδάμ – αρχηγός της ομάδας του – και του είπε να συνεχίσουν τη δουλειά χωρίς διακοπή».

— Για ποιά λόγο τόσο πίσυρσάν; τον ρώτησε εκείνος περίεργος. Φο-
έδασι μη τελείωσι δ' πόλεμος; —

— Μακάρι να τελειώνω κι' εγώ μήν κάναμε τίποτε, αποκρίθηκε ο άλλος. «Αλλά δεν πρέπει ν' αφήσουμε ν' άνακτισθούν οι Γερμανοί. Χτύπημα στο χτύπημα, καταστροφή στην καταστροφή...»

«Ήτσι πάλι δεν τώπαε αυτό; Ο Βασίλης Θεοφίλου έριξε με ματιά στα τέσσερα ανήλικα παιδιά του, που έπαιζαν την ώρα εκείνη στην αυλή του σπιτιού κι αναστόνεσε. Μιά πικρά καί μια άγωνία καταστάλαξαν στα χείλη του, μα δεν είπε τίποτα. Άλλως συμφώνησε να εναρμόσισαν άμέσως τη δουλειά. Την άλλη μέρα κιάλα, το κόλπο της υπερβούμενης άγκυρας ενααφήκε μπροστά κι έκαναν στο Πέραμα ένα γεφυράκι πετρελασόδρομο 1.500 τόννων. Στάθηκεν πάλι τυχεροί. ΟΙ Γερμανοί έκαναν τις συνθηβόμενες τους ανακρίσεις, δεν βρήκαν τον ένοχο κι έριξαν την ύπθεση στο χρονοντούλαπο. Βέβαια η πλήρη δουλειου στο βάθος. Μα το κακό που δά έπακολούθησε ήταν μακριά ακόμα κι αλ σαμπότερ, με περισσότερο βάθος τώρα, έβραχναν για το τρίτο θύμα τους. Ποιά είχε σειρά;

—Τό «Μανδύλα» έλεπε η Καραγιάννης. Είναι ένα φορηγό έφρτ χι λιάβαν δύνανον, που ξεφορτώνει κάρβουνο στο Κερατσίνι. Έγώ όμως βούλεα να το «πληρώσω, Τό ίδιο κι' εσύ. Δέν έχουμε καμιά δουλειά μαζί του κι' έτσι δά μπορούμε να κάνουμε τίποτε...

—Ναιμίζω, ὡς ὁ Ἀπόστολος Δούκας, ὁ λιμενεργάτης, εἶναι σου. Αὐτός, ἂν τὸν καταφέρεις, μπορεῖ νὰ κἀνὲ θαύματα. Πήγα- φίλος
νε νὰ τοῦ μιλήσεις. Καὶ προσπάθησε νὰ τοῦ δώσεις νὰ καταλάβῃ
πὺς ὅλα γίνονται γιὰ τὴν Ἑλλάδα...

«Ο Δούκας όμως δεν είχε αναγκή να «καταλάβει». Ήταν τόσο «Ελληνας», ώστε με τις πρώτες κουβέντες που του πέταξε ο Θεοφίλου, δέχτηκε άμεσως η ανάκληση την υπόθεσή. Το «Μανιλάρι» αναβίχτηκε στον αέρα, ο νεοεπτεχής και το κάρβουνο που ξεφορτώανε πήγαν να φούντο. Η πρωτόνοια που υπήρξε χωρίς φως για κάποιους μήνες, ο ίδιος ο Δούκας άσπασε και το τέταρτο σκαμπότσι με άπαιστη ευκολία, κολυμπώντας στην θάλασσα. Αφού η φορά είχε διαλέξει ένα ισοπεδωμένο 500 τόνων, που φόρτανε πυρομαχικά στο Πέρισμα για τον Ρωμειό, φάνηκαν πουθενά. Οι Γερμανοί έβλεπαν μπρός από μάτια τους δὲ να γίνονται τέτοιες συμφόρες, όμως δεν έλεγαν λέξη. Ήταν κου. ται η παρίσταται επίτηδες το βλάκα όσπου να βάλουν στο χέρι τους πρωταίτιους;

Μάλλον το τελευταίο. Γιατί έντελως φαντικά, πή-
ραν ένα μέτρο αρκετά σοβαρό: "Αρχισαν να παρα-
κολουθούν όλους τους εργάτες που χρησιμοποιήθη-
καν σε ασυμπτωσιζμένο πλοίο. Αυτό το μέτρο, υπο-
χρέωσε το Βασίλει Θεοφίλου ν' αναζητά κάθε φορά
και άλλο συνεργάτη, πράγμα εξαιρετικά επικίνδυνο.

Ὁ Καραγιάννης ἄρχισε νὰ τὰ βάζη μὲ τὸ συνάδελφό του...

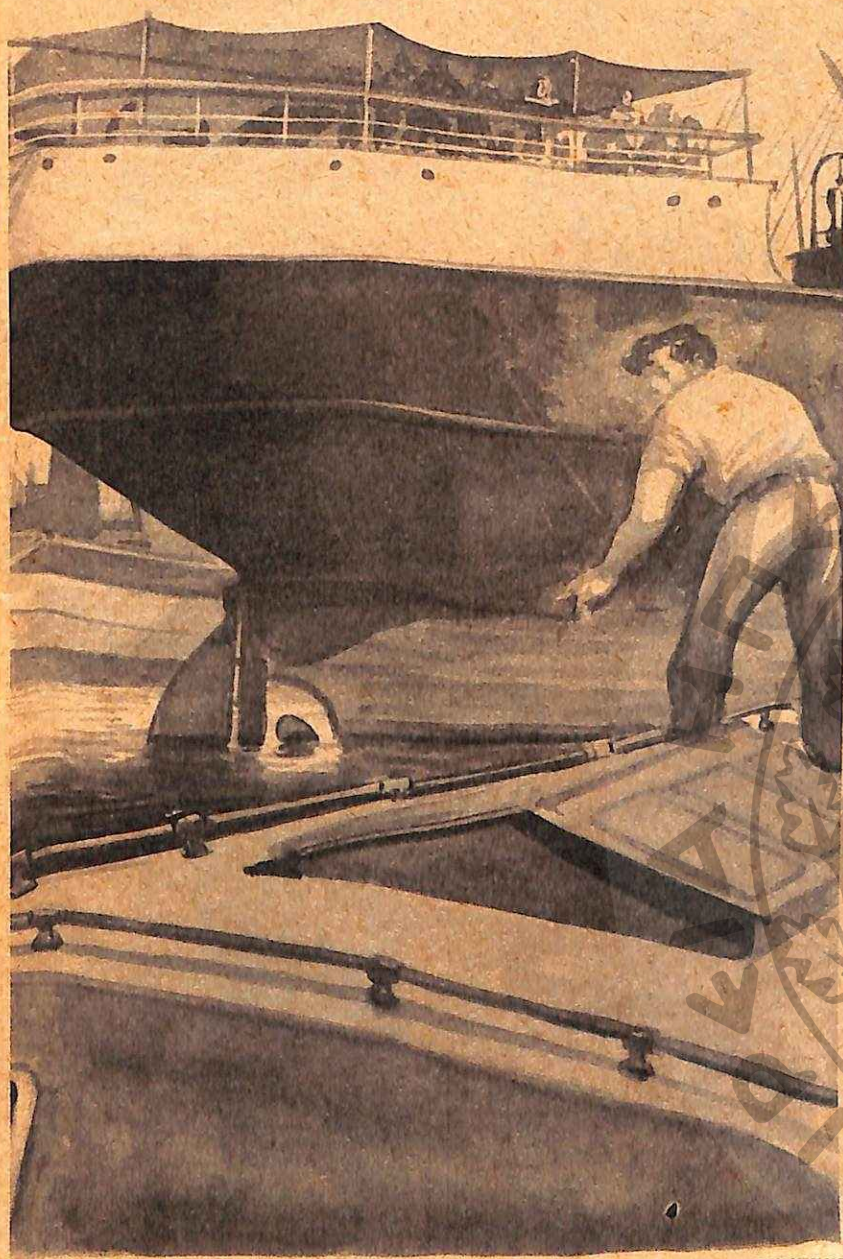

Στό μεταξύ δόσι από τούς πατριώτες γίνονταν ὑποπτοι, ρυπαρεύονταν γιά τή Μ. Ἀνατολή. Ἐνας ἀπ' αὐτούς ἦταν καί ὁ Πέτρος Καραγιάννης. Ἡ κόποις καθύπερθε ὀνόνοιο εἶχαν δημογνωρነθῆ εἰς ἄθος. Ἡ ὀργάνωσις ἐκπρεπε νά στερεθῇ τίς ὑπηρετίες τόν. Ἐπρεπε νά φύγη ἀμέσως γιά ἑκείνη, προτοῦ ἀντικρυθῇ τὸ ἐκτελεστικὸν ἀπόστασιμα. Ἐνὰ κομμοσφαιρικό τὸν ἤλρε ἀπὸ τούς Τσακκαλοῦς τῆς εὐδοσίας καὶ τὸν μετέφερε στὰ τουρκικά παρλάδια. Τίς ὕδεις ἐκείνης μέρες σχεδόν, κινδύνευε καὶ ὁ Θεοφάνης. Αὐτὸς ἀνῆλθῃκε νά φύγη.

—Θά μείνω ἐδῶ εἰπε ἀποφασιστικά. Εἰμαι Ἕλληνας καὶ ἂν πρόκει-
ται νὰ πεθάνω, ἀς πεθάνω σάν Ἕλληνας! Σ'τὴν Αἴγυπτον δὲν ἔχω καμ-
μιά δουλειά...

Κι η Ήμενη. «Ήταν άνοησία αυτό, άλλ' όχι δική του. Αυτάν νίσουν εύκολα την όργάνωση, τών παραπάνω». Στήν άνάγκη, έπρεπε νά τόν στείλουν μέ τό ζόρι στή Μ. Ανατολή. Έβειξαν άσυνήχητη άδυσωμία και τόν άφρισαν. Κρίμα, γιατί ό θάνατός τόν παραπάνω στήν κρυψά. Μά όσο τό παλληγκτάκι δέν τόν έβλεπε, τόσο και δούλευε μέ περισσέρη άφοσίωση, μέ άπίστευτο θάρρος. Σ' ήρθε ύστερα ή σειρά τού 'Απόστολου Δούκα μέ κίνδυνη ή και τόν φυγάδευσαν κι αυτόν στά σβέλτα όπως και τούς άλλους. Ο Θεοφίλου έμεινε τώρα μέ Έναν καινούριο άνεργό, τό θαύμαστο Βασίλει Μπόσδα, υπάλληλο τής Έπιμελητείας. Μονάχοι οι δύο τους, άποφασιστά νά μην άφήσουν πλεύσιον. Έλας όμως πού δέν είχαν πιά έκρηκτικά μηχανήματα γιά τίς άνάγκές τς, αυτό τους καθυστέρησε μερικάς μέρες...

Τότε ακριβώς ο άρχηγός του «Απόλλωνος», τους έλαβε να φτάσουν βόμβες με τους δυναμίτες και τους ακυκλοφόρους που είχε ο ίδιος από την Αίγυπτο. Τις ίδιες εκείνες μέρες, ήρθε μήνυμα να πάνε στη θέση «Γκούρλι» της Εβδαίας, για να παραλάβουν δέκα ασκασία που έστειλε η Σύμνη. Ήταν, το συνδυασμός της οργανώσεως Κ. Σύμνης, που βρισκόταν εκεί, του βοήθησε να τα παράσσει από τον Ειδικό, από τον όμοιο της «Άγια-Μαρούνη» διγ. ασκασία από το γεωμυκή.

φυλάκιο. Τρεις χιλιάδες χρυσές λίρες τις έριξαν σε δοχεία γεμάτα γάλα, για να τις παραδώσουν στην διοίκηση του «Απόλλωνος». Τα άκρηκτα τα σκέπασαν με ξυλοκάρβουνα και τις έβαλαν σε μιά απόβλητη κασίνου στην Αλφ. Εξοχήμου 27.

Το υλικό ήταν άφθονο και πολύτιμο: 'Ασύρματοι, χελώνες, έπι-
στικές βόμβες, μαύρες δυναμίτες σε αήρημα βόλων κορβουλιών γι' αμα-
τίνιας καζανιών και κόπρι φασόλων καφετιά, που έπρεπε να τα ρίξουν
στα λάβια λιπασμένων τών αεροπλάνων. Ελλογία
πανηγύρισαν το γεγονός, γιατί τώρα μπορούσαν να δουλεύουν με έ-
νεσι. Ο Θεοφίλου άρχισε πάλι τα σκουπίδια. Τις μέρες εκείνες - τέ-
λη 'Ιουλίου 1943 - μάλλιν έλεγε βήη απ' τη δεξωμένη του Βασιλεί-
ου το φορτηγό «Αρώνια», 4000 τόννων. Δεν πρόφτασε του Βασιλεί-
ου πριμάτσας και μία άρωλοισαήλ βόμβα το τραυμάτισε θανάσιμα.
Άχρηστεύτηκε τέλεια σχεδόν και έσπαμική στην κάνουλα. Μία βό-
μβα άγρότερα το «Αρνένσας», ενώ έτοιμαζόταν να ξεκινήσει γεμά-
τος Γερμανούς για τη Μήλο, δεικτική θανάσιμη περιπύρι απ' τους μαχη-
τες μιας έκρηκτηκής χελωνάρας...

[illegible]

— Σὲ παρακολουθῶ ἀπὸ μέρες, πρωί, μεσημέρι, βράδυ. Ὅπως καὶ
τάλασσα, εἶσαι ὁ μόνος ποῦ μπορεῖς νὰ μᾶς διευκολύνῃς. Δέχεσαι νὰ
δουλέψῃς μαζί μας ἡ δὲν;

—Καὶ ποῦ ξέρω ποιὸς εἶσαι; τὸν ρώτησε σχεδὸν αὐστηρά. Γιατί ἦρ-
θες σὲ μένα;

—Δὲν ἦρθα μόνος μου. Μ' ἔστειλαν κι' ἦρθα...
—Ποῦς;
—Ὁ Κώστας Δημητρίου. Ὁ φίλος σου... ...σε φώναξε. Σίτε καλὰ καὶ...

— Ἄν σ' ἔστειλε ὁ Δημητρίου, τότε ἀλλάξει τὸ πρῶτον, ἀλλὰ τὸ παλληκάρι. Πῶς μπορῶ ὁμῶς νὰ σέ πιστέψω;

Τράβηξε ο Θεοφιλου Εν' δασημιού σταυρουλάκι
ταχυλήνιον σ' ένα χαρτί, πού έγραφε λίγα λόγια:
δικός μου, Βοήθησε τον. Πίστευ' άλλοι. Όμως τα λόγια αυτά ήταν άρ-
κετά για να γίνει άλλος άνθρωπος η Άρεσινής. Ο Δημητρίου κρυφά
ταν από το 1942, πού τόν κυνηγούσε η Γκεστάπο. Για να στείλει λη-
πόν τώρα το σταυρουδάκι του καί το σημειώμα, σήμαινε πως ό άγνω-
στος συνομιλητής του ήταν φίλος.

... και να γίνω:

— Έν τάξει, εἰς, δέχομαι. Τὴν ἑαλέην τὴν ἐπομένη κίλιναν
 ὁ Ἀρβανίτης, κἀκόντας πῶς πλένεται, τὴν θάλασσαν, μετὰ τῆ δου-
 λείας, κάλλιστος πᾶσι μαγνηταῖς, ἀπὸ σκοπῆ τοῦ «Κυκλάου». Μὰ ἡ ἐκείνη
 δὲν ἔβρινε, ἀπὸ τοῦ ἡμετέρου πρὸ ἀνασπαυδύσεως τοῦ σπένδιλτος. Ὁ
 τοῖμυρος ἐνστάτης εἶχε ἐξασπῆσι καὶ ἀπὸ τῆς βίβος τοῦ ἐπικρουμένου.
 εἰς νὰ χυθῇ τὸ νηρικὸν οὐδὲ σὺ καφουλί. Ἀναπαύσιν...
 — Καὶ τώρα τί γίνεται; ῥῶτος ἀπογοητευμένος ὁ Ἀρβανίτης. Δὲν
 μποροῦν νὰ ἐκασπαυδύσω;

— Πώς δεν μπορείς; Οφάνει νάχης κουραγόνι..
 «Από κουράγιον άλλο τίποτα. Την έπομηνι τ' άπάνεμα. Κολύμπησε μπρός
 στους σκαμπεύον Έδωσε μά και βρέθηκε στο νερό. Κατόπιν τα κατάφερε μιά
 στοτά μαρία τών 'Ιταλών. Αυτή τη φορά ο 'Αρσέντης τα κατάφερε μιά
 γαρύ. Κανόνως τις βίδες κάτω άπ' το νερό και το πλοίο βυθίστηκε
 γαρύ. Κανόνως τις βίδες κάτω άπ' το νερό και το πλοίο βυθίστηκε
 έφειται από μερικες βίδες ασταβόν. Έπιτυχία στην έπιτυχία, καταστορ
 φη στην καταστορφή. Κι' όσπου να καλοσυνάβουν ού τώρα κανουρνάκι
 ένα χτύπημα, βέχονται άλλο. Ο Θεοφιλόσ άνακαλόνω που κατάφερε
 συνεργάστ: Τόν 'Ελευσίνιού ναυτή Θωμά Σικιώτη, 300 τόννων. 'Α-
 παρτόν έκρηκεται μηχανήματα, σ' ένα πετρελασόφορ, που κατάφερε να
 νακάμπε το βυθίσμα, με το κάρβουνο της μηχανής και μάλις έκανε να
 έξελιχιν, άναυτήντηκα στον άέρα τα καζάνια του και τ' άχρηστεύαν.
 'Υστερα, με τόν ίδιο τρόπο περίπου, κατόστρεψε το ρυμουλκό «Ταξιάρ-
 χος» του πλοίου π.ο. Πετρίδου.

«Σωστός Ένας Βράδυ, οι σμαρτότεροι προσηκλήθηκαν στο «έπαισιος να-
πομης της ομάδος τους: «Ήταν ένα έμπορικὸ γράφειο, στην οδό Κολα-
κότρωνη 43. «Εκεῖ παρουστάσθηκαν κι ὁ δύο ἀρχηγὸι τῆς ομάδος ἀν-
τιπάλ: Ὁ Νικόλαος Ἀδάκι κι ὁ Δημήτριος Παγκάκης—ποὺ γιὰ τὴν ἐκ-
πληκτικὴ του δράστ θὰ μιλήσουμε στὶς συνεχῆς μας— καὶ τοὺς πρό-
τειναν νὰ φύγουν γιὰ τὴ Μ. Ἀνατολή. Ἐδῶ, εἰναι ἀπὸ τὴ ἀλλεπάλ-
τευαν νὰ νύχουν γιὰ τὴν Μ. Ἀνατολή. Ἐδῶ, εἰναι ἀπὸ τὴ ἀλλεπάλ-
τευαν νὰ νύχουν γιὰ τὴν Μ. Ἀνατολή.»

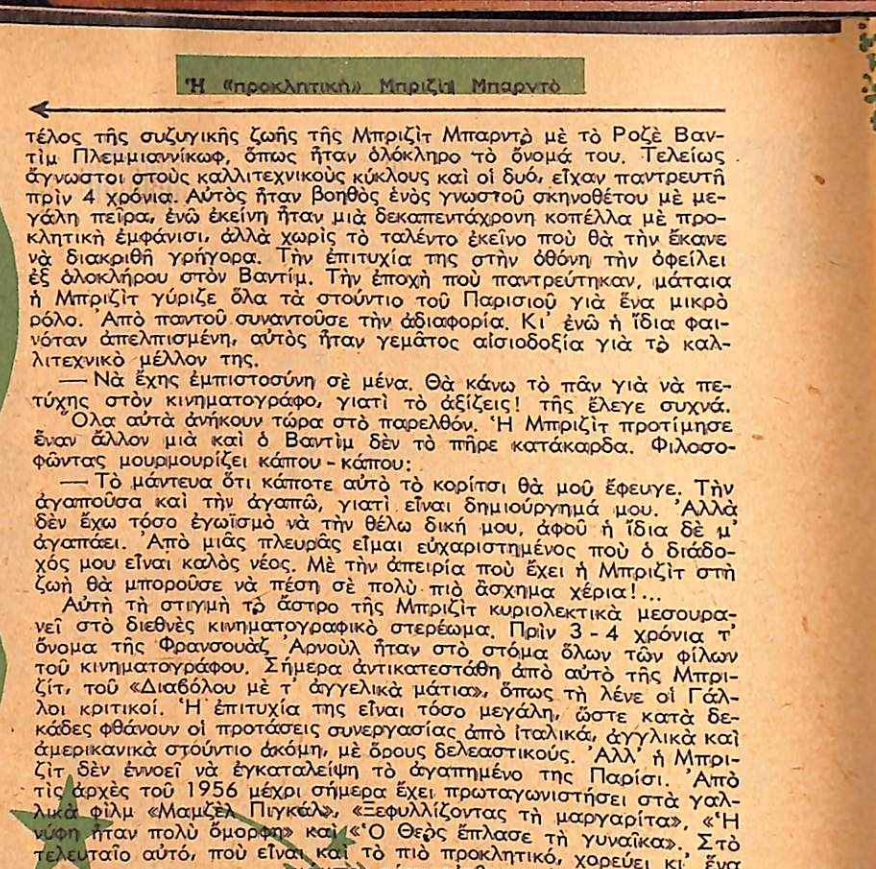
—Καί ποιάς θά μάς ἀντικαταστήσῃ; ῥώπῃς ὁ Θεοφίλου. Ἐχετε βρῆί τοὺς κατάλληλους ἀνθρώπους;

—Ὅχι ἀκόμῃ, μὰ θὰ τοὺς βροῦμε. Ἐσεῖς πάντως πρέπει νὰ φύγετε ὁπωδιήτοι...

δεν βαρύνεται, κανείς δεν είχε σκόπο να "Εμειναν πιστοί στο θάνατό και να δραπέτευση προς την ελευθερία. Τόλη, αλλά παρὰ φασίση τους, αν και από πιά δεν ήταν συγκαταστήσει με το φασισμό. Παρρησιοσύνη αληθινή. Η δουλειά που πέτυχε μέσα ίδιο ρυθμό γι' αρκετό διάστημα ακόμη. Τα συμπτώματα του «Απολόωνος», α- σε τόσο λίγο χρόνο η ομάδα Αϊδαμ-Παγκάσι. σε κανένα μέρος ποτελούν ρεκόρ που δεν το πλησίασε κανείς άλλος, σε κανένα μέρος το κόσμου, σύμφωνα με τις ετήσιες στατιστικές του Υπ. Εξωτερικών της Μ. Βρετανίας. Έργο μοναδικό που έμεινε μέχρι σήμερα στη σκιά. Γι' αυτό έχεις δεν προκύπτει να κλείσουμε τη μεγάλη αυτή ιστορία σήμερα. Θα ξαναγυρίσουμε πολλές φορές σ' αυτή από ιστορική α- νγκη.

«Λοιπότεν ἂν οἱ ἀπομνημονεύματα ἔδειξαν πὺς τοὺς πρότερον οἱ ἀρχι-
γοὶ τοὺς, τὰ πράγματα θὰ ἦσαν διαφορετικὰ. Μὰ ἐν ἔργῳ καὶ ἡ ἀσφαλτὶς
πρωτοβουλία ἔξασπασε ἀπὸ τὴν ἄγρια. Νὰ ἡ σχετικὴ ἀνάσπασιν
ποὺ δημοσιεύτικη στὸν ἀσπανάκι τύπῳ στὴν 12 Ὀκτωβρίου 1943. Εἰς
τοὺς ἡμέτερον τοῦ Πειραιᾶ διαπερὶσσαν καὶ Αὐγούστου 1943 ἀπὸ τὴν
ἐκπαιδεύσαντες διὰ θεωρητικῶν ὁλῶν τριῶν πλοίων, διατελούντων εἰς
τὴν υπηρεσίαν τῶν Γερμανικῶν ἐνόπλιον δυνάμεων. Ὡς ἐξ ἐσούτων καὶ
μετὰ τὴν ὁδὸν πέντε ὁρίων, τὰ ὁποῖα ἀποβλήσαν τὴν ἐνοχίην των καὶ

Ποιοί ήταν οι εκπαιδευθέντες; Ο Νικόλαος Ἀδάμ, ο Βασίλης Θεοφίλου, ο Μιχαήλ Μαρκόπουλος, ο Ἀντώνης Ἀρενάντης κ' ο Διονύσιος Γραμμένος. Τους πρότειναν νὰ φύγουν καὶ δὲ ληστέια, Ἀδιαφοροῦσαν γιὰ τὸ θάνατο κ' ἦθελαν ν' ἀδειάζουν ὁλόκληρο τὸ ποτήρι. Ἦταν γρηγοροὶ τους λοιπὸν καὶ περῶσαν ἀπὸ τίς σφαίρας τοῦ εκπαιδευτικοῦ ἀποσπάσματος, τῇ ὥρᾳ ποὺ ὅλα τοὺς χαμογελοῦσαν. Αὐτὴ ὅμως εἶναι ὅλη ἱστορία...

ΤΑΝ πρὶν 4 μῆνες ὁ Γαλλοῦῶς σκηνοθέτης Ροζέ Βαντίμ ἀποφάσισε νὰ γυρίσῃ τὸ φιλμ «Καὶ ὁ Θεὸς ἔπλασε τὴ γυναῖκα», μὲ πρωταγωνίστρια τὴ γυναῖκα τοῦ Μπριζίτ Μπαριτό ἢ «Μπιμπι», ὅπως εἶναι γνωστότερη στὴ Γαλλία, ποτὲ δὲν φανταζόταν ὅτι ἡ ταινία αὐτὴ θὰ ἦταν μοιραία γιὰ τὴ σύγχρονη τοῦ εὐτυχία. Τελεῖως ἀνύπαπτος γιὰ τὸ τί ἐμελλε νὰ συμβῇ εἰς βάρος του, πῆρε τὸ συνεργεῖο του, τὴ γυναῖκα του, κάποιον Ζάν-Λουί Τρεντινιάν ὡς συμπρωταγωνιστὴ καὶ ἀρκετοὺς ἄλλους καὶ ἐγκατεστάθη στὰ περὶχωρα τῆς Νίκαιας, ἑτοιμος γιὰ τὸ γύρισμα.

Πραγματικά, ἀφοῦ γύρισε διάφορες ἄλλες σκηνές, ἦρθε καὶ ἡ ἡμέρα ποὺ ἡ γυναῖκα του, ὡς πρωταγωνίστρια, ἔπρεπε νὰ «παντρευτῇ» τὸν Ζάν-Λουί. Ἀπὸ τὴν τελετὴ τοῦ γάμου ὁ Βαντίμ ἔμεινε ἱκανοποιημένος. Ἀλλὰ δὲν συνέβη τὸ ἴδιο κ' ἔπειτα, ὅταν ὁ «γαμπρός» ἔπρεπε νὰ φιλήσῃ τὴ «νύμφη». Γ' αὐτὸ καὶ ἐκνευρισμένος ἔδινε συνεχῶς διαταγὰς στὴν πρωταγωνιστὴ τοῦ:

— Χάιδε τὴν τὰ καλλιὰ πὶδ φυσικά! "Οχι ἔτσι, σὰν θεοτίριος! "Ετσι, ὥρασι, ἀλλὰ πὶδ ἀπαλά, ἀκόμη πὶδ ἀπαλά! Τώρα ἀγκάλιασε τὴν σφιχτά καὶ φιλήσε τὴν μὲ πάθος! "Οχι ἔτσι, ξεροκέφαλε... Νά, ἔτσι, σφιχτά, πὶδ σφιχτά ἀκόμη!...

Καὶ ὁ εὐσυνειδητὸς Τρεντινιάν, ἕνας νόστιμος νέος ἡθοποιὸς 25 ἐτῶν, ὑψηλός, μὲ ἀθλητικὸ σῶμα καὶ γαλανὰ μάτια, ἔκανε τὸ πᾶν γιὰ νὰ ἀνταποκριθῇ στὶς ἐντολὰς τοῦ σκηνοθέτου. Ἀλλ' ὅταν τελείωσε τὸ γύρισμα καὶ μεσολάβησε μιὰ διακοπὴ γιὰ νὰ ἐτοιμαστούν νέα σκηνικά, ὁ Βαντίμ παρατήρησε ὅτι ἡ γυναῖκα του εἶχε ῥωχίσει νὰ φεύγῃ ἀπὸ τὸν τοῦτο τοῦ πολὺ πὶδ συχνὰ ἀπὸ πρῶτα. Στὴν κρὴν παραξένευτηκε, ἐπειτα ἀνύψωσε καὶ τέλος ὑποψιάστηκε. Μήπως αὐτὸς καὶ δὲν ἄργησε νὰ ἀνακαλύψῃ τὴ θλιβερὴ ἀλήθεια: Ἡ Μπριζίτ καὶ ὁ Ζάν-Λουί εἶχαν κρυφὰ ραντεβὸ καὶ μιὰ μέρα τοὺς συνέλαβε σ' ἕνα ἐξοχικὸ μέρος ἀγκυκαλισμένους νὰ φιλοῦνται ἔ πάθος!...

Ἀλλὰ αὐτὸν πολιτισμένους καὶ φιλόσοφος, οὔτε θυμωσε, οὔτε ζήτησε νὰ ἐκδικηθῇ. Περιωρίστηκε μόνον νὰ τοὺς θυμίσῃ ὅτι δὲν εἶχαν γύρισμα καὶ ὅτι τὰ φιλιὰ τους ἦσαν... ἀδικαιολογία! Καὶ τότε, ἡ γιὰ ἡ Μπριζίτ ἀνέλαβε νὰ τοῦ ἀποκαλύψῃ τὴν ἀλήθεια:

— Ἀπὸ τότε ποὺ γύρισαμε τὴ σκηνὴ τοῦ γάμου καὶ φιληθήκαμε, νιώσαμε ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον ἕνα κεραυνόβολο ἔρωτα! τοῦ ἴτε. Ἀλλὰ τώρα δὲν πρόκειται νὰ συνεχίσουμε τὴν ἀπιστία γιατί αἱ οἱ δύο μας εἴμαστε τίμιοι κατὰ βάθος. Ἐχομε ἀποφασίσει ἀνταντρευόμε, ἀφοῦ προηγουμένως χωρίσαμε ἐμεῖς οἱ δύο μας πρὸν φίλοι. Δέχεσαι, λοιπόν, νὰ παραχωρήσῃς τὴ θέσι σου στὸν Ζάν-Λουί;

Δὲν ἔβρουμε τί θὰ ἔκανε στὴν περίπτωσι αὐτὴ κάθε ἄλλος σύλλογος, ἀλλ' ὁ Βαντίμ ἔμεινε καὶ πάλι ἀράχως. Χαμογέλασε καὶ τῆς ὑποσχέθη ὅτι θὰ τῆς ἀπαντοῦσε τὴν ἐπόμενη. Πραγματικά, τὴν ἄλλη μέρα τῆς εἶπε ὅτι δέχεται τὴν πρότασί της ἐνὸς τὸ πρόσωπο τοῦ ἐξέφραζε χαρὰ καὶ λύπη μαζί. Αὐτὸ ἦταν τὸ ξαφνικὸ

γαλλική λογοκρισία ταινιών να ζητήσει να

Μπριζίτ Μπαρντό

το περικόψουν. 'Αλλά τελικά δεν έγινε τίποτα και το φιλμ θα προβληθεί παντού γεμάτο πειρασμούς για τους θεατές...

Κατά τη γνώμη των ειδικών, η Μπριζίτ θα χρειαστεί πολύ χρόνο ακόμη για να διακριθεί και ως ηθοποιός.

Εκείνο που προσελκύει τον κόσμο προς το παρόν είναι κυρίως οι προκλητικές εμφανίσεις της στην οθόνη.

Πριν 4 χρόνια κανένα στούντιο δε δεχόταν να της γυρίσει μία μικρή δοκιμαστική ταινία. Σήμερα την παρακαλούν και της προσφέρουν 25.000.000 γαλλικά φράγκα για κάθε ταινία.

Αλλά η Μπριζίτ δε δέχεται τις προτάσεις τους!

P. EPBIE

Η Μπριζίτ Μπαρντό και ο Ζαν Μπετονιέρ σε μία σκηνή του φιλμ «Μαμ-Ζέλ Πιγκάλλ».

τέλος της συζυγικής ζωής της Μπριζίτ Μπαρντ με το Ροζέ Βαντίμ Πλεμμιανίκοφ, όπως ήταν ολόκληρο το όνομά του. Τελειώς άγνωστοι στους καλλιτεχνικούς κύκλους και οι δύο, είχαν παντρευτεί πριν 4 χρόνια. Αυτός ήταν βοηθός ενός γνωστού σκηνοθέτου με μεγάλη πείρα, ενώ εκείνη ήταν μια δεκαπεντάχρονη κοπέλα με προκλητική εμφάνιση, αλλά χωρίς το ταλέντο εκείνου που θα την έκανε να διακριθεί γρήγορα. Την επιτυχία της στην δόση την οφείλει εξ ολοκλήρου στον Βαντίμ. Την εποχή που παντρεύτηκαν, μάταια η Μπριζίτ γύριζε όλα τα στούντιο του Παρισιού για ένα μικρό ρόλο. Από παντού συναντούσε την αδιαφορία. Κι ενώ η ίδια φαινόταν απελπισμένη, αυτός ήταν γεμάτος αισιοδοξία για το καλλιτεχνικό μέλλον της.

— Να έχεις εμπιστοσύνη σε μένα. Θα κάνω το πάν για να πετύχης στον κινηματογράφο, γιατί το αξίζεις! της έλεγε συχνά. Όλα αυτά άνηκουν τώρα στο παρελθόν. Η Μπριζίτ προτίμησε έναν άλλον μιά και ο Βαντίμ δεν το πήρε κατάκαρδα. Φιλοσοφώντας μουρμουρίζει κάπου-κάπου:

— Το μάντευα ότι κάποτε αυτό το κορίτσι θα μου έφευγε. Την αγαπούσα και την αγαπά, γιατί είναι δημιουργία μου. Άλλα δεν έχω τόσο εγωισμό να την θέλω δική μου, αφού η ίδια δε μ' αγαπάει. Από μιάς πλευράς είμαι εύχαριστημένος που ο διάδοχός μου είναι καλός νέος. Με την άπειρία που έχει η Μπριζίτ στη ζωή θα μπορούσε να πέσει σε πολύ πιο άσχημα χέρια!...

Αυτή τη στιγμή το άστρο της Μπριζίτ κυριολεκτικά μεσουραίνει στο διεθνές κινηματογραφικό στερώμα. Πριν 3-4 χρόνια τ' όνομα της Φρανσουάζ Αρνουλ ήταν στο στόμα όλων των φίλων του κινηματογράφου. Σήμερα αντικατεστάθηκε από αυτό της Μπριζίτ, του «Διαβόλου με τ' αγγελικά μάτια», όπως τη λένε οι Γάλλοι κριτικοί. Η επιτυχία της είναι τόσο μεγάλη, ώστε κατά δεκάδες φθάνουν οι προτάσεις συνεργασίας από Ιταλικά, αγγλικά και αμερικανικά στούντιο ακόμη, με όρους δειλαστικούς. Άλλ' η Μπριζίτ δεν εννοεί να εγκαταλείψει το αγαπημένο της Παρίσι. Από τις αρχές του 1956 μέχρι σήμερα έχει πρωταγωνιστήσει στα γαλλικά φιλμ «Μαμίζελ Πιγκάλ», «Σεφαλλίζοντας τη μαργαρίτα», «Η κόρη ήταν πολύ όμορφη» και «Ο Θεός έπλασε τη γυναίκα». Στο τελευταίο αυτό, που είναι και το πιο προκλητικό, χορεύει κι' ένα άμυγδαλό τόσο αισθησιακό, που ύποχρώσε και τη γυναική για την έλαστικότητα της γαλλική λογοκρισία ταινιών να ζητήσει να

το περικόψουν. Άλλα τελικά δεν έγινε τίποτα και το φιλμ θα προβληθεί παντού γεμάτο πειρασμούς για τους θεατές...

Κατά τη γνώμη των ειδικών, η Μπριζίτ θα χρειαστεί πολύ χρόνο ακόμη για να διακριθεί και ως ηθοποιός.

Εκείνο που προσελκύει τον κόσμο προς το παρόν είναι κυρίως οι προκλητικές εμφανίσεις της στην δόση.

Πριν 4 χρόνια κανένα στούντιο δε δεχόταν να της γυρίσει μιά μικρή δοκιμαστική ταινία. Σήμερα την παρακαλούν και της προσφέρουν 25.000.000 γαλλικά φράγκα για κάθε ταινία.

Άλλα η Μπριζίτ δε δέχεται τίς προτάσεις τους!

P. EPBIE

Η Μπριζίτ Μπαρντ και ο Ζαν Μπρετονιέρ σε μιά σκηνή του φιλμ «Μαμίζελ Πιγκάλ».

Η Ντιάνα Ντόρς

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Σύντομες ειδήσεις

★ Ένώ στο Χόλλυγουντ η «Ελίζαμπετ Τάιηλορ» κυκλοφορεί συνεχώς μαζί με τον γνωστό παραγωγό Μάικλ Τόντ, ο σύζυγός της Μάικλ Γουάιλντινγκ, που βρίσκεται στο Λονδίνο, έχει γίνει ο άχώριστος καβαλλέρος της Μαρί Μακντόναλντ, που είναι γνωστή στην «Αμερική» με την επωνυμία «Το σώμα».

★ Εκτός της «Ινγκριντ Μπέργκμαν», οι αδελφές που έχουν επίσης μεγάλες πιθανότητες να κερδίσουν το «Όσκαρ», που θα απονεμηθούν προσεχώς στην «Αμερική», είναι οι ακόλουθοι: Ντέμπορα Κέρριγ για το φιλμ «Τσάι κλας» για το φιλμ «Η ζωή ενός ανθρώπου» (Η ζωή του ζωγράφου Βάν Γκόγκ), Ντόροθυ Μάκ Γκουαίρ, Κάθριν Χέμπορν και Γκλέν Φόρντ.

★ Ο Τζιάκομο Ροντίνελλα υπέστη μία σοβαρή έγχειρση στο λάρυγγα. «Η έγχειρση έπυεχε και τώρα οι φόβοι ότι ο συμπαθής Ιταλός τραγουδιστής θα έκανε τη φωνή του, φαίνεται πως απομακρύνθηκαν οριστικά.

★ Η Τζίντρεν Κρέην και ο σύζυγός της Πωλ Μπρίκμαν διεκρίνω πως, αν γεννηθίσουν κομμάτι φορά μαζί, αυτό δεν συνεπάγεται έπειθ σκοπεύουν να συμφιλιωθούν, αλλά πώς χάριν των παιδιών τους, τα οποία θέθουν να μάθουν πως χωρίσαν.

★ Ο Βίκ Ντάκμον άπείριψε μία δολοφονική πρόταση να τραγουδήσει τα Χριστούγεννα σ' ένα κέντρο του Χόλλυγουντ. Κι' αυτό έπειθ έχει υποσχεθεί στη σύζυγό του Άννα-Μαρία Πιεράντζελι να περάσουν μαζί τα Χριστούγεννα στη Νέα Υόρκη.

★ Η Σόνια Χένυ έφυγε για την πατρίδα της τη Νορβηγία. Πρόκειται να δώσει το όνομά της σ' ένα μεγάλο πλοίο, που θα καθελώσει ο σύζυγός της Νιλντ Όνστατ.

★ Ένώ η Άννίτα «Εκμπεργκ» εξακολουθεί να λοιχυρίζεται πως ο Άντονι Σπλι είναι ο μοναδικός έρωτάς της, το Χόλλυγουντ πιστεύει γνικά πως ο γάμος αυτός που συνήψε στις αρχές του καλοκαιριού βρίσκεται ήδη υπό διάλυση. Ο Άντονι δεν συγχωρεί στην όραση γυναίκα του το ότι φλερταύγει με τον Μάικλ Ρένυ, ενώ αυτός πηγαινε στη Φλωρεντία για να προετοιμάσει το γάμο τους. Εκτός αυτού όμως ο ώριος Άντονι έχει τις ημέρες αυτές και άλλες σκευοτέρες. Στην Καλιφόρνια, ένα μοναχικό από την «Αγγλία», η Άνν Χάσον, τον κατηγορεί για διαγωγή.

—Ο Τόντ κι' εγώ δήλωσε η Άνν, παντρευτήκαμε με κάθε υποσιτότητα έδω κι' ένα χρόνο. Με το να παντρευτή, Εκμπεργκ, χωρίς να πάρη διαζύγιο, έγινε ένοχος διαγάμιας.

Η απόκλιψη αυτή έχει αναστατώσει την «Αμερική» και προέβλεψε μία γενική κατακραυγή κα

τά της Άννίτας «Εκμπεργκ», κρατών την οποία κατεύθυναν πρώτος οι αμερικανικοί γυναικείοι συλλογοί.

★ Παλεύεται στο Μπέρβου Χιλλ η όραία βίλλα, που στέγαζε την σύμπτυ ετυχία του ζεύγους «Ελίζαμπετ Τάιηλορ». Το Μάικλ Γουάιλντινγκ. Το μή: 200.000 δολάρια.

★ Ο Τόνυ Πέρκινς, που παίζει το ρόλο του γιού του Γκάρι Κούπερ, στο φιλμ «Φιλικές συστάσεις», μοιάζει τόσο με τον πανώληλο Γκάρι, ώστε έπαινε μεστήριξη άμεσως «ο νέος Γκάρι Κούπερ». Η συνεντεύξη αυτή έδωσε στον Πέρκινς την ευκαιρία να γνωρίσει την κόρη του Γκάρι Κούπερ, Μαρία. Οι δύο νέοι είναι φίλοι μερα αχώριστοι.

★ Η Λίντα Κρίστιαν, που καλύπτει τους λόγους, που την αναγκάζουν να μη παντρευτή το «Εντμοντ Πάρντομ», είναι πολύ νέος για μένα, λέει, και δεν έχει καμμία πείρα στη ζωή. Εκτός αυτού ο άσπυλόγος μου μου συνέστησε να άφηνω αυτό το γάμο, γιατί ο «Εντμοντ» δεν είναι ήλίκας που μου ταίριαζει». Οι δηλώσεις αυτές φαίνονται πολύ παράξενες σε όσους παρακολούθησαν τις διάφορες φάσεις του φλογερών ειδυλλίου των δύο καλλιτεχνών, οι οποίοι την εποχή που ο έρωτας τους τώφλωνε, αφήσαν από την καλύτερα εμπόδια, τα οποία τώρα δεν υπάρχουν, δεδομένου ότι στί μεταξύ έχουν εκδοθεί και τάν δυο τα διαζύγια.

★ Παρά το γεγονός ότι το πρώτο φιλμ του «Ελθίς Πρίσλεϊ» «Αγάπη με τρυφερά» σημείωσε παύση όπου προσβάλλεται μεγάλη επιτυχία, οι διευθυντές των αθούσών που προσβάλλουν το έργο βγαίνουν στο τέλος θαυμασμένοι γιατί οι ένδοξοι άδεις δημιούργησαν και θαυμαστές του νέου γούστου προενοούν, πάνω στον ένδοξο άδεις τους, μεγάλες ζημιές στα καθίσματα.

★ Το ζεύγος «Ωντρεύ Χέμπερν» Μέλ Φέρρερ βρίσκεται στην «Αμερική» Ο Μέλ έχει θελα υποσχεθηκε να περάσει τα Χριστούγεννα κοντά στα δυο του παιδιά Μάρκ και Πέπα, που μένουν μόνιμος στο Λος Άντζελες. Ο δυο καλλιτέχνες σ' άρρήσουν να επανέλθουν στην Ευρώπη. Τον ανουάριο πρόκειται να γυρίσουν για την τηλεόραση το φιλμ «Μελ γερλινγκ» και ακολουθώντας ο Μέλ η αναλάση στο Μπριτάννικ στην σκηνοθεσία του θεατρικού έργου «Τα κερτιάτα του Γκαίνιμπορνού».

★ Συνδυόμενος από τη γυναίκα του έφτασε στο Χόλλυγουντ ο Ροσσάνο Μπράτσι για να γυρίσει εκεί δυο φιλμ. Κι' όμως ο γάμος ύστερα από μία άποτυχία που γνώρισε το 1947 στο στυντόν της Καλιφόρνιας, είχε όρκιστεί πως δεν θα ξαναπατούσε ποτέ πάλι το πόδι του στο Χόλλυγουντ.

★ Ο άγγλικός άδεις που δημοσίευσε άλλους καθημερινούς φωτογραφίες της Ντιάνα Ντόρς, δεν έχει δημοσιεύσει ούτε μία από τον καιρό που η εναυομάλια γόσησ ξαναγύρισε στο Λονδίνο. Αντίθετος, οι έφημερίδες και τα περιοδικά δημοσιεύουν τακτικά φωτογραφίες της Γαλλίδος Μπρίτζιτ Μπαρντ, που χαρακτηρίστηκε από την έφημερίδα «Νταίλι Σέκς» ως το πιο ένδοξο έρωτα «ηθικού» του 1956.

★ Μία δημοσιογράφος ρώτησε τον Ντάν Ντόρς, πως και πως κοιμηταίριστηκε τώσε και τώσεσ γυναίκες στο φιλμ του, άν τύπισσε ποτέ τη φωνή γυναίκα του. «Εκείνος την κτύπησε τότε κατάπληκτος και της έλε:

— Άστεύσατε;... Άν τομώ...»

— σά κάτι τέτοιο θα με σκότανε...»

★ Στο φιλμ «Η άδεις του γίγνη», που γυρίστηκε τώρα στην «Ισπανία» με πρωταγωνιστή την στανία Κάρνολα και τον Βάν Μαρτίν Κάρνολα, σκηνές γυρίστησαν δύο φορές. Η μία εκδόσεσ προορίζεται για την «Αμερική» και οι παραγωγοί δεν θέλουν να έχουν προστάδες με τη λογοκρισία. Η άλλη όμως που προορίζεται για την Ευρώπη, θα είναι πολύ πιο τολμηρή. Συγκεκριμένα σε μία σκηνή η μπάνου, η Μορίν έμφανίστηκε με μαγιώ στην έκδοσι που προορίζεται για την «Αμερική», σ' εκείνη ζεται για την «Αμερική», η όμως που θα δουή οι Ευρωπαίοι, η Μορίν δεν χρησιμοποιεί ούτε φύλα σκηνής.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

27

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Αριστουργηματικές ζωγραφιές! Τιποτε άλλο όμως...". Οσο και να λέμε ότι οι ζωγραφιές έχουνε ζωντάνια, δε μπορούμε ποτέ να τις παρομοιάσουμε σοβαρά με τη ζωή την ίδια... γιατί, απλούστατα, δεν είναι παρά αντιγραφή, απλή της ζωής... Πιστή αντιγραφή, αριστουργηματική, περίφημη, αξιοθαύμαστη — ποτέ όμως η ζωή η ίδια... Η ζωή είναι ο σοφός συνδυασμός, το μαγικό κοκτέιλ όλων των ιδιοτήτων που μαγεύουν όλες μας τις αισθήσεις, συγκετρωμένες, ή συγκίνησι όμως που δονεί μία μόνο αίσθηση, είναι μόνο τέχνη... Τέχνη είναι κι' ο χειμαλιώτικος κήπος.

ΕΚΕΙΝΗ: Τέχνη; Μά, αφού είναι η φύσις η ίδια;

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Η φύσις όμως που θβίνει και φυλλορροεί...". Η φύσις που δεν διαθέτει πια από πάνω της, ρυθμισητή έπουράνιο της ομορφιάς της, τον ήλιο, για να χαρίση σπάταλα στα δημιουργήματά της χρώματα, άρώματα και χυμούς. Οι ακτίνες του έχουνε πια ξεφτίσει, λιγοστέψανε τα καράτια του χρυσαφιού του, και, από έντονη υπογραμμισι ζωής, έγινε υπόνοια, ίσως... Κι' έτσι, κάτω από την ανύπαρκτη σχεδόν ακτινοβολία του, όλα βγαίνουν λυμφατικά, λειψά, ήμιτελή. Τα φρούτα χωρίς χυμούς και γλύκα, τα λουλούδια χωρίς άρωμα... Διατηρούν όλα μόνον εμφάνισι, και καθόλου ψυχή. "Ο χειμώνας μοιάζει σαν μουσείο, όπου μέσα του τα λουλούδια διατηρούνται δμοια με ιστορικά κειμήλια!"

ΕΚΕΙΝΗ: "Έχεις δίκιο...". Αυτά τα λουλούδια του χειμώνα είναι μόνο εμφάνισις και τίποτ' άλλο...

ΕΚΕΙΝΟΣ (της, χαίδεύει τα μαλλιά): Μοιάζουνε σ' αυτό με μερικές γυναίκες που έχουνε την ύπεροχη μιζ' αν πλι των χρυσανθέμων, την περιφάνη μεγαλοπρέπεια της γκλαδιόλας, την ομορφιά της ντάλιας, τη μελαγχολία του κυκλάμινου... Και που δεν έχουνε καθόλου άρωμα, το ίδιο όπως όλα αυτά τα άψυχα δημιουργήματα του κήπου που μας περιβάλλουν...

ΕΚΕΙΝΗ (φιλόποπτα): Τώρα εννοείς μένα!

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Εσένα; "Οχι δά! Τι ιδέα..."

ΕΚΕΙΝΗ: "Εμένα! "Ακου που σου λέω εγώ...". Έχω τη μιζ' αν πλι των χρυσανθέμων, την άψυχη μεγαλοπρέπεια της γκλαδιόλας, την ψυχρή ομορφιά της ντάλιας, τη μελαγχολία του κυκλάμινου, και καθόλου άρωμα! Μά, όλοφάνερα, όλα αυτά είναι αίχμες έναντιον μου!

ΕΚΕΙΝΟΣ (την αγκαλιάζει): Είσαι κουτό. Γιατί, κι' αν ακόμα σε παραδεχτώ για λουλούδι του χειμώνα, δε θα σε παρομοιάσω με όλες αυτές τις ομορφιές του κήπου που τους λείπει η ψυχή. Θα σε πω λουλούδι σεμνό που προβάλλει γεμάλο μετριοφροσύνη, χωρίς έιπασιμένη αυτοπεποίθησι... Λουλούδι, όχι ψωροπερήφανο, όπως το τριαντάφυλλο, ή φραϊζία, το ζουμπούλι, που ξεχύνει άρώματα και ομορφιές, σίγουρα ότι θα προκαλέσουν τη μέθη... Αλλά λουλούδι ευγενικά μεθού... Αλλά λουλούδι ευγενικά μεθού... Αλλά λουλούδι ευγενικά μεθού... Αλλά λουλούδι ευγενικά μεθού...

ΕΚΕΙΝΗ (απογοητευμένη): Τι να τ' κάνω, αφού δεν έχω άρωμα; Πως να σε μεθύσω;

ΕΚΕΙΝΟΣ (ζεστά, πειστικά): "Έχεις το άρωμα της βροχής... Κι' όσο για να με μεθύσης, αυτό, νομίζω, δεν είναι λογική φιλοδοξία: "Η μέθη περνάει...". Ενώ αυτό που δεν είναι μέθη, μένει... (Εκείνη εγκραταλείπεται στην αγκαλιά του, παρηγορημένη, ενώ γύρω τους το πρώτο ξεροβόρι ανασμαλλιάζει τα λουλούδια του χειμώνα...)

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

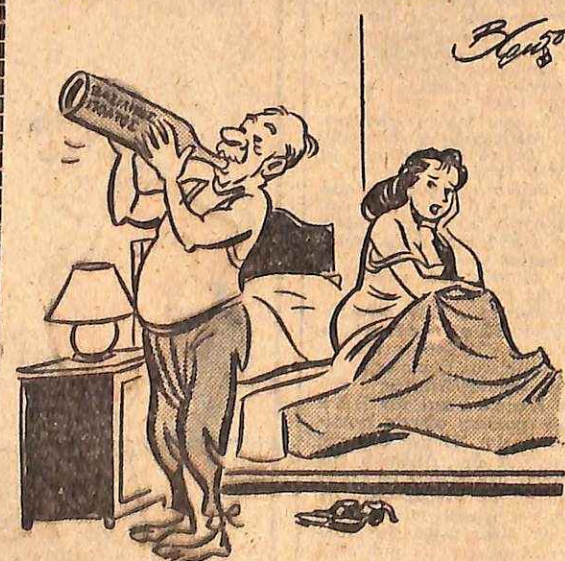

— Κάνω κανένα μικροπαισμάκι κάθε "Αη Γιαννιού, για να με κλείσουνε μέσα και να γλυτώσω τίς... επισκέψεις!..

(Του 'Αρχ'λαου)

«... Είμαι άντρας και το κέφι μου θα κάνω, και θα πω και δυο κουβέντες πάρα πάνω...»

— "Αχ, τζουτζουκό μου! "Ας μην έχης νύχια να ξυστής και περίμενε να σε ξύσουν άλλοι!..

(Του Β. Χριστοδούλου)

Το επάγγελμα ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ ΣΥΖΥΓΟΥ

Σκεφθήτε πολύ πριν πητε το «ναί»

Δεν άρκει να κερδίη πολλά απ' τη δουλειά του ο άντρας που πρόκειται να πάρει, για να σας κάνει ευτυχισμένη.

Το ε18ος του επάγγέλματος του κυρίως θα παίη σπουδαίο ρόλο στη συζυγική άρμονία σας. Υπάρχουν περιπτώσεις που ο άντρας σας θα σας κάνει δυστυχισμένη χωρίς να φταιή, εξ αιτίας των επάγγελματικών ασχολιών του.

Πριν ακόμη άρραβωνιστήτε λοιπόν, πρέπει ναχέτε υπ' όψι σας τὰ εξής:

"Αν είσαστε ζηλιάρα, αποφύγετε τους άντρες που το επάγγελμά τους τους αναγκάζει νακωνται σε συχνή και μεγάλη συνάφεια με γυναίκες, όπως τους γιατρούς, δικηγόρους, ζωγράφους, κλπ.

"Αν δεν μπορήτε να υποφέρετε τη μοναξιά, μη παντρευτήτε ποτέ με ρεπόρτερ, με ναυτικό ή με περιδευόντα έμπροστικό αντίπ' όσωπο.

"Αν σας άρεση η ήρεμη ζωή, αποφύγετε τους δημοσιογράφους, καθώς και τους ηθοποιούς.

"Αν δε θέλετε ναχέτε συγκινήσεις και λαχτάρες κάθε τόσο, μη δεχθήτε για κανένα λόγο να παντρευτήτε με άεροπόρο, αυτοκινητιστή ή αστυνομικό.

"Αν αντιπαθήτε την κοσμική ζωή, μη παντρευτήτε διπλωματικό, υπάλληλο, ούτε συγγραφέα της μόδας που έχει μεγάλες φιλοδοξίες, ούτε οποιαδήποτε επίσημο πρόσωπο με πολλές κοσμικές σχέσεις.

"Αν οι μετακομίσεις σας πειράζουνε στά νεύρα, ο αξιωματικός ή ο εκπαιδευτικός είναι κάθε άλλο παρὰ ιδεώδης σύζυγος για σας.

"Αν θέλετε να μη σκέπτεται παρὰ εσάς ο άντρας σας, μην πάρειτε ποτέ άστρονόμο ή αρχαιολόγο, που ή σκέψι τους είναι προσηλωμένη στην έπιστήμη τους.

Μ' άλλα λόγια, είναι άπαραίτητο, πριν να πητε το «ναί» που θα σας δέση σ' όλη σας τη ζωή μ' έναν άντρα, να εξετάσετε κατά πόσον συμβιβάζεται ή ιδιοσυγκρασία σας κι' ή νοοτροπία σας με το είδος της ζωής που πρόκειται να περάσετε στο πλευρό του.

Βέβαια, θαχέτε όλη την καλή διάθεσι να κάμετε υποχωρήσεις, όταν παρσστή ανάγκη. "Αλλά" οι υποχωρήσεις σας αυτές δεν πρέπει να είναι τόσο συνεχείς, ώστε να κουρασθήτε στο τέλος απ' αυτές και ν' άπασυ-

Στις πρώτες μέρες του γάμου, είναι εύχρηστη βέβαια ή άλλαγή των όρων της ζωής. Μην ξεχνάτε όμως πως υπάρχει και το «αύριο», που δεν θα είναι ίσως τόσο εύχρηστο.

"Αν, επί παραδείγματι, ζητήση να σας παντρευτή ένα καλλιτέχνης, πρέπει να σκεφτήτε πολύ, πάρα πολύ, πριν δώσετε την άπάντησί σας. Για να μπορέση ο χαρακτήρας σας να ταιριάζη με το δικό του, χρειάζεται ναναι εξαιρετικά ελαστικός και εύλυστος.

Θα πρέπει πραγματικά, αν παντρευτήτε καλλιτέχνη:

Να μη του χαλάτε την ήσυχία όταν εργάζεται.

Να ξέρετε ποτέ και ποιές συμβουλές θα του δίνετε.

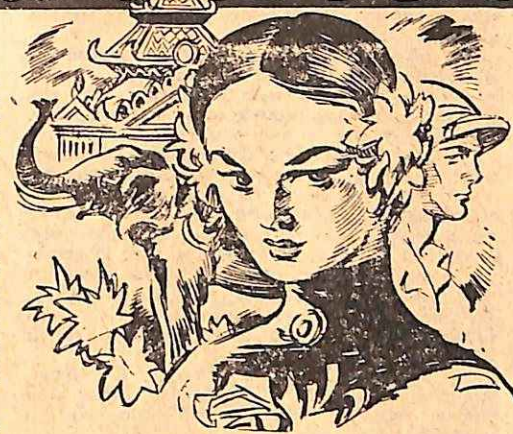
Ναχέτε υπ' όψι σας πως θα περικυκλώνεται από θαυμαστές κι' από θαυμασάτριες.

Να μην είσαστε ζηλιάρα.

"Αν άνταποκρίνεστε σ' όλες αυτές τις απαιτήσεις, τότε μπορεί ο καλλιτέχνης να γίνη πρότυπο καλού συζύγου και οικογενειόφνη, το ίδιο όσο κι' ένας υπάλληλος.

Πρωτότυπο περιπετειώδες μυθιστόρημα υπό 'Εμίλιο Σαλγκάρι

ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟ ΤΟΥ ΣΙΑΜ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

"Ο λευκός γιατρός, που δεν είναι άλλος από τον "Έλληνα Κωνσταντίνο Γεράκη, απόγονο ενός τοληρού Κεφαλληνίτη που είχε χρηματίσει άλλοτε πρωθυπουργός του Σιάμ, μαθαίνει από τον Λάκον Τάυ ότι ο βασιλιάς του Σιάμ του άνεθεσε να βρη το μαστίγιο του Σομμόνα Κοντόμ. "Ο Γεράκης προθυμοποιείται να τον συνοδεύη σ' αυτή την άποστολή και συζητούν μαζί τις λεπτομέρειες της. "Όταν φεύγη από το σπλι του, ο Κοπόμ, που είναι όργανο του Μιέν Μίγκ, παρασύρει το Γεράκη σέ μία ένεδρα. "Ο Γεράκης, όμως, σκοτώνει τους δυο από τους τέσσερες Μαλαισιανούς, που επικήρυσαν, να τον δολοφονήσουν, και γλυτώνει. Την άλλη μέρα φεύγουν με το ιδιόκτητο πλοίο του στρατηγού. Στο ταξίδι αυτό τους συνοδεύει και ή όμορφη Λέν Λάι.

3ον Τά άλλα πρωί, το μικρό πλοίο συνέχισε το ταξίδι του προς τὰ βορρά.

Μεγάλα πουλιά, με πολύχρωμα φτερά, πετούσαν πάνω από τα κεφάλια τους.

"Ο γιατρός κι' ή Λέν-Λάι, όρθιοι στην πλώρη του πλοίου, σκόπευαν με τις καραμπίνες τους εκείνα που περνούσαν κοντά και τὰ χτυπούσαν. "Η άλήθεια είναι πως ο γιατρός δεν άστοχεύει ποτέ σχεδόν, ενώ τὰ περισσότερα χτυπήματα της νέας πήγαιναν χαμένα.

— Είσατε υπέροχος κυνηγός! είπε ή Λέν-Λάι στο γιατρό. Δέ φανταζόμουν πως θα μπορούσατε να χτυπήσετε αυτό το πουλί από όγδόντα μέτρα κι' ίσως περισσότερα.

— Άπλη σύμπτωσι, άπάντησε ο γιατρός. Μήπως κι' εσείς δεν κάματε τόσο πετυχημένα χτυπήματα ως τώρα;... "Ελάχιστες γυναίκες ξέρουν να σκοπεύουν τόσο καλά.

— Ούτε οι Εύρωπαίες; ρώτησε ή Λέν-Λάι.

— Αυτές λιγώτερο από όλες τις άλλες, άπάντησε ο γιατρός.

— Έμαθα να σκοπεύω την εποχή που ο πατέρας μου πολεμούσε έναντιον των Σι-έγκων, είπε ή νέα.

— Και ποιος σας έμαθε να σκοπεύετε τόσο καλά; ρώτησε ο γιατρός.

— "Ο Φένγκ.

— "Ο Φένγκ είναι, λοιπόν, καλός σκοπευτής.

— Οι άνθρωποι που ανήκουν στις άγριες φυλές της "Ινδοκίνας προτιμούν το τόξο αντί για τὰ πυροβόλα όπλα, άπάντησε ή Λέν-Λάι. "Όταν, όμως, πάρουν μία καραμπίνα στο χέρι, κανείς δεν μπορεί να παραβγή μαζί τους. Δεν κάνουν ποτέ λάθος κι' ο πατέρας μου το ξέρει πολύ καλά. Οι Σιαμέζοι, αντίθετα, είναι πολύ μέτριοι σκοπευταί.

— Κι' ο Φένγκ; ρώτησε ο γιατρός.

— Είναι άπαράμιλλος, άπάντησε ή Λέν-Λάι. Μπορεί να χτυπήση από εκατό μέτρα μία καούδα κοκοφοίνικος.

— Θα ήθελα να μπορούσα να κάμω κι' εγώ τζ' ίδιο, είπε ο γιατρός.

— Χτυπάτε από εκατό μέτρα ένα πουλί, άπάντησε ή Λέν-Λάι. Τι περισσότερο θέλετε να κάμετε;

— "Ο γιατρός γύρισε, ξαφνικά, προς τὰ άριστερά.

— Κυττάξετε αυτή τη βάρκα, είπε. "Ερχεται κατ' επάνω μας... Κι' ωστόσο, εκείνοι που βρίσκονται σ' αυτήν έπρεπε να είχαν προσέξει τις όμυρπλεες του στρατηγού και να παρσμερίσουν.

— Αυτή ή βάρκα φαίνεται σαν άκυβέρνητη, παρατήρησε ο στρατηγός που είχε σηκωθεί επίσης. Πηγαίνει ποτέ προς τὰ δεξιά και ποτέ προς τ' άριστερά...

— Φαίνεται πως ο βαρκάρης θα έχη άποκοιμηθή, είπε ο γιατρός.

"Ο Φένγκ χτύπησε την καμπάνα που βρίσκóταν στην πλώρη, αλλά κανείς δεν άπάντησε από τη βάρκα.

— Είναι δυνατόν να μη βρίσκεται κα-

νένας σ' αυτή τη βάρκα; είπε ο στρατηγός.

— Και μένα μου φαίνεται περίεργο, άπάντησε ο γιατρός.

— Φαίνεται πως τὰ πλήρωμά της θα την άφησε, παρατήρησε ή Λέν-Λάι. "Εκτός αν αυτοί οι άνθρωποι είναι μεθυσμένοι.

"Ο Φένγκ που άγωνιζόταν να συγκρατήση το σκάφος στον καλό δρόμο, γιατί το ρεύμα του ποταμού ήταν πολύ ίσχυρό σ' αυτό τζ' μέρος, άρχισε να χτυπάει μανιασμένα την καμπάνα, για να είδοποιήση το άλλο πλοίο που έρχόταν από την αντίθετη διεύθυνσι.

— Άλλά και πάλι δεν φάνηκε κανείς σ' αυτό.

Δυο μεγάλες μασούνες, που ήταν φορτωμένες με ζαχαροκάλαμα και που άκολουθούσαν την ίδια πορεία με το πλοίο του Λάκον-Τάυ, χτύπησαν κι' αυτές τις καμπάνες τους.

— Άλλ' ούτε κι' αυτή τη φορά φάνηκε κανείς στο μυστηριώδες πλοίο.

— Φαίνεται πως σπάσανε τὰ παλαμάρια την ώρα που οι ναύτες αυτού του πλοίου ήταν στην έρηρά, είπε ο γιατρός. "Αν βρίσκóταν κανείς σ' αυτό, έστω κι' αν κοιμόταν, θα ξυπνούσε μ' όλο αυτό το θόρυβο.

— Φένγκ, είπε ο στρατηγός, πλησίασε στην άκτι, όσο πιο πολύ μπορείς. Τζ' ποτάμι λοξεύει απότομα εδώ και το ρεύμα θα είναι πιο ίσχυρό.

— Θέλεις, άφέντη, να πλεύσώμε πρώτα αυτό το πλοίο; ρώτησε ο Φένγκ.

— Μην κινηθή κανείς από τη θέσι του! ούρλιαξε ο στρατηγός, φέροντας την καραμπίνα στην όμο του. "Οποιος κάμη κι' ένα μόνον βήμα, θα σωριαστή νεκρός!

Το θηρίο στεκόταν στην πρύμνη και φαι-

"Ο γιατρός και ή Λέν Λάι κυνηγούσαν τὰ πουλιά που περνούσαν πάνω απ' το πλοιάριο.

νόταν έτοιμο να δρμήση πάνω στους δυστυχισμένους καπηλότες.

Αλλά, ξαφνικά, άλλαξε γνώμη και μ' ένα καινούργιο πήδημα, πέρασε στη μία από τις δυο μαούρες, που ήταν φορτωμένες με ζαχαροκάλαμο.

Τη στιγμή εκείνη, άκουσθηκαν τρεις εκπυροσκορήσεις. Τρία βλήματα έφυγαν ταυτόχρονα σχεδόν από τις καραμπίνες του Λάκων-Τάυ, της κόρης του και του γιατρού.

Αλλά ήταν πια αργά. Το ζώο είχε φύγει από το πλοίο τους. Αφού σταμάτησε μια στιγμή στην πρώτη από τις μαούρες, πήδησε στη δεύτερη, αναποδογύρισε ένα ναύτη, χωρίς να του κάμη κακιά και, μ' ένα καινούργιο πήδημα, που ήταν πηδίο μεγάλο από τα προηγούμενα, βρέθηκε στην όχθη, όπου χάθηκε άμεσα ανάμεσα στις καλαμιές.

— Μας ξέφυγε! είπε ο γιατρός, πετώντας το όπλο του.

Είχαν πλευρίσει τώρα το πλοίο με τα πτώματα. Ο στρατηγός, ο Λέν-Λαί, ο γιατρός κι' ο Φένγκ, πέρασαν σ' αυτό.

Με την πρώτη ματιά, καταλαβαίνω πως οι τρεις δυστυχισμένες νέες είχαν κατακοιμηθεί από την τίγρι. Από τη μία έλειπε το δεξί χέρι. Από τη δεύτερη, η τίγρις είχε φάει το ένα πόδι, ολόκληρο κι' ένα μεγάλο μέρος από το άλλο. Της τρίτης είχε οργώσει το πρόσωπο και το στήθος και της είχε κατασπαράξει τα έντόσθια.

Πήρε από την καθεμία ο,τι της άρεσε, είπε ο γιατρός με φρίκη. Αλλά πώς βρέθηκε η τίγρις μέσα σ' αυτό το πλοίο;

— Δεν είναι η πρώτη φορά που γίνεται αυτό το πράγμα, απάντησε ο Λάκων-Τάυ. Το πλοίο αυτό θα έπλεε κοντά στην όχθη. Έτσι, η τίγρις δε δυσκολεύτηκε να πηδήσει μέσα σ' αυτό.

Αλλά οι τρεις νέες ήταν μόνες μέσα στο πλοίο;

— Δεν το νομίζω. Θα τις συνάδευε κάποιος, που βλέποντας το θηρίο, θάπεσε στο νερό για να σωθεί. Ο δυστυχισμένος δε θα είχε όπλο... Κι' άλλωστε, με μια τίγρι σαν αυτή που είδαμε, τα όπλα καταντούν περιττά.

Ο αφώσκωμος αυτός το πλοίο να συνεχίση το μακρόριο ταξίδι του; ρώτησε ο γιατρός.

— Θα πρέπει να το ρυμουλκώσω ως το χωριό που φαίνεται εκεί κάτω, στην αρχή του δάσους, απάντησε ο στρατηγός. Είπε ταυτόχρονα στο Φένγκ να συνεννοηθεί με τα πληρώματα των δυο άλλων πλοίων και να τους δώση την εντολή να ρυμουλκώσουν το σκάφος αυτό ως το χωριό και να προσπαθήσουν να βρουν τον ιδιοκτήτη του.

Είπε ταυτόχρονα στο Φένγκ να συνεννοηθεί με τα πληρώματα των δυο άλλων πλοίων και να τους δώση την εντολή να ρυμουλκώσουν το σκάφος αυτό ως το χωριό και να προσπαθήσουν να βρουν τον ιδιοκτήτη του.

Είπε ταυτόχρονα στο Φένγκ να συνεννοηθεί με τα πληρώματα των δυο άλλων πλοίων και να τους δώση την εντολή να ρυμουλκώσουν το σκάφος αυτό ως το χωριό και να προσπαθήσουν να βρουν τον ιδιοκτήτη του.

Είπε ταυτόχρονα στο Φένγκ να συνεννοηθεί με τα πληρώματα των δυο άλλων πλοίων και να τους δώση την εντολή να ρυμουλκώσουν το σκάφος αυτό ως το χωριό και να προσπαθήσουν να βρουν τον ιδιοκτήτη του.

Είπε ταυτόχρονα στο Φένγκ να συνεννοηθεί με τα πληρώματα των δυο άλλων πλοίων και να τους δώση την εντολή να ρυμουλκώσουν το σκάφος αυτό ως το χωριό και να προσπαθήσουν να βρουν τον ιδιοκτήτη του.

Είπε ταυτόχρονα στο Φένγκ να συνεννοηθεί με τα πληρώματα των δυο άλλων πλοίων και να τους δώση την εντολή να ρυμουλκώσουν το σκάφος αυτό ως το χωριό και να προσπαθήσουν να βρουν τον ιδιοκτήτη του.

Είπε ταυτόχρονα στο Φένγκ να συνεννοηθεί με τα πληρώματα των δυο άλλων πλοίων και να τους δώση την εντολή να ρυμουλκώσουν το σκάφος αυτό ως το χωριό και να προσπαθήσουν να βρουν τον ιδιοκτήτη του.

Είπε ταυτόχρονα στο Φένγκ να συνεννοηθεί με τα πληρώματα των δυο άλλων πλοίων και να τους δώση την εντολή να ρυμουλκώσουν το σκάφος αυτό ως το χωριό και να προσπαθήσουν να βρουν τον ιδιοκτήτη του.

Είπε ταυτόχρονα στο Φένγκ να συνεννοηθεί με τα πληρώματα των δυο άλλων πλοίων και να τους δώση την εντολή να ρυμουλκώσουν το σκάφος αυτό ως το χωριό και να προσπαθήσουν να βρουν τον ιδιοκτήτη του.

Είπε ταυτόχρονα στο Φένγκ να συνεννοηθεί με τα πληρώματα των δυο άλλων πλοίων και να τους δώση την εντολή να ρυμουλκώσουν το σκάφος αυτό ως το χωριό και να προσπαθήσουν να βρουν τον ιδιοκτήτη του.

Είπε ταυτόχρονα στο Φένγκ να συνεννοηθεί με τα πληρώματα των δυο άλλων πλοίων και να τους δώση την εντολή να ρυμουλκώσουν το σκάφος αυτό ως το χωριό και να προσπαθήσουν να βρουν τον ιδιοκτήτη του.

Είπε ταυτόχρονα στο Φένγκ να συνεννοηθεί με τα πληρώματα των δυο άλλων πλοίων και να τους δώση την εντολή να ρυμουλκώσουν το σκάφος αυτό ως το χωριό και να προσπαθήσουν να βρουν τον ιδιοκτήτη του.

Είπε ταυτόχρονα στο Φένγκ να συνεννοηθεί με τα πληρώματα των δυο άλλων πλοίων και να τους δώση την εντολή να ρυμουλκώσουν το σκάφος αυτό ως το χωριό και να προσπαθήσουν να βρουν τον ιδιοκτήτη του.

Είπε ταυτόχρονα στο Φένγκ να συνεννοηθεί με τα πληρώματα των δυο άλλων πλοίων και να τους δώση την εντολή να ρυμουλκώσουν το σκάφος αυτό ως το χωριό και να προσπαθήσουν να βρουν τον ιδιοκτήτη του.

Είπε ταυτόχρονα στο Φένγκ να συνεννοηθεί με τα πληρώματα των δυο άλλων πλοίων και να τους δώση την εντολή να ρυμουλκώσουν το σκάφος αυτό ως το χωριό και να προσπαθήσουν να βρουν τον ιδιοκτήτη του.

Είπε ταυτόχρονα στο Φένγκ να συνεννοηθεί με τα πληρώματα των δυο άλλων πλοίων και να τους δώση την εντολή να ρυμουλκώσουν το σκάφος αυτό ως το χωριό και να προσπαθήσουν να βρουν τον ιδιοκτήτη του.

Είπε ταυτόχρονα στο Φένγκ να συνεννοηθεί με τα πληρώματα των δυο άλλων πλοίων και να τους δώση την εντολή να ρυμουλκώσουν το σκάφος αυτό ως το χωριό και να προσπαθήσουν να βρουν τον ιδιοκτήτη του.

Είπε ταυτόχρονα στο Φένγκ να συνεννοηθεί με τα πληρώματα των δυο άλλων πλοίων και να τους δώση την εντολή να ρυμουλκώσουν το σκάφος αυτό ως το χωριό και να προσπαθήσουν να βρουν τον ιδιοκτήτη του.

Είπε ταυτόχρονα στο Φένγκ να συνεννοηθεί με τα πληρώματα των δυο άλλων πλοίων και να τους δώση την εντολή να ρυμουλκώσουν το σκάφος αυτό ως το χωριό και να προσπαθήσουν να βρουν τον ιδιοκτήτη του.

Είπε ταυτόχρονα στο Φένγκ να συνεννοηθεί με τα πληρώματα των δυο άλλων πλοίων και να τους δώση την εντολή να ρυμουλκώσουν το σκάφος αυτό ως το χωριό και να προσπαθήσουν να βρουν τον ιδιοκτήτη του.

Είπε ταυτόχρονα στο Φένγκ να συνεννοηθεί με τα πληρώματα των δυο άλλων πλοίων και να τους δώση την εντολή να ρυμουλκώσουν το σκάφος αυτό ως το χωριό και να προσπαθήσουν να βρουν τον ιδιοκτήτη του.

Είπε ταυτόχρονα στο Φένγκ να συνεννοηθεί με τα πληρώματα των δυο άλλων πλοίων και να τους δώση την εντολή να ρυμουλκώσουν το σκάφος αυτό ως το χωριό και να προσπαθήσουν να βρουν τον ιδιοκτήτη του.

Είπε ταυτόχρονα στο Φένγκ να συνεννοηθεί με τα πληρώματα των δυο άλλων πλοίων και να τους δώση την εντολή να ρυμουλκώσουν το σκάφος αυτό ως το χωριό και να προσπαθήσουν να βρουν τον ιδιοκτήτη του.

Είπε ταυτόχρονα στο Φένγκ να συνεννοηθεί με τα πληρώματα των δυο άλλων πλοίων και να τους δώση την εντολή να ρυμουλκώσουν το σκάφος αυτό ως το χωριό και να προσπαθήσουν να βρουν τον ιδιοκτήτη του.

Είπε ταυτόχρονα στο Φένγκ να συνεννοηθεί με τα πληρώματα των δυο άλλων πλοίων και να τους δώση την εντολή να ρυμουλκώσουν το σκάφος αυτό ως το χωριό και να προσπαθήσουν να βρουν τον ιδιοκτήτη του.

Οι ναύτες αυτών των πλοίων, βλέποντας τις δυο διπρέλλες που βρίσκονταν στο πλοίο του στρατηγού και το χρυσό γαλόνι που στόλιζε το κωνικό καπέλλο του, προθυμοποιήθηκαν να εκτελέσουν αυτή τη διαταγή. Έδεσαν άμεσα το σκάφος με τα πτώματα και διευθύνθηκαν προς το μικρό χωριό.

Το πλοίο του στρατηγού απομακρύνθηκε προς την αντίθετη κατεύθυνση.

— Δεν πίστευα πως θα βρισκόνα ένα παρόμοιο ζώο τόσο κοντά στην πρωτεύουσα, είπε ο γιατρός.

— Και γιατί όχι; απάντησε ο στρατηγός. Έδώ οι άνθρωποι σέβονται τις τίγρεις και γι' αυτό τα ζώα αυτά πολλαπλασιάζονται αδιάκοπα, ενώ στις 'Ινδίες τα κυνηγάνε και γι' αυτό ο αριθμός τους μικραίνει ολοένα. Οι χωρικοί μας βλέπουν τις τίγρεις ν' αποδεκατίζουν τα κοπάδια τους, αλλά δεν το λυμούν να τις πειράξουν. Κι' αν ακόμη είχαν δέκα καραμπίνες στη διάθεσή τους, δεν θα αποφασίζαν ποτέ να σκοτώσουν μια τίγρι.

— Περιέργο! είπε ο γιατρός. Οι κάτοικοι του Σιάμ δεν είναι δειλοί, όπως μου δόθηκε πολλές φορές η ευκαιρία να το προσέξω.

— Δεν αποφεύγουν να συγκρουσθούν με την τίγρι από δειλία, απάντησε ο Λάκων-Τάυ. Στη Βιρμανία, στην Καμπούτι, η στο Τονκίνο, οι άνθρωποι σκοτώνουν χωρίς τον παραμικρό δισταγμό τις τίγρεις. Έδώ, τουναντίον, προσπαθούν να τις εξευενίσουν και να τις κάμουν ακίνδυνες.

— Με ποιό τρόπο;

— Τους μιλάνε με σεβασμό κι' αποφεύγουν να τους κάμουν κακό. Θα έπρεπε ίσως να σας πω ότι τις λατρεύουν, σαν να ήταν βεΐα όντα. Σ' οποιοδήποτε σπίτι χωρικού κι' αν πάτε, θα βρήςτε πάντα την εικόνα μιας τίγρεως, που είναι ζωγραφισμένη στους τοίχους ή ακαλιμένη σε ξύλο.

Γίνονται επίσης προς τιμήν της εξιλαστήριες θυσίες κι' όταν οι άνθρωποι μιλάνε γι' αυτήν, την αποκαλούν πάντα «η κυρία τίγρις», από φόβο μήπως την κακοκαρδίσουν.

— Αν αυτά τα πράγματα μου τάλεγε κάποιος άλλος, δεν θα τα πίστευα, είπε γελώντας ο γιατρός. Άν, όμως, η «κυρία τίγρις» ριχτεί πάνω σε κάποιον απ' αυτούς τους φτωχούς διαδούλους;

— Δε θα σας πω ότι δε θ' άμυνθι, απάντησε ο στρατηγός. Θα προσπαθήσει, ωστόσο, να κινήσει στο θηρίο όσο το δυνατόν μικρότερο κακό και κατόπιν θα της ζητήσει να 'ν συγχωρήσει.

— Άλλ αυτό καταντάει άπίστευτο! Είπε ο γιατρός.

— Κι' όμως, έτσι γίνονται πάντοτε τα

πράγματα, συνέχισε ο στρατηγός. Θα σας αφηγηθώ ένα περιστατικό, που μου συνέβη όταν πολεμούσα έναντιον των ημιανθρώπων και πολεμοχαρών Στιένγκο. Ένας ιθαγενής, που είχα πάρει στην υπηρεσία μου, ξέροντας την ιδιαίτερη αγάπη που έχω στο ζαχαροκάλαμο κι' έπειδή αυτά τα φυτά ήταν σπάνια στην περιοχή, απομακρύνθηκε αρκετά από το στρατόπεδο κι' έφτασε σ' ένα βαλτότοπο, όπου ήλπιζε πως θα μπορούσε να βρη. Ήταν ένας άνθρωπος πολύ γεροδεμένος κι' είχε δώσει ως εκείνη τη στιγμή πολλές αποδείξεις για το θάρρος και την τόλμη του. Για κακή του τύχη, όμως, δεν είχε πάρει εκείνη την ημέρα την καραμπίνα, που του είχα χαρίσει για να τον ανταμείψω για τις υπηρεσίες του.

Ο Στιένγκο είχε χωθή ως τα γόνατα σχεδόν μέσα στη λάσπη για να φτάσει σε ένα είδος μικρής νησίδας, που ύψωνόταν στη μέση αυτού του βάλτου κι' όπου φύτρωναν μερικά ζαχαροκάλαμα. Κατάφερε, τέλος, να φτάσει σ' αυτή τη νησίδα κι' άρχισε να κόβη ζαχαροκάλαμα. Άλλα, ξαφνικά, είδε μια πελώρια τίγρι να ξεπροβάλλει πίσω από κάτι θάμνους.

— Όπως σας είπα, είχε ξεχάσει να πάρει την καραμπίνα του μαζί του. Δεν του έλειπε, όμως, το πλατύ και κοφτερό μαχαίρι του. Θαρραλέος, όπως ήταν, δεν δίστασε ν' άμυνθι. Και τα κατάφερε τόσο καλά, ώστε βγήκε νικητής. Άνοιξε με το μαχαίρι του μια μεγάλη πληγή στο δεξί πλευρό του θηρίου και το τραυμάτισε επίσης στο μoustάκι και τα πόδια.

Η τίγρις σοβάστηκε κάτω γογγυζοντας από τον πόνο. Κάθε άλλοις το θηρίο του ανθρώπου αυτό, θάπαινε τα ζαχαροκάλαμα που είχε κόψει και βάρυνε, όσο πηγε κοντά στο θηρίο, γονάτισε μπροστά του και του είπε:

— Συγχώρεσέ με γιατί σοβάωκα αυτό το κακό, αλλά το λάθος δεν είναι δικό μου. Ήθελες να με φας, ενώ ενώ δε σε έχωαααα ποτέ σε σεβόμουν. Άν πηγαίνεις στην καλύβα μου, θάβλεπες την εικόνα σου πάνω από την πόρτα. Δεν παρέλειψα ποτέ να σου προσφέρω τις καθιερωμένες θυσίες κι' έμαθα επίσης τα παιδιά μου να σε σεβώνται και να σε λατρεύουν...

Ποιός ξέρει πόση ώρα ακόμη θα έξακολουθούσε να μιλά μ' αυτό τον τρόπο στο θηρίο. Αλλά, ξαφνικά, να τί έγινε: Η τίγρις είχε πέσει μέσα στη λάσπη. Κατάφερε, όμως, να βρη ένα στερεό μέρος, για να στηριχθι και τότε, μ' ένα πήδημα, βρέθηκε πάνω στον άνθρωπο που την έκλιπαρούσε να τον συγχωρήσει. Τα τρομερά δόντια της χώθηκαν μέσα στις σάρκες του... Άλλ' ο Στιένγκο δεν έχασε το θάρρος του... Με δυο καινούργιες μαχαίριες, κατάφερε να σκοτώσει το θηρίο... Όταν γύρισε στο στρατόπεδο, το σώμα του ήταν γεμάτο πληγές. Όλοι νομίσανε πως θα πεθαινε. Άλλ' έγινε καλά έπειτα από λίγο καιρό. Ζούσε, όμως, με την αγωνία ότι οι άδελφές της «κυρίας τίγρεως» θα τον τιμωρούσαν για το θάνατό της.

Και τον εκδικήθηκαν: ρώτησε ο γιατρός.

— Περιμένετε ν' ακούσετε τη συνέχεια αυτής της περιέργης ιστορίας, απάντησε ο γιατρός.

— Ένα βράδυ, ο Στιένγκο γύριζε από το ριζώνα του στο σπίτι του. Ήταν ένα βροχερό βράδυ και στο δάσος, από όπου έπρεπε να περάσει, ο αέρας ούρλιαζε άπαισια, κουνώντας τα κλαδιά των μεγάλων δένδρων.

Ο Στιένγκο είχε μετανοιώσει που άργησε τόσο πολύ στο ριζώνα του, όταν, ξαφνικά, είδε στη μέση του μονοπατιού που ακολουθούσε, μια μεγάλη τίγρι... Το βράδυ εκείνο, όμως, είχε μαζί του την καραμπίνα του με δυο σφαίρες. Πήγε, λοιπόν, κοντά στην τίγρι, της έκαμε μια βαθειά υπόκλιση και της ζήτησε ταπεινά να τον άφιση να περάσει, προσθέτοντας ότι, την άλλη φορά, είχε σκοτώσει την αδελφή της, γιατί βρέθηκε στην ανάγκη. Το θηρίο τότε άκουσε, κουνώντας την ουρά του, αλλά δεν έφυγε από το μονοπάτι. Ο άνθρωπος μας ξανάκαμε τότε την παράκλησή του, όρκιζόμενος στο Βούδδα, ότι είχε σεβασθι πάντα τις

τίγρεις κι' ότι θεωρούσε τον εαυτό του κατώτερο απ' αυτές. Αλλά και πάλι το θηρίο δεν κουνήθηκε από τη θέσι του.

Ο Στιένγκο άρχισε τότε να χάνη την ύπομονή του. Έβρεχε πάντα, η νύχτα ήταν πολύ σκοτεινή και, για να γυρίση στο χωριό του, δεν υπήρχε παρά το μονοπάτι αυτό ανάμεσα στο χάος των τροπικών φυτών που σκέπαζαν τα πάντα... Έτσι, στο τέλος, πήρε την απόφασή του. Γονάτισε, σκόπευσε μερικές στιγμές κι' έπειτα πυροβόλησε.

Όταν διαλύθηκε ο καπνός, είδε την τίγρι στο ίδιο μέρος. Δεν είχε, ωστόσο, το θάρρος να της ριχι και τη δεύτερη σφαίρα, αλλά τώδαλε σμέσως στα πόδια και άναγύρισε στο ριζώνα του, όπου πέρασε τη νύχτα του πάνω σ' ένα σωρό από ξερά φύλλα.

Το άλλο πρωί, ξαναπήρε το δρόμο του δάσους. Και είδε τότε τα πτώμα της τίγρεως. Η σφαίρα την είχε χτυπήσει στην καρδιά και την είχε άφισει στον τόπο.

Έτσι ο Στιένγκο είχε για δεύτερη φορά την απόδειξη, ότι οι τίγρεις δεν ήταν άτρωτοι, όπως πίστευαν όλοι. Έβγαλε τότε την εικόνα της από το σπίτι του, έκαψε να της προσφέρει θυσίες κι' έγινε ο πιο πολυμήρος κυνηγός τίγρεων της περιοχής, σε τόσο βαθμό, μάλιστα, που ο διοικητής αναγκάστηκε να περιορίσι τη δραστηριότητά του, γιατί κουραζόταν να τρέχη τότε έδω και πότε εκεί, για να βεβαιωθι ότι είχε καπ και η τελευταία τρίχα από τα μoustάκια των θηρίων που σκότωνε αυτός ο άνθρωπος.

Είπατε τα μoustάκια: ρώτησε με έκπληξη ο γιατρός.

Ναι. Δεν έξερετε, λοιπόν, ότι οι νόμοι μας, όπως και στη Τονκίνο, τιμωρούν αυστηρότατα όποιον πάρη έστω και μια τρίχα από τα μoustάκια μιας τίγρεως;

Αλλά δεν καταλαβαίνω το λόγο αυτής της απαγορεύσεως, είπε ο γιατρός.

Αυτή η απαγόρευσι έχει θεσπισθι για να έμποδισθι η κατασκήν «κοιμενόντα».

Τι είναι αυτό πάλι;

Ένα ισχυρότατο δηλητήριο. Κάτι λιγότερο από μια σταγόνα «κοιμενόντα» μέσα σ' ένα ποτήρι νερό, μπορεί να σκοτώσει στη στιγμή έναν άνθρωπο. Σημειώστε, ότι αυτό το δηλητήριο δεν άφινει ίχνη.

Και το φτιάχνουν με τα... μoustάκια της τίγρεως;

Θα σας εξηγήσω. Κάνουν μια μακρόστενη χαραματιά στον κορμό ενός «μπαμπού» και χώνουν μέσα μια τρίχα από τα μoustάκια της τίγρεως. Κατόπιν κλείνουν αυτή τη χαραματιά μ' ένα πανί που το κολλάνε στις άκρες με κερί. Πιστεύουν, λοιπόν, πως αυτή η τρίχα μεταβάλλεται ταχύτατα σε σκουλήκι, που ζι μέσα στην καρδιά του μπαμπού, μεγαλώνοντας ολοένα. Έπειτα από μερικούς μήνες, σκάβουν τον κορμό του δένδρου και μαζεύουν τα περιττώματα που έχει άφισι εκεί το σκουλήκι. Αυτά δε περιττώματα αποτελούν το τρομερό δηλητήριο για το οποίο σας μίλησα.

Και τα πιστεύετε σεις αυτά, στρατηγέ: ρώτησε ο γιατρός.

Δεν ξέρω, απάντησε ο Λάκων-Τάυ. Το μόνο που μπορώ να σας πω είναι, ότι υπάρχει στον ποινικό νόμο του Σιάμ ένα άρθρο που υποχρεώνει τους κυνηγούς να κάνουν όλες τις πράξεις από τα μoustάκια των τίγρεων που σκοτώνουν. Εκείνοι που παραβαίνουν αυτή τη διάταξη, τιμωρούνται αυστηρότατα. Ο νόμος υποχρεώνει επίσης τις τοπικές άρχες να πηγαίνουν στο μέρος όπου σκοτώθηκε μια τίγρις και να πιστοποιούν, ότι ο κυνηγός έκαψε όλες τις τρίχες από τα μoustάκια της... Από όλες αυτές τις ιστορίες, μπορείτε να πιστέψετε, ότι θελήσατε.

Τη στιγμή εκείνη, άκουσθηκαν ήχοι τάμταμ και δυνατές φωνές προς το επάνω μέρος του ποταμού.

Τι συμβαίνει; ρώτησε ο στρατηγός.

— Περιμένετε να περάσωμε αυτή τη στροφή και θα το μάθουμε, απάντησε ο Φένγκ.

Το κλουβί με τους κροκοδείλους

Το ποτάμι έκανε στο μέρος αυτό μια απότομη στροφή, που έμπόδιζε τους επιβάτες του πλοίου να ίδουν τί γινόταν πέρα από

μια άπoστασι — έξηντα ή έβδομηντα μέτρων.

Οι φωνές είχαν πάψει τώρα. Κάπου-κάπου, ωστόσο, άκουγόταν κάποιο χτύπημα τάμ-τάμ.

Θα βoίσκεται πιθανόν πίσω απ' αυτή τη στροφή κάποιο χωριό, είπε ο στρατηγός. Ός την Άζούθια, δεν έχουμε να φοβηθούμε τίποτα. Οι κανονιοφόροι του βασιλιά δεν άφίνουν τους πειρατές να κατεβούν ως έδω. Πέρα από την Άζούθια, όμως, και ιδίως προς το μέρος του Νέιμ-Σάκ, οι δυσάρεστες συναντήσεις δεν είναι σπάνιες.

— Άς ελπίσωμε, ότι θα μάς δοθι η ευκαιρία να γνωρισθούμε με τους κυριούς πειρατές, άσειτεύθηκε ο γιατρός.

Τι είναι αυτό το πράγμα που βγαίνει έδω από το ποτάμι; ρώτησε, ξαφνικά, η Λέν-Λαί.

Είχαν ξεπεράσει τώρα τη στροφή. Στην άριστερή όχθη διακρίνονταν μερικά καιτόσπιτα. Μπροστά απ' αυτά ξεχώριζε ένα παράξενο κλουβί, γιγαντιαίο διαστάσεων, που ήταν μισοδυσμένο μέσα στο ποτάμι. Από τη στέγη αυτού του κλουβιού ύψωνόταν ο κορμός ενός μεγάλου δένδρου, με έλα τα κλαδιά του. Αυτός ο κορμός, που είσχωρούσε μέσα στο κλουβί, έμοιαζε σαν ένα μεγάλο κερούλι. Ήταν φανερό, ότι είχε τοποθετηθι στη θέσι αυτή από τη στιγμή που κατασκευάστηκε το κλουβί κι' ότι αποτελούσε ένα σώμα με τη βάση του. Μερικοί ιθαγενείς είχαν δεσει με γερά παλαμάρια το κλουβί και φαίνονταν σαν να προσπαθούσαν να το φέρουν κοντά στην όχθη.

Το κλουβί αυτό ήταν φτιαγμένο με μεγάλους κορμούς μπαμπού, που βρίσκονταν πολύ κοντά ο ένας στον άλλον. Έτσι, το νερό, περνούσε ελεύθερα ανάμεσά τους. Άλλ' ένα φάρι κάπως χοντρό, που θα βρισκόταν μέσα σ' αυτό το κλουβί, θα ήταν αδύνατο να γλυστρήσει έξω. Η κορυφή του σκεπαζόταν με μεγάλα έφυα «τέκε».

Το πλοίο του Λάκων-Τάυ είχε πλησιάσει τώρα σ' αυτό το κλουβί κι' οι επιβάτες του μπορούσαν να ξεχωρίσουν όλες τις λεπτομέρειές του.

Τι μπορεί να είναι αυτό το κλουβί; είπε ο γιατρός, κυττάζοντάς το με περιέργεια.

Δεν το μαντέψατε ακόμη: ρώτησε ο Λάκων-Τάυ. Είναι ένα κροκοδειλοτροφείο. Μέσα σ' αυτό θα πρέπει να βρίσκονται δυο ή τρεις εκατοντάδες απ' αυτά τα έρπετα. Στην Άζούθια γίνεται μεγάλο εμπόριο κροκοδείλων. Οι ούρες τους ιδίως είναι περιζήτητες από τους καλοφαγάδες.

Ένα κροκοδειλοτροφείο! είπε κατάπληκτος ο γιατρός.

Οι Παπαδόπουλοι φέρανε το Γιάννη το κουβί με τα γλυκιά, που το έδωχαμε πάλι στη... νιορτή τους!

(Του Αρχέλαου)

Οι Παπαδόπουλοι φέρανε το Γιάννη το κουβί με τα γλυκιά, που το έδωχαμε πάλι στη... νιορτή τους!

Οι Παπαδόπουλοι φέρανε το Γιάννη το κουβί με τα γλυκιά, που το έδωχαμε πάλι στη... νιορτή τους!

Οι Παπαδόπουλοι φέρανε το Γιάννη το κουβί με τα γλυκιά, που το έδωχαμε πάλι στη... νιορτή τους!

Οι Παπαδόπουλοι φέρανε το Γιάννη το κουβί με τα γλυκιά, που το έδωχαμε πάλι στη... νιορτή τους!

Οι Παπαδόπουλοι φέρανε το Γιάννη το κουβί με τα γλυκιά, που το έδωχαμε πάλι στη... νιορτή τους!

Οι Παπαδόπουλοι φέρανε το Γιάννη το κουβί με τα γλυκιά, που το έδωχαμε πάλι στη... νιορτή τους!

Οι Παπαδόπουλοι φέρανε το Γιάννη το κουβί με τα γλυκιά, που το έδωχαμε πάλι στη... νιορτή τους!

Οι Παπαδόπουλοι φέρανε το Γιάννη το κουβί με τα γλυκιά, που το έδωχαμε πάλι στη... νιορτή τους!

Οι Παπαδόπουλοι φέρανε το Γιάννη το κουβί με τα γλυκιά, που το έδωχαμε πάλι στη... νιορτή τους!

Οι Παπαδόπουλοι φέρανε το Γιάννη το κουβί με τα γλυκιά, που το έδωχαμε πάλι στη... νιορτή τους!

Οι Παπαδόπουλοι φέρανε το Γιάννη το κουβί με τα γλυκιά, που το έδωχαμε πάλι στη... νιορτή τους!

Οι Παπαδόπουλοι φέρανε το Γιάννη το κουβί με τα γλυκιά, που το έδωχαμε πάλι στη... νιορτή τους!

Οι Παπαδόπουλοι φέρανε το Γιάννη το κουβί με τα γλυκιά, που το έδωχαμε πάλι στη... νιορτή τους!

Οι Παπαδόπουλοι φέρανε το Γιάννη το κουβί με τα γλυκιά, που το έδωχαμε πάλι στη... νιορτή τους!

Οι Παπαδόπουλοι φέρανε το Γιάννη το κουβί με τα γλυκιά, που το έδωχαμε πάλι στη... νιορτή τους!

Οι Παπαδόπουλοι φέρανε το Γιάννη το κουβί με τα γλυκιά, που το έδωχαμε πάλι στη... νιορτή τους!

Οι Παπαδόπουλοι φέρανε το Γιάννη το κουβί με τα γλυκιά, που το έδωχαμε πάλι στη... νιορτή τους!

Οι Παπαδόπουλοι φέρανε το Γιάννη το κουβί με τα γλυκιά, που το έδωχαμε πάλι στη... νιορτή τους!

Οι Παπαδόπουλοι φέρανε το Γιάννη το κουβί με τα γλυκιά, που το έδωχαμε πάλι στη... νιορτή τους!

Οι Παπαδόπουλοι φέρανε το Γιάννη το κουβί με τα γλυκιά, που το έδωχαμε πάλι στη... νιορτή τους!

Οι Παπαδόπουλοι φέρανε το Γιάννη το κουβί με τα γλυκιά, που το έδωχαμε πάλι στη... νιορτή τους!

λουριάζονταν και μούγκριζαν, κάνοντας ένα δαιμονισμένο θόρυβο, ενώ από την κορυφή του κλουβιού ξεπρόβαλλαν κάθε τόσο τομαρές μασέλλες ωπλισμένες με μεγάλα και κοφτερά δόντια.

Μέσα στο κλουβί γίνονταν σίγουρα λυσσαλέες μάχες μεταξύ των έρπετων αυτών, που ήταν υποχρεωμένα να ζουν μέσα σ' έναν περιωρισμένο χώρο και που πιθανόν δεν κατάφεραν ποτέ να φάνε όσο θα επιθυμούσαν. Ο θόρυβος και τα μούγκρητά γίνονταν κάποτε τόσο έκκωφαντικά, που νόμιζε κανείς, ότι οι κροκόδειλοι θάσπαζαν τα κάγκελλα του κλουβιού τους για να τινάχουν έξω.

— Αυτά τα κλουβιά, που, όπως βλέπεται, τα φτιάχνουν από κορμούς μπαμπού, είναι πολύ στερεά, εξήγησε ο στρατηγός. Η κυβέρνηση τα ελέγχει συνεχώς και υποβάλλει τους ιδιοκτήτες τους σε πολλές διατάξεις, σε τρόπων ώστε να μην υπάρχει κίνδυνος να διαφύγουν ποτέ οι ένιοικοί τους. Το πλοίο, αφού έκαμε το γύρο του κλουβιού, πλεύρισε στην όχθη κι' οι επιβάτες τους βγήκαν στην ξηρά.

Έξω από τις καλύβες, που βρίσκονταν εκεί, έβλεπε κανείς πολλά δέρματα κροκοδείλων, που τα είχαν απλώσει για να ξεραθούν στον ήλιο.

Καμιά τριανταριά ιθαγενείς, Σιαμέζοι, Κινέζοι και Τονκινέζοι τραβούσαν τα σχοινιά με τα οποία είχαν δέσει το κλουβί. Ο αρχηγός τους, βλέποντας τις δυο όμπρες που στόλιζαν το πλοίο του στρατηγού και το χρυσό γαλόνι, που έλαμπε στο καπέλλο του έτρεξε κοντά του κι' αφού έκαμε μια βαθειά υπόκλιση, τόν ρώτησε:

— Τι έπιθυμεί ο αφέντης μου; Μήπως μπορώ να τον εξυπηρετήσω σε τίποτα;

— "Αν δεν κάνω λάθος, οι άνθρωποι σου και συ προσπαθείτε να βγάλετε έξω μερικούς κροκοδείλους. Δεν είν' έτσι; είπε ο Λάκον-Τάυ.

— Ναι. Οι έμποροι της Άζουθια μάς ζητήσαν να τους στείλωμε δέκα κροκοδείλους. Η Βάρκα που θα τους παραλάβει είναι έτοιμη κιόλας για να φύγει.

— Το μόνο που θέλωμε, είναι να ιδούμε πως γίνεται το ψάρεμμα των κροκοδείλων, είπε ο Λάκον-Τάυ.

— Κοντεύουμε να τελειώσουμε, απάντησε ο ιθαγενής. Έτσι δεν θα χρειαστή να περιμένετε πολύ.

Πραγματικά, έπειτα από λίγη ώρα, οι ιθαγενείς κατάφεραν να φέρουν το κλουβί σύρριζα στην όχθη. Το μισό περίπου προεξείχε από το νερό.

Μερικοί ιθαγενείς πήδησαν τότε πάνω σ' αυτό, σκαρφάλωσαν στο δέντρο κι' ανέβηκαν στα κλαδιά του. Κρατούσαν στα χέ-

ΛΟΓΙΑ ΚΑΤΟΣΤΑΡΑΤΑ

Περί Φώτων

Τα πιστοίρια στα στενά, με τη γλώσσά τους ροδάνι, τα φώτα ψέλνουνε ξανά και «η χαρά του 'Ιορδάνη»! Τόν φωτισμό... λαμποορηπώς, ψέλνουν επίσης κι' οι μεγάλοι και μās θολώνουν, ούτω πώς και μās... σκοτίζουν το κεφάλι!

Διότι πάντες οι πιστοί των καπνελιών και ταβερνείων λέςι δεν θέλουν ν' ακουστή περί γιορτής θεοφανείων... Καθ' ότι μόνο στο πιστό βρίσκουν τον ευθυμο τόν νόνο και ξεμπερώνει μια γιορτή, που τα... νερά γιορτάζουν μόνο!

— Επειτα ο πόπης — κι' α προπό — για 'Ιορδάνη σαν ακούει, αυτοστιγμεί, μπορώ να πω, κρύως ιδρώς τόν περιλούει... Τρέμει κυριολεκτικώς κι' είν' η καρδιά του ταραγμένη, γιατί... 'Ιορδάνης, (ως εικός) τό... κρασονέριμα (σημαίνει)!

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

Τέλος τών... φώτων (οι θεομοι) είναι για μās χωρίς (ουσία, γιατί ο μπεκρός ε- (πιθμεί) να πέφτι στην οί- (νοποσία... Νά κατεβάξη την (όκα) φέσι να γίνεται και (λυμώ) και να μη βλέπει, (τελικά) ούτε τη... μύτη του (ακόμα!

ρια τους μεγάλα σχοινιά, σαν τα λάσσο που χρησιμοποιούν οι Έρυνθόδεροι της Αμερικής.

Ένας μόνον απ' αυτούς έμεινε πάνω στη στέγη του κλουβιού. Ο άνθρωπος αυτός, που ήταν πολύ δυνατός, κρατούσε ένα μεγάλο καμάκι στα χέρια του.

Όταν οι σύντροφοί του πήραν τις θέσεις τους πάνω στα κλαδιά, ο ιθαγενής αυτός τράβηξε μια μικρή καταπακτή.

Ακουστήκε τότε ένας τρομακτικός θόρυβος κάτω από τη στέγη. Οι κροκόδειλοι, όλοι μαζί, προσπαθούσαν να βγούν έξω, χωρίς να ξέρουν τί τους περιμενε.

Ένας απ' αυτούς, τέλος, κατάφερε να βγί. Ο ιθαγενής που κρατούσε το καμάκι,

πήρε άμέσως στάσι άμυνης. Άλλα δέν χρειάστηκε να κάμη τίποτα. Γιατί οι σύντροφοί του, που βρίσκονταν πάνω στα κλαδιά, πέταξαν την ίδια στιγμή τα σχοινιά τους, που κατέληγαν σε θηλειές. Μιά απ' αυτές τις θηλειές σφίχτηκε γύρω στο λαιμό του έρπετου, ενώ δεύτερη το έπιασε από την ουρά.

Το ίδιο έγινε και για τους άλλους κροκοδείλους, που είχαν κάμει την άπερισκεψία να βγούν έξω.

Έπειτα από κάμποση ώρα, δέκα κροκοδείλοι, κρέμονταν από τα κλαδιά του δένδρου. Μερικοί απ' αυτούς είχαν μήκος πάνω από πέντε μέτρα.

Οι ιθαγενείς ξανάστρωσαν τότε το κλουβί μέσα στο νερό.

— Θα χρειαστή να περάσουν δυο ή τρεις ώρες, ώσπου οι κροκόδειλοι αυτοί να ψοφήσουν, εξήγησε ο Λάκον-Τάυ στο γιατρό. Μερικοί ιθαγενείς θα σκαρφαλώσουν και πάλι στο δέντρο και θα τους κατεβάσουν. Έπειτα θα τους τραβήξουν στην ξηρά... Ο θάνατός τους επέρχεται από άσφυξία.

Δέν είχαν πιά να κάμουν τίποτα άλλο εκεί. Ο στρατηγός έριξε μερικά «τικάλ» στους ψαράδες. Μπήκαν έπειτα στο πλοίο τους και συνέχισαν το ταξίδι τους.

Ο Με-Νάμ στένευε από το σημείο αυτό και το ρεύμα του γινόταν πιο όρμητικό. Οι δυο όχθες του στολίζονταν με μεγάλα δένδρα, που οι κορυφές τους έφταναν σε ύψος σαράντα και πενήντα μέτρων από το έδαφος. Τα δένδρα αυτά λέγονται «κάυ-κάυ». Οι καρποί τους περικέλειον μια λιπαρή ουσία που μοιάζει με το κερί. Οι Σιαμέζοι φτιάχνουν μ' αυτή μεγάλες λαμπάδες που τις χρησιμοποιούν για φωτισμό. Αναριθμητικοί, που άνηκαν σε διάφορα είδη, πηδούσαν από το ένα κλαδί στο άλλο πάνω σ' αυτά τα δένδρα.

Κάθε τόσο, έβλεπε κανείς χωριά, που έριμύσαν ελάχιστες καλύβες, το καθένα. Αυτές οι καλύβες στήριζονταν πάνω σε πασσάλους, που βρίσκονταν μέσα στο νερό. Οι Σιαμέζοι φτιάχνουν μ' αυτό τόν τρόπο τις κατοικίες τους, για να προστατευθούν από τις τίγρεις και τους πάνθηρες.

Τα χωριά αυτά πληθαίνουν όσο πλησιάζαν στην παλιά πρωτεύουσα.

Έφτασαν, τέλος, εκεί το απόγευμα λίγο πριν από τη δύση του ήλιου. Αναριθμητες παγόδες, που οι επιχρυσωμένοι θόλοι τους λαμποκοπούσαν, έδιναν μια φαντασμαγορική όψη σ' αυτή την πόλη. Προς το ανατολικό μέρος, ύψωνόταν η γιγαντιαία πυραμίδα του Σομμόνα Κοντόμ, με τα κολοσιαία αγάλματά της και το μεγαλοπρεπή Βούδδα που στολίζει την κορυφή της.

— Νά η πόρτα που έχει καθαγιασθή μ' ανθρώπινο αίμα, είπε ο Λάκον-Τάυ, δείχνοντας στο γιατρό έναν πυλώνα που βρισκόταν σε μεγάλο ύψος σε μια από τις πλευρές της πυραμίδας.

— Γιατί είπατε ότι έχει καθαγιασθή με ανθρώπινο αίμα; ρώτησε ο γιατρός.

— Γ'ατί, ως πριν από λίγα χρόνια, υπήρχε η συνήθεια να βάφουν κάθε καινούργια πόρτα της πυραμίδας με αίμα ανθρώπων και γυναικών. Κι' εγώ, όταν ήμουνα νέος, κινδύνευσα να γίνω ένα από τα θύματα. Άν σώθηκα, το χρωστάω σ' ένα θαύμα. Άν λύτερα στη γρηγοράδα των ποδιών μου... Την εποχή εκείνη, είχαν χτίσει ένα μεγάλο τείχος γύρω στο Ραένγκ, για να την προστατεύσουν από τις συχνές επιθέσεις των Βιρμανών. Το τείχος αυτό έπρόκειτο να έχη δυο πύλες, που έπρεπε να καθαγιασθούν με ανθρώπινο αίμα. Εκείνοι που είχαν αναλάβει την οργάνωση της αίματηρής τελετής, αποφάσισαν ν' αφήσουν στην τύχη την έκλογη των θυμάτων. Έβαλαν, λοιπόν, κοντά στις πύλες μερικούς στρατιώτες, που κάθε τόσο έκαναν πως φώναζαν κάποιον. Οι περισσότεροι από τους διαδότες συνέχισαν το δρόμο τους, βέβαιοι πως οι φωνές δεν είχαν σχέσι μ' αυτούς. Μερικοί, όμως, κοντοστάθηκαν και ρωτούσαν: «Έμένα φωνάζεις;».

«Ναι», απαντούσαν οι στρατιώτες και τους έκαναν νόημα να πλησιάσουν. Τους έπιαναν τότε, τους έδεσαν χειροπύδα και τους πετούσαν σε μια φυλακή. Από τη στιγμή αυτή, τίποτα πιά δεν μπορούσε να τους σώση. Την ημέρα της τελετής, τους φορούσαν καθαρά ρούχα και τους παρέθεταν ένα πολυτελές συμπόσιο, για να τους απόζημιώ-

σουν, έπειδή τάχα τους είχαν συλλάβει κατά λάθος. Έπειτα τους οδηγούσαν στην ώρισμένη πύλη κι' εκεί τους σκότωναν, σπάζοντας τους τα κεφάλια μ' ένα ρόπαλο. Οι μοναχοί που συνόδευαν τα θύματα, τους φώναζαν τότε ν' αγγιγνούν για να μην υπορέση κανείς έχθρος να μη μέσα στην πόλη.

— Τι τραγική ειρωνεία! είπε ο γιατρός. — Οι μακάριες αυτές τελετές, ευτυχώς, έχουν εξαφανισθή σήμερα, πρόσθεσε ο στρατηγός. Οι περισσότερες καταργήθηκαν από το σημερινό βασιλιά.

Άφησαν σε λίγο το κεντρικό ρεύμα του ποταμού και μπήκαν σ' ένα είδος στενής διώρυγας, που χάριζε την πόλη στα δύο.

Η Άζουθια, μ' όλο που είναι η δεύτερη πόλις του βασιλείου, μοιάζει σαν ένα μεγάλο χωριό μπροστά στην Μπανγκόκ. Ίδρύθηκε το 1360 από τ' βασιλιά Ού-Φόγκ, πάνω στα ερείπια μιας άλλης παλιάς πολιτείας και παρέμεινε επί αρκετά χρόνια πρωτεύουσα του βασιλείου. Ένας άλλος βασιλιάς, όμως, προτίμησε να μεταφέρει την πρωτεύουσά του πιο κοντά στις έκβολές του ποταμού κι' έχτισε τότε την Μπανγκόκ, που εξαίχθηκε γρήγορα σε μια πολυάνθρωπη και ευημερούσα πολιτεία.

Ένα τρομακτικό μακελείο

Αφού ανάνεωσαν τις προμήθειές τους, έφυγαν την άλλη μέρα από την Άζουθια, για να συνεχίσουν το ταξίδι τους προς το Βορρά.

Ο Με-Μάν κυλούσε τώρα ανάμεσα από άγρια δάση. Τα χωριά γίνονταν όλοένα και πιο σπάνια.

Ο γιατρός κι' η Λέν-Λάϊ διασκέδαζαν, κάπου-κάπου, σκοτώνοντας με τις καρραπίνες τους τα πουλιά που περνούσαν πάνω από το πλοίο. Αυτό το κυνήγι, με τα άπρόοπτα και τις εκπλήξεις του, έκοβε κάπως τη μονοτονία του ταξιδιού.

Το πρωί της τρίτης ημέρας, έφτασαν σ' ένα μικρό χωριό, όπου αποφάσισαν να στήσουν τις σκηνές τους για να ξεκουραστούν.

Οι ιθαγενείς τους υποδέχτηκαν με μεγάλη χαρά κι' ο αρχηγός του έδωσε στο Λάκον-Τάυ πολύτιμες πληροφορίες για τη συνέχεια του ταξιδιού τους.

Καθώς κουβεντιάζαν μαζί του, είδαν δυο κυνηγούς που διευθύνονταν προς τ' μέρος τους. Καθένας απ' αυτούς είχε από έναν πίθηκο στην πλάτη του.

— Τι άνθρωποι είναι αυτοί; ρώτησε ο στρατηγός.

— Είναι κυνηγοί, που ήρθαν σήμερα το πρωί, απάντησε ο φύλαρχος.

— Σιαμέζοι;

— Δεν το πιστεύω, μ' όλο που μιλάνε τη γλώσσα μας. Μου ζήτησα την άδεια να κυνηγήσουν πίθηκους και τους την έδωσα γιατί τα ζώα αυτά μās κάνουν μεγάλες κατατροφές.

Οι δυο κυνηγοί ήταν νέοι και πολύ γεροδεμένοι. Όταν είδαν τον Λάκον-Τάυ, στάθηκαν με σεβασμό μπροστά του κι' έκαναν μια βαθειά υπόκλιση.

— Πήγε καλά το κυνήγι; τους ρώτησε ο στρατηγός.

— Μπά! απάντησε ο ένας απ' αυτούς, κάνοντας ένα μορφασμό. Μέσα σε τέσσερες ώρες, δεν καταφέραμε να πιάσουμε παρά δυο μόνον πίθηκους... Φεύγουν μόλις πάη κανείς να τους πλησιάση... Τ' απογευμα, όμως, θα πιάσουμε πολλούς. Ξερώμε που μπορούμε να τους βρούμε.

— Από που έρχόσαστε; είπε ο στρατηγός.

— Από την Άζουθια. Έργαζόμαστε για λογαριασμό ενός Ευρωπαίου που έμπορεύεται δέρματα ζώων.

— Το φαντάσθηκα βλέποντας τις ώραιες καρραπίνες που έχετε, είπε ο στρατηγός. Πότε θα ξαναφύγετε για κυνήγι;

— Σε δυο ώρες. Θα φάμε πρώτα και θα ξεκουραστούμε λίγο.

Ο στρατηγός γύρισε στο γιατρό.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Το καλύτερο δώρο για το Νέον Έτος είναι το καινούργιο βιβλίο της κ. Ι. Μπουκουβάλα «Αναγνώστη» «Βελούδινα φτερά». Πρόκειται για ένα συναρπαστικό ρομάντο, που θα συγκινήση κάθε καρδιά. Κυκλοφορεί σε έκδοσι Βασιλείου.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΓΕΛΩΤΟΠΟΙΟΥ

54^{ον} — Ο Τριβουλέτας; του είπε. Ο Τριβουλέτας δεν ήταν μαζί τους. Δε μπορούσαν, βέβαια να τ'ον εγκαταλείψουν. Ξαγαγύριαν κι' οι τρεις μέσα στο πάρκο κι' άρχισαν να προχωρούν προς τόν πυργο.

Στο μεταξύ, η Μαγδαληνή Φερρόν είχε φτάσει στην πύργο κι' από ένα παράθυρο του ίσογειου παρακολουθούσε τις σκηνές που διαδραματιζόνταν στη σκάλα. Είδε, ξαφνικά, τόν Τριβουλέτο να σηκώνει το ματωμένο χέρι του και να ρατίζει το βασιλιά Φραγκίσκο. Είδε ακόμη τους αλίκους που άρμψαν σαν λυσσασμένοι πάνω του κι' άκουσε το βασιλιά που φώναζε:

— Ψάξτε μέσα στο πάρκο! Θέλω να τους πιάσετε όλους!

Η Μαγδαληνή είχε καταλάβει ποιός ήταν ο σκοπός του γελωτοποιού. Άλλα τώρα φοβήθηκε μήπως ο πρίγκηπας κι' οι σύντροφοί του ξαγαγύριαν στο πάρκο για να βρουν τόν Τριβουλέτο. Κι' όπως είδαμε, οι φόβοι της ήταν σωστοί.

Άρχισε τότε να τρέχει πρὸς τ' μέρος της μικρής πόρτας. Καί, ξαφνικά, είδε τόν πρίγκηπα, τόν Μανφρέδο και τόν Λαντεναί, που έρχόντανε από την αντίθετη διεύθυνση.

— Φύγετε, τους φώναξε. Δεν έχετε πιά να κάμετε τίποτα εδώ. Ο Φερριάλ πέθανε... Οι αλικοί αφού τόν τρύπησαν δεν ξέρω πόσες φορές με τα ξίφη τους, άρχισαν να τ'ον χτυπάνε κατόπιν και με τα έγχειριδιά τους, μ' όλο που ήταν πιά νεκρός. — Πέθανε! είπε ο Μανφρέδος. Πέθανε γι' αυτήν... για μās... Ήταν μια μεγάλη καρδιά!

— Φύγετε γρήγορα! φώναξε η Μαγδαληνή.

Ακολούθησαν τη συμβουλή της κι' άρχισαν να τρέχουν προς την πόρτα.

Έπειτα από μερικές στιγμές, πηδούσαν στα άλογά τους. Το άμάει με τη Μαργαρίτα και τη Ζιλέτ ξεκίνησε άμέσως, περιτοχιζόμενο από τόν Μαντεμπέλλο, τόν Μανφρέδο και τόν Λαντεναί.

Οι έρρευνη μέσα στο πάρκο δεν έφεραν κανένα αποτέλεσμα. Καί χρειάστηκε να περάσουν δυο ολόκληρες ώρες, ώσπου ν' ανακαλυφθή ότι η μικρή πόρτα ήταν ανοικτή. Έκει κοντά βρέθηκε επίσης το πτώμα του φρουρού, που τόν είχε σκοτώσει η Μαγδαληνή Φερρόν.

Όταν ανήγγειλαν στο βασιλιά ότι όλες οι έρρευνη είχαν μείνει άκαρπες κι' οι απαγωγείς είχαν φύγει από τη μικρή πόρτα του πάρκου, δεν είπε τίποτα. Αναστέναξε μόνο κι' έπειτα γύρισε στα διαμερίσματά του.

Τη στιγμή που διασκέλιζε στο κατώφλι, δυο γυναίκες συναντήθηκαν στον προθάλαμο. Η μια ήταν η δούκισσα ντ' Ετάμπ κι' η άλλη η Άρτεμις του Πουατιέ.

Τα βλέμμάτα τους διασταυρώθηκαν για μια στιγμή. Έπειτα η δούκισσα έκαμε να φύγει.

— Που πηγαίνετε, αγαπητή μου Άννα; τήν ρώτησε η Άρτεμις μ' ένα θριαμβευτικό χαμόγελο στα χείλη.

— Πηγαίνω να δώσω στους ανθρώπους μου τη διαταγή να ετοιμάσουν τα πράγματά μου, απάντησε η δούκισσα. Αποφάσισα να φύγω για τα κτήματά μου.

— Θα σάς το συμβούλευα, είπε ψυχρά η Άρτεμις.

— Ένα δάκρυ ανέβηκε στα μάτια της Άννας, που απομακρύνθηκε γρήγορα για να τ'ον κούφι.

Έπειτα από λίγη ώρα, ο Φραγκίσκος κάλεσε τόν αυλόρχη του.

— Πλήττω στο Φονταινεμπλά, του είπε. Αύριο θα φύγωμε για το Ραμπουαίγιέ.

Επίλεγε

Ο πρίγκηπας ντ' Μαντεμπέλλο κι' οι σύντροφοί του δεν έμειναν παρά ελάχιστες ώρες στο Παρίσι. Έφυγαν για τήν Ιταλία κι' εγκαταστάθηκαν στον πυργο του

Μοντεφόρτε. Ο πρίγκηπας έχτισε στο πάρκο του πυργού δυο μνημεία από λευκό μάρμαρο και τα άφιερωσε το ένα στη μνήμη του Τριβουλέτου και το άλλο στη μνήμη του Στεφάνου Νταλέ.

Μερικούς μήνες αργότερα, έγιναν οι γάμοι του Μανφρέδου με τη Ζιλέτ και του Λαντεναί με την Άβέτ.

Οι δυο γυναίκες ήταν ευτυχισμένες. Μέσα σ' όλη τη χαρά τους, σκέφτονταν, ώστόσο, εκείνους που έλειπαν. Η Άβέτ συλλογίζονταν τόν πατέρα και τη μητέρα της. Η Ζιλέτ, από τ' άλλο μέρος, συλλογίζονταν τόν Τριβουλέτο, που ήταν γι' αυτήν ο αληθινός πατέρας της.

Η Μαργαρίτα είχε ξαναβρή πιά το λογικό της κι' η χαρά της ήταν πολύ μεγάλη γιατί το μέλλον θα ζούσε κοντά στην αγαπημένη κόρη της.

Ο κόμης ντ' Μονκλόρ δεν συνήλθε ποτέ πιά. Ζούσε κλεισμένος στις θλιβερές σκέψεις του και περνούσε ημέρες ολόκληρες χωρίς να βγάξη λέξη από το στόμα του. Όταν ξεπυλούσε απ' αυτή τη νάρκη, ξεφώνιζε πως θα πήγαινε να βοηθ τ'ον γιό του. Άλλ' αυτές οι κρίσεις κρατούσαν λίγο. Έπειτα, ξαναθυβλιζόταν στη νάρκη του.

Πράγμα παράξενο, ο παλιός αρχιδουκάς της τών Παρισίων ένοιωσε μια μεγάλη συμπάθεια για τήν Άβέτ, που, από τ' άλλο μέρος, τ'ον περιποιόταν με άφοβια και στοργή. Ο άνθρωπος αυτός ήταν ο δήμιος του πατέρα της. Αυτός τόν είχε στείλει στην πυρά. Άλλ' ήταν επίσης και ο πατέρας του συζύγου της. Καί τώρα τόν έδλεπε μόνο με την καινούργια αυτή ιδιότητά του.

Όπως είδαμε, ο Φραγκίσκος ο 1ος έφυγε από το Φονταινεμπλά για να πάη στο Ραμπουαίγιέ. Ο γιατρός που τόν εξέτασε, όταν έφτασε εκεί, είπε στην Άρτεμίδα του Πουατιέ:

— Η κατάσταση του ούτε καλύτερευσε, ούτε χειρότερευσε. Άλλα μια έρωτική νόχτα μπορεί να τ'ον σκοτώση, κυρία.

Στην ακολουθία της Μαγδαληνής Φερρόν, τ'ον ακολουθούσε η Μαγδαληνή Φερρόν.

Μια τυχαία σύμπτωση τις είχε κάμει να συναντηθούν. Συζητήσαν μαζί και δεν δυσκολεύτηκαν να καταλάβουν η μία τα σχέδια και τους σκοπούς της άλλης.

Όταν, λοιπόν, η Άρτεμις άκουσε τα λόγια του γιατρού, το μυαλό της έτρεξε στη Μαγδαληνή. Τήν κάλεσε και της είπε:

— Ζητάτε από καιρό να βρεθώ μόνη με το βασιλιά. Σας τόν παραδίδω!

Το βράδυ εκείνο, η Μαγδαληνή, ντυμένη όπως τόν καιρό του φλογεροῦ ειδυλλίου της με το βασιλιά, μπήκε στην κοιτώνα του.

Η πρώτη κίνηση του Φραγκίσκου, μόλις τήν αναγνώρισε, ήταν να όρμηση πάνω της για να τήν πνίξη με τα χέρια του.

Άλλα το μισό που ένοιωσε γι' αυτή τη γυναίκα υποχώρησε άμέσως. Στην έσπαθ της θερμής και τρυφερής σάρκας της, ένας βίαιος έρωτικός πόθος κυριεύσε το βασιλιά... Καί δεν σκέφτηκε πιά τίποτα άλλο.

Το άλλο πρωί, ο Φραγκίσκος ο 1ος δεν ξανανοιξε τα μάτια του. Ήταν νεκρός.

Η Μαγδαληνή Φερρόν, όταν τόν είδε να ξεψυχά πλάι της, άρπασε το έγχειρίδιό της που τόν είχε βάλει κάτω από τ'ον μαξιλάρι της και τ'ον βύθισε στο στήθος της. Δεν είχε πιά λόγο να ζή.

Μετά τ'ον θάνατο του Φραγκίσκου, ανέβηκε στο θρόνο ο γιός του Έρρίκος.

Όλοι περιμεναν πως θα άνεταλλε τ'ον άστρο της Άρτεμίδος του Πουατιέ. Άλλ' αντί γι' αυτό, είδαν ένα άλλο ν' ανεβαίνει γρήγορα στον ουρανό. Ήταν τ'ον άστρο της Αικατερίνης τών Μεδίκων. Η τ'ον πληρη Ιταλία πήρε τήν έξουσία στα χέρια της, έδωσε τήν αντίληψη της και υποδούλωσε τ'ον συζύγό της, που άλλωστε, πέθανε σε λίγο καιρό, έπειτα από ένα άτύχημα.

ΤΕΛΟΣ

ΛΕΩΦΟΡΟΣ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣ ΣΗΣ ΓΚΡΕΗΣ

Στο Μόντε Κάρλο, ένας από τους μεγαλύτερους δρόμους του πριγκηπάτου, που ήταν μέχρι σήμερα γνωστός ως «Προμενάτο», ανακατασκευάστηκε τελείως και αποφασίστηκε να μετονομασθή σε «Λεωφόρος πριγκηπίσσης Γκρέης». Στη φωτογραφία μας, η χαριτωμένη πριγκηπίσσα, η οποία έδωσε τ'ον όνομα της στη νέα λεωφόρο, τήν εγκαινιάζει κόβοντας τη συμβολική ταινία και τήν παραδίδει στην κυκλοφορία.

Πρακτικός οδηγός κηπουρικής και άνθοκομίας

ΚΛΑΔΕΜΑ, ΠΟΤΙΣΜΑ, ΦΥΤΕΜΑ

Η κηπουρική εργασία, στην οποία κάνουν τα περισσότερα λάθη οι ερασιτέχνες, είναι το κλάδεμα. Άλλοι απ' αυτούς κλαδεύουν τα φυτά ανεπαρκώς, άλλοι κόβουν χρήσιμα κλαδιά κι' αφήνουν τα άχρηστα κι' άλλοι κουτουρεύουνε φριχτά τα φυτά...

Το κλάδεμα ωστόσο έχει σκοπό την καλύτερη επιβίωση του φυτού, την απαλλαγή του από τα οπασμένα ή αρρωστημένα μέρη, το διορθωμένο του σχήματος του και τη διευκόλυνση της ανεπτυγμένης καινούργιας βλαστικής. Μ' αυτό παράγονται φυτά ισχυρότερα και πιο αποδοτικά σε λουλούδια και σε καρπούς, σώζονται δε άλλα που φαίνονταν καταδικασμένα σε ξεριζώμα.

Ο τρόπος λοιπόν που θα γίνει το κλάδεμα, εξαρτάται πρώτα από το σκοπό που επιδιώκουμε. Είτσι, α' ένα καινούργιο δέντρο ζητάμε να αποκτήσει ωραίο σχήμα, ενώ σ' ένα παλιό και σχηματισμένο ήδη προσπαθούμε ώστε να δημιουργήσει, όχι καινούργια κλαδιά, αλλά καρποφόρα βλαστάρια. Σε μια θαμνώδη τριανταφυλλιά μπορεί να επιδιώκουμε φουντωτά κλωνάρια με πολλά και μικρά λουλούδια, ή αντίθετως λίγα και μεγάλα λουλούδια. Προκειμένου για ένα φυτό, ζητάμε να πυκνώσουν τα φύλλα που τον αποτελούν.

Θα κλαδέψουμε λοιπόν ανάλογα σε κάθε περίπτωση. Ένα γενικό και στοιχειώδες κλάδεμα είναι η απαλλαγή του φυτού απ' τα μαραμμένα ή λουλούδια, για να σχηματισθούν καινούργια. Αυτό γίνεται συνεχώς — εκτός αν επιδιώκουμε να δέσουμε καρπούς το φυτό, ή να μαζέψουμε τους σπόρους του. Τέτοιο κλάδεμα κάνουμε ακόμα κι' όταν κόβουμε λουλούδια για το σπίτι μας. Πρέπει λοιπόν να τηρούμε και τότε τους κανόνες του κλαδέματος που θ' αναφέρουμε πιο κάτω.

Κυρίως όμως το συστηματικό κλάδεμα αφορά τα φυτά με σκληρό ξύλο (δέντρα, θάμνους, τριανταφυλλίες, κλπ.), κι' αυτό κυρίως θα μας απασχολήσει.

Το κλάδεμα αυτό θα γίνει ανάλογα με τις φυσικές συνθήκες και τη συμπεριφορά του κάθε φυτού.

Πράγματι υπάρχουν 1) φυτά που βγάζουν καινούργια κλαδιά ή βλαστάρια κι' ανθίζουν πάνω σ' αυτά, μέσα στην ίδια χρονιά, και 2) φυτά που ανθίζουν εφέτος πάνω στα κλαδιά ή στα βλαστάρια που πέταξαν πέρυσι.

Απ' αυτή τη διάκριση εξαρτάται το πότε θα κλαδέψουμε.

ΔΕΝΤΡΑ ΚΑΙ ΘΑΜΝΟΙ

Γενικά, μπορούμε να πούμε ότι τα δέντρα κι' οι θάμνοι που ανθίζουν την άνοιξη ή στις αρχές του καλοκαιριού ανήκουν στη δεύτερη κατηγορία (βγάζουν δηλαδή λουλούδια στα περσινά κλαδιά), ενώ όσα ανθίζουν μετά τα μέσα του καλοκαιριού ανήκουν στην πρώτη κατηγορία (βγάζουν λουλούδια στα φετινά κλαδιά). Υπάρχουν, τέλος και μερικά που ανθίζουν τόσο στα περσινά όσο και στα φετινά κλαδιά.

Όσα φυτά λοιπόν ανθίζουν ενωρίς, πριν από τα μέσα του καλοκαιριού, θα τα κλαδέψετε αμέσως μετά την άνθησή τους, ώστε να χρησιμοποιηθεί η καλοκαιρινή ζωτικότητα τους στην νέα βλάστηση για το επόμενο έτος. Αντίθετα, όσα ανθίζουν αργά, μετά τα μέσα του καλοκαιριού, κλαδεύονται το χειμώνα, συχνά περί τα τέλη Φεβρουαρίου.

1.—Στα καινούργια δέντρα κλαδεύουμε όλα τα κλαδιά και την κορυφή, για να σχηματισούν πυκνή βλάστηση προς τα πάνω. 2.—Α) Σωστό κλάδεμα, με λοξή γωνία 45 μοιρών, μισό πόνο ψηλότερα από ένα μάτι. Β) Κακό κλάδεμα, παρά πολύ λοξό και πολύ κοντά στο μάτι. Γ) Κακό κλάδεμα, πολύ μακριά απ' το μάτι. Δ) Κακό κλάδεμα, πολύ κοντά στο μάτι. 3.—Α και Γ) Κακοί τρόποι κλαδέματος, γιατί έχει μείνει ένα κομμάτι άχρηστο κούτσουρο. Β και Δ) Οι σωστοί τρόποι, που δεν αφήνουν κανένα υπόλειμμα του κομμένου κλαδιού.

ρίου. Στα ανάμικτα, ο κηπουρός ενθαρρύνει με το κλάδεμα την πρώιμη ή την όψιμη άνθηση — όπως προτιμάει — ή εφαρμόζει ένα μέσον έσο.

Στις θαμνώδεις τριανταφυλλίες, που πετάνε συνεχώς καινούργια βλαστάρια, κλαδεύουμε τα παλιά αμέσως μόλις εκπληρώσουν τον προορισμό τους. Τα οπωροφόρα δέντρα δεν κλαδεύονται βεβαίως μετά την άνθησή, αλλά το χειμώνα (αν χρειάζονται κα- θόλου κλάδεμα).

Πώς θα γίνει το κλάδεμα; Μιλώντας αργότερα για τις τριανταφυλλίες κλπ., θα σας δώσουμε ωριμμένες ειδικές οδηγίες, όπου χρειάζεται. Γενικά όμως, θ' ακολουθήσετε τους εξής κανόνες:

1) Αν έχετε αμφιβολίες για το κλάδεμα, καλύτερα να το αποφεύγετε, ή ν' αναθέσετε τη λεπτή αυτή δουλειά σ' ένα έμπειρο κηπουρό.

2) Κόβετε πάντα τα ξερά, τα αδύνατα, τα αρρωστημένα, τα ανώμαλα βλαστάρια.

3) Το κόψιμο θα φτάσει ως το καθαρό και υγιές ξύλο, που δεν παρουσιάζει αλλοιώσεις του χρωματισμού ή άλλα σημάδια.

4) Κόβετε αμέσως τα μαραμμένα λουλούδια και κλαδιά (εκτός στα μεγάλα δέντρα, στα οπωροφόρα και στις περιπτώσεις που θέλετε να μαζέψετε σπόρο).

5) Όπου διασταυρώνονται δύο κλαδιά, θα αφήσετε εκείνο που δίνει ωριμότερο σχήμα στο φυτό και θα κόψετε το άλλο (όλο, κλωνό ή ένα μέρος του). Αυτό ισχύει προπάντων για τις τριανταφυλλίες και για τα οπωροφόρα δέντρα.

6) Μεταχειρίζεστε πάντα πολύ κοφτερά εργαλεία, κάνετε μία λεία, επίπεδη και «καθαρή» τομή, μη σπάσετε ποτέ τα κλαδιά που θέλετε να κόψετε.

7) Κλαδεύετε πάντα ακριβώς πάνω από ένα καινούργιο μάτι, μην αφήνετε πάνω στο φυτό άχρηστα υπόλοιπα κομμένων κλαδιών, διαλέγετε τα μάτια που βλέπουν προς τα εκεί που θέλετε ν' αναπτυχθούν τα νέα βλαστάρια (συνήθως προς τα έξω).

8) Το κόψιμο πρέπει νάναι λοξό ή κατακόρυφο, ποτέ οριζόντιο, γιατί μαζεύει πάνω του υγρασία.

9) Όταν είναι μεγάλη η τομή — έχει δηλαδή πάνω από 1 πόνο διάμετρο — την αλείφετε με πηκτή άσπρη λαδομπογιά, για να εμποδισθεί καλύτερα.

10) Μην αφήσετε χάμω τα κομμένα κλαδιά, μαζέψτε τα και κάψτε τα.

11) Μην κλαδεύετε καθόλου τους δειβαλούς θάμνους, εκτός για ν' αφαιρέσετε αδύνατα και αρρωστημένα κλωνάρια ή μα- ραμένα λουλούδια. Αν ένας τέτοιος θάμνος χρειάζεται απα- ραιτήτως διορθωμένο του σχήματος του, κλαδεψέτε τον στα τέλη Απριλίου, ή, αν είναι τότε ανθισμένος ή μπουμπουκιασμένος, αμέσως μόλις τελειώσει η άνθησή. Τα ίδια ισχύουν και για πολ- λούς φυλλοβόλους θάμνους.

12) Σε φυτά που ανθίζουν ενωρίς, κόβετε τα κλωνάρια που έχουν ήδη ανθίσει, αμέσως μετά την άνθησή, ως ένα σημείο απ' όπου θα πετάξουν καινούργια και δυνατό βλαστάρια. Σ' όλα αργούν ν' ανθίσουν, αφαιρείτε τα παλιά κλωνάρια που δεν έ- χουν πολλά καινούργια βλαστάρια, και κοιναίτε λίγο τα άλλα.

Φυσικά, το κλάδεμα γίνεται δραστικότερο και περισσότερο σε παλιούς και παραμελημένους θάμνους, για να συνέλθουν και να ζωογονηθούν.

Για το κλάδεμα χρησιμοποιείτε ειδικό ψαλίδι, κλαδευτήρι, μα- χαίρι ή πριόνι (ανάλογως της περίπτωσης). Όταν μεταχειρι- στήτε πριόνι, «γλυκάνετε» ύστερα την τομή μ' ένα μαχαίρι, κι, κάμετε δηλαδή λεία την ανώμαλη επιφάνεια που άφησε το πριόνισμα.

ΤΟ ΠΟΤΙΣΜΑ ΤΟΥ ΚΗΠΟΥ

Στο κλίμα μας, το πότισμα του κήπου γίνεται πολύ άραιά την άνοιξη, και συχνότερα το καλοκαίρι. 'Ο ήλιος προκαλεί τότε με-

γαλύτερη εξατμίσια της υγρασίας του εδάφους, ενώ συγχρόνως είναι ξηρή η ατμόσφαιρα. Έξ' άλλου, τα φυτά βρίσκονται τότε στην περίοδο της αυξητικής και οι ιστοί τους είναι τρυφεροί. Το φαινόμενο, ελαττώνεται γρήγορα ή εξάτμισι, και συνεπώς τα ποτίσματα γίνονται αραιότερα.

Έχετε πάντως υπ' όψη ότι το υπερβολικά συχνό πότισμα, πε- ρισσότερο απ' όσο ζητάει η γη, κάνει κακό στα φυτά και κι- τρινίζει τα φύλλα τους.

Το πότισμα γίνεται το πρωί νωρίς, ή ακόμη καλύτερα το α- πόγευμα. Στις ζεστές μεσημεριανές ώρες μπορεί να βλαψή, για- τί κρύνει απότομα τα φύλλα και τις ρίζες.

Το βραδυινό πότισμα είναι προτιμώτερο, γιατί εξασφαλίζει υ- γρασία στα φυτά επί περισσότερες ώρες, όλη τη νύχτα.

Αν είναι δυνατόν, μεταχειρίζεστε νερό που έχει κλαίει προηγουμένως στον ήλιο, μένοντας επί 24 ώρες μέσα σε μία στέρνα. Άλλα και το νερό της ούλεν δεν είναι συνήθως πολύ κρύο. Καλύτερο απ' όλα είναι το βρόχινο νερό. Το πηγαίο και γλυφό είναι το χειρότερο.

Το πότισμα πρέπει να γίνεται όχι με πολλή όρμη. Έφαρμό- ζετε λοιπόν στην άκρη του σωλήνος ένα εξάρτημα που διασκορ- πίζει το νερό.

Ίδιως όταν ποτίζετε γλάστρες, προσέχετε να μην ανοίγν το νερό τρύπες στο χώμα, με την όρμη που πέφτει. Γι' αυτή την περίπτωση χρειάζεται ποτιστήρι.

Προσοχή: Είναι προτιμώτερο να ποτίζετε αραιότερα και χορ- ταστικά με μπλόκο νερό, παρά καθημερινώς και με λίγο. Στην πρώτη περίπτωση, οι ρίζες προχωρούν βαθειά και τα φυτά ανα- πνέουνται καλύτερα. Αντίθετα, με το επιφανειακό κατάβρε- γμα οι ρίζες μένουν απάνω-απάνω και υποφέρουν μόλις στε- γνώνει το επιφανειακό στρώμα του χώματος. Δοκιμάζετε λοιπόν, κλώνοντας μέσα στο έδαφος κατακόρυφα το δαχτύλο σας ή ένα ξύλο. Αν δε φτάνει εύκολα σε βάθος 7-8 πόντων, σημαίνει πως χρειάζεται κι' άλλο πότισμα.

Όρισμένα φυτά, όπως π. χ. η αζαλέα, χρειάζονται επανειλημ- μένο και άφθονο πότισμα όταν ο καιρός είναι ξηρός.

Αποφεύγετε να βρέχετε τα φύλλα, όταν ποτίζετε. Αυτό δε για δύο λόγους: Πρώτον, παθαίνουν ευκολότερα διάφορες αρ- ρωστίες, με την υγρασία. Δεύτερον, οι μικρές σταγόνες του νερού που μένουν απάνω τους, σχηματίζουν φακούς, που συγ- κεντρώνουν τις ηλιακές ακτίνες και προκαλούν μικρά τοπικά εγκαυματα στα φύλλα.

Θα βρέχετε λοιπόν τα φύλλα μόνον όταν πρέπει να τα ξε- πλύνετε για ν' απαλλαγούν απ' τη σκόνη που τα σκεπάζει.

Έχετε υπ' όψη σας ότι, όταν ένα φυτό ποτίζεται κανονικά, σχηματίζει πλούσια βλάστηση, φουντώνει δηλαδή πολύ, αλλά' οι ιστοί του γίνονται τρυφεροί, και μπορεί να πάθουν πολύ κακό αν τυχόν σταματήσει απότομα το πότισμα ενώ υπάρχει ακό- μα ξηρασία. Κιτρινίζουν τότε και ξεραίνονται τα φύλλα, πέ- φτουν τα λουλούδια και οι καρποί, κλπ.

ΤΟ ΚΑΛΟ ΦΥΤΕΜΑ

Το κακό φύτεμα είναι συχνά η αιτία που δεν προκόβουνε τα φυτά. Δεν μπορεί ποτέ να ευδοκμήσουν, όταν δεν έγκατα- σταθούν όπως πρέπει στην καινούργια κατοικία τους.

Οι γενικές και βασικές προϋποθέσεις για ένα καλό φύτεμα είναι: Ένα καλοδοσολεμένο έδαφος, αφράτο, υγρό, αλλά' όχι μου- σκεμένο. Μία τρύπα λίγο μεγαλύτερη και βαθύτερη απ' το α- πολύτως αναγκαίο. 'Η διευθέτησι των ριζών μέσα στην τρύπα, έτσι ώστε να διευθύνονται εντελώς προς τα κάτω ή να διακλα- δίζονται ελεύθερα, να μη συμπιέζονται, να μη στρεβλώνουν και να μη γυρίζουν προς τα πάνω. Πάτημα του χώματος γύρω απ' το φτεμένο φυτό, με το πόδι ή με το χέρι, όχι όμως πολύ δυνατά. Κι' ένα καλό πότισμα, κατά προτίμηση με νερό της βροχής.

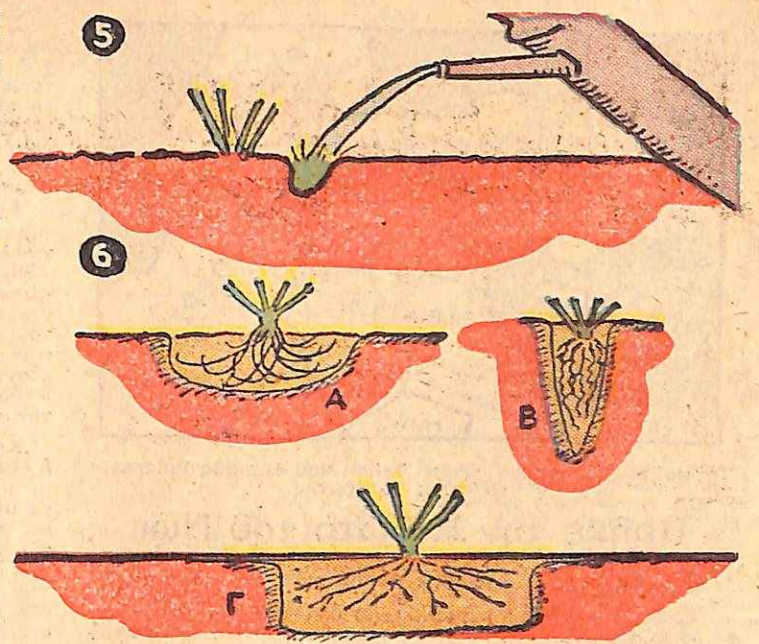
Ας ιδούμε όμως λεπτομερέστερα πώς θα γίνει το φύτεμα:

Θα διαλέξετε μία μέρα που το έδαφος είναι υγρό ακόμη από μία προηγουμένη βροχή, όχι όμως λαοπωμένο (είπαμε άλλοτε πως εκτιμώμε τον κανονικό βαθμό υγρασίας, σφίγγοντας λίγο χώμα μέσα στη φούχτα μας). Αν ωστόσο το έδαφος είναι πολύ στεγνό, δεν μπορούμε δε ν' αναβάλουμε το φύτεμα, μουσκεύ- με απ' το προηγουμένο βράδυ το μέρος εκείνο μ' ένα νερό- πότισμα, ή ποτίζουμε τα φυτά περισσότερο αμέσως μετά το φύ- τεμα. Μία άλλη μέθοδος γι' αυτή την περίπτωση είναι να γεμι- σουμε τους ανοιγμένους λάκκους με νερό και να τ' αφήσουμε ν' απορροφηθεί, πριν φυτέψουμε.

Φυσικά, όταν φυτεύουμε πολλά φυτά, σε μεγάλη έκτασι, δεν μπορούμε να είμαστε τόσο λεπτολόγοι.

Για το άνοιγμα των λάκκων, χρησιμοποιείτε το ανάλογο ερ- γαλείο. Το βάθος τους πρέπει να είναι τόσο, ώστε να μπειν μέσα το φυτό ως το λαιμό (το σημείο δηλαδή που ενώνεται ο βλαστός με τη ρίζα) χωρίς να κακοπαθαίνουν και να πιέζονται οι ρίζες. Τα δέντρα κι' οι θάμνοι φυτεύονται ακριβώς ως το σημείο που ήταν και πριν χωμένα στο έδαφος, και που διακρι- νεται εύκολα από τα ίχνη του χώματος.

4.—Α) Κλαδεύοντας ένα βλαστάρι που τελειώσε η άνθησή του, επιτυγχάνουμε ώστε να δώση το φυτό καινούργια και ζωνή- βλαστική για το επόμενο έτος. Β) Κατά το κλάδεμα αυτών των βλασταρίων, μην αφήνετε περισσότερα από τρία μάτια στη βά- σι τους.

5.— Όταν το νερό του ποτίσματος τρέχει με πολλή όρμη, ανοί- γει τρύπες στο έδαφος και βλάπτει τα φυτά. 6.— Α) Κακό φύ- τεμα: οι ρίζες υποφέρουν, μπλέκονται μεταξύ τους και γυρι- ζουν προς τα πάνω. Β) Κακό φύτεμα: η τρύπα είναι πολύ στε- νή και σφίγγει τις ρίζες. Γ) Σωστό φύτεμα: οι ρίζες απλώνον- ται ελεύθερα, ένα μακρύ ξυλάκι πάνω στο λάκκο βρίσκεται στο ίδιο ύψος με το λαιμό του φυτού και μας οδηγεί σε ποιο βάθος πρέπει να φυτευτεί.

Για να βεβαιωθείτε γι' αυτό, μπορείτε να βάλετε ένα μακρύ ξυλάκι πάνω στον ανοιγμένο λάκκο και κατά πλάτος του, κι' ύστερα να χύσετε το φυτό μέσα στο λάκκο τόσο ώστε το ξυλάκι να βρίσκεται στο ίδιο ύψος με τα ίχνη του χώματος. Με το ση- μάδι αυτό, αποκλείεται να γελασθήτε, έστω και κατά ένα πόνο. Οι ρίζες πρέπει ν' αγγίζουν ελαφρά το βυθό και τα πλευρά της τρύπας.

Αφού λοιπόν ετοιμάσετε την κατάλληλη τρύπα, παίρνετε στο άριστερό χέρι το φυτό και το βάζετε μέσα, ως το απαιτούμενο βάθος, προσέχοντας να μη κακοπαθαίνουν οι ρίζες. Ρίχνετε μέσα στο λάκκο λίγο ψιλό χώμα, με τ' άλλο χέρι σας ή μ' ένα φτυάρι (ανάλογως του μεγέθους του λάκκου). Τινάζετε ελαφρά το φυτό απάνω-κάτω, για να εισχωρήση το χώμα αυτό ανάμεσα στις ρίζες του. Απογεινέτε το λάκκο με χώμα και το πατάτε από πάνω με τα δαχτύλα σας ή με το πόδι σας.

Προκειμένου για δέντρα ή θάμνους, ρίχνετε λίγο χώμα στο λάκκο, τινάζετε ελαφρά το φυτό, ρίχνετε κι' άλλο χώμα, ζα- νωνιάζετε, κι' επαναλαμβάνετε το ίδιο πράγμα αρκετές φο- ρές, ώσπου να γεμίση ο λάκκος.

Αυτοί είναι οι γενικοί κανόνες. Μερικά φυτά ωστόσο έχουν τις ιδιαίτερες απαιτήσεις τους. Τα περισσότερα δέντρα, οι θά- μνοι, οι τριανταφυλλίες θέλουν πιο δυνατό πάτημα του χώμα- τος γύρω τους, μετά το φύτεμα. Οι τριανταφυλλίες δεν πρέπει να ποτίζονται αφού φυτευτούν (εκτός αν είναι υπερβολικά στε- γνό το έδαφος, πράγμα σπάνιο). Οι γαρφαλιές φυτεύονται μάλ- λον ρηχά, τα φλοζάκια μάλλον βαθειά, οι νάνες τριανταφυλλίες σε βάθος 2-3 πόντων, οι πεονίες όχι βαθύτερα από 5 πόντους.

ΠΡΟΣΩΡΙΝΟ ΠΑΡΑΧΩΜΑ

Αφού βγάλετε απ' το φυτό το φυτό, πρέπει να τα φυτέ- ψετε όσο το δυνατόν γρηγορότερα στην καινούργια τους θέση. Όσο μένουν οι ρίζες τους εκτεθειμένες στον αέρα, υποφέρουν, και το «πιάσιμο» του φυτού γίνεται τότε αμφοίβολο.

Αν ωστόσο για ένα οποιοδήποτε λόγο, δεν μπορείτε να τα φυτέψετε αμέσως, ανοίξετε ένα λάκκο ή ένα ρηχό χαντάκι, βάλ- τε τα μέσα, με τις ρίζες σε κανονική θέση, σκεπάστε με χώμα και ποτίστε τα. Προσέχετε όμως μην τα χώσετε πολύ βαθειά και καθούν έτσι τα ίχνη του χώματος που σας οδηγούνε ως που ήταν φυτευμένα πρώτα.

Μ' αυτό το προσωρινό παράχωμα, μπορεί να διατηρηθούν τα φυτά αρκετόν καιρό, για ή δύο βδομάδες, σε περίπτωση που το δυνατό κρύο ή η συνεχής βροχή σας εμποδίζει προσωρινά να τα φυτέψετε στην κανονική θέση τους.

Όταν μεταφυτεύετε φυτά της γλάστρας, αναποδογυρίζετε τη γλάστρα και τη χτυπάτε ελαφρά για να ξεκολλήσει από μέσα το φυτό μαζί μ' όλα τα χώμα του.

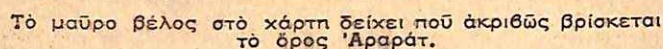
Τα αειθαλή φυτά μεταφυτεύονται συνήθως με «μπάλα», δη- λλαδή μαζί μ' όλο το χώμα που περιβάλλει τις ρίζες τους στο φυτό. Τα φυτεύετε δε όπως είναι, μαζί με το τσουβάλι που περιέχει τη μπάλα. Το τσουβάλι αυτό θα λυθεί γρήγορα μέσα στο έδαφος, ενώ, αν επιχειρήσετε να το βγάλετε, μπορεί να σκορπίση το χώμα της μπάλας.

Τα είδη των φυτών κι' οι θέσεις που θα τα φυτέψετε, εξαρ- τούνται από διάφορους παράγοντες: απ' το γούστο σας, απ' το σχήμα και τις διαστάσεις των παρτεριών, απ' το κλίμα και την εποχή του έτους, απ' τον προορισμό του κήπου (αν πρόκειται δηλαδή να κόβετε συστηματικά τα λουλούδια ή να τ' αφήνετε για στέλισμα), κλπ. Προσπαθείτε πάντως να κάνετε τέτοιους συνδυασμούς, ώστε να έχετε όσο το δυνατόν λουλούδια σ' ό- λες τις εποχές του έτους.

Γι' αυτά όμως θα μιλήσουμε όταν θ' ασχοληθούμε ειδικά με τις διάφορες κατηγορίες δέντρων, θάμνων και λουλουδιών.

ΟΘ. ΧΑΛ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Οι τρόποι πολλαπλασιασμού των φυτών.

Κι' ἔφερε μαζί του ἕνα δεῖγμα ἀπ' τὸ ξύλο της

“Ὅλ’ αὐτὰ λοιπὸν ἀπο-
φάνθησαν ὅτι ἔχει ἡλικία
5.000 ἐτῶν περίπου κί’ ὅτι
προέρχεται ἀπὸ ἑνα εἶδος
ξύου τῆς Μέσης Ανατολῆς.

Τὸ εὖλο αὐτὸ εἶναι ἑξαι-
ρητικὰ βαρὺ καὶ μοιάζει σὰν
ἕβενος.

Ἐνῶ ἦταν μαλακὸ καὶ καθόταν εὐκολα, ὅταν τὸ βγαλε ὁ Ναβαρὰ μέσα ἀπ' τὸν πάγο, τώρα ἔχει γίνεи σκληρὸ σὰν σίδερο.

Νῶς καὶ τῆς Κιβωτοῦ τοῦ
ποῦ περιεῖχε ὅλα τὰ εἶδη
τῶν ζώων. Εἶναι βέβαιος ὅ-
μως πῶς συνέβη στὰ μέρη
ἐκεῖνα μιὰ μεγάλη πλημμύ-

⁹ Ήταν 5 χρονών παιδάκι
ὁ Ναβαρά, ὅταν ἡ γκουβε-
νάντα του τοῦ μίλησε γιὰ
τὸν Κατακλυσμό, ὅπου πνι-
γῆκαν «ὅλα τὰ κακὰ παι-
διά».

Ἡ ἀφήγησι αὐτῇ τοῦ ἐν-
τυπώθηκε βαθεῖα καὶ τὸ ἐν-
διαφέρον του μεγάλωσε ἀκό-
μη περισσότερο, ὅταν ἀρ-
γότερα διάβασε τὴν προαγ-
ματικὴ ἱστορίαν τῆς Βίβλου.
Ὑστερα ἀπὸ πολλὰ χρό-

Ὁ Ναβουρά πείσθηκε πιά
γιὰ τὴν ὑπαρξί τῆς Κιβω-
τοῦ. Ἀγόρασε κάθε σχετικὸ
βιβλίον. Ἐπισκέφτηκε βιβλι-
οθήκες καὶ μουσεῖα, συμβου-
λεύτηκε ἀμέτρητα ντοκου-
μέντα καὶ πῆγε στὸ Λονδί-

Διάβασε ὅτι εἶχε γρα-
φῇ γιὰ τίς λίγες προη-
γούμενες ἀποστολές πού εἶ-
χαν ἐξερευνήσει τὸ ὅρος Ἀ-
σραφά. Βρῆκε δὲ στοιχεῖα
πού δείχνανε ὅτι δύο ἀπ'
αὐτές — μιὰ τουρκικὴ καὶ
μιὰ ρωσικὴ — εἶχαν ἀνα-
καλύψει τὴν Κιβωτό.

Ποῦ ἀκριβῶς ὁμως βορ-
σκοῦταν; Δὲν τὸ ἤξερε. Καὶ
δὲν ἦταν καθόλου εὐκόλο νὰ
ἐξερευνηθῇ σπιθαμὴ πρὸς
σπιθαμὴ ἕνα τόσο ψηλὸ καὶ
ἄγριο βουνό, μὲ τὰ χιόνια,
τοὺς πάγους καὶ τὶς φοβε-
ρὲς τοῦ θύελλας.

Ἡ Ὁ Ναβαράρ πήρε τὰ στοι-
χία αὐτὰ ἀπὸ τὸ Σάυκε. Καὶ
τὸ 1952, ξεκίνησε μαζί με
πέντε πατριώτες του γιὰ τὴν
Τουρκία. Ἐπειτα ἀπὸ πολ-
λὰ περσιτέτεια, κι' ὅπου πε-
ρίμεναν ἀρκετὰς βδομάδες
στὴν Ἀγκυρά, πῆσαν ἐπι-
τέλους ἄδεια εἰσόδου στὴ
συνοριακὴ ζώνη τοῦ Αρα-
βῆ.

Το επόμενο έτος Ξανα-
πήγε μ' ένα φίλο του. Εί-
χαν φτάσει δε σ' απόσταση
100 μέτρων μονάχα απ' τον
παγετώνω, όταν ξέσπασε
μία φοβερή χιονοθύελλα και
τους ανάγκασε να γυρίσουν
πίσω άπρακτοι. Είχαν τόσο
έξαντληθή πιά, ώστε δεν
μπόρεσαν να συνεχίσουν
τήν προσπάθειά τους.

Ἔτσι κι' ἔγινε πραγματικά. Κι' ὁ Ναβάρα κατάφερε νὰ φτάσῃ πάλι κοντὰ στὸν παγετῶνα.

Ἐνῷ λοιπὸν ἀναζητοῦσαν
τοῦ κακοῦ κάποιον τρόπο
γιὰ νὰ σκαρφώσουν σὸν
παγετῶνα, ὁ μικρὸς βόηκε,
μὴ στήσιμα τοῦ πάχους. ὅτι

⁹ Ήταν βέβαιος πια πως

είχε βοηθία την Κιβωτό! Ἄν
είχε κατάλληλα ἐργαλεία
καὶ βοήθοι, θὰ μπορούσε
νὰ τὴν ξεθάψει ὁλόκληρη ἀπὸ
τοὺς πάγους. Ἀναγκάστηκε
ὅμως νὰ περιορισθῇ μόνο
στον δεξιὸν ἐκείνου τοῦ εὐλοῦ
της.

Υπολόγισε με τὸ ματὶ τὸ μήκος τῆς περὶ τὰ 150 μέτρα. Δὲν ἔμοιαζε σὰν πλοῖο ἀλλὰ σὰν ἓνα μακρόστενο κατασκευάσμα, παραμορφωμένο ἀπ' τὸ βάρος τοῦ πάγου.

Τώρα η μεγάλη φιλοδοξία του Ναβαρά είναι να διοργανώσει μια συστηματική αποστολή, για να βγάλει τα λείψανα αυτά της Κιβωτού από τον παγωμένο τάφο τους.

Τους ξεμεθάει

Σ ένα ρεστοράν της Νέας
 Υόρκης τοποθετήθηκε ένα μη-
 γράφημα, που ξεμεθάει με με-
 θυστικές εισηνοές τους μεθυσμέ-
 νους πελάτες. Ή σχετική ά-
 νασκοίνωσις τονίζει, μάλιστα,
 ότι, αφού ξεμεθασούν, μπορούν
 να ξαναπίνουν.

ΤΟΛΜΗΡΕΣ ΑΚΡΟΒΑΣΙΕΣ
 «Ο Βερολίνοζος καλλιτέχνης του τσίρ-
 κω... Κάρλ Αλμπέρτς έκτελει στο τσίρ-
 κω «Ρίγκλινγκ» της Ν. Υόρκης ένα
 πρωτότυπο νούμερο. Ο Κάρλ ανασταί-
 νηδύται με το μονότροχο ποδηλάτο του
 μιά σκάλα (άνω) και απ' εκεί μ' ένα
 πήδημα προς μιά άλλη σκάλα, παίρνει
 με τον τροχό του ποδηλάτου του το τσίρ-
 γάρο απ' το στόμα της γυναίκας του
 (κάτω).

ΓΛΥΤΩΣΑΝ ΩΣ ΕΚ ΘΑΥΜΑΤΟΣ
 Ἡ θέσις στὴν ὁποία βρισκεῖται τὸ φορητὸ αὐτὸ αυτοκίνητο μαρτυρεῖ πὺς δι' ἐπιβάτες του γλῦτσαν ὡς ἐκ θαύματος, ἀφοῦ εἶδαν τὸ χάρο μετὰ τὰ μάτια τους. Ὁ ὀδηγός, φοβούμενος, ὅτι τὸ αὐτοκίνητο θὰ ἔχανε τὴν ἰσχύοντα του καὶ θὰ ἔπεφτε σὺν κρημνῷ, ἔσπευσε νὰ τὸ ἐγκαταλείψει. Εὐτυχῶς ὅμως παρεῖνε τὸ χεῖλος τῆς ἀβύσσου καὶ ἔτσι τὸ αὐτὸχημὸν δὲν μετέβληθη σὲ δυστύχημα.

卷之四

Ἄλκιβιάδης ὁ Ἀθηναῖος

— Μὴν ἀνησυχῆς, τοῦ εἶπε τότε ὁ Ἀλκιβιάδης, οἱ ὑπηρετεῖς
μου θὰ σὲ πᾶνε σηκωτὸ στὸ καράβι σου. Γιατὶ δὲν πιστεύω
νὰ τὰ καταφέρῃς νὰ πᾶς μόνος σου...

«Όλοι οι μεγάλοι ποτές της Λοιμής, σε λίγο, στο σπίτι του, όχι μονάχα από περιέργεια, αλλά και για να βγάλουν την κρίσι τους πάνω στο μεθύσι που θα έπακολουθούσε. Στην αρχή, οι δύο τρώμενοι εκείνοι μπεκρήδες, άρχισαν να πιουν με μισοκαδιάρικα κυπέλλα. "Υ-σσεσσε" πήσαν της όρας. Φαίνεται α-

...ως, ότι ο 'Αλκιβιάδης βαρέθηκε τὸ ἐνὰ μου καὶ τὸ ἕνα σου» καὶ πρότεινε στὸν Εὐμαίω νὰ πεινῇ «μὰ καὶ κά-τω». Ἐκεῖνος δέχτηκε. Ἀρτοῦσαν τὸ-τε ἀπὸ ἑνὰ ἀμφορέα, ποὺ οὐ καθέννας περιεῖχε τέσσερες ὀκάδες κρασί, ἔχου-σαν ἀπὸ μερικές σταγόνες γιὰ «σπονδή» κι' ἄρχισαν νὰ τοὺς ἀδει-οῦν στὸ στομάχι τους. Ἄλλω-ποῖς δὲν μποροῦσε νὰ πᾶν ὡς τὸ πέ-ρας. Οἱ ἀμφορεὶς ποὺ ἔβγαλε ἀπὸ τὰ χεῖρά καὶ, κυττάζοντας γύρω τοῦ γὰρ γαμῆρος, εἶπε:

— Δέν με νίκησες ἐσύ, Ἀλκιβιάδῃ, ἀλλ' ἡ ὁμορφιά σου!...
Καὶ κύλησε ἀναισθητός στο πά-
τωμα.

Οι φίλοι του Άλκιβιάδη ζητωκραύ-
γασαν, τον στεφανώσαν, τον πήραν στα
χέρια κι' άρχισαν να τον περιφέρουν
στούς δρόμους, ψάλλοντες τον Όλυμ-
που ύμνο. Αυτό όμως έκανε κακή
επίπτωση στους Άστυάσιους, γιατί
θεωρήθηκε ασέβεια προς τους «γιγ-
γαντες αθλητές». Όταν ο Άλκιβιά-
δης έμαθε πως οι συμπατριώτες του
τον κατηγορούσαν ως «παράνομον»,
βύηκε στην Άγορά και φώναξε:

«Ω, Άθνηαιοί! Με κατηγορείτε για ένα σωρό πράγματα κι' έχετε δική. Άν πίνω κρασί, αυτό δε σημαίνει πως μεθώ κιόλας! Έσείς βλέπετε μόνο τη μιά πλευρά. Έγώ όμως δέχομαι να λάβω μέρος σε όποια & πόση προσπάθεια πιστεύετε για δυσκολότερο. Άν νικήθω, όρκίζομαι να μην ξαναβάλλω κρασί στο στόμα μου...

Οι Ἀθηναῖοι δέχθηκαν τὸ στοιχη-
μὰ μου, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ τι-
μωρήσουν τὸν «ἄλασῶνα καὶ αὐθάδη
νεανίσκον», πού εἶχε τὴν ἀνάδεια νὰ
τοὺς προκαλῇ. Καὶ τοὺς προτεῖναν ν' ἀγωνιστῇ στὸ «ἄρμα» ἀνάμεσα στοὺς
πλημμυρισμένους ἀρματοδρόμους, ὅ-
πως ἦταν ὁ Ἰππίας, ὁ Ἑσάνδρος καὶ ὁ
Λοκλῆς. Ὁ Ἀλκιβιάδης συμφώνη-
σε καὶ πήρε τοὺς φίλους του γιὰ νὰ
πᾶνε νὰ ποῦν. Ἐκεῖνοι ὅμως ἄρχισαν
ν' ἀντιστοίχουν. Τὸ ἀργοναυποῦλο τότε χαμογελάσε:
— Μὴ φοβάστε, τοὺς εἶπε, δὲν πρόκειται νὰ ὑστερήσω ἀπὸ τοὺς «κα-
λοὺς»...

[illegible]

VEOC, KODING, W.

κατάλαβαν τότε πώς ήταν μεθυσμένος κι' άρχισαν νά γελούν προκαταβολικά. Λίγο μάλιστα προτού ανέβουν στο άρμα» τους, ό Ήπιος άρχισε νά μυρίζει τόν άέρα.

— Νομίζω πώς τ' άλογα τω' Άλκιβιάδη, έχουν πιή άκρατον οίνον! Είπε ειρωνικά. Γιατί ό κύριός τους δέν μεθάει ποτέ...

— Σκούπισε τόν ιδρώτα σου, Ήπιο! Αποκρίθηκε άτάραχος εκείνος. Και μεθε πώς τό κοσμή τό φοβούλητα νοήαα ό γυνάικει!...

Ὁ Ὅτις ἅπτα ἔχει πραγματικά ἰδρωμένον, γιὰτὶ ὅσον φορεῖ τὴν ἔσφην. Ὁ Ἀρχαῖος, ἀντὶ τιμωρίας, λέγει: «Θὰ σὲ στείλω στὴν Ὀλυμπίαν», ἐπειδὴ ὑπέραν πολλοὺ ὁ θεάτης ἐξοικονομῶν τὸν ἥλιον. Τὸ νερὸ ἦταν λιγυστό καὶ ἡ πολυκομία ἔφερεν μεγάλην στενοχώριαν. Ὁ Θαλάς ὁ Μιλλήσιος πέθανε ἐκείν ἀπὸ τῆς κακότητος, ὅταν, ὄντοπαρθε γέροντας, θέλησε να δῇ τοὺς ἀγῶνες. Ὁ μυήτης ἦταν τόσο πολλός, ὥστε ἔκαναν θέσεις καὶ στὸ Δία γιὰ νὰ τὶς διώξῃ. Ὅλα αὐτὰ ὅμως δὲν ἐμπόδιζαν τὸν κοσμάκη νὰ τρέχῃ καθὲς χρόνον στοὺς ἀγῶνες.

Τη χρονιά εκείνη το Ολυμπιακό στάδιο ήταν κατόλιστο, γιατί όλοι οι Αθηναίοι είχαν πάει για να παρακολουθήσουν τον εξευτελισμό του 'Αλκιβιάδη. Όταν όμως άρχισαν οι αγώνες, όλοι τους έμειναν με το στόμα ανοιχτό, μόλις είδαν να στέφεται τρεις φορές νικητής! Τότε ήταν η κατάλληλη τους και τέτοια έντοπωπα προέβησε η άπιστη αυτή νίκη του, που κι' αυτός ο Εuryπιδης άθρονατίσσε το γεγονός με τους θαυμάσιους στίχους του: «Κάλοιο μὲν ἡ νίκη, πλην καλίστου — ὅτι οὐδεὶς τῶν Ἑλλήνων κατάρθωσε — πρῶτος μ' ἄρμα να τρέψῃ καὶ δεύτερος καὶ τρίτος — καὶ νικήσας ἀκόπως — τρίς σπέρθεῖς μ' ἔλαιον — ὑπὸ κήρυκος ἢ ἀνεφύμῃσθαι...». Καθένας βέβαια καταλαβαίνει πῶς ἦταν το ἀποτέλεσμα όλων αὐτῶν: Τόσος οἱ Ἰππίας, ὅσο κι' οἱ Εὐάνδρος κι' οἱ Λοκλίκας, περιφρονήθηκαν ἀπ' ὅλους, πράγμα πού τους ἀνάγκασε νὰ ἐγκαταλείψουν τὸ ἄσπιν.

Ήταν πιά 30 χρόνων ὁ Ἀλκιβιάδης, καί ὁ πρῶτος καλλός του, ἀντί νά παρακμάη, ελάμβανε, καθόσον προέβανε εἰς ἡλικίαν, νέα θέλητρα, Συγχρόνως, ἡ γυναικίμια του μέ τό Σωκράτη, ἄρχισε νά τόν φέρη στόν ἴσιον δρόμον. Ἐῖσι γρήγορα εἶνε ἀριστος πολεμιστής καί συνετός καί δραστήριος οἱ στρατηγός. Αὐτό βέβαια δέν σήμαινε πῶς εἶχε παρατήσει τό πάθος τοῦ κρασιού. Ἐπαψε νά κἀνι τοεῖλες, ἀλλ' ἐπῖνε πολύ. Ὁ Ἀλκι-

ειάσεις ήταν ο πρώτος που παρακίνησε τους Αθηναίους να εκστρατεύσουν εναντίον της Σικελίας. Αυτός μαάλιστα θα ήταν ένας από τους άρχηγούς. Οι άλλοι στρατηγοί όμως δεν τον ήθελαν μαζί τους από φόβο.

Ωστόσο, την ημέρα που ο στόλος τους ήταν έτοιμος ν' αποπλεύση, οι Αθηναίοι που ζήτησαν το πρώι, βρέθηκαν μπρος σ' ένα άπιστευτο θέαμα: «Όλα τα κεφάλια τών αγαμαμάτων του Ερμή που υπήρχαν νά κάθονται γωνιά του δρόμου ήταν σπασμένα. Αυτό έκανε τους πολεμιστές νά τρομάξουν και νά μ'η θέλουν νά πάνε στον πόλεμο. Γιατί θεωρήθηκε ως κακός σίγνος. Τότε όμως ο δημαγωγός Ανδροκλής, γέρος του Αλκιβιάδη, τόν κατηγορήσανε πως ή καταστροφή τών αγαμάτων ήταν δική του δουλειά. Είπε ακόμη, ότι, μαζί μέ τους φίλους του, που ήταν τύφλα από μεθύσι, μαζεύτηκαν σέ κάποιο άποικεντρο σημείο της πόλεως και άποικινήθηκαν τά Ελευσίνια Μυστήρια. Η κατηγορία ήταν σωστή, μά ο Αλκιβιάδης δέν τά έχασε.

— Ναι, είπε, όταν πίνω, γίνομαι
 άλλος άνθρωπος. Μά τον άλλον αυ-
 τόν άνθρωπο, τόν κρατώ δεμένο στο
 νύχι μου και δεν τόν αφήνω νά κάνει

...αυτούς...

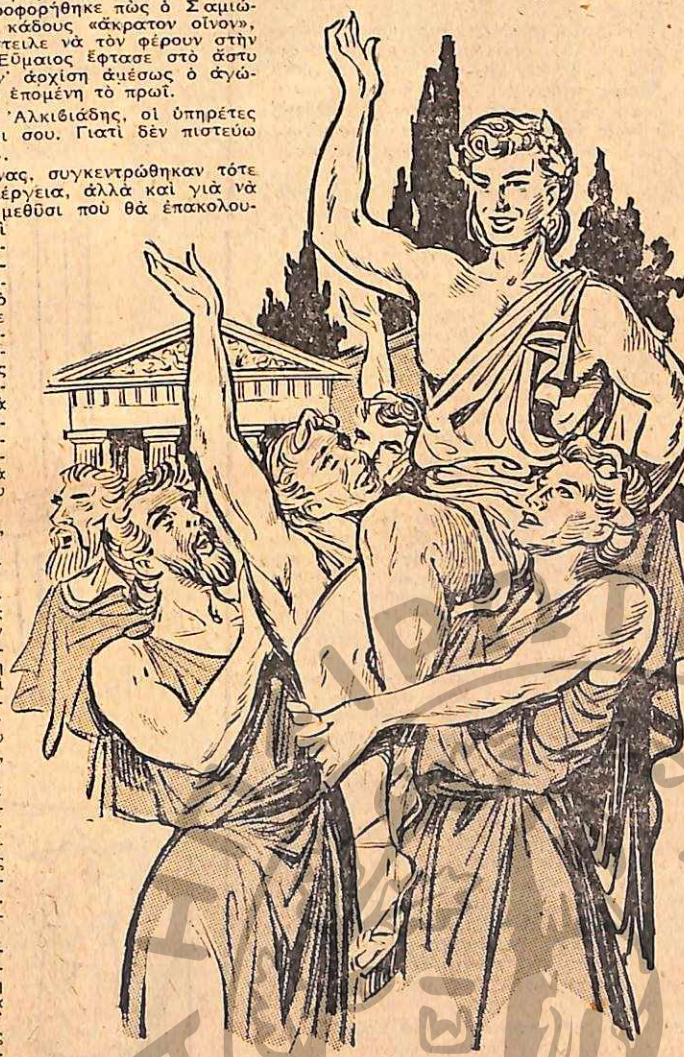
«Διακρίνετε κι' αυτός μαζί μου...»

Οι Αθηναίοι όμως σκεπτόταν ωρμότερα και τον έστειλαν στην έκστραση της Σικελίας. «Άλλοι έχθροι του εξακολουθήσαν τις κατηγορίες τους. Και καταφέρναν να τον καταδικάσουν ερήμην σε θάνατο. Όταν το έμαθε, αντί να ξαναγυρίσει στην Ελλάδα, δραπέτευσε. Άρχισε τότε να κυριέει από τόπο σε τόπο, από παλάτι σε παλάτι. Οι έχθροι των Ελλήνων του έδωσαν μεγάλα αξιώματα. Οι Αθηναίοι, που καταλάσαν το σφάλμα τους, τον ξαναέλασαν πίσω. Γύρισε τότε, πολεμιστή, έδρασε δόξανες, αλλά τον καταδίκασαν πάλι σε θάνατο. Μα και εκεί κατάφεραν να διαφύγει. Έτσι βρέθηκε στη Φρυγία, στην αλήτη του αρχιερέως εκεί. Εκεί, μακριά από την πατρίδα του, άρχισε να πίνει μέλι, χρυσό, να ανασίδηει. Κι' ένα βρόδυ, τρεψί απεσταλμένων των Ελλήνων, πάνω στη στιγμή του άδειας ένα μεγάλο κύπελλο, γεμάτο από υγιονομικό κρασί της Κιλίκιας, τον γύλισαν με τα βέλη τους θανάσιμα. Αυτό ήταν και το τελευταίο του ποτήρι...»

ΑΥΤΟ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΥΣΜΟΝ ΤΗΣ ΔΙΑΚΡΙΣΕΩΣ ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΧΘΡΩΝ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ ΕΠΙΤΕΛΕΙΤΑΙ ΕΝ ΤΗ ΕΠΙΚΕΙΜΕΝΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ.

Γ. ΠΑΡΙΑΝΟΣ

Ο Λυσικλῆς τῆς Ἀσπασίας.

Οι φίλοι του τὸν πῆραν στὰ χέρια κι' ἄρχισαν νὰ τὸν περιφέρουν στοὺς δρόμους...

Οι Αθηναίοι όμως σκέφτηκαν ώριμότερα και τὸν ἔστειλαν σὴν ἐκστρατεία τῆς Σικελίας. Ἀλλ' οἱ ἐχθροὶ τοῦ ἐξακολούθησαν τὴν κατα-

Χόρτες τους. Ακόμα καταφέρουν να τον καταδικάσουν ερήμην σε θάνατο. Όσοι τον έμαθαν, αντί να εναγωνίως στην Ελλάδα, δραπέτευσε. Άρχισε τότε να γυρνάει από τόπο σε τόπο, από παλάτι σε παλάτι. Οι έχθροι των Έλλήνων του έδωσαν μεγάλα αίσιαματα. Οι Αθηναίοι, που καταλάσαν το σφάλμα τους, τον έναγκαλίσαν πίσω. Γύρισε τότε, πολεμής, έβρεχε δάφνες, αλλά τον καταδικάσαν πάλι σε θάνατο. Μα και πάλι καταβόρσας να διαφύγει. Έτσι βρέθηκε στη Φρυγία, στην αλήτη του Φανακάδου. Έκει, μακριά από την πατρίδα του, άρχισε να πίνει μέλι. Χρυσό ποτό έπαιε αναισθητικό. Κι ένα βράδυ, τρέψας αποσταλμένους των Έλλήνων, πώνη στη στιγμή τον άδειασε ένα μεγάλο κύπελλο, γεμάτο από μορφόμην κρασί της Κιλίκιας, των χτύπησαν με τα βέλη τους θανάσιμα. Αυτό ήταν και το τελευταίο του ποτήρι... Γ. ΠΑΡΙΑΝΟΣ
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ; 'Ο Λυσικλής της Απολαύς.

37.

Οι Λάπωνες συνηθίζουν να πίνουν αλατισμένο καφέ, που είναι το εθνικό ποτό τους.

Η περίεργη ζωή ΤΩΝ ΛΑΠΩΝΩΝ

Η πολιτική νύχτα που διαρκεί 6 μήνες

Μ' όλα που βρίσκεται στο ίδιο πλάτος με τη Γη το Μπάφιν και το κέντρο της Γροιλανδίας η Λαπωνία έχει κλίμα σχετικά ήπιο, πράγμα που οφείλεται στο ότι τα θερμά νερά του Ρεύματος του Κόλπου εισχωρούν σε μεγάλο βάθος μέσα στο φόντο των δυτικών ακτών. Αλλά η θερμοκρασία παρουσιάζει μεγάλες διακυμάνσεις κατά τη διάρκεια του έτους. Στο Καρασζόκ π. χ., το θερμόμετρο κατεβαίνει το χειμώνα στους 52 βαθμούς υπό το μηδέν, ενώ τον Ιούνιο ή τον Ιούλιο φθάνει τους 32 υπερ το μηδέν. Κι' ωστόσο, ο πάγος δεν εξαφανίζεται ποτέ εντελώς από την επιφάνεια της Λαπωνίας. Ακόμη και το καλοκαίρι, μέσα στο νερό που βγάζει κανείς από το πηγάδι, μπορεί να βρει μικρά κομματάκια πάγου.

Μία μεγάλη πληγή της Λαπωνίας είναι τα αναριζήματα έλη της, που οφείλονται στο ότι τα νερά που προέρχονται από την τήξη των πάγων δε βρίσκουν καμιά διέξοδο, επειδή το έδαφος είναι παγωμένο σε μεγάλο βάθος. Έτσι, λιμνάζουν αναγκαστικά στην επιφάνεια.

Η βλάστηση της Λαπωνίας αποτελείται από μικροσκοπικά και ισχνά φυτά του είδους των λειχήνων. Στις όχθες των χειμάρρων, όμως, βρίσκεται κανείς αληθινά δάση από καχεκτικές σμύδρες και ιτιές, που είναι τόσο μικρές, ώστε μοιάζουν με θάμνους.

Τα περιβάλλον αυτά, όπως είναι φυσικό, δεν ευνόει την ανάπτυξη των αισθημάτων. Γι' αυτό οι Λάπωνες είναι τύποι «κλειστοί» και μιλούν ελάχιστα. Εκείνο που τους απασχολεί είναι πώς να ζήσουν μέσα σ' αυτή την αβυσσική και ενοχική φύση. Έτσι, δεν τους μένει καιρός για τίποτα άλλο.

Για να καταλάβει κανείς την ψυχή των Λαπώνων, πρέπει να σκεφτεί, ότι, επί ξηρής σχεδόν μίνης το χρόνο, ζουν μέσα στη φοβερή πολιτική νύχτα, που την διακόπτουν μόνο οι άφρες αντανάγκες της σελήνης και το επιβλητικό θέαμα του πολικού σέλαος. Όλο αυτό τον καιρό οι Λάπωνες ζουν κλεισμένοι στα σπλάχνα τους, ενώ το χιόνι σκεπάζει σαν νεκρικό σάβανο τα πάντα.

Μέσα στο σκοτάδι αυτά οι παραισθήσεις είναι συχνές. Οι Λάπωνες

βλέπουν μπροστά τους φαντάσματα, ακούνε λόγια που νομίζουν πως έρχονται από μακριά και, όπως είναι έπιμένο, ρέπουν στις δεισιδαιμονίες και τις προλήψεις. Γι' αυτό, παρά το ότι ο χριστιανισμός έχει εισαχθεί εκεί από τον 17ον αιώνα — οι περισσότεροι Λάπωνες είναι Λουθηράνοι, αλλά υπάρχουν και πολλοί ορθόδοξοι που είχαν προσπλυτιστεί από τους μοναχούς της ρωσικής μονής του Πετσάμο — η ψυχή του Λάπωνος παραμένει στο βάθος ειδωλολατρική ή για την ακρίβεια πανθεϊστική. Οι Λάπωνες βλέπουν παντού θεούς και δαίμονες. Κάθε καλό το αποδίδουν στους πλάττες. Φοβούνται όμως, περισσότερο τους δεύτερους, που τους θεωρούν υπεύθυνους για όλα τα κακά που τους συμβαίνουν.

Μία παροιμία λέει πως «οι Λάπωνες βρωμούν περισσότερο από ότι δέκα τάρανδοι μαζί». Υπάρχει ίσως κάποια υπερβολή σ' αυτό. Αλλά είναι βέβαιο ότι οι Λάπωνες έχουν μια ιδιαίτερη χαρακτηριστική όσμη, που είναι αληθινά ανυπόφορη για έναν Ευρωπαίο.

Η όσμη αυτή οφείλεται περισσότερο στο ότι όλα τα εξωτερικά ρούχα του Λάπωνος είναι φτιαγμένα από δέρμα τάρανδου. Στο πάτωμα και τους τοίχους του σπιτιού του βλέπει κανείς επίσης δέρματα τάρανδων, που τον προστατεύουν από το κρύο και την υγρασία.

Τα βαρέα και δυσώδη αυτά ρούχα οι Λάπωνες τα πετούν από πάνω τους μόνο τα καλοκαίρι, που, αλλιώς, διασκεύουν ελάχιστα. Κατά την εποχή αυτή επίσης καθαρίζουν το σώμα τους και το σπτίτι τους. Σε λίγο, θαρθή και πάλι η μεγάλη πολιτική νύχτα, που θα τους φυλάκισι μέσα σ' ένα στενό χώρο και θα περιορίση τη δραστηριότητά τους στις πιά στοιχειώδεις ανάγκες.

Οι πλούσιοι δε λείπουν από τους Λάπωνες. Οι περισσότερες οικογένειες μόλις έχουν μερικές δεκάδες ζώων, που τους είναι απαραίτητα για τις ανάγκες τους. Υπάρχουν όμως και Λάπωνες που έχουν κοπάδια από 5.000 τάρανδους (κάθε τάρανδος υπολογίζεται ότι αξίζει περί τις 1.500 δραχμές, οι 5.000 τάρανδοι μάλιστα κάνουν, λοιπόν, μία περιουσία 7½ εκατομμυρίων δραχμών). Αυτός ο πλούτος, όμως, καταντάει περιττός. Γιατί εκείνοι που τον έχουν δε μπορούν να ζήσουν διαφορετικά από τους άλλους που έχουν μόνο 100 ή 200 ζώα. Από το άλλο μέρος, οι σκότευρες τους είναι πολύ μεγαλύτερες.

Οι Λάπωνες, που θέλουν να δώσουν κάποια μόρφωση στα παιδιά τους, πρέπει να τα αποχωριστούν επί οκτώ μήνες το χρόνο. Γιατί τα σχολεία είναι αναγκαστικά και οικονομικά. Τα παιδιά κλείνονται εκεί από το Σεπτέμβριο ως την άνοιξη, αφού δεν υπάρχει άλλος τρόπος για να μάθουν γράμματα. (Δε μπορούν, φυσικά, να πηγαίνουν σχολείο στο σχολείο μέσα στη μακρινή πολιτική νύχτα).

Τα αξιοσημείωτο για τους Λάπωνες είναι ότι δεν ανήκουν σ' ένα μόνο κράτος αλλά σε τέσσερα: Σουηδία, Νορβηγία, Φινλανδία και Ρωσία. Τα κράτη αυτά τους έχουν παραχωρήσει κάποια πολιτικά δικαιώματα. Αλλά οι Λάπωνες δεν τα χρησιμοποιούν. Δεν ψηφίζουν π.χ. παρά το ότι έχουν το δικαίωμα και αδιαφορούν ολότελα για την πολιτική ζωή.

Ξέρουν, άλλωστε, ότι κανείς δεν είναι σε θέση να τους καλυτερέψει τις συνθήκες της ζωής τους, που εξαρτώνται αποκλειστικά από τη φύση. Κι' έχουν μάθει απ' την πείρα ότι μπορούν να έχουν μεγαλύτερη εμπιστοσύνη σ' αυτήν παρά στους ανθρώπους.

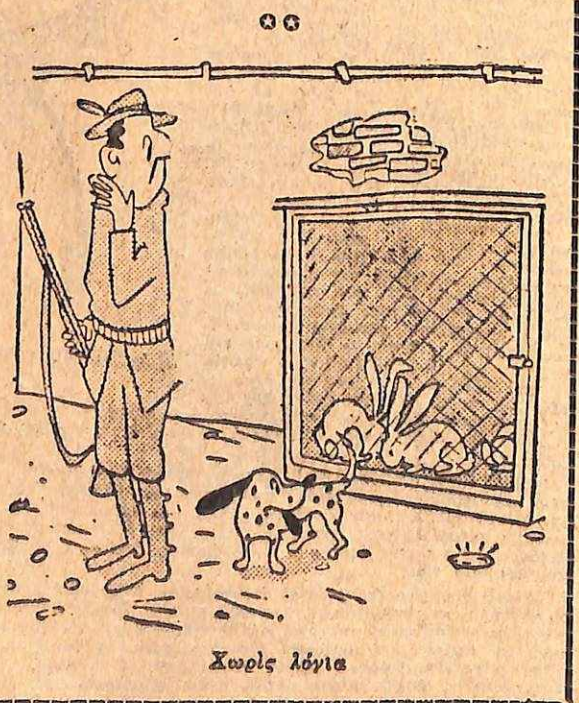

Μπονζούρ, Κατερίν!

(Του Β. Χριστοδούλου)

Προφυλακτικά μέτρα

Χωρίς λόγια

Η ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΜΑΓΕΙΑ

Επιστημονικά «θαύματα» για φιλικές συγκεντρώσεις

Το μαγνητικό δάχτυλο

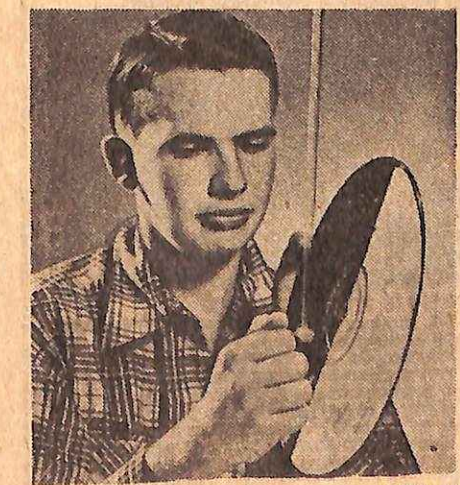
Αφ' ότου ο φιλόσοφος της αρχαίας Ελλάδας Θαλής ο Μιλήσιος, ανακάλυψε ότι το κερχίμαρι, όταν τριφτεί με μαλλί, ηλεκτρίζεται

και αποκτά την ιδιότητα να τραβάει μικρές κλωστές και κομμάτια ύφασματος, έχουν επινοηθεί χίλια-δύο παιχνίδια που αποτελούν ανάλογες εφαρμογές του στατικού ηλεκτρισμού. Ένα απ' αυτά είναι το εξής: Ίσορροπείτε ένα μολύβι πάνω σ' ένα αυγό. Ύστερα στοιχηματίζετε με τους φίλους σας πως θα μπορέσετε να κάμετε να κινηθεί το μολύβι προς μία διεύθυνση, χωρίς να το αγγίξετε ή να το φουσησέτε ή να τραντάξετε το τραπέζι. Για να το επιτύχετε, δεν έχετε παρά να τριψέτε το ένα σας πόδι στο χαλί, ώστε να ηλεκτρισθεί το σώμα σας, κι' ύστερα να πλησιάσετε ένα δάχτυλό σας στο μολύβι. Θα δείτε τότε το μολύβι ν' ακολουθή το δάχτυλό σας. Το παιχνίδι αυτό επιτυγχάνει ιδίως στις ξηρές χειμωνιάτικες ημέρες.

Το ηλεκτρικό έγκρημέ

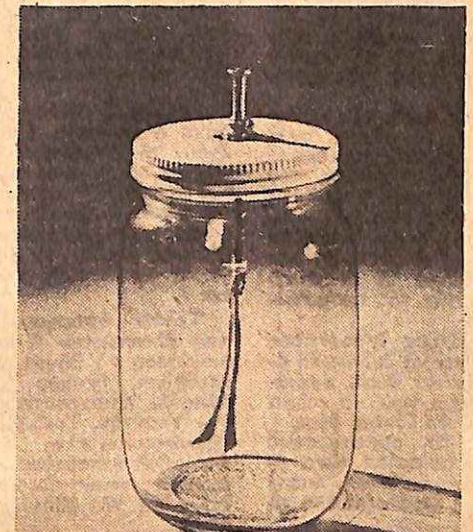
Ο διάσημος Βενιαμίν Φραγκλίνος είχε επινοήσει μία συσκευή, που λειτουργούσε με τον ηλεκτρισμό των σύννεφων κι' έκανε να χτυπάει ένα κουδούνι. Ο τρόπος, λοιπόν, της λειτουργίας της εξηγείται μ' ένα είδος «ηλεκτρικού εκκρεμούς»: Σκεπάζετε τη μισή επιφάνεια της μίας πλευράς ενός δίσκου γραμμωμένου μ' ένα μεγάλο φύλλο χρυσόχαρτο, που το κολλάτε πάνω του με λευκοπλάστ. Φτιάνετε ύστερα μία μπαλίτσα από χρυσόχαρτο και την κρεμάτε από μία κλωστή. Ηλεκτρίζετε τώρα την ακάλυπτη επιφάνεια της πλευράς αυτής του δίσκου, τρίτοντάς την με μία φανέλλα. Κρατάτε έπειτα το δίσκο, έτσι ώστε η μπαλίτσα να κρέμεται ανάμεσα στο φύλλο του χρυσόχαρτου και τις λυγισμένες ακρότητες των δακτύλων του ελεύθερου χεριού σας. Η μπαλίτσα θα πάει πρώτα να κολλήσει στο χρυσόχαρτο, θα πάρει ηλεκτρισμό απ' αυτό και θα απωθηθεί ως το ελεύθερο χέρι σας. Εκεί θα χάση τον ηλεκτρισμό της και θα ξα-

νακινήσει προς το χρυσόχαρτο. Έτσι, θα καμη αρκετές αιωρήσεις, ώσπου εξαγληθεί ο ηλεκτρισμός του δίσκου.

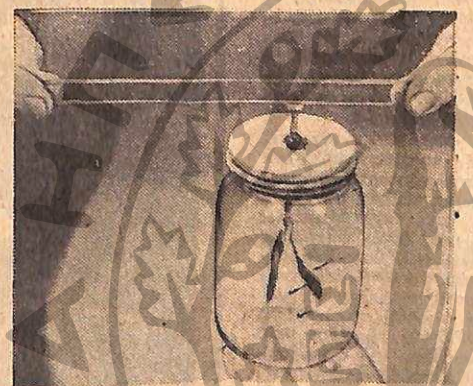
Ηλεκτροσκοπίον από χρυσόχαρτα

Το ηλεκτροσκοπίον είναι ένα εοκείσθητο όργανο της φυσικής, που φανεώνει την ύπαρξη στατικού ηλεκτρισμού σ' ένα σώμα. Μπορείτε λοιπόν να φτιάσετε πρόχειρα μία τέτοια συσκευή, με δυο λουρίδες χρυσόχαρτου, κρεμασμένες κοντά-κοντά από τη μύτη ενός καρφίου. Έχετε περάσει το καρφί αυτό σε μία φασβεία τρύπα, ανοιγμένη στο κέντρο του καπακιού ενός γυαλίνου βάζου της μαρμελάδας, και τόχετε στερεώσει εκεί με βουλοκέρι. Πρέπει όμως το βουλοκέρι να περιβάλλη ολόκληρο το καρφί, ώστε να μην έρχεται καθόλου σ' επαφή με το μέταλλο καπάκι. Το χρυσόχαρτο πρέπει να είναι καθαρό και να μην έχει κολλημένα πάνω του τσιγαρόχαρτα. Οι δυο λουρίδες του, πλάτους μισού πόντου και μήκους 7 - 8, θάνα δεμένες με κλωστή στη μύτη του καρφίου.

Αν ακουμπήσετε τώρα στο κεφάλι του καρφίου ένα κομμάτι βουλοκέρι, τριμμένο με μάλινο ύφασμα και ηλεκτρισμένο άρνητικά, ο ηλεκτρισμός θα φτάσει ως τα χρυσόχαρτα που θα απομακρυνθούν τότε το ένα απ' το άλλο. Αν επαναλάβετε το πείραμα, σάβανται η ποσότης του άρνητικού ηλεκτρισμού στα χρυσόχαρτα κι' απομακρύνονται ακόμα πιο πολύ. Αντίθετα, αν τη δεύτερη φορά, αγγίξετε το καρφί μ' ένα γυαλί τριμμένο με μεταξωτό ύφασμα και ηλεκτρισμένο θετικά, τα χρυσόχαρτα ξαναγυρίζουν στην αρχική θέση τους.

Το τέντωμα ηλεκτρίζει

Όταν τεντώνουμε ένα καουτσούκ, παράγει και ηλεκτρισμό. Για να βεβαιωθείτε, πάρτε ένα λάστιχο, τελείως στεγνό, τεντώστε το πολύ και ακουμπήστε το ύστερα στο πρόχειρο ηλεκτροσκοπίο που περιγράψαμε πιο πάνω. Θα δείτε τότε ν' απομακρύνονται τα χρυσόχαρτα, σημείο ότι έχει ηλεκτρισθεί το λάστιχο. Σέρνετε τώρα το τεντωμένο λάστιχο πάνω σ' ένα σωλήνα του νερού (προσγειωμένο), ώστε να φύγει τελείως ο ηλεκτρισμός του. Και τ' αφήνετε να ξαναγυρίση στο αρχικό μήκος του. Ξαναγγίζετε ύστερα μ' αυτό το καρφί του ηλεκτροσκοπίου. Τα χρυσόχαρτα θα ξαναβούν τότε, πράγμα που δείχνει ότι, τη δεύτερη φορά, το λάστιχο είχε ηλεκτρισθεί αντίθετα από την πρώτη φορά.

Παντού υπάρχει ηλεκτρισμός

Ίσως δε φαντάζεσθε καθόλου πως το σώμα σας παράγει συνεχώς ηλεκτρισμό, κάθε φορά που περπατάτε πάνω σ' ένα χαλί, ή χτε-

νίζετε τα μαλλιά σας, ή σηκώνετε ένα χαρτί πάνω απ' το γραφείο σας... Ο ηλεκτρισμός αυτός γίνεται πιο αισθητός τις ξηρές χειμωνιάτικες ημέρες, γιατί διασπάται τότε δυσκολότερα στον γύρω αέρα. Για ν' αποδείξετε την παραγωγή του, κρατήστε μαζί απ' τη μία άκρη τους δυο μακρείες λουρίδες από έφημερίδα, κρεμασμένες στον αέρα. Και τριψέτε τις κάμποσες φορές ελαφρά, από πάνω προς τα κάτω, ανάμεσα στον αντίχειρα και τον δείκτη του άλλου χεριού σας. Με το τρίψιμο αυτό, ηλεκτρίζονται, επειδή δε έχουν κι' οι δυο όμοιο ηλεκτρισμό, απωθούν ή μία την άλλη κι' απομακρύνονται μεταξύ τους.

Γενικά, παράγεται ηλεκτρισμός με το τρίψιμο δυο διαφορετικών ουσιών, και τότε ή μία απ' αυτές ηλεκτρίζεται θετικά κι' ή άλλη άρνητικά. Επομένως, κατάλογο, αναφέρονται μερικές τέτοιες ουσίες. Τρίβοντας δυο απ' αυτές μεταξύ τους, ηλεκτρίζονται θετικά ή κείνη που προηγείται στον κατάλογο και άρνητικά εκείνη που έπεται. Αν τριψέψουμε π. χ. γυαλί με μεταξωτό ύφασμα, το πρώτο ηλεκτρίζεται θετικά και το δεύτερο άρνητικά.

Φωτογραφικό φιλμ, γυαλί, μαλλί, ναύλον, βουλάκι, μεταξί, βουλοκέρι, σκληρό καουτσούκ.

Το «πέπ-κέρν» που χορεύει

Στην κατασκευή του γυαλόχαρτου, του βελούδου, του λιμασιόν σουέντ, κλπ., χρησιμοποιείται ο στατικός ηλεκτρισμός, που κάνει ν' ανασπώνονται πάνω στη μία άκρη τους οι κόκκοι του γυαλιού ή οι λεπτές ίνες του βελούδου. Για να καταλάβετε πως γίνεται αυτό, παίρνετε μερικά «πέπ-κέρν» και τα σκορπίζετε πάνω σ' ένα ανασποδυόμενο ταψάκι. Γύρω απ' το ταψάκι βάζετε τρία μικρά ποτήρια, κι' από πάνω τους ένα δίσκο γραμμωμένου, που στηρίζεται στα τρία ποτήρια κι' έτσι βρίσκεται σε ύψος 2 πόντων περίπου απ' το ταψάκι. Αν τριψέτε τώρα από πάνω το δίσκο με μία

φανέλλα, τα «πέπ-κέρν» θα σηκωθούν μόνοι τους στον αέρα και θα κολλήσουνε κάτω απ' το δίσκο.

Ποτέ δὲν πρέπει... νὰ κόβεται

Η σκόνη, οι ερεθιστικοί καπνοί κλπ. φέρνουν βήχα. Επίσης το κάπνισμα, που προκαλεί ένα ελαφρό αλλά χρόνιο έρεθισμό του λαιμού. Ο Έστωτς και Εβρὸς δέρας στεγνώνει το βλεννογόνο του λάρυγγος και των ροιώνων και μπορεί να φέρει βήχα. Αλλά κι ο κρύος δέρας του χειμῶνος προκαλεί βήχα σε άτομα που έχουν μια αλλεργική ευαισθησία στη χαμη-

Είπαμε ωστόσο ότι ο βήνας έχει συχνότατα κατά την ωφέλιμη πλειοψηφία του, γιατί απλάσσεται τα άφανευστικά όργανα από τα ένεα σώματα, τα βλέννα κλπ. Οι πάχυνσεις από σβαρή πολιομυελίτιδα, από δέν

Τέλος, υπάρχουν φάρμακα που έλαττώνουν ή κάνουν μεγαλύτερο το βήχα: επινεφρίνη, εφεδρίνη, θειϊκόν μαγνήσιον, άλκοхол, άσπαραγευτικά, κωδεΐνη, Ύκονταν, Τοκλάς, Ροιμιάδ, Έντοτουσίιν, κλπ. Τό καθένα άπό αυτά χορηγούμεναι σε ώρισμένες περιπτώσεις και σύμφωνα με τις οδηγίες του γιατρού.

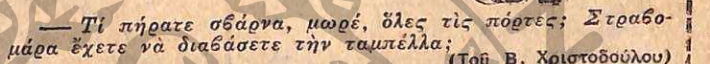
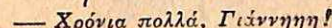
Ἡ ἀκάθαρτη γλῶσσα δὲν προσδίδει πάντοτε διαταραχὴ τοῦ πεπτικού συστήματος. Μιὰ ἔρευνα πού ἐγίνε μεταξὺ 700 ἀσθενῶν τῶν παρισίων νοσοκομείων ἀπέδειξε ὅτι ἡ ἀκάθαρτη γλῶσσα μπορεῖ νὰ ὀφείλεται σὲ πλείστες αἰτίες: κατάχρησι καννύ, ἀσθένειες τῶν ἀναπνευστικῶν ὀργάνων, πυρετό, λοιμώξεις πάσης φύσεως κτλ.

«Ο μόλις 27ετής Γερμανός μηχανικός Βέρνερ Μίχελ, ανακάλυψε ένα νέο τύπο πύραυλου που λειτουργεί με νερό σε θερμοκρασία 250 βαθμών Κελσίου και πηλαί 50 ατμόσφαιρες. Με το νέο αυτό πύραυλο θα αντικατασταθούν σύντομα οι παλιές βόμβες πυρηνικής πυρίτιδας, οι χρησιμοποιούνταν τα βαρέα βομβαρδιστικά αεροπλάνα για την απογύλιση τους. Οι ρουκέτες αυτές στοιχίζουν σήμερα περί τις 40.000 δολάρια, ενώ η ρουκέτα του νερού Γερμανού μηχανικού δεν προέχει να στοιχίζει περισσότερο από 20 δολάρια. Χάρη στη νέα επινόηση θα καταστούν οι πυρηνικές βόμβες πολύ πιο ακριβείς, ενώ οι εριών συγκινηθούν τεραστίων αερίων αεροπλάνων, που έως τώρα δε μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν. Επειδή χρειάζονται τεραστίους διαστάσεις απογυλώσεως, με τους οποίους μόνο 3 ως 4 αεροβόμβες στον κόσμο είναι εφάρδιασμένα.

Μία άλλη αρκετά διαδεδομένη
πλάνη σχετικά με τη θεραπεία
της ιλαράς, είναι εκείνη που ό-
φορα την τροφή. Ο πολυς κό-
σμος πιστεύει, ότι στην ιλαρά
επιτρέπεται μονάχα η υγρή δι-
αιτα. Πραγματικά, το νερό και
το γάλα κάνουν καλό στο μι-
κρό άρρωστο, αλλά μπορούμε
άφου να το δίνουμε επίσης
συμπληρωματικά, υγιεινά, φρούτα,

Κατά την περίοδο που θα γίνουν οι φυλακίσεις, το παιδί πρέπει να μετέχ στο κραβάτι. Χρησιμοποιεί προσοχή, ώστε να μην το αφήνουμε να είναι μόνοι του. Ένα μέτρο που πρέπει να πάρουμε, είναι να τους κόψουμε πάντα τα νύχια και να διατηρούμε πάντα τα χέρια του πολύ καθαρά. Ένα ειδικό τάλκι, που θα μας συστήσει ο γιατρός, θα ελαττώσει τη φαγούρα.

Περιέργεια

Ο κατηγορούμενος, όταν ήρθε ή σειρά του ν' απολογηθή, λέει:

— Κύριε πρόεδρε, ο δικηγόρος μου ήταν αδιάθετος σήμερα και ζητώ αναβολή της δίκης.

Πρόεδρος: Μά σ' έπιασαν επ' αυτοφώρῳ με το χέρι στην τσέπη του ιηνυτού. Τί μπορεί να πῇ ὁ δικηγόρος σου;

Κατηγορούμενος: Γι' αυτό ακριβώς... Είμαι κι' ἐγὼ περιεργος νὰ τὸν ἀκούσω!

— Μὰ ἐσύ ἦσουν ἄρρωστος βαρεία. Πότε σηκώθηκες κιόλας;

— Α' τώρα εἶσαι καλά.

— Καί πῶς τὸ κατώρθωσες;

— Ἦταν τυχερό... ν' ἀρρωστήσῃ ὁ γιατρός μου!

Ο πατέρας: Παιδί μου, νὰ λες πάντα τὴν ἀλήθεια στὴ ζωὴ σου κι' ὅταν ἀκόμη θὰ εἶναι πικρὴ...

Ο γυιός: Καλά, πατέρα, θὰ φροντίσω νὰ λέω πάντα τὴν ἀλήθεια...

Ο πατέρας: Μπράβο, παιδί μου! Πήγαινε τώρα νὰ ἰδῇς ποῖος χτυπάει τὴν πόρτα. Ἄν εἶναι κανεὶς ἀπὸ τὴν ἑφορία πὲς τὸν πῶς... δὲν εἶναι στὰ σπ'τι!

Μεταῦ νεονύμφων:

Ο σύζυγος: Τί σημαίνει ὅτι πολλοὶ ὠφελοῦνται ἀπὸ τὰ λάθη τῶν ἄλλων;

Ἡ σύζυγος: Νά... ἡ περίπτωση τοῦ παπᾶ, πού πῆρε διακόσιες δραχμές γιὰ νὰ μᾶς στεφανώσῃ!...

Κάποιος γιατρός εἶχε πᾶει μ' ἕνα φίλο του νὰ ἐπισκεφτοῦν στὴν πόλιν τους τὸ νεκροταφεῖο. Μόλις ἔφτασαν στὴν εἰσοδὸ του, ὁ γιατρός εἶπε στὸ φίλο του μ' εὐγένεια:

— Περᾶστε σέις πρώτος...

— Α' ὄχι, παρακαλῶ! τοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνος.

— Μὰ τὸ ἀπαιτῶ, ἐπέμεινε ὁ γιατρός.

— Τότε ὑπακούω... ἀφοῦ βρίσκομαι στὸ... σπ'τί σας!

Κικὴ: Ὁ ἀγαπημένος μου χθὲς τὸ βράδυ μοῦ εἶπε πῶς μὴ ἀφιερῶναι ὁλόκληρη τὴν καρδιά του!

Λιλὴ: Δὲν εἶναι καὶ πολὺ στενὸ τὸ δῶρο του.

Κικὴ: Γιατί;

Λιλὴ: Γιατί προχθὲς μοῦ ἔλεγε πῶς τοῦ τὴν ἔχω... κατακοιμητιάσει!...

Μιλοῦνε γιὰ τὸ θάνατο ἐνὸς μύσπος. — Πρόφτασε τουλάχιστον νὰ βγάλῃ τὰ γυαλιά του πρὶν πεθάνῃ; ρωτᾷ ὁ Νώντας.

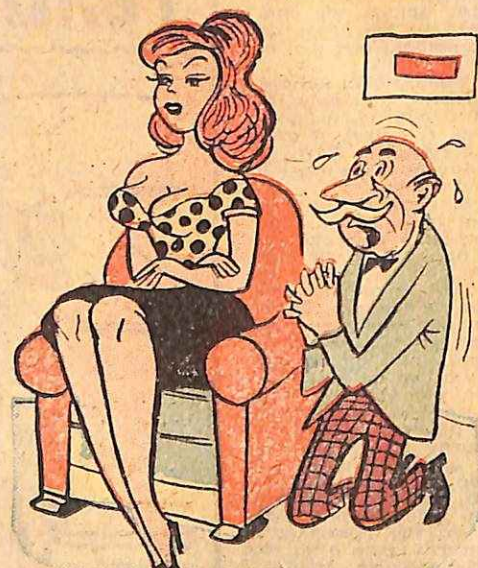
— Γιατί;

— Γιατί ἔτσι δὲν θὰ... εἶδε τὸ Χάρο μὲ τὰ μάτια του!

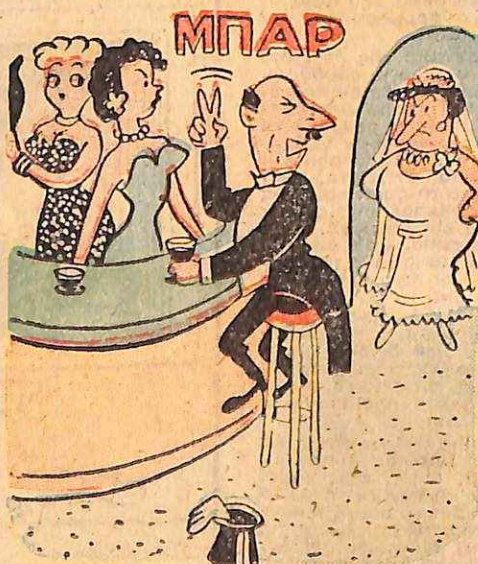
Ἐνας νεαρὸς λογοδότης, πού ἔχει καταδικαστῇ πέντε φορές, παρουσιάζεται πάλιν στὸ δικαστήριον:

— Δὲν ντρέπεσαι, τοῦ λέει ὁ πρόεδρος νὰ σὲ φέρουν ἐδῶ δεμένον; Δὲν θάταν καλλίτερα νὰ ἐργάζεσαι καὶ ν' ἀφήσεις τίς κακὲς συναναστροφές;

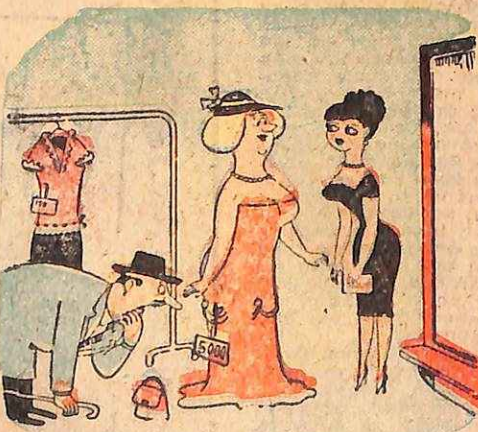
— Κακὲς συναναστροφές; ἀπαντᾷ ἐκεῖνος μὲ ἀπορία. Ἰσα-ἰσα πού ὁ καιρός μου περνᾷ μὲ σπουδαία πρό-βλεπ. μὲ δικηγόρους καὶ δικαστάς... πᾶν τοῦ λόγου σας!

— Ἔστω, τὰ αἰσθητά μου δὲν τὰ δένεσαι. Βοήθησέ με, τουλάχιστον, νὰ σηκωθῶ!...

— Καλὰ ντέ! Δυὸ ποτηράκια θὰ πιῶ ἀκούη κι' ἔφτασα!

Ο σύζυγος: Μοῦ φαίνεται πῶς αὐτὸ τὸ φόρεμα ἔχει ἕνα μικροελάττωμα...

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ γιὰ τίς γυναῖκες

ΚΑΛΟΝΗ

Γάλα γιὰ τὸ ξεμυκνιγνίσμα (ἐνδείκνυται ἰδίως γιὰ κείνες πού ἔχουν ξηρὸ δέσμα)

Γάλα ἀμυγδαλῶν 100 γραμ.

Νερό ἀπὸ ἄνη πορτοκαλιάς 100 »

Βάμμα βενζόης 3 »

Βορικό νάτριν μιά κουταλιά τοῦ καφέ.

Γιὰ νὰ σφίξετε τοὺς πόρους τοῦ δέρμα-τος:

Ἀμυγδαλέλαιον 100 γραμ.

Λευκὸν φαλαινίης 30 »

Λευκὸς κηρός 15 »

Ἀνθόνερο 30 »

Κάψουρα 10 »

Ἐσάνς δενδρολίανου 4 σταγ.

Θὰ διαλύσετε ποσινουμένως τὴν κάμ-φορα μέσα σὲ λίγο οἰνόπνευμα.

Γιὰ νὰ προλάβετε τίς ρυτίδες:

Νερό ἀπὸ πεντανέυρο (θὰ τὸ

βράσετε καὶ κατέβιν θὰ τὸ

περάσετε ἀπὸ ἕνα χοιρδὸ

παπῆ) 250 γραμ.

Ἐκχύλισμα ἀπὸ φλοῦδες ρόδου 250 »

Χυμός λεμονίου 250 »

Θὰ διαλύσετε ποσινουμένως τὴν κάμ-πορᾶς μὲ τὴν ἀκόλουθη λοσιόν:

Γάλα ἀμυγδαλῶν 50 γραμ.

Ἀνθόνερο 200 »

Θεϊκὸν ἀλουμίνιον 4 »

Συμβουλὲς γιὰ τὴ νοικοκυρά

Θὰ παρατηρήσατε, βέβαια, πῶς μιά αἰ-φνιδιαστικὴ διαταγὴ ἐκτελεῖται συνηθῶς μὲ κάποια γκρίνια καὶ δυσφορία. Φροντίστε, λοιπόν, νὰ δίνετε στοὺς ἄλλους τὸν ἀπαι-τούμενον καιρὸ γιὰ νὰ ἐκωνέψουν τίς δια-ταγὲς σας. Μὴ λέτε π. χ. στὸ παιδί σας: Ἀφῆσε ἀμέσως τὸ παιχνίδι καὶ με-λέτησε.

Ἀλλὰ πῆστε του:

— Σ' ἕνα τέταρτο, ἐγνώ νάχης τελειώ-σει τὸ παιχνίδι καὶ ν' ἀρχίσῃς νὰ μελετᾷς τὰ μαθήματά σου.

Μὴ λέτε ἐπίσης στὴν ὑπέρβρια ν' ἀφί-ση ὅ,τι κάνει ἐκεῖνη τῇ στιγμῇ καὶ νὰ πιά-σῃ μὴν ἄλλη δουλειά, π. χ. νὰ ἐτοιμάσῃ τίς βελίτσες. Πῆστε της καλῶτερα νὰ κα-νονίσῃ ἑαυτὴς τίς δουλειές της, ὥστε ὡς τὸ βράδυ οἱ βελίτσες νάιναι ἐτοιμές.

Μιά καλὴ νοικοκυρὰ φροντίζει νὰ ξεροβή-χῃ ἢ νὰ κἀν θόρυβο πρὶν μὴ στὴν κουζίνα, γιὰ νὰ προφτάσῃ ἡ ὑπέρβρια νὰ τακτο-ποιήσῃ κάθε τυχόν ἀκαταστασία κι' ἔτσι νὰ μὴ δημιουργηθῇ μιά ἀφορμὴ γκρίνιας. Μὲ τὸ νὰ ἐπιδιώξῃ νὰ πιάσῃ ἐπ' αὐτοφώρῳ φταίχτρα τὴν ὑπέρβρια, δὲν κερδίζει τι-ποτ' ἄλλο ἀπὸ ἀναιδέα δυσἀρεσκεία καὶ καυγάδες. Δὲν κάνει καλῶτερα τὴ δουλειά του ὁ ἀστυνομικὸς πού πολλαπλασιάζει τὰ ἐγκλήματά, παρὰ ἐκεῖνος πού κούβεται καὶ τ' ἀφίνει νὰ γίνουν γιὰ νὰ πιάσῃ ὑστερὰ τοὺς δραστές.

Ἄν σὰς ἀναφέρῃ ἡ ὑπέρβρια πῶς ἔ-σπασε ἕνα πιάτο ἢ ἕνα ποτήρι, δὲν ὑπάρ-χει ἀνάγκη νὰ τῆς δημιουργήσατε φοβε-ρὲς σκηνές, σὰν νάκανε κανένα ἐγκλήμα. Φροντίστε νὰ δώσατε μιά σχετικὴ ἐλευ-θερία στὴν ὑπέρβριά σας, γιὰ νὰ μὴν τὴν πᾶσῃ μόνη της, κρυφὰ ἀπὸ σας. Ὅ-ταν τελειώσῃ π. χ. τὴ δουλειά της, ὅς ἔσῃ πῶς, μπορεί νὰ διαβάσῃ ἐφημερίδα. Ἐστὶν δὲν θὰ σπεύδῃ νὰ τὴν κρύψῃ ἀν' ἑνοχὴ, ἀν' μὴτὲ ἑσφινικὰ στὴν κουζίνα.

Πολλαπλανετε τὴν ὑποκρισία, ἀν θέλετε νὰ κυβερίνατε πραγματικὰ τὸ σπ'τι σας.

Χρήσιμες ἐδηγίες.

Ἄν ἀναγκαστῇτε νὰ περάσατε κοντὰ ἀπὸ ἕνα ἄλλο, προτιμήσατε νὰ περάσατε πολὺ κοντὰ τοῦ. Γιατί, ἀν περάσατε λίγο μακρύτερα, ὑπάρχει κίνδυνος νὰ σας κλωστήσῃ.

Ὅταν ἕνα σκυλὶ δαγκώσῃ κάποιον, αὐ-τὸς προσπαθεῖ ἀπὸ ἐνστικτὸ νὰ φύγῃ, ν' ἀπομακρυνθῇ, κι' ἔτσι τὰ δόντια τοῦ σκυ-λιοῦ χώνονται βαθύτερα στὴν σάρκα καὶ τίς ξεσχίζουν. Τὸ τροπῆμα τοῦ ὅμως θάταν πολὺ μικρότερο, ἀν εἶχε τὴν ψυχραι-μία νὰ μείνῃ ἀκίνητος, νὰ χάσῃ τὸ χέρι τοῦ βαθύτερα μὲς στὸ στόμα τοῦ σκυλιοῦ, νὰ τὸ κἀν ἔτσι νὰ πιγνῇ καὶ νὰ τὸ ἀναγ-κάσῃ νὰ τὸν ἀφίσῃ.

Ὅταν γίνεταί ἀρχὴ πυρκαγιᾶς μέσα σ' ἕνα δωμάτιο, ἡ πρώτη μᾶς σκέψις εἶναι ν' ἀνοίξουμε τὸ παράθυρο γιὰ νὰ φύγῃ ὁ κα-πνός. Ξεχνᾶμε πῶς ὁ ἀέρας πού θὰ μὴ ἀπ' τὸ παράθυρο, θὰ ζωονογήσῃ ἀμέσως τίς φλόγες.

Ὅταν δοῦμε ἕνα μικρὸ παιδί νὰ κἀν ἐπικίνδυνες ἀκροβάσεις σ' ἕνα μπαλκόνι ἢ σὲ μιά ταράτσα, βάζομε συνηθῶς τίς φω-νὲς ἀπ' τὸν τῶμό μας, κι' ἔτσι τὸ παιδί χάνει τὴν ψυχραιμία του καὶ μπορεί νὰ πᾶσῃ. Τὸ σωστὸ θάταν νὰ σιωπᾶσουμε ἢ νὰ τὸ συμβουλευσομε ἡρεμῶς, μὲ τὴν ἐπιφύ-λαξι νὰ τὸ μαλλῶσομε ἀργότερα.

Ρόκ Χάρσον
Φύλλης Γκέιτς

ΕΙΧΑ συμφωνήσει με τὸ Σάββο Πιπὰς γιὰ ἀνεβούμε στὴν κοφὴ τοῦ 'Ιζέ. Ἐτοί, τὴν ἄλλη μέρα, στὶς 4 τοῦ πρωὶ συναντήκαμε στὸ μικρὸ ξενοδοχεῖο τοῦ χωριοῦ κι' ἀπὸ φιλοξενι-στικῆς, πῆραμε τὸ δρόμο σιωπηλοὶ: Προχωρούσαμε ἀπ' τὰ μονοπάτια, ἐνῶ ὁ ἥλιος ποὺ εἶχε, τὸ μετὰ, ἀνταίεσι φωτί-ζε με τὶς ἀχτίδες του τὰ χιόνια. Καθὰς πηγαίναμε, ὁ Πιπὰς γύ-ρισε τὸ λιοκαμένο του πρόσωπο πρὸς ἐμένα.

— Σοῦχουν μιλήσει γιὰ μένα; με ρώτησε.
— Ναι, μοῦ ἔχουν πῆ τόσα καλὰ! τοῦ ἀπάντησα. Εἶσαι, λένε,
ὁ καλύτερος ὁδηγὸς τῶν Ἀλπεων.
— Τίποτ' ἄλλο;...
— Ὁχι, τίποτ' ἄλλο.

— Παράξενο. Τουλάχιστον δέκα γυναίκες θάβελαν να ξέρουν την ιστορία μου. Είναι μία τρομερή περιπέτεια. Δεν την έχω διηγηθεί ως τώρα σε κανένα. Σε σένα όμως θέλω ν' ανοίξω την καρδιά μου...

Σάββατο... Σάββατος μιά στιγμή. Είχαμε φτάσει αρκετά ψηλά. Είχαμε όμως ακόμη πολύ δρόμο να διανύσουμε για να ανέβουμε στην κορυφή του Όξ.

— «*Ας καθίσουμε λίγο, του είπα, σ' αυτούς τους βράχους να ξεκουραστούμε κι έτσι θα μου διηγηθείς την ιστορία σου. Προσχηματικά, καθίσαμε κι' άφου φάγαμε κάτι, ο Πιπάζ άρχισε να διηγείται:*

— «Η ιστορία μου είναι εξαιρετικά οδυνηρή και μου αφαίρεσε κάθε χαρά της ζωής. Έξασκολουθώ να κάνω τον οδηγό, γιατί δέξομαι να κάνω τίποτ' άλλο. Πάνε τρία χρόνια από τότε. Κάποια μέρα, μία κυρία με ζήτησε. "Ομολογώ πως προτιμούσα πάντα να οδηγώ τους άντρες, παρά τις φλύαρες γυναίκες. Μά σαν βρέθηκα και οι τρόποι της ήταν ευγενικοί. Μου μίλησε ελεύθερα σαν να με ήξερε από χρόνια και μου πρότεινε να κάνουμε διάφορες ασυδοσίες, τη μία πιο δύσκολη από την άλλη. Μέσα σε μία βδομάδα, ήταν γι' αυτή την ώραία γυναίκα ένα παιχνίδι σ' ανεβαίνουμε στα πιο απόκρημνα βουνά και να γυρίζουμε ξανά στο χωριό από την άλλη πλευρά. Λίγο αργότερα, με παρέκάλεσε να πάμε μαζί στο 'Ιξέ, την ψηλότερη κορφή των "Αλπεων. Τη συμβούλεψα να

παραιτηθῇ ἀπὸ τὸ σχέδιό της, ἀλλ' ἐκείνη ἐπέμενε, γιατί ἦταν θαρραλέα. Λίγοι εἶχαν τὴν τύχη νὰ φτάσουν ὡς τὴν κορυφὴ αὐτῇ...

»Τὸ ἄλλο πρωὶ ξεκίνησαμε. Φτάσαμε σχεδὸν ὡς τὰ μισὰ ἀπ' ὅπου ἦν ἄρχιζαν οἱ ἀπότομοι βράχοι. Ἐδῆσα σφίχτὰ τὸ σκοινί στὴ μέση τῆς συντροφῆς μου καὶ προχώρησα πρῶτος, ἀφήνοντας ἀκετὴ ἀπόστασι μετὰξὺ μας. Ἐκεῖνη χαμογελοῦσε, εὐτυχισμένη, σὰν παιδί. Ἀρχίζα ν' ἀνέβαιναν τοὺς ἀπόκρημνους βράχους, ἐνῷ αὐτὴ ἠ ἀκολουθοῦσε εὐκίνητη. Ἀναπαύτηκαμε λίγο καὶ ἄφαγα κατὶ γιὰ νὰ συνεχίσουμε καὶ νὰ φτάσουμε σὲ λίγο πιά στὴν κορυφῇ. Ἐδῶ, τὸ βουνὸ ἦταν γκρίλιο καὶ λεῖο, καὶ ἀπὸ κάτω μας σὲ ἀρκετὰ μέτρα, ἔχασκε ἓνα βάραθρο μὲ μαύρα νερά. Ἀνέβαινα σιγὰ-σιγὰ, ἐνῷ ἡ σύντροφός μου ἔρχοταν πίσω μου, σὲ διὰ μέτρα ἀπόστασι. Ἐξαφὰν, ἐννοίωσα τὸ σκοινί νὰ τεντώνεται. Γύρισα καὶ εἶδα πὼς εἶχε μπερδευτὴ στὴν ἔξοχῃ ἐνὸς βράχου. Προσπάθησα νὰ τὸ τραβήξω, μὰ ἦταν πολὺ ἀσπρά. Ὁ βράχος σὰν ἀσάβι ἐκοψε τὸ σκοινί. Στ' αὐτὰ μου, φίλε μου, ὑπάρχει ἀκόμη ἡ ἥω ἀπ' τὴς ἀπελπιτιστικῆς κραυγῆς τῆς κατὰ τὰ μάτια μου διατρυπῶν τὴν εἰκόνα, τὴν τόσο φριχτῇ, τοῦ σώματός της, ποὺ ἐπέφευε μέσα στὸ βάραθρο. Ἀπόμεινα σὰν χαϊνόμενος, μὰ γρήγορα συνήλα καὶ σὰν τρελοῦς ἀρχίζα νὰ κατεβαίνω πρὸς τὸ βάραθρο. Ποτέ μου δὲν μπόρεσα νὰ καταλάβω πὼς τὰ κατὰφερα κ' ἔφτασα ὡς ἐκεῖ, μὲ τὰ χέρια ματωμένα, μὲ τὰ ρούχα μου κουρέλια καὶ κατὰκοπος.

στη Βηθάνη, τέλος ανάμεσα σε δύο βράχους, με το σώμα γεμάτο πληγές και το πρόσωπο παραμορφωμένο. Ή καρδιά της είχε πάψει να χτυπάει, Ἄπ' το παλτό της, είχε κυλήσει ένα πορτοφόλι. Τό πήρα άσυναίσθητα και είδα, ξαφνικά, ένα γράμμα διπλωμένο και τ' άνοιξα μου γραμμένο πάνω. Μ' έληπ τή άγωνία μου και τή θλίψη μου, είχα τή δύναμη νά τό διαβάσω:

«Κατάλασα πώς μ' αγαπάς, άτρόμπετο
παλληκάρη, έγγραφας. Θάλεγα ψέγματα αν ή-
ποσθηθίκα πώς μου είσαι αξιόφορος. Δεν
μοιάζει με τους άλλους. Μ' αρέσουν οι τρό-
ποι σου, ή σιωπή σου, τὰ φωτεινά μάτια σου
τα σου, που τόσο θά ξέρουν νά σφίξουν μιὰ
καινερη στήν άγκυλιά σου, δεν βιάζονταν καμ-
νί τὸ έκανε άκόμω αυτό. Μά αύριο θά πάμε
νέ 'ξέ. Έκεί, ψηλά, άραγε θά με σφίξει πάνω
τρώμπετο παλληκάρη, γιατί θά είναι ώρατό άλ-
λέαυτό μου νά χάνεται στήν άγκυλιά σου, για-

άτησε νὰ μιλάη κι' ἄναψε ἓνα τσιγάρο. "Ἐπει-

και τρεις μέρες αργότερα, εξαντλημένο. 'Από
μην ξαναπάρω το δρόμο του 'Ιζέ. Πρέπει, ωσ-
τή ζωή μου κι' άς είναι ή καρδιά μου πάντα

ξέ είναι πρὸς τὰ δεξιὰ μας. Μπορεῖς ν' ἀνεβῇς
ἀν θέλης...

ὁ ν' ἀνεβῶ πιά, τοῦ ἀπάντησα. Μὰ θέλω νὰ
α τοῦ βουνοῦ καὶ νὰ τὰ παίμε στὸν τάφο της.
φείδ τοῦ χωριοῦ.

παίμε νὰ στολίσουμε τὸν τάφο της, εἶπε ὁ

πραγματικός άντρας άνοιξε την άγκαλιά του,
κι' έκλαψε σαν παιδί.
Ο ήρωϊκός καρδιές συντρίβονται κάποτε άπ' τό

00 ZAK NEΛΣ

Ιαρτύρια στοὺς τρελλοὺς

να ἀκόμη, ἡ ἱατρικὴ βρισκότανε κυριολεκτικὰ
στασι.

ἀπὸ τὰς «θεραπείας» ποὺ ἐφαρμόζανε τότε οὗς κλείνανε μέσα σ' ἓνα κιβώτιο, σὰν φέρε-
πέρατε νὰ κινηθοῦν καθόλου, τοὺς μαστιγώ-
νουν μετὰ παγωμένο νερὸ ἢ τοὺς στριφογύριζαν
ἐντροχό!

ΤΟ φοβερό οικογενειακό δράμα του γερο - Δελή στον Πόρο φέρνει στην επικαιρότητα ένα σπουδαίο θέμα: Τι μπορεί να συμβεί σ' έναν άρρωστο από κατάγεια του κρανίου του. 'Ο γερο - Δελής, πριν από χρόνια είχε πείσει κι είχε παθεί έγκεφαλικά διέσεισι. Γιατρεύτηκε όμως και βγήκε από το νοσοκομείο. Και Σαφικά έπειτα από λίγο καιρό άλλαξε προσωπικότητα! "Έγινε όξυθυμο, γκρινιάρης και τέλος σκότωσε τη γυναίκα του κι έκοψε το λαϊμό του! 'Ωστόσο μόνον οι ειδικοί έπιστήμονες κατάλαβαν το δράμα του: Για όλα αυτά έφταιξαν το κεφάλι του πού είχε σπάσει... "Άλλωστε, το λέει καθαρά ό καθηγητής της Έγκληματολογίας και Γενικός Διευθυντής της Διευθύνσεως Έγκληματολογικών Υπηρεσιών κ. Κ. Γαρδίκας:

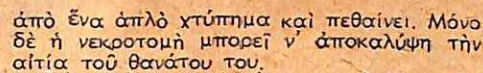
— Τα κτυπήματα στο κρανίο μπορούν να προκαλέσουν κατάγματο του και βλάβη της εγκεφαλικής ουσίας (διάσεισι ή ρήξι). Όταν τ'όταν τ'όταν γιατρευτεί, όχι σπάνια παραμένουν χρόνιες ψυχικές διαταραχές. Ήξασθενεί ή μνήμη. Γίνεται μεταβολή του χαρακτήρα του ανθρώπου, που αρχίζει να είναι δξύθυμος και εύερέθιστος. Κυριεύεται από ιλίγγους κι' ελαττώνεται η ικανότητά του για έργασια σ' ώριμαμένα έπαγγέλματα. Παρατηρείται ακόμη έλλειψως της αντίστασως του οργανισμού στην επίδρασι του οίνουπνεύματος. Τέλος, ύστερα από χρόνια, μπορεί να έπέλθι και συμπτωματική επίληψια. Από τ'ότι διαταραχέ- πον άνέφεραμε πιο πάνω ο άνθρωπος αυτός μπορεί να όδηγηθι να κάνι έγκλημα- τα βιαιόπτης κατά τ'ότι γυναικας του και τών παιδιών του, άγριους οικογενειακούς καυγάδες, έγκλήματα κατά τών ήθών, ψευδορκία, παθολογική μείη και όλα τα έγκλήματα που προέρχονται από αυτήν..

«Ο γέρο-Δελής ήταν, ό δυστυχής, ή πιό χαράκτηριστική περίπτωση αυτής της πραγματικής επιστημονικής διαπίστωσης. Κι' ή ατυχία του τον άκολουθήσε και πέρα από τήν τάφο. "Έγραφε στα σημειώματα που άφησε: «Σκότωσα τή γυναίκα μου, λόγω τιμής». Δηλαδή, «στο λόγο τής τιμής μου, έγω σκότωσα τή γυναίκα μου». Κι' όλοι νόμισαν ότι έγραφε ότι έσκότωσε τή γυναίκα του — που ήταν έβδομηντα χρόνων — για... λόγους τιμής!...

Πώς όμως χτυπάει κανείς και σπάζει το κεφάλι του: ΜΕ το παραμικρό: "Ας άκούσουμε τί λέει ο καθηγητής τής Ιατροδικαστικής κ. Κάτσας:

καστικήν τῆς καρδιάς. Ὑπάρχουν χτυπήματα στή βάση ἢ στό ῥέθλο τοῦ κρανίου. Μά ὑπάρχει ἀκόμη καί ἕνας βαθμὸς ἀντιστάσεως τῶν κρανιακῶν ὀδῶν. Ὅλα τὰ κρανία δὲν ἔχουν τὴν ἴδια ἀντοχή. Ὑπάρχουν κρανία ποὺ σπάνε εὐκό-
λα καὶ κρανία ποὺ εἶναι συμπαγῆ. Ἐστὶν αὖ
χτυπήματα προκαλὸν τεσσάρων εἰδῶν
τραύματα: Γραμμοειδῆ, ρωγμῶδη, περιγε-
γραμμένα καὶ συντριπτικά. Κάθε χτύπη-
μα ὡς μὴς μπορεῖ νὰ ἔχη βαρεῖα ἐπίδρασι
στὰ ὄργανα ποὺ βρίσκονται στὶς κοιλότη-
τες τοῦ κρανίου. Καὶ τὰ χτυπήματα αὐτὰ
μποροῦν νὰ προκαλέσουν ἐνδοκρανιακὰ αἰ-
μορραγίες καὶ πολλὰ ἄλλα. Τὸ αἷμα τότε
σχηματίζει ῥέθυμο, ποὺ σιγὰ-σιγὰ συμ-
πιέζει τὸν ἐγκέφαλο. Ἀλλοτε πάλι τὸ αἷ-
μα ἀπλώνεται στὴν ἐπιφάνεια τοῦ ἐγκεφα-
λου καὶ τὸν σκεπάζει σὰν καλύπτρα. Ὁ
τραυματισμὸς δὲν ἔχει στὴν ἀσχή ἐνοχλήσις
καὶ φαίνεται ὀυγία. Ἐχεῖ ἀκόμη πλήρη
φωτεινὰ διαλείμματα. Μά δὲν ἀρνεῖ ν' ἀπο-
καλυφθῇ τὸ τραγικὸ πᾶσιμά του, ποὺ τὸν
ὀδηγεῖ μοιραῖα στὸ θάνατο. Τέλος, αἰμορ-
ραγία προκαλεῖται ἀκόμη στὸν ἐγκέφαλο,
ἀν ἀπὸ τὸ κάταγμα τοῦ κρανίου, ἕνα ἐλάχι-
στον κομμάτιον, μὴ στὸν ἐγκέφαλον!

στο κοκκαλάκι μητρώου, επηρεάζοντας
 «Αν καεί η αντίληψη, έγκαιρος τὸ κά-
 ταγμα αὐτό, υποβλήθῃ σὲ σχετικὴ θερα-
 πεία καὶ διασωθῇ, δὲ θά γλυτώσῃ συν-
 ήως ἀπὸ τῆς ἀμνηστίας, τὶς κεφαλαλγίες,
 τοὺς ἱλγίγγους ἢ τὶς ψυχονευρικές διαταρα-
 χές. Μὰ τὶς πρὸ πολλῆς φορὲς δὲν ἀντι-
 λαμβάνεται, ὅτι ἔπαθε κάταγμα τοῦ κρανίου

Γι' αυτό ο προϊστάμενος του 'Ιατροδικαστικού Έργαστηρίου, ο ύφηγητής της 'Ιατροδικαστικής κ. Β. Κωνσταντέλλος, μᾶς εἶπε τὰ ἑξῆς σὲ σχετική συνομιλία:

— Όταν χτυπήση στο κεφάλι ένας άνθρωπος, πρέπει άμέσως να ξεπλυνθῇ σ' ένα κρεβάτι, να μείνῃ ακίνητος καὶ νὰ τοῦ βάζουν συνεχῶς πάγο στο κεφάλι, γιὰ νὰ σταματήσῃ ἡ ἐσωτερικὴ αἱμορραγία. Ἔτσι μόνον θὰ γλυτώσῃ τὸν κίνδυνο τοῦ θανάτου...

«Απειρες είναι οι τραγικές περιπτώσεις ανθρώπων που έπαθαν έγκεφαλκή διάσειση ή κατάγματα στο κρανίο. Πολλοί γιατρεύτηκαν. Άλλοι όμως δεν έδωσαν σημασία και δεν πήγαν σε γιατρό».

«Ένας από αυτούς, ο Κ. Ἀο., ὕστερα ἀπὸ λίγο καιρό, ἔπαθε «παράφρενην». Ἀρχικὸς νὰ πιστεύῃ ὅτι ἀκούει τοὺς... ἁγίους νὰ τοῦ μιλῶν καὶ νὰ τὸν συμβουλεύουν «νὰ ἀπαλλάξῃ τοὺς πιστοὺς τὸ Θεοῦ ἀπὸ ἑνὸς ἱερωμένου, ποὺ λογάριζε νὰ... ξανα-σταυρώσῃ τὸ Χριστό». Ἔτσι δὲ δυστυχῆς πῆρε ἕνα πιστόν καὶ ξάπλωσε νεκρὸ τὸν πατέρα, γιὰ νὰ γλυτώσῃ τὸν Ἰησοῦ ἀπὸ τὸ σταύρωμα.

“Ένα άλλο περιστατικό συνέβη, πριν από χρόνια, στο Μαρούσι. Μια Κυριακή μπήκε στην εκκλησία μία διαφορετική αρχίσε να βγαίνει το φορέμα της! Τρόμαξαν να την συμφορώσουν και να την βγάλουν από το ναό! Ή δυστυχισμένη αυτή νέα, όπως εξακριβώθηκε, είχε πάθει κατάγμα του κρανίου σ’ αυτόκινητιστικό δυστύχημα.

Μὰ πῶς ἀνατριχιαστική είναι ἡ προί-
πτωση ἑνὸς αὐτοκτονητιστοῦ, ποὺ ἐνῶ ὠδη-
γοῦσε ἕνα λεωφορεῖο, ἐπάθε συμφορὰ τῆς
καρδιάς, ὅπως ὅλοι νόμισαν. Τὸ λεωφορεῖο
τοῦ, γεμάτο ἐπιβάτες, χτύπησε σ' ἕνα
ἄλλο αὐτῶς καὶ στάθηκε. Ἀπὸ τοὺς ἐπιβά-
τες, μερικὸι μόνον τραυματίσθηκαν ἐλαφρά.
Ὅταν ὅμως ἔγινε νεκροτομὴ τοῦ σώμα-
τος τοῦ ἀτυχοῦ ὁδηγοῦ, ἐξασκιδώθηκε ὅτι ὁ θά-
νατός του εἶχε προέλθει ἀπὸ ἔγκεφαλalic
αιμορραγία καὶ ὄχι ἀπὸ συμφορὴ. Ἐνῶ
παλὴν κατάγμα τοῦ κρανίου, ἀπὸ ἐλεφρῶ
χτύπημα, ποὺ οὕτε τὸ εἶχε προσέξει κα-
θόλου, τοῦ εἶχε κοστίσει τὴ ζωή!...

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

1 Ἡ Σοφία Ἀφῶσεν δὲν ἀποκρύπτει πιά πᾶς
ὁ μεγάλος ἔρωτας τῆς Ζωῆς της εἶναι ὁ
Ἰταλὸς παραγωγὸς τοῦ κινήματος γράφου
ἡμέρου Πόντι, τὸν Ἀτρίον, ὅπως δῆλωση ποῦ
καρπῶν. θὰ παντρεύῃ ὁπωδιότατα. Παραδό-
ξως καὶ ὁ Πόντι, ποῦ εἶναι παντοσμενος καὶ
αὐτοῦτης πατέρος, ἀπὶ τὴν θυμῶν αὐτῇ τῆς δι-
λώσεις της, ἀρχίσει νὰ ἐμφανίζεται συχνό-
τεσα μαζί της.

2 Ο περιφημος Αμερικανός ηρώος του δεύτερου παγκοσμίου πολέμου, ο 35ετής σήμερα συνταγματάρχης της αεροπορίας Τζών Γκόντφρεϋ, γυλιστάς ανάμεσα στα δύο αβγία του, υπολόγιζε ξέρει περί 3 ή 4 το πολύ μήνες θα πεθάνει. «Ο Τζών πάσχει από μια ανίατη αρρώστια, αντιμετώπιζε όμως με αξιοθαύμαστο ηρώισμό τη μοίσα του. Οι περισσότεροι από τους συναδέλφους του, λέει, πέθαναν στον πόλεμο, χωρίς να δοκιμάσουν τις χαρές που γινόνταν εδώ...» Ο Τζών έχει προσβληθεί από «αυτοτροφοεική σκληροπυρηνία» της οποίας συνέπεια είναι η παραλυσία των χεριών της αεροπλάνου, των ανενεργών και τέλος της καρδιάς...

3 Ο μεγάλος Έσως της Εύας Μπότοκ που χάρισε προσφάτως τον τέταρτο κατά σειρά σύζυγό της, τον καλλιτέχνη του γερμανικού κινηματογράφου Κούρτ Γιούγκενς, δεν είναι κανένας άδοξος, αλλά ο γάτος της «Σνούρα», που, όπως βλέπετε, τη φυλάσσεται παντού, μέσα σ' ένα ειδικό τσαντάκι.

4 Στα εγκαταστήρια του Πανεπιστημίου της Βαλτιμόρης συγκεντρώνεται κάθε χρόνο περί το ένα εκατομμύριο πυγολαφίδες, που χρησιμοποιούνται σε έρευνες για τη διαπίστωση του λόγου, για τον όποιο ο οργανισμός τους εκπέμπει ρῶς. Οι σχετικές έρευνες είναι σημαντικώτατες, γιατί, αν και πριν από το 1884 διαπιστώθηκε πως ο οργανισμός των πυγολαφιδών περιέχει δύο ουσίες, τη «λουφεκρίνη» και «λουφεκρίνη», τα τελευταία εξακριβώθηκε πως οι δύο αυτές ουσίες εκπέμπουν ρῶς, πῶς την εκπέμπουν με διάφολες χημικές ενώσεις, γνωστές με το όνομα ΑΤΡ. Ή ένωση αυτή όμως είναι εκείνη, που θέλει σε κίνηση και τους μύς του ανθρώπου. Οι έρευνες αυτές συνεχίζουν, πῶς με τα πειράματά τους κατά θάλασσαν πολύ τη λύση του αίνιγματος της ζωής.

— Όμορφη γιά μένα είσαι μόνο εσύ! της είπε εκείνος. Γυ-
ναίκα άλλη δεν υπάρχει από σένα στον κόσμο...
Καθουχασμένη λίγο εκείνη από τα λόγια του, του χαμογέ-
λασε ανάμεσα από τα δάκρυά της.
Και το ποζάρισμα άρχισε άμέσως από την άλλη μέρα. 'Ο Κώ-
στας βρισκότανε στο σπίτι της 'Αλίκης Στεφανή — έτσι λεγόταν
η πλούσια πελάτισσα — στις πέντε ακριβώς. Το διαμέριμά της
ήτανε κρυφό, άρρωματισμένο, καλοζεσταμένο... Κι' εκείνη ήταν
υπέροχη μέσα στη μεταξωτή βαθυγλάζη ρόμπα της, που δεικνυ-
ε ανάγλυφες τις γραμμές της, γραμμές περήφανα αγαλματινίες.
Τού πρόσφερε τσιγάρο. Μιλήσανε λίγο κι' ύστερα άρχισε
το ποζάρισμα. Δεν βάστηξε όμως παρά λίγη ώρα.
— Άρκετά γιά σήμερα, τού είπε. Άς ξεκουραστούμε. Άς
πάρουμε ένα θερμού, άς καπνίσουμε κι' άλλο ένα τσιγάρο...
Κι' άς γνωριστούμε πιο καλά...
Γνωριστήκανε... Κάτσανε σ' ένα πλατύ ντιβάνι κι' ήπιανε
φλυορώντας ενώ από το διπλανό τους ραδιογραμμόφωνο έ-
φτανε οργάνη, απαλή, μιά μουσική βιολίων από κάπου μακριά...
...Ο ζωγράφος γύρισε άργά τη νύχτα στο άτελιέ του. 'Η-
τανε χαρούμενος, ευτυχισμένος: Στην τσέπη του είχε τα λε-
φτά-μιά γενναία προκαταβολή γιά το πορτραίτο της παρά-
ξενης αυτής γυναίκας-και σ'α χείλια του τη γεύσι των χει-
λιών της... Κάποιες τύψεις μόνο δαγκώνανε την καρδιά του:
'Η μικρή του Κτερίνα δεν έπρεπε νά μάθι ποτέ... Κι' είχε
ο ζωγράφος την έλπιδα ότι θά την παρηγορούσανε τα λεφτά
πού της έφερνε άπόψε και πού θά της προσέφερανε λίγα από
τά περιττά εκείνα που χαρίζουνε την ευτυχία σ'ε μιά όμορφη
στερημένη κοπέλλα. 'Ανέβηκε τις σκάλες σιγοτραγουδώντας.
'Εβγαλε τό κλειδί από την τσέπη του κι' άνοιξε την έξωπορτα.

— Άς ζήσουμε φτωχοί, μόνοι οι δύο μας! της είπε
και τη φίλησε στο στόμα.

Ο έρωτας έδωσε σφιχτά αυτά τα δύο πλά-
ματα. πού σκληρή ή ζωή τους είχε στε-
ρήσει κάθε ύλική χαρά, και τους είχε ά-
φισει μόνο την απεριττή κι' άδύναμη ευ-
τυχία της αγάπης... 'Ο Κώστας και η Κατερίνα
ένωθηκαν γιά ν' αποτελέσουν ένα φτωχό, μ'ε
ευτυχισμένο ζευγάρι, πού κατάφερνε με τα φτω-
χά του φίλια νά ξεχνάη τις άλλες πολυτέλειες
τής ζωής πού του λείπανε... 'Εκείνος ήτανε ζω-
γράφος, εκείνη πουλούσε λουλούδια τις νύκτες
στά κέντρα. Δυό επαγγέλματα πού δεν ήτανε
βεβαία, φυσικό νά τους κάνουνε ποτέ εκατομμυ-
ριούχους! Τις πιο πολλές φορές, τά λουλούδια
τά δικά της μέναν άπουλντα. Τό ίδιο όμως και
τά δικά του ταμπλώ... Δεν τους ένοιωζε όμως.
Τά νειάτα τους κάνανε τότε, τις στιγμές της ανέχειας,
προσκλητήριο τού έρωτά τους... Κι' εκείνος έρχότανε
πρόθυμος γιά νά καλύψη τά υλικά κενά με ψυχική χα-
ρά — με χάδια, με φίλια...
Καμιά φορά όμως ο Κώστας ένοιωθε τις τύψεις νά
τόν βασανίζουν. Αυτή ή τόσο νέα, τόσο όμορφη και
τόσο έρωτευμένη κοπέλλα ήταν άμαρτία νά σπαταλιέ-
ται στην άγκαλιά του...

— Άν δεν ήμουν εγώ, της έλεγε, εά μπορούσες ίσως
νά κάνης και συ τη ζωή σου, νά βρής κάποιον άλλον,
πού νά σου χαρίσι όχι μόνο αγάπη, αλλά και κάποια
καλοπέρασι...

Τόν άγκάλιαζε σφιχτά, γεμάτη έρωτικό φανατισμό,
και τού απαντούσε, ανάμεσα σ'ε δύο φίλια:
— Δεν θέλω τίποτε άλλο εκτός από την αγάπη σου...
Αυτή μόνο μου φτάνει...

Κι' έλεγε αλήθεια ή μικρή ήρωίδα! 'Εκείνος όμως
ένοιωθε μέσα του ότι ήταν ύπολογος απέναντί της!
Μπορεί νά μην τού ζητούσε τίποτε, αυτός όμως ήταν
ύποχρεωμένος νά της δώσι τά απαραίτητα, τά στοιχει-
ώδη, αυτά πού ή έλλειψή τους έκανε τη λαμπρή όμορφιά
της νά ματαιίνεται, στερημένη από τά μέσα νά άσπρα-
ποδοθήσι... Πώς νά της δώσιν όμως; Με τί μέσα;
'Ηταν ένας φτωχός καλλιτέχνης, πού δεν κατάφερνε
ούτε τό φαί τους καλά-καλά νά εξασφαλίσιν... Πώς νά πληρώσι
τις δαπανήρες πολυτέλειες της ζωής;
Κάποια μέρα όμως ή τύχη φάνηκε νά του χαμογελάη με τά
χείλια μιάς άραιας και πλούσιας γυναίκας: 'Ενας γνωστός τού
Κώστα, καλλιτέχνης κι' αυτός, αλλά πιο φασαμένος από εκεί-
νον, τού τη σύστησε. 'Εκείνη έδειξε άμέσως από την πρώτη σι-
γήν ένδιαφέρον. Κύτταξε τόν Κώστα με μάτια φλογερά και τόν
έρωτσε:

— Ζωγραφίζετε;...
— Προσπαθώ νά ζωγραφίσω... της άποκρίθηκε αυτός με κάποια
ταραχή άνεξήγητη...
— Θα ήθελα νά μου κάνετε το πορτραίτο μου... Τι λέτε; Θα
τά καταφέρετε;

— 'Ο ζωγράφος την κύτταξε με θαυμασμό:
— Νομίζω ότι μπορώ... της άποκρίθηκε, άπότομα παρασυρμέ-
νος από τόν ένθουσιασμό του... Καί, νομίζω ακόμα, ότι, άν κα-
πριποτύπου, θα κάνω άκόμα και τη μισή από την όμορφιά τού
φαναέρη κολακευμένης εκείνη τούδωσι τάν κάρτα της:
— Νά, ή διένθυνοί μου... τού είπε. Άν θέλετε, αρχίζουμε από
αύριο... Κατά τις πέντε τό άπόγεμα, σ'ας είναι βολικό;
— Πέντε ακριβώς θα είμαι όπίτι σας...
— Όταν τά είπε αυτά όλα στην Κατερίνα ο Κώστας, την είδε
νά χλωμιάζει...
— Είναι όμορφη αυτή ή κυρία; τόν ρώτησε.

Το ποζάρισμα

Μιά σιωπή φλόλυπη, άποηκτική τού άποκρίθηκε... Άναψε τό
φώς. Και τότε είδε μπροστά του, πεσμένην άπάνω στο φτωχικό
του ντιβανάκι, την Κατερίνα! Δίπλα της, γύρω της, ήτανε σκορ-
πισμένα λουλούδια πού ξεχύνανε τη βαρεία μυρουδιά τους μέ-
σα στο κλεισμένο έρμητικά δωμάτιο...
'Εσκυψε άπάνω της, την άγκάλιασε... 'Εκείνη άνάσαινε πολύ
άδύνατα... Μέσα από τά χλωμά χείλια της γλυστρούσανε, φεύ-
γανε τά τελευταία ύπόλοιπα της ζωής...
Την άρπαξε, την έσυρε προς τό παράθυρο, και τ' άνοιξε όρ-
μητικά. 'Η Κατερίνα άνάσαινε πιο έλεύθερα. Άνοιξε τά μάτια της:
— Γύρισε; τού μουρμούρισε μ' ένα λυπημένο χαμόγελο.
— Κατερίνα μου! Τι ήταν αυτό πού πήγες νά κάνης;
— Νόμιχα... πως δέ θα ξανάρθω... άναστέναζε εκείνη.
— Κουτό... την έκοψε εκείνος. Λογαριάζω εγώ τά πλούτη και
τις όμορφιές εκτός από τη δική σου; Νά, δες τί τά κάνω τά
λεφτά της!

'Εβγαλε τό χέρι του στην τσέπη, έβγαλε την προκαταβολή
της Στεφανή, κι' έσκισε με λύσσα τά χαρτονομίσματα... 'Η Κα-
τερίνα τόν έβλεπε γεμάτη ίκανοποίησι...
— Δέ θέλω λεφτά... Άς ζήσουμε φτωχοί... μόνοι οι δύο μας!
της είπε και τη φίλησε στο στόμα.
'Εκλεισε τά μάτια της ή Κατερίνα, ευτυχισμένη πού τόν είχε
κερδίσει-μαζί με τη φτωχιά ευτυχία τού έρωτά τους...
ΒΕΡΘΕΡΟΣ

— Χαράλαμπε!... πολύ συχνά
βγάζεις γιά την υπηρεσία!...
(Τού Α. Θεοφιλόπουλου)

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

ΜΑΤΙΕΣ ΣΤΙΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

της

Ελληνικής Ζωής

ΠΑΛΙΑ ΚΑΙ ΝΕΑ...

Η χολέρα του 1853

Ενα τέταρτο περίπου αιώνας μετά την ανακάλυψη της Ελληνικής Άνεσταρσίας και ενώ το Κράτος βρισκόταν στα πρώτα στάδια της οργανώσεώς του, μια φοβερή επιδημία χολέρας έπληξε την πρωτεύουσα. Το μικρόβιο — που είχε μεταστασεί αιώνας πριν από την Άπω Ανατολή — έδωσε στην Ελλάδα από τον Βορρά. Το 1853, η χολέρα είχε ήδη ηλθεί στην Κατεγγαχή, την Βαροσσία, την Πετρούπολη, την Κροστάνδη. Τον ίδιο χρόνο, η επιδημία έκανε την εμφάνισή της στην Αγγλία κι' ύστερα στις Άντιλλες.

Τον Νοέμβριο του 1853 ανεστάτωσε το Παρίσι, όπου σε διάστημα ενός περίπου έτους, εξόντωσε 9.219 άτομα. Όλη σχεδόν η Ευρώπη ήταν χολεροδόλητη την εποχή εκείνη. Στην Ελλάδα, μετάφεραν το μικρόβιο Γάλλοι στρατιώτες της Κρησίας, που είχαν έλθει στον Πειραιά, για να νοσηλεύουν στο εκεί γαλλικό νοσοκομείο.

Η επίσημη διαπίστωση της επιδημίας, όπως γράφουν οι έφημεριδες της εποχής, έγινε στον Πειραιά, την 3η Ιουλίου 1853. Άμέσως συνήλθε το Ιατροσυμβούλιο και εξέδωσε μια μακροσκελή ανακοίνωση, γεμάτη οδηγίες προς το κοινό. Δεν είχε ανακαλυφθεί ακόμη ο επιδημιολογικός πόλεμος κατά του μικροβίου και κατ' ανάγκην, οι προφυλάξεις είχαν χαρακτήρα πρωτόγονο. Έλεεινός, άλλωστε, τότε από την Αθήνα και τον Πειραιά τα στοιχειώδη μέσα αντιδράσεως και πρό παντός το νερό, που ήταν είδος καλυτελείας.

Όταν άρχισαν να παίρνουν έκτασι τα κρούσματα, αποφασίσθηκε ο αποκλεισμός του Πειραιώς με στρατιωτική ζώνη, με σκοπό να απογορευθεί η επικοινωνία των κατοίκων που έπληνον με την Αθήνα και αντίθετως. Εσοικώθηκαν όμως οι Αθηναίοι, οι οποίοι, επειδή δεν είχαν επίγνωση του κινδύνου, ήθελαν την κατάργησή του μέτρου. Το χειρότερο είναι, ότι βοήκαν συμπαράστασι κι' από τις έφημεριδες, οι οποίες «ύψωσαν φωνήν» υπέρ των... άδικωμένων κατοίκων της πρωτεύουσας.

Εν τούτοις, παρά τη φλογερή ανδρογραφία των έφημεριδών, οι άρχες διέτηρσαν τον αποκλεισμό του Πειραιώς, όχι όμως με όση έπρεπε αυστηρότητα. Άρκετοι ησαν εκείνοι που διέφυγαν με διάφορα τεχνάσματα.

Παρά ταύτα, ο άριθμός των θανατηφόρων κρουσμάτων, δεν παρουσίωσε σημαντική αύξηση μέχρι των μέσων Αυγούστου 1853. Η αλήθεια είναι, ότι κανείς δεν ήτον σε θέση να πληροδορηθή την ακριβή έκταση της επιδημίας. Πολλοί απέφυγαν να δηλώσουν τα κρούσματα, στις άρχες κι' άλλοι τα εδήλωναν μετά το θάνατο του παθόντος. Έξ άλλου, η επίσημη ελληνική αντιδράσις περιοριζόταν στο άναμμα πυροκαϊών κάθε νύχτα, στις πλατείες και στους δρόμους του Πειραιώς, με την έντύπωσι ότι έτσι θα ήταν δυνατόν να καθαρισθή ή άπυρόσφορα από τα μικρόβια!

Όμως, κατά τις 20 Αυγούστου, τα κρούσματα πολλαπλασιάζονται τόσο, ώστε καταλαμβάνει πανικός όλους τους Πειραιείς. Αποτέλεσμα ήταν να άρχισή μια ό-

μαδική έξοδος προς τα γειτονικά νησιά και να μείνουν τελικά στην πόλι μόνο 60 φτωχότερες οικογένειες, που δεν είχαν τρόπο να μετακινηθούν.

Έτσι, χάρις στην άποσυμφορησι, εκόπασε ή χολέρα. Το γεγονός ότι δεν προσεδλήθη κανένα από τα μέλη των 60 οικογενειών που είχαν παραμείνει, έθεωρήθη ως ένδειξις εξουδετερώσεως της επιδημίας, πράγμα που επέτρεψε στους φυγάδες να έπιστρέψουν στα σπίτια τους.

Πέρασαν δυό μήνες περίπου χωρίς να σημειωθή κρούσμα στον Πειραιά. Δεν υπήρχε άμφιβολία, ότι είχε καταπολεμηθή όριστικά ή επιδημία. Στο διάστημα αυτό, ή Αθήνα είχε μείνει άδίκη. Όλα αυτά άπεμακρυναν τις κακές σκέψεις και την άγωνία από τους κατοίκους, οι όποιοι έπαυσαν να παίρνουν και τα στοιχειώδη προφυλακτικά μέτρα που είχαν υποδείξει οι άρχες.

Ενώ όμως διεγράφετο αισιόδοξη ή πορεία των πραγμάτων, τέσσερα θανατηφόρα κρούσματα σημειώθηκαν εαρινά την 12η Οκτωβρίου 1853 και άλλα έξ κατά τις επόμενες τρείς ημέρες. Οι έφημεριδες αναγράφουν τα όνόματα των πρώτων Αθηναίων, που πέθαναν από χολέρα. Είναι ο Βιβλιοπώλης Βλαστός, ο δικηγόρος Λεβέντης, ο βουλευτής Αγρινίου Καστανάς, ένας στρατιωτικός γιαντής, κ. ά.

Η Κυβέρνησις Άλ. Μαυροκορδάτου σπεύδει να εκδώσι προκηρύξεις με ιατρικές οδηγίες. Άλλά τα κρούσματα πολλαπλασιάζονται και ο πανικός δεν άργεί να κυριαρχήσι. Όλοι ζητούν να φύγουν με κάθε μέσον. Σε διάστημα τριών μόνον ημερών, ή άστυνομία εξέδωσε 12 χιλιάδες διαδοτήριες. Όσοι είχαν τις οικονομικές δυνατότητες, έφυγαν από ελαιοπρόικ. Άλλοι προσπαθούσαν να έγκατασταθούν σε περιοχές του εσωτερικού, που δεν είχαν προσβληθή από τη φοβερή επιδημία. Άλλά δεν υπήρχαν μεταφορικά μέσα.

Πλείστοι, γάρει σε μια σχετική έρευνά του ο παλαιός έπιφανής χρονικογράφος, συγγραφέας και δημοσιολόγος Μπαμπής Άννινος, κατέφυγον εις τον Πειραιά και τα πλησιέστερα χωριά. Οι πέντεστεροι κατέφυγον και διασπίρσθησαν εις τον Ελλαϊκόν, κατασκοπώντες εν ύπαιθρο. Η επιδημία ενέσκηεν εις τα χωριά Άμυρούσιον και Κηφισίαν. Διεδόθη δε ότι εγένοντο κρούσματα και εις τα Μέγαρα, άλλ' ή φύλη απέδειχθη ψευδής. Οι κάτοικοι των λοιπών χωρίων, ροδηθέντες, συνόπησαν αυτεπαγγέλτως ύγειονομική ζώνας και απέκριναν τους φυγάδες διά πυροβολισμών!

Διωρήθησαν διευθυντής του εν Αθήναις νοσοκομείου τών χολεριώντων, ο Ιατρος Βουσακίης, έπιτηρητικός Ιατρος τών πεπλικών ο Ιατροσύμβουλος Δ. Βενιζέλος, του προαστείου Νεαπόλεως, ο Ιατρος Κόνσολας, τών χωρίων Άμυρούσιου και Κηφισίας, ο ύγειονομικός Ιατρος Γουτάσης. Περί του τελευταίου τούτου διηγούνται, ότι καταλήθεις υπό πανικού, απέφυγε, προσκαλούμενος, να μεταβίη προς έπισκεψιν χολεριώντων. Προς τους προσερχομένους άπλήντα στεροστεύσας: «Ταίριε τον κι' έφθασα». Ένωσείται, ότι αϊ έντονης διήκουν μέχρις ότου ο άσθενής απέθνηκε, χωρίς να φωνή ο Ιατρος. Έν τούτοις, αϊ λαϊκά και παραγγελία του παρέμειναν παροισιμάδες...

ΕΤό επίσημον δελτίον σημειοί την 19ην Οκτωβρίου κρούσματα 18 και άποθιώσεις 7, την 20ην κρούσματα 10 και θανάτους 5, την 21ην κρούσματα 14, θανάτους 8, Την 24ην σημειούνται 3 κρούσματα και θάνατοι 3. Άλλά, αϊ άριθμοι ούτοι είναι πολύ κατώτεροι των πραγματικών...

Έτσι ξεκίνησε στην Αθήνα ή φοβερή επιδημία της χολέρας, ή οποία πήρε δογματική έκταση κατά τους επόμενους μήνες. Άλλά για την εικόνα που παρουσίωσε ή πραγματώσις κατά την έντασι της επιδημίας, σε επόμενο σημείωμα...

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

Συμβαίνουν και άλλοι

Στην ανατολική Γερμανία άπεσώθησαν από την κυκλοφορία τα γραμματόσημα που είχαν εκδοθή για την έκτακτηετηρίδα του Σούμαν. Ο λόγος ήταν ότι ή προτομή του μεγάλου μουσικού είχε τυπωθή κατά λάθος πάνω σε μερικές νότες από ένα γνωστό τραγουδάκι του... Σούμπερτ.

Πως να ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΣΕΤΕ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΣΑΣ

Η μάχη της αγάπης

ΜΙΑ αγάπη μπορεί να δολοφονηθή με πολλούς τρόπους. Τα φονικά μέσα που εκείνος κι' εκείνη έχουν στη διάθεσή τους είναι άναριθμητα. Έτσι υπάρχει μόνον ή δυσχέρεια της έκλογής του καταλληλότερου άνταμασά ο' αυτά...

Άλλ' είναι δικαίον να παραδεχτούμε ότι δεν υπάρχει αχεδόν δολοφονία εκ προμελέτης. Οι περισσότεροι έρωτευμένοι δολοφονούν την αγάπη τους άσυνείδητα, λόγω άμελειας ή λόγω μετρίας συγκύσεως, όπως θαλέγαν τα δικαστήρια αν οι ύποθέσεις αυτού του είδους υπάγονταν στη δικαιοδοσία τους.

Άλλά, για να δούμε με ποιό τρόπο δολοφονείται μια αγάπη, πρέπει προηγουμένως να προσδιορίσμε τη φύσι και το περιεχόμενο του πράγματος, στο όποιον δίνουμε αυτό το όνομα.

Η αγάπη ξεκινάει πρώτα από τις αισθήσεις. Αυτές συλλαμβάνουν την εικόνα του αγαπημένου όντος και δημιουργούν μια συνολική παράστασι του ή άπομονώνουν ώριμένες ιδιότητες που το χαρακτρίζουν.

Στο σημείο αυτό παρεμβάινει ή φαντασία, που μας κάνει να πιστέψμε ότι το αγαπημένο όν διαφέρει από όλα τα άλλα λα κι' ότι άξίζει για το λόγο αυτό να το αγαπήσμε.

Αφού ή φαντασία έπεξεργασθή με τον τρόπο της την εικόνα που μας έδωσαν οι αισθήσεις, την στέλνει κατόπιν στην καρδιά. Από τη στιγμή αυτή, και μόνον απ' αυτή, άρχίζει το αίσθημα.

Η αγάπη, λοιπόν, δεν είναι μόνο αίσθημα, όπως μας άρέσει να το χαρακτηρίσμε. Είναι, τουναντίον, μια αίσθησι, που, αφού ύπερτι μια ώριμένη επεξεργασία, έγινε αίσθημα.

Από τη στιγμή που αυτό το αίσθημα ριζώθηκε στην καρδιά μας, γεννιέται μερικό μας ή επιθυμία να κατακτήσμε το σα μας ή επιθυμία. Όταν ένας άνδρας αγαπημένο πρόσωπο, γυναίκα, αυτό άκριλε πώς αγαπάει μια γυναίκα, από τη στιγμή που κερδισαν τη μάχη της αγάπης, από τη στιγμή, δηλαδή, που κατάφεραν να βρουν την ανταπόκρισι που ζητούσαν στο αίσθημά τους, καταθέτουν συνήθως τα όπλα, βέβαια, ότι δεν έχουν πιά να κάνουν τίποτα άλλο.

Άλλ' ή μάχη της αγάπης δεν κερδίζεται όριστικά, παρά μόνο με τον όρο ότι έχουμε την ικανότητα και τη διάθεσι να την συνεχίσμε αδιάκοπα, χωρίς να σταματήσμε ούτε στιγμή. Κάθε παράλειψι και κάθε λάθος ή αυτό το κεφάλαιο είναι και μια ήττα.

Αυτή την αδιάκοπη μάχη πιά πρέπει να την δίνωμε άκατάπαυστα τόσο στο φυσικό, όσο και στο συναισθηματικό και ψυχικό επίπεδο. Άλλά το αληθινά τραγικό ο' αυτή την περίπτωσι είναι πως δεν έχουμε πιά κανένα μ' εξωτερικούς έχθρους. Ο μεγάλος μας έχθρος βρίσκεται μέσα μας. Είναι ο ίδιος ο έαυτός μας. Αυτός ο άβυσσος, που δεν μας έπιτρέπει να πάρωμε άναστροφή, μας κωρύαει και μας εξαντλεί.

Η δύναμις της άδρανεύσις που βρίσκεται μέσα σε κάθε άνθρωπο και που ή φλόγα της αγάπης μας την είχε εκτοπίσει, διεκδικεί τότε τα δικαιώματά αυτή κάνει τη και καταχθάνει, ή δύναμις δεν είναι πιά γυναίκα να πιστέψ πως δεν είναι πιά άνανγκη να προσεχ η αδιάκοπη τον έαυτο της και πως μπορεί να παραλείψη ακίνδυνη και τουτό ή εκείνη, ενώ ταυτόχρονα διοναυτεί την κούρασι στον άνδρα και τον κτείνει να σκεφτεί πως δεν είναι άπαράτητο να βρίσκεται αδιάκοπα σε κατάστασι συναγερμού.

Από τη στιγμή αυτή ή αγάπη βαδίζει με μοιραίο δρόμο της παρακμής και του άφανισμού. Οι άνθρωποι σκοτώνουν τους όμοιους τους με μια πιστολιά ή με μια μαχαίρα ή ακόμη μ' ένα δηλητήριο. Προκειμένου για την αγάπη, όμως, έχουν έπινοήσει τη διάδοχή. Δε σκοτώνουν την αγάπη μ' ένα χτύπημα. Άλλά την ύποσκάπτουν βαθμιαία. Αυτή ή διάδοχή είναι τόσο ύπουλη, ώστε δεν την καταλαβαίνουμε παρά μόνο όταν το οικοδόμημα της αγάπης σωριασθή σε ερείπια.

κή κι' αυτή ακόμη κάνει την πλακουτοή ή στραβή μύτη της δλόισια και άριστουργηματική, σαν άρχαίου αγάλματος.

Και τώρα να ή έρωτική ευτυχία μας να κρέμεται από μια κλωστή: Ο κίνδυνος συνιστάται στο ότι, μια μέρα, τη θέσι της κόνας-πινάκος παίρνει ή εικόνα-φωτόγραφία. Η διαφορά είναι τόσο κολερσιάζα που νομίζομε ότι πέφτομε, εαφνικά, από τη σύννεφα. Βλέπομε τότε ότι ή γυναίκα που αγαπάμε είναι κοντή, ενώ ήμεσις την είχαμε ζωγραφίσει ψηλή, ότι έχει καρτανά χυμε φτιάξει πρόσωπα, ότι τα μαλλιά της είναι άγρια σαν άφάνες, ενώ ήμεσις τα είχαμε δη μεταξένια κι' ότι το χαμόγελό της που νομίζαμε βείο είναι ένας άποκρουστικός μορφασμός.

Η νοητεία σταματάει τότε κι' ή αγάπη πέφτει θανάσιμα τραυματισμένη για να μην ξανασηκωθή ποτέ πιά. Γνεύθουν γι' αυτή την άνεπανόρθητη καταστροφή είτε ή φαντασία μας, που μας προκάλεσε αυτή τη (μετρία ύψηλωση), που στην πραγματικότητα δεν είναι μετρία, αλλά κολλορσιάζα.

Αν θέλετε, λοιπόν, να μην γίνετε δολοφονοί της αγάπης σας, μην δίνετε έμπιστοσύνη στη φαντασία. Μάθετε να παίρνετε φωτογραφίες και μην έπιχειρήτε, τουναντίον, να φτιάξετε πινάκες που δεν έχουν οκάσι με την πραγματικότητα.

Άλλ' εκτός από τη μικρή ή μεγάλη σύγχυσι, υπάρχει ακόμη ή άμελεια, που, τις περισσότερες φορές, δεν υπάρχει γι' αυτή την καμιά δικαιολογία. Ο έρωτευμένος άνδρας ή η έρωτευμένη γυναίκα, από τη στιγμή που κερδισαν τη μάχη της αγάπης, από τη στιγμή, δηλαδή, που κατάφεραν να βρουν την ανταπόκρισι που ζητούσαν στο αίσθημά τους, καταθέτουν συνήθως τα όπλα, βέβαια, ότι δεν έχουν πιά να κάνουν τίποτα άλλο.

Άλλ' ή μάχη της αγάπης δεν κερδίζεται όριστικά, παρά μόνο με τον όρο ότι έχουμε την ικανότητα και τη διάθεσι να την συνεχίσμε αδιάκοπα, χωρίς να σταματήσμε ούτε στιγμή. Κάθε παράλειψι και κάθε λάθος ή αυτό το κεφάλαιο είναι και μια ήττα.

Αυτή την αδιάκοπη μάχη πιά πρέπει να την δίνωμε άκατάπαυστα τόσο στο φυσικό, όσο και στο συναισθηματικό και ψυχικό επίπεδο. Άλλά το αληθινά τραγικό ο' αυτή την περίπτωσι είναι πως δεν έχουμε πιά κανένα μ' εξωτερικούς έχθρους. Ο μεγάλος μας έχθρος βρίσκεται μέσα μας. Είναι ο ίδιος ο έαυτός μας. Αυτός ο άβυσσος, που δεν μας έπιτρέπει να πάρωμε άναστροφή, μας κωρύαει και μας εξαντλεί. Η δύναμις της άδρανεύσις που βρίσκεται μέσα σε κάθε άνθρωπο και που ή φλόγα της αγάπης μας την είχε εκτοπίσει, διεκδικεί τότε τα δικαιώματά αυτή κάνει τη και καταχθάνει, ή δύναμις δεν είναι πιά γυναίκα να πιστέψ πως δεν είναι πιά άνανγκη να προσεχ η αδιάκοπη τον έαυτο της και πως μπορεί να παραλείψη ακίνδυνη και τουτό ή εκείνη, ενώ ταυτόχρονα διοναυτεί την κούρασι στον άνδρα και τον κτείνει να σκεφτεί πως δεν είναι άπαράτητο να βρίσκεται αδιάκοπα σε κατάστασι συναγερμού.

Από τη στιγμή αυτή ή αγάπη βαδίζει με μοιραίο δρόμο της παρακμής και του άφανισμού. Οι άνθρωποι σκοτώνουν τους όμοιους τους με μια πιστολιά ή με μια μαχαίρα ή ακόμη μ' ένα δηλητήριο. Προκειμένου για την αγάπη, όμως, έχουν έπινοήσει τη διάδοχή. Δε σκοτώνουν την αγάπη μ' ένα χτύπημα. Άλλά την ύποσκάπτουν βαθμιαία. Αυτή ή διάδοχή είναι τόσο ύπουλη, ώστε δεν την καταλαβαίνουμε παρά μόνο όταν το οικοδόμημα της αγάπης σωριασθή σε ερείπια.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Πότε πεθαίνει μια αγάπη.

ΤΟ άστρο του Μάρλον Μπράντο φαίνεται πως γέρνει πιά όριστικά προς τη δύσι του. Το (τρεμένο παιδί) του άμερικανικού κινηματογράφου δίνει τη θέσι του σ' ένα καινούργιο ήθοιο, που του μοιάζει άρκετά, αλλά είναι πολύ πιο ώριος και συγχρόνως διαθέτει ταλέντο, που κατά τη γνώμη των ειδικών δεν είναι καθόλου μικρότερο.

Οι κύκλοι του Χόλλυγουντ πιστεύουν πως ο Μάρλο Μπράντο έχει «ξεφτίσει» καθώς και δεν θα τα καταφέρει να σημειώσι στο μέλλον θριάμβους σαν εκείνους που γνώρισ με τις ταινίες του (Λεωφορείον ά πόθος) και (Ιούλιος Καίσαρ). Ότι είχε να δώσι, τώδωσι, Ο σπάνιος όμως τύπος, που με τη μορφή του και το παίξιμό του είχε ένοσάρκωσι, άσκει πάντα μια ιδιαίτερη και δυνατό ηγοιτεία στα έκατομμύρια θεατών όλου του κόσμου. Γι' αυτόν άκριβώς τον λόγο, σκινόθετες και παραγωγοί του άμερικανικού κινηματογράφου σκέφτηκαν πως θάπρεπε να στραφούν σ' αναήττησι ενός άλλου ήθοιοιού, που μοιάζοντας σε όλα με τον Μάρλον Μπράντο, θαταν ώστόσο ικανός να (φρεσκάρη) και να κάνει πιά έντονο τον τύπο αυτόν της άνδρικής ήθοιοίτας.

Η αναήττησι αυτή βάσταξε τρία όλόκληρα χρόνια τώρα και χιλιάδες νεαροί (άστέριοι) του άμερικανικού κινηματογράφου πέρασαν από το κόσκινο. Όσοι τέλος βρέθηκαν εκείνους που θα ήταν σε θέση, όχι μόνο να συγκριθί σε όλα με τον ίδιότυπο γόητα, αλλά και νάχη τη δύναμι να τον ξεπεράσι.

Ο διάδοχος αυτός του Μάρλον Μπράντο λέγεται Πάλ Νιούμαν, είναι ηλικίας μόλις είκοσι πέντε χρόνων και κατάνετα από το Κληβελαντ του Όκχιο.

Η όμοιότητι του προσώπου του και γενικά του παρουσιαστικού του και των κινήσεών του με του Μάρλον Μπράντο, τον κάνουν να φαίνεται σαν μικρότερος άδελφός του! Πρόκειται για μι... καινούργια έκδοσι του διασημού στάρ, με χαρακτηριστικά πιο όμορφα, αλλά και πιο έντονα.

Ο Πάλ Νιούμαν, που είναι παντρεμένος από τέσσερα χρόνια κι' έχει τρία παιδιά, άνακαλύφθηκε από τα λαγώνια του Χόλλυγουντ στο Μπροντγουάι, όπου έπαιζε έσομους ρόλους σ' ένα έλαφρό θέατρο. Έκείνη, έκείνη που διαπίστωσαν πρώτο και που πρόσθετη την προσοχή τους, δεν ήταν το παίξιμό του, αλλά ή εξωτερική του εμφάνισι. Ο Πάλ Νιούμαν πήγε στο Χόλλυγουντ και δοκιμάστηκε. Οι σκηνές αυτές που (γυρίσε) δεν υπήρξαν άπλως ικανοποιητικές. Άπετέλεσαν ώσολό θριαμβό, ξεπερνώντας και τις πιο τολμηρές έλπίδες, που είχαν σκηνητή πάνω στον νεαρό ήθοιο. Ο Πάλ Νιούμαν, χωρίς να τα χάζει καθόλου, συμμορφώθηκε με τις οδηγίες και τις ύποδείξεις του σκηνοθέτη και κατώρε να παίξει με δύναμι κι' άνεσι τους ρόλους του, έτσι που να προκαλέσι τις καλύτερες έντυπώσεις.

Από εκείνη τη στιγμή, οι πόρτες του σπουτίου είχαν άνοιξει διάπλατες μπροστά του. Το άστρο του, πριν καλά-καλά προλάβη να άνατείλθι στο στερέωμα της έδόσης τέχνης, βρέθηκε κιόλας πολύ ψηλά. Ο Πάλ Νιούμαν έπαιζε ως τώρα μόνον σε δυό φίλμ. Το ένα έχει τών τίλο (Μαρτύριο μιας καρδιάς) και το άλλο (Έκεί πέρα είναι κάποιος που μ' άγαπά). Οι δυό αυτές ταινίες, που δεν βνήκαν ακόμα στην Ευρώπη, προκάλεσαν στην Άμερική τεράστιο κύμα ένθουσιασμού. Οι έφημεριδες και τα περιοδικά άρχισαν να δημοσιεύουν βιογραφίες του Πάλ Νιούμαν, οι φωτοεργότερο των κυνηγών παν. του όπου εμφανιστή και στο σπύτι του φτάνουν χιλιάδες γραμμάτια από τις άμερικές θαυμαστές του, που οι περισσότερες, όπως είναι φυσικό, άνηκαν πρώτα στο Μάρλον Μπράντο.

Όπως ο Μάρλον Μπράντο, ο Τζαίμς Ντίν κι' ο Μοντγκόμερι Κλίφτ, έτσι κι' ο Πάλ Νιούμαν έχει ένα πολύ άνεξάρτητο κι' ιδιότροπο χαρακτήρα κι' οι προτιμήσεις κι' οι ιδέες του μοιάζουν πολύ με τις δικές τους. Άμελεί το ντύσιμό του, συμπεριφέρεται: τραχεία, περιφρονεί την κοσμική ζωή, θυμάνει εύκολα και θεωρεί πως αληθινή τέχνη είναι μόνον η θέατρο κι' όχι ο κινηματογράφος. Διεφέρει όμως από τα (τρεμένα) αυτά παιδιά του άμερικανικού κινηματογράφου στο ότι είναι παντρεμένος και καλίστα ένθερμος ύποστηρικτής του γάμου.

Ο Πάλ Νιούμαν πέρασε μια ζωή γεμάτη στερήσεις και λακτάρες και καθώς όμολογεί ο ίδιος μ' ένα μικρό χιούμορ (έφυγε τη φτώχεια με το κουτάλι).

Γεννήθηκε από φτωχούς γονείς κι' από παιδάκι έζη χρόνων βγήκε στη βιοπάλη για να κερδίσι το ψωμί του και να μπορεί να παρακολουθή μαθήματα σ' ένα νυχτερινό σχολείο. Κατόπιν, πάντα δουλεύοντας σκληρά, γράφτηκε στο πανεπιστήμιο για να σπουδάσι δικηγόρος, αλλά άναγκάστηκε να παρατήρη τις σπουδές του

Ο Πάλ Νιούμαν

Ο ώραιος Πάλ Νιούμαν

ΔΙΑΔΟΧΟΣ ΤΟΥ ΜΑΡΛΟΝ ΜΠΡΑΝΤΟ

Είναι ο «στάρ» με τις περισσότερες παραξενιές!...

στη μέση, γιατί δεν τούφταναν τα λεφτά.

(Άνάμεσα στα κάθε είδους έπαξέματα, που άλλαζε, διηγιέται ο ίδιος — άποφάσις μια μέρα να κάνει και τόν ήθοιο. Είχα πάντα, από πολύ μικρό παιδί, κλίσι προς το παλκοσέικο και πίστευα πως δε μούλεισε κείνο ταλέντο. Το μόνον, όμως, που κατώρθωσα, ήταν να μού δίνον πάντα δευτερευόντες ρόλους στις έπιθεωρήσεις, χωρίς ωστόσο να μού κάνει καρδιά να το πάρω άπόφασι πως δεν είχα κανένα μέλλον σ' αυτή τη δουλειά. Αυτό, όμως, στο τέλος, μού βγήκε, όπως βέλεπε, σε καλό, γιατί έτσι άπείθαν να μ' εύρισκε και να με φέρυε το Χόλλυγουντ, αν δεν έμενα στο Μπροντγουάι.

Εκτός από τις παραξενιές των τριών (στάρ) του Χόλλυγουντ, που άναφέρωμε παρα πάνω, ο Πάλ Νιούμαν έχει κι' ένα σωρό άλλες, καθαρά προσωπικές. Να μερικές απ' αυτές:

Πριν (έρωτευση) ένα πρόσωπο, θεωρεί άπαράτητο να ζήσι δυό βδομάδες περίπου στο πραγματικό περιβάλλον, όπου συνθέτουν τα γεγονότα της τανίας, όπως έκανε στο δεύτερο από τα φίλμ του, όπου ύποδύθηκε τόν περιήμον Άμερικανό πρην πυγμάχο Ρόκυ Μαρταϊάνο.

Στο διάστημα που (γυρίζεται) ή ταινία, ο Πάλ Νιούμαν δεν βνήκει τα ρούχα του ρόλου που κι' έξακολουθεί στα διαλείμματα να συμπεριφέρεται και να κινείται σαν να μη σταματήσει το (γύρισμα). Κι' αυτό το κάνει από φόβο μήπως ξεθυμάνη ή δύναμι που βάσει στο παίξιμό του.

Του άρέσει μέχρι μανίας ή ίππασία, πρώ-ει πότ-κόν όταν βρίσκεται σε μια προδολή τανίας και καβατεί στο... πάτωμα ακόμη κι' όταν δε βρίσκεται στο σπύτι του, αλλά σ' εκείνα των φίλων του.

Έχει φτιάξει ένα κατάλογο των πραγμάτων που θεωρεί όλότελα άχρηστα για το ανδρικό γένος και τόν διαβάσει με την πρώτη ευκαιρία σ' όποιον πάν να του κάνει έπισκεψι. Άνάμεσα σ' αυτά τα πράγματα, την πρώτη θέσι την έχουν οι πιτζάμες, τα κοσμητά κι' οι... κονσέρβες. Όταν προβλήθηκε το πρώτο του φίλμ, ο Πάλ Νιούμαν δεν έφανίστηκε άναμεσα στις έπισημες προσωπικότητες, που κατείχαν τις εκτός σεϊας θέσεις στην αίθουσα. Προτίμησε να βγάλη εισιτήριο και να πάη να καθίσι στο ύπερω, χωρίς να τόν πάρη κανείς είδησι.

Κάποτε τέλος, που πήγαινε από το Κληβελαντ στη Νέα Υόρκη με το αυτοκίνητό του, στήθεψε το βράδυ στο Λας Βένγκας κι' άποφάσις να περάσι τις ώρες του στα περίφημα νυχτερινά κέντρα αυτής της πόλεως. Άλλά δεν μπόρεσε να πραγματοποιήσι την άπόφασί του αυτή. Περιπατώντας στο δρόμο, είδε έξω από ένα λαϊκό έστιατόριο μια έπιγραφή που έλεγε: «Έδώ χορταίνε μ' ένα μισο δολλάριο». Ο Πάλ Νιούμαν δεν μπόρεσε ν' άντισταθή στον πειρασμό, μήπως, έφαγε κατά κόρον κι' ύστερα τράβηξε για το ξενοδοχείο του να κοιμηθή!...

Ένα μωσυξέο χαρδένις

ΜΙΚΡΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΗΤΑΝ ένας άντρας όχι σπουδαίος, ένας πραγματικά συμβολαιογράφος της επαρχίας. Ζούσε μια ζωή ήσυχη, αφοσιωμένος στη δουλειά του και δεχόταν όλοένα χωρικούς, μικροαστούς και ηλικιωμένους. Ήταν απ' τους ανθρώπους εκείνους που στο τραπέζι δεν ανοίγουν το στόμα τους ή, αν μιλήσουν, μιλάνε μόνο για κληρονομίες, διαθήκες κι αγοραπωλησίες. Κι όμως η κυρία συμβολαιογράφου δεν ήταν άσχημη, κάθε άλλο μάλιστα! Τα βράδια, στις μικρές οικογενειακές συγκεντρώσεις των Τασσιέ, βρισκόταν πάντα εκεί ένας νεαρός δικηγόρος, που της γύριζε τα φύλλα του μουσικού κομματιού, όταν η «κυρία συμβολαιογράφου» έπαιζε πιάνο. Ακριβώς έπειτα από λίγες μέρες, που είχε παίξει πολύ ώρα μερικά βάζα του Σοπέν στο σπίτι των Τασσιέ, έλαβε, στην ονομαστική της εορτή, μέσα σε σελλαφάν, ένα μπουκέτο από ώριμες χαρδένιες, συνοδευμένο μ' ένα μπιλλιέτο, όπου ήταν γραμμένα αυτά τα λόγια:

«Ένας που σε λατρεύει».

Ο Πιέρ, ο άντρας της, έγινε έξω φρενών, σαν το είδε:

— Ποιος είναι αυτός ο άνοπτος, που τολμάει να στέλνει σε μια παντρεμένη γυναίκα λουλούδια και ραβασάκια;...

Έπειτα όμως από λίγο, ήσυχασε και γύρισε στο γραφείο του με δυο πελάτες, που στο μεταξύ είχαν έλθει για κάποιο συμβόλαιο.

Αυτό το μπουκέτο, ωστόσο, για την «κυρία συμβολαιογράφου», τη χαριτωμένη Ζαννέτ, στόλισε, για λίγο, τη μονότονη ζωή της.

Φρόντισε πιο πολύ για την εμφάνισή της κι' αποφάσισε να ψάξει για να βρή τον άγνωστο θαυμαστή της.

Στο μεταξύ, ο νεαρός δικηγόρος γύριζε τα φύλλα, όταν η Ζαννέτ έπαιζε πιάνο, ρίχνοντάς της γλυκές ματιές, ο γιατρός, παλιός οικογενειακός φίλος, της έκανε κόρτε, ο συνταγματάρχης Φερριέ, μ' όλα τα πενήντα του χρόνια, έπαιρνε απέναντί της ύψος Δόν Ζουάν, κι' ο υπάλληλος του γραφείου του άντρας της, με μάτια ξεληγωμένα, της φιλούσε το χέρι.

Ποιος απ' όλους αυτούς ήταν εκείνος που της είχε στείλει τις χαρδένιες;

Πότε φανταζόταν τον ένα, πότε τον άλλο, μα για κανένα δεν ήταν σίγουρη. Στο βάθος, ούτε συνταγματάρχης, ούτε ο δικηγόρος, ούτε ο γυαλός, ούτε ο νεαρός υπάλληλος, ικανοποιούσαν ως άντρες τη Ζαννέτ.

Αποφάσισε, λοιπόν, να φανταστή τον ιδανικό άντρα, που ικανοποιούσε κάθε της πόθο. Τον όνομασε Νάρκισσο. Άδωνι, Ερμή, Αντίνοο, ανάλογα με τις μέρες και τη διάθεσή της και τούδωσε ένα πρόσωπο λίγο χλωμό, ώριμο, με μια ψυχή φλογερή, άτιθαση, έρωτευμένη, κι' ένα σώμα αθλητικό.

Κι' όλ' αυτά ήταν μια γλυκειά αυταπάτη.

Στο μεταξύ, τα χρόνια έρχονταν, κυλούσαν κι' έφευγαν κι' έρχονταν άλλα χρόνια. Μικρές ρυτίδες άρχισαν να παρουσιάζονται κάτω απ' τα καστανά μάτια της Ζαννέτ. Ο νεαρός υπάλληλος του γραφείου είχε αντικατασταθεί, ο συνταγματάρχης είχε μετατεθεί σ' άλλη πόλη.

Και οι χαρδένιες; Τα λουλούδια έφταναν τακτικά κάθε χρόνο, στην ονομαστική της εορτή... Κουρασμένος πιά, ο άντρας της, ο Πιέρ, πούλησε το συμβολαιογραφείο του σ' ένα νεαρό διπλωματούχο. Ο δικηγόρος παντρεύτηκε... Και οι χαρδένιες έρχονταν, ωστόσο, τακτικά. Και τακτικά το μυστηριώδες μπιλλιέτο:

«Ένας που σε λατρεύει».

Τα παιδιά έγιναν σιγά-σιγά άντρες κι' άρχισαν ν' απολαμβάνουν τη ζωή, τον έρωτα. Ο Πιέρ άρχισε να υποφέρει από ρευματισμούς, ν' ανασταίνει δύσκολα. Κι' όμως οι χαρδένιες δεν έπαυαν να είναι εκεί, σε κάθε ονομαστική γιορτή της Ζαννέτ.

Όταν, κάποτε, το αντράγγυνο άλλαξε σπίτι, η Ζαννέτ αναρωτήθηκε με τρόμο:

«Άραγε εκείνος θα μάθη την καινούργια μας διεύθυνση;».

Φυσικά, την έμαθε αυτός ο τόσο πιστός, ο τόσο αφοσιωμένος άγνωστος και οι χαρδένιες εξακολούθησαν να φτάνουν κάθε χρόνο και στο νέο σπίτι, με το αιώσιο μπιλλιέτο: «Ένας που σε λατρεύει».

Και οι ρυτίδες της Ζαννέτ γελούσαν...
★

Άλλ' ο χρόνος φάνηκε κάποτε να επιταχύνει το ρυθμό του.

Και ήρθαν τα γεράματα με τη μελαγχολική ποιητή τους: η αρθρίτιδα χάρισε στον Πιέρ πόνους δυνατούς και η Ζαννέτ άρρωσθηκε από πνευμονία.

Η καυμένη η Ζαννέτ! Όσο περνούν οι μέρες χειροτερεύει. Ο γιατρός κάνει ό,τι μπορεί. Μα η Ζαννέτ δεν είναι πιά νέα, δεν είναι πιά ωραία, είναι τώρα μια συμπαθητική γοργούλα, χλωμή κι' αδύνατη.

Ήρθε, φαίνεται, ο καιρός για να πεθάνει. Και λυπάται γι' αυτό, λυπάται πολύ. Κύτταξε αλήθεια τύχη: μονάχα δυο μέρες λείπουν απ' την ονομαστική της γιορτή. Ξέρει, βέβαια, πως το τέλος πλησιάζει, πως είναι η τελευταία χρονιά αυτή, μα θα ήθελε, ακριβώς γι' αυτό, να κρατήσει μέσα στ' αδύνατα χέρια της, τις χαρδένιες, να μεθύσει με το άρωμά τους, να διαβάσει τα έρωτικά λόγια που γέμισαν τόσο ωραία, τόσο τρυφερά, τη ζωή της.

Θεέ μου! κρατήσει ακόμα δυο-τρεις μέρες στο ζωηρό πνεύμα της Ζαννέτ!...

Είναι η τρίτη μέρα σήμερα. Και η Ζαννέτ παραληρεί... και ψιθυρίζει μέσ' στην επίθανότι άγνωση της:

— Δεν ήρθε κανένα μπουκέτο... για μένα;...
— Ο άντρας της σκύβει πάνω της και της λέει σιγά:

— Δεν ήρθε, Ζαννέτ. Ήσυχασε...
— Πήγαινε να δής. Πρέπει νάχη έοθει, δεν μπορεί! Είν' αδύνατο «εκείνος» να με έέχασε, λέει κάποια στιγμή, που το μυαλό της έχει όλη την παλιά διαύγεια.

Ο γέρο-συμβολαιογράφος, κουτσαινώντας λιγάκι, βγαίνει απ' το δωμάτιο. Πώς άργεί... πώς άργεί... Άραγε θα προστάση;

Νά, τα βήματά του, ακούονται ξανά.

Αυτό είναι το μπουκέτο που περίμενες: — τη ρωτάει, ανασαίνοντας με κόπο, και της δίνει τις ώριμες χαρδένιες, τυλιγμένες στο σελλαφάν, με το συνηθισμένο μπιλλιέτο: «Ένας που σε λατρεύει».

Η Ζαννέτ με κόπο διαβάζει τα γραμμάρια και γίνεται χλωμή. Και, μέσα σε μια τελευταία λάμψη ζωής, στυλώνει τα μάτια της στον άντρα της, που την κυττάζει σαν να θέλη να της γυρέψει συγγνώμη.

Μέσ' στη βία του, ο Πιέρ λησμόνησε ν' αλλάξει το γραφικό του χαρακτήρα. Έπειτα από τριάντα χρόνια, έκανε σήμερα λάθος. Ξέρει, αλλοίμονο, πως ήταν η τελευταία φορά και είναι τόσο, τόσο συγκινημένος...

Η Ζαννέτ κυττάζει τον άντρα της, που έχει σκύψει κοντά της, κυττάζει ακόμα απ' το παράθυρο τον πεντακάθιστο γαλανό ουρανό και της φαίνεται πως μόνο τώρα θα μπορούσε ν' άρχισι η ζωή για κείνη...

Όμως δεν της μένουν παρά λίγες στιγμές για να καταλάβη πως ένας αληθινός, μεγάλος έρωτας, έζησε άγνωστος, ταπεινός, περιφρονημένος, δίπλα στα όνειρά της.

Τί κρίμα! Είναι τόσο άργα πιά. Τώρα ο θάνατος έρχεται. Ζαννέτ...

Με κόπο, γυρίζει το ασπρόμαλλο κεφάλι της προς το συνένοχο της ευτυχίας της, τον βλέπει που κλαίει και του φιλεί τα ρυτιδωμένα χέρια, που δεν μπόρεσαν να πούνε ψέμματα ως το τέλος.

Έπειτα, σφίγγοντας στο στήθος της τις χαρδένιες, η Ζαννέτ κλείνει τα μάτια της — για πάντα!

ΣΑΡΛ ΜΠΕΡΤΡΑΝ

— Ποιος είναι αυτός ο άνοπτος, που τολμάει να σου στέλνει λουλούδια και ραβασάκια; φώναζε ο Πιέρ, έξω φρενών.

Γυναίκες

Ο ΣΟ Ζούσε ο Μωάμεθ, μονάχα μεμονωμένες ομάδες Βεδουίνων διέσχισαν τα βυζαντινά σύνορα. Μόλις πέθανε όμως, στα 632, τα πράγματα άλλαξαν μονομιάς. Ο χαλίφης 'Ομάρ, ένας από τους διαδόχους του, ανήρως πολυμύρς κι' επιδέξιος πολεμιστής, άρχισε να κερδίζει τη μιά πόλη πίσω από την άλλη. Πρώτα τη Βόθρα, πέρα από τον 'Ιορδάνη, ύστερα τη Δαμασκό και τέλος την 'Ιερουσαλήμ, αφού την πολιορκήσε δύο ολοκληρωτά χρόνια. Στη διάρκεια της πολιορκίας αυτής, τρεις άνθρωποι έπαιξαν σημαντικό ρόλο: Ο χαλίφης, ο υπερασπιστής της 'Ορθοδόξης πατριάρχης 'Ιεροσολύμων Σαφρόνιος και η θρυλική βασίλισσα των Νουβιανών Ναμπύα, που έμεινε γνωστή στην ιστορία με τ' όνομα (Κακέννα), δηλαδή (προφήτις). Γιατί η 'παράξενη και μυστηριώδης αυτή ηρωίδα της έρημου, ήξερε να διαβάει το μέλλον...

Την εποχή εκείνη αυτοκράτωρ του Βυζαντίου ήταν ο 'Ηράκλειος, γενναίος και ικανός στρατιώτης, που ήθελε ωστόσο να ζή ειρηνικά. Απόφευγε όσο μπορούσε τους πολέμους και ξεσπίωνε εκστρατείες, μόνο όταν δεχόταν επιθέσεις στα εδάφη του. 'Ετσι και τώρα. Μαθαίνοντας πως οι 'Αραβες πολιορκούσαν τα 'Ιεροσόλυμα, έστειλε άμέσως μεγάλες δυνάμεις, μ' επί κεφαλής το φημισμένο χιλιάρχο 'Αμμιάνο, που ήταν και ανδρός του από τη γυναίκα του Μαρτίνα. Νέος και τολμηρός ο 'Αμμιάνος, καθάρωσε να κρατήσει τους 'Αραβες μακριά από την ιερή πόλη, που την κατοικούσαν αποκλειστικά αγεδόν οι δύο κυριαρχές φυλές: Οι 'Ελληνες κι' οι 'Ιουδαίοι. 'Οστόσο οι 'Αραβες πολέμουσαν ακιληρά. Κι' ήρθε μιά μέρα που οι Βυζαντινοί άρχισαν να βλέπουν πως το παιχνίδι τους ήταν χαμένο. 'Αργά η γρήγορα θ' αναγκάζονταν να παραδοθούν...

Βδομάδες και μήνες κρατούσαν στις επιζέσεις, με το τακούρι στο χέρι. Οι μελαφοί πολεμιστές της έρημου, ο ένας πίσω απ' τον άλλον, σκαρφάλωναν στα τείχη με το μαχαίρι στα δόντια. Μά τότε άνοιξαν τα τοιχώματα, ξερνώντας φωτιά και στάχτη. 'Η άμμος σκορπίζεται, έμπαινε απ' τα χωράκια των πανοπλίων. Το λυωμένο μολύβι γλυτρούσε στις περικεφαλαίες κι' έκανε τρύπες στις σάρκες. Βροχή από σπίνες πιπίζιζε τα πρόσωπα.

'Η έφοδος τελείωνε το ήλιοθαύριμα και ξαναρχίζει κάθε πρωί τα χαράματα. Οι 'Αραβες έλπιζαν πως θα θριαμβεύσουν από υπερβολική δύναμη και τόλμη. Καμιά φορά κάποιος πολεμιστής, στους ώμους ενός άλλου, έκωνε μιά σφήνα ανάμεσα στις πέτρες. 'Επειτα τη χρησιμοποιούσε για σκάλι, για να φτάσει πιο πάνω, βάνοντας δεύτερη και τρίτη. Σιγά-σιγά ανέβαινε ως ένα ύψιστο σημείο. Ξανάπετε όμως πάλι χτυπημένος από ύψηλ μέ κοντάρι. Κι' ανάμεσα σε κείνο το κακό, ο πατριάρχης Σωφρόνιος έστελνε απαντώντα μηνύματα στο χαλίφη, εξορκίζοντας τον να ειρηνέψουν.

— Γιατί μάς πολεμάς; του παράγγελλε. Γιατί ζητάς την κατστροφή μας; Πάρε το στρατό σου κι' απομακρύνσου από τα τείχη της πόλεως. Γύρνα κατόπιν μόνος σου και θα σε υποδεχτούμε σαν φίλο και σαν αδελφό...

'Η αλήθεια είναι πως ο Σωφρόνιος είχε βαλθεί να κίνη χριστιανό τον 'Ομάρ. Δεν τα κατάφερε. 'Αντί γι' αυτό, οι δυνάμεις των 'Αράβων διέσπασαν τα τείχη κι' ώρμησαν στην πόλη. 'Η εκκλησία του 'Αγίου Τάφου, που την έκτισε ο Μεγάλος Κωνσταντίνος κι' η 'Αγία 'Ελένη, γυμνώθηκε από τους θησαυρούς της — όπως κι' άλλοτε από τους Πέρσες — κι' ύστερα την πυρπολούσαν, ενώ οι χριστιανοί πέρασαν ομαδικά από το μαχαίρι τους. Ο 'Αμμιάνος πιάστηκε αιχμάλωτος. 'Οστόσο όταν ο χαλίφης είδε τον χιλιάρχο, δεν πίστεψε στο μάτι του: 'Όστε αυτός ήταν ο τρομερός πολεμιστής που άνθεξε δύο ολοκληρωτά χρόνια στην πολιορκία; Αυτός ο κλωμός και ώροιος νέος;

— Είσαι γενναίος, του είπε ο 'Ομάρ μεγαλόφωνα. Είσαι τόσο γενναίος, που θα σε κρατήσω για πάντα κοντά μου. Δεν θα είσαι αιχμάλωτός μου, αλλά φίλος μου...

Ο 'Αμμιάνος χαμήλωσε το κεφάλι και δέ μίλησε. Τί μπορούσε να πη άλλωστε; Μ' έλο που ο 'Αραβας άρχηγός τον άποκαλούσε (φίλο) του, ήξερε ότι χειρότερη σκληριά δεν μπορούσε απ' αυτή να γίνει. 'Οστόσο ο χαλίφης, ποθώντας νέες δόξες και θριάμβους, ρώτησε τους υπερασπιστές του:

— Και τώρα που οι Ρουμί (οι 'Ελληνες) εξολοθρεύθηκαν, ποιός έχει σειρά; Ποιός άλλος μπορεί ν' αντισταθί στη δύναμή μας; 'Εκείνοι αναστήθηκαν με σεβασμό κι' έδειξαν μακριά.

— Στις υπέρσεις του 'Ατλαντα, του είπαν, διακόσια μίλια πέρα από τη θάλασσα, βρίσκεται ο έκθρος που ζητάς! Είναι μιά γυναίκα, η βασίλισσα των Νουβιανών Ναμπύα.

Ο 'Ομάρ χαμογέλασε ειρωνικά. Στο βάθος της ψυχής του περιφρονούσε τις γυναίκες. Χωρίς όμως να ξέρη γιατί, αίσθανθηκε μίαν άοριστή άνηπουχία. Γύρισε και κύτταξε τον 'Αμμιάνο που στεκόταν παράμερα σιωπηλός. Τόν κύτταξε έτσι, που τόν άγάγκασε να χαμηλώσει το βλέμμα του και να τραβηχτεί μερικά βήματα προς τα πίσω. Ο 'Ομάρ χαμογέλασε πάλι. Μιά διπλή σειρά μαργαριταριών άστραψε κάτω από τα μισάνοικτα κείλη του. Τα μάτια του πετούσαν φλόγες.

— Τί λές, 'Ελληνα; τόν ρώτησε. Δεν είναι η πρώτη φορά που ακούω πως η γυναίκα αυτή είναι τρομερή. 'Εσύ τ'ο πιστεύεις;

Ο χιλιάρχος ανασήκωσε τους ώμους του. 'Ηξερε καλά, όπως και όλοι οι Βυζαντινοί στρατιωτικοί, πως η (Κακέννα) ήταν ένα από τα πλάσματα εκείνα που ανήκουν σε κόσμους παραμυθένιους. 'Ηταν μιά από τις ήρωικές μορφές, που κι' οι άντίπαλοι άκόμη — όπως οι 'Αραβες ιστορικοί — δεν μπορούσαν να μνη εξυμνήσουν με θαυμασμό. 'Η Ναμπύα ήταν μάλλον έθρικής καταγωγής. 'Η μεγάλη όμως παραμονή της στα μέρη εκείνα, την είχαν άφομοιώσει τέλεια με το λαό που κυβερνούσε. 'Όπως όλοι οι γενναίοι πολεμιστές της αδάμαστης φυλής των Νουβιανών, έτσι κι' αυτή αίσθανόταν οίκτο για τους φτωχούς και τους καταπιεζόμενους. 'Αλλά και η φυσική της άντοχή δεν ήταν μικρότερη από την ψυχική της δύναμη. Μπορούσε, καλύτερα από κάθε άντρα, να υπομείνη τους κόπους, τις στερήσεις, τη δίψη, τόν περιπετειώδη τέλος βίο της έρημου. 'Η ευγενική της ψυχή δέ μίρουσε κανένα, ούτε κι' αυτούς άκόμη τους 'Αραβες, έφόσον δεν είχαν ως τότε άπειλήσει τη χώρα της!

— 'Από τη στιγμή όμως που ο 'Ομάρ αποφάσισε να τους υπο-

τάξει, η Ναμπύα ήταν υποχρεωμένη να υπερασπισθί την άνεξαρτησία της πατρίδας της, που είχε διατηρηθί άνεπαφη για πολλές δεκάδες αιώνες. Μόλις οι κατάσκοποι της της άνάγγειλαν την προετοιμαζόμενη εκστρατεία του χαλίφη, κάλεσε άμέσως τους γενναίους πολεμιστές της και τους παρώτρυνε ν' αντισταθούν με κάθε θυσία, έναντιόν στις κατακτητικές διαθέσεις των 'Αράβων. 'Ετσι, την κατάλληλη στιγμή, ένα ίσχυρό σήμα Νουβιανών πολεμιστών, με τους πλατείς γαλάζιους μανδύες τους και με τα μυτερά τους κοντάρια, κατέβηκε από τα ύψηλά όρηπέδια του 'Ατλαντος, στην πεδιάδα. 'Η νεαρή βασίλισσα, βρισκόταν επί κεφαλής τους...

Οι 'Αραβες είχαν κατασκηνώσει άμεριμνοι, κοντά στις όχθες ενός ποταμού. Ο 'Ομάρ γυρόφερνε αδιάκοπα μέσα κι' έξω στο στρατόπεδο, έχοντας στο πλευρό του τον 'Αμμιάνο, που δεν τόν άφηνε ν' απομακρυνθί ούτε βήμα. 'Ηταν περίεργο τί είχε στο νου του για τόν 'Ελληνα. 'Η αλήθεια είναι πως τόν έδειχνε άπεριόριστη συμπάθεια και τόν έπαιρνε μαζί του, στους μακρινούς περιπάτους του. Ο φαρδύς μαύρος μανδύας του, που βασταζόταν πάνω στο κεφάλι του από χρυσή μίτρα, άσπερόσθη και συγκεντρώνε από μακριά με το πόδια του αλόγου φαίνονταν περσά ή λευκή γενειάδα, οι άκτινοβολίες των μαλλιών του με τις πλατείες γαλάζιες πλάκες, που χτυπούσαν πάνω στο στήθος του. Ο 'Αμμιάνος άκολουθούσε όπως πάντα αμίλητος. Ο σκοπός του ήταν να δραπετεύει. Μά όχι εδώ στην έρημο. Γιατί ήξερε πως ήταν αδύνατο να περάσει μόνος τους άτέλειωτους λόφους της πυρπολούμενης άμμου...

Οι 'Αραβες άναπαύονταν. Πάνω από το στρατόπεδο άπλωνόταν ένας βαθύς κι' άπεραντος ούρανος, χωρίς άστρα. Μακριά, τα πεντασμένα τσακάλια της έρημου, ούρλιαζαν άγρια κι' έκνευριστικά. Κι' άεσφνα, μιά γυναίκα ώπλισμένη πάνω τη γρήγορη καμήλα της, έπρεσε σαν κεραυνός ανάμεσα στους κοιμημένους στρατιώτες. Πίσω της έρχονταν οι τολμηροί πολεμιστές με τα μεγάλα σπαθιά τους στα χέρια. Ο πανικός που έπαίαιμα τους την άμνημόνευτη εκείνη νύχτα. Κι' έκατοντάδες άλλοι έπρεσαν στα χέρια της Ναμπύα, που άνάγκασε τόν 'Ομάρ — αιχμάλωτικό από τόν ίδια — να σωθί με τη φυγή. Ο 'Αμμιάνος με το δικέφαλο αέτο στο στήθος του κι' έμεινε για λίγο άκινητος. 'Όστερα τόν ρώτησε:

— Ποιός είσαι, ζένε; Και πώς βρέθηκες ανάμεσα στους άν-

δρες του μισποτού μου έχθρου; 'Αν πολέμους έναντιόν μου, δεν έχει σημασία. Πές μου τήν αλήθεια και όρκίζομαι στην άμμο των προγόνων μου, να μη σε πειράξω...

Μίλουσε με γλυκειά τραγουδιώδη φωνή. Ο νεαρός χιλιάρχος την κυττούσε γοητευμένος. 'Ενα χιτώνιο με πολύχρωμες ραβδώσεις, κατέβαινε ως τους αστραγάλους της, όπου χτυπούσαν ο ένας πάνω στον άλλον, δύο άσημενιοι χαλκάδες. Το πρόσωπό της, παράξενο κι' αινιγματικό, ήταν κίτρινο σαν τη χλαμύδα της.

— Είμαι ένας έχθρος του έχθρου σου! άποκρίθηκε ο 'Αμμιά-

ΠΟΥ ΠΟΛΕΜΗΣΑΝ ΣΑΝ ΑΝΤΡΕΣ

... Βρισκόμουν στο στρατόπεδο του 'Ομάρ άκι σαν φίλος, μά κι' άιχμάλωτος. Είμαι 'Ελληνας από τόν Βυζάντιο κι' έπρεσε στα χέρια τού άντιπάλου σου, όταν έκπάρθηκε την πόλη που υπεράσπιζα με τα στρατεύματά μου...

— Ποιά πόλη; ρώτησε εκείνη με φανερή περιέργεια. Βρίσκεται μακριά από δω, μά οίγουρα θα τήν έχης άκούσει. Είναι η 'Ιερουσαλήμ...

'Η βασίλισσα τινάχτηκε πάνω, λές και τ' όνομα αυτό να τήν άγγιζε σαν πυρωμένο αίδερο. Ο χιλιάρχος τόν κατάλαβε αυτό και θέλησε νά τή ρωτήσει. 'Όμως η Ναμπύα τόν ηλπίσσε και κάθισε σιμά του. 'Απόθεσε κατόπιν τα χέρια της στα δικά του κι' άναστέναξε.

Ο 'Αμμιάνος ένοιωσε μιά βαθιά τρεμούλα στην ψυχή του. Γιατί είχε άναστέναξε όταν άκουσε για τή 'Ιερουσαλήμ; — 'Όστε είσαι από τή φημισμένη εκείνη πολιτεία; τόν ρώτησε ξαφνικά σαν να είχε μαντέψει τις σκέψεις του. 'Όστε λοιπόν πρέπει να έχης γνωρίσει τόν πατριάρχη Σωφρόνιο. Μίλησε μαι γι' αυτόν. Θέλω ν' άκούσω για τή ζωή του...

Ξαφνιάστηκε ο 'Ελληνας με τήν παρακλητική της φωνή και της είπε ό,τι γνώριζε για τόν μεγάλο εκείνο ποιμενάρχη. 'Η Ναμπύα τόν άκουσε συγκινημένη. Κι' όταν ο άλλος σταμάτησε όταν άνάμεσα τους έπρεσε για λίγο ή σιωπή, σπκώθηκε η γυναίκα κι' έκανε μερικά βήματα πάνω κάτω. 'Επειτα άρχισε να τού μιλή για τή ζωή της: Είχε γεννηθί από γονείς ελεύθερους, δοσμένους στην ειδωλολατρεία. Όταν ήταν μικρή, ο πατέρας της κρατούσε στην 'Αλεξάνδρεια, κοντά στο φάρο, ένα καφωδέιο όπου σκηνάζαν ναυτές. Τίποτ' άλλο δέ θυμόταν από τήν εποχή εκείνη. Θυμόταν ωστόσο πως τα νεανικά της χρόνια δέ γνώρισαν τήν ανθρωπινή κλωσύνη, παρά μονάχα από τόν 'Αχμέτ, που τήν έκανε κι' αυτήν καλή. Ο 'Αχμέτ, ο δούλος τού σπιτιού, Νουβιανός και πιο μαύρος απ' τόν έθνο, τήν έπαιρνε στα γόνάτα του και της διηγόταν παλιές ιστορίες με πολέμους πάνω στην άπεραντή άμμο της έρημου. 'Όμως αυτοί που πολεμούσαν εκεί δεν ήταν άνθρωποι. 'Ηταν άγγελοι μ' άστραφτερές πανοπλίες κι' άσημενιές άσπιδες...

Ο 'Αχμέτ ήταν χριστιανός. Είχε βαπτισθί και τόν λέγανε Θεόδωρο στα συμπόσια των πιστών, που πηγαινε κρυφά. Γιατί τότε άκόμη, η 'Εκκλησία περνούσε τήν ύστατη δοκιμασία της. Κατά διαταγή του αυτοκράτορα οι εκκλησίες γκρεμίστηκαν και τα ιερά βιβλία κάηκαν. Στερημένοι από τις τιμές τους οι χριστιανοί, δεν καρτερούσαν παρά τόν θάνατο. 'Η τρομοκρατία πατούσε βαρεία τις χώρες της 'Ανατολής. Οι φυλακές ήταν άσφυκτικά γεμάτες από θύματα. 'Ελεγαν οι πιστοί μεταξύ τους ότι

Είσε τόν 'Αχμέτ ή βασίλισσα και σπκώθηκε νά τόν υποδεχθί...

στη Συρία, στη Μεσοποταμία και στην Καππαδοκία, ο' ολοκληρωτήν αυτοκρατορία, οι στρέβλες, τα σιδερένια νύχια, ο σταυρός, τ' άγρια θρία, ξεσάριζαν πατριάρχες και παρθένες.

— Τότε με πήρε μιά μέρα ο 'Αχμέτ και μ' έφερε στον 'Ατλαντα για να με κρύψω, συνέχισε η Ναμπύα. Φοδθήκα για τή ζωή μου, έπειδή ο 'Ιδιος μ' είχε δόνησει στην 'Αλεξάνδρεια για να με βαπτίσω...

Με τή σειρά του τώρα ο 'Αμμιάνος άναπήδωσε. Μά η βασίλισσα τόν σταμάτησε με μιά κίνηση τού χεριού της.

— Όταν ήμουν έφτά έτών, ο 'Αχμέτ άρχισε να μού μιλή για τόν Θεό. Ο καλός άρχοντας Θεός, μου έλεγε, ζούσε στον ουρανό σαν ένας άραώ κάτω από τις σκηνές τού χαμεριού του και κάτω από τα δέντρα των κήπων του. 'Ηταν ο παλιός των παλιών και πιο γέρος από τόν κόσμο. Είχε μονάχα ένα γυιό, τόν πρίγκιπα 'Ισοού, που τόν αγαπούσε μ' όλη του τήν καρδιά και ξεπερνούσε στην όμορφή κι' αυτούς άκόμη τούς άγγελους του. 'Ετσι ήγνε και με βάπτισε. Κι' αυτός που με βούτηξε στην κολυμπήθρα ήταν ο Σωφρόνιος, που είναι σήμερα πατριάρχης στην 'Ιερουσαλήμ...

Χωρίς να θέλη, πήρε ο 'Αμμιάνος τα χέρια της Ναμπύα και τα φίλιε τρυφερά. Τόση άρρα τή θαύμαζε. Τώρα όμως, μαζί με τόν θαυμασμό τόν, αίσθανόταν και κάτι άλλο που δέν μπορούσε να τόν ξηγήσει. Τήν ώρα εκείνη φάνηκε ναρχεται ένας γέρος άκουμπισμένος στο ραβδί του. 'Ηταν μαύρος και τή κατάλευκα μαλλιά του έμοιαζαν με φωταστέφανο. Τόν είδε η βασίλισσα και σπκώθηκε να τόν υποδεχθί. 'Ηταν ο 'Αχμέτ. Γύρισε και κύτταξε τόν χιλιάρχο με τόν γεροντικό του βλέμμα, τού χαμογέλασε κι' άκούμπησε τόν χέρι στον ώμο του. 'Η Ναμπύα τόν έβαλε να καθίση σιμά της κι' εξακολούθησε τήν άφιγμή της με φωνή απαλή, μόλις άκούσιμη: 'Όπως τού είχε και στην άρχή, ο 'Αχμέτ φοβόμνος για τή ζωή της, τήν πήρε κρυφά από τήν 'Αλεξάνδρεια και τήν έφερε στον 'Ατλαντα. 'Εκεί ζούσε η φυλή των Νουβιανών. Κι' αυτοί δέχτηκαν να τήν κάνουν βασίλισσά τους, έπειδή ο σκλάβος ήταν από άρχαιο βασιλικό αίμα κι' είχε δικαίωμα να υποδείξη αυτόν που θ' ανέβαινε στο θρόνο των προγόνων του. 'Ετσι με τόν καιρό έγινε άρχηγός τους και τούς δόνησε σε νικηφόρους πολέμους...

'Η ιστορία της είχε κάτι τόν άσυγκριτο. Ο 'Αμμιάνος έβαλε τόν χέρι τού στο στήθος και γονάτισε στα πόδια της.

— 'Εσύ ζέρισε, της είπε, τί θα πη σκληριά! Ο άνθρωπος που σε βάπτισε και που τόσα υπέφερε, γιατί πίστευε στο Χριστό, είναι σήμερα σκλησμένος με χώρα που βρίσκεται ο τάφος τού πρίγκιπα 'Ισοού. Βοήθησε με. Ναμπύα, να δώσω τόν 'Ομάρ...

'Η βασίλισσα έμεινε για λίγο σκεπτική. 'Επειτα ζήτησε τή συμβουλή τού 'Αχμέτ. 'Εκείνος χαμογέλασε με τόν ήρεμο βλέμμα τού, σιμά κι' όπως συμφωνούσε. Πάνω στη βδομάδα όλοι και όλα ήταν έτοιμα. 'Η Ναμπύα με τόν 'Αμμιάνο μπήκαν επί κεφαλής τού στρατεύματος. Και μ' έλο που οι Νουβιανοί έβλεπαν πως ο ένας από τους άρχηγούς τους ήταν λευκός, κανείς δέν παραπονήθηκε. Πίσω τους άκολουθούσε ο 'Αχμέτ. Μέρες και μέρες περπάτησαν στην έρημο. Δρομίδες φορτωμένες άποσκευές έπρεχαν πάνω στην άμμο που πύρινε. Κι' άεσφνα, ένα πρωί, είδαν μακριά τα τείχη της 'Ιερουσαλήμ. Ο Τουρκουάτο Τάσοο, στο όμωμνο έργο του, περιγράφει άσυγκριτο τή σκηνή της επιθέσεως. Οι 'Αραβες, έπειτα από τήν πανωλεθρία που έπαθαν από τη Ναμπύα, είχαν παραμελήσει κάπως τή φυλάξη της ιερής πόλεως. 'Ετσι βρέθηκαν άποκλεισμένοι απ' όλα μαζί τα σημεία...

'Οστόσο ο 'Ομάρ ξαναπήρε γρήγορα τήν πρωτοβουλία. Οι άνθρωποι τόν άρμησαν άκάθεκτοι στις επάλξεις και έμπεριόπλημοι καθώς ήταν, κατάρχεσαν να συγκρατήσουν κάπως τόν κειμαρμό των Νουβιανών, που σκαρφάλωναν στα τείχη σαν μαύροι δαίμονες. 'Από κάτω η Ναμπύα τούς έδινε κουράγιο. 'Η φωνή της βροντολαλούσε δλόγγρα κι' ο χαλίφης έφαινε να τή βρή από φίλη, ανάμεσα στους αδάμαστους πολεμιστές της. 'Η πολιορκία κράτησε περισσότερο από μίνα. Ο 'Αμμιάνος κατάρχεσαν να στείλη μήνυμα στο Σωφρόνιο, ότι οι Νουβιανοί έρχόντουσαν σαν ελεύθεροί. Ο πατριάρχης δόξασε τόν Θεό, που άκούσε μιά έλληνική φωνή μέσα σε κείνο τόν άσύλληπτο σόλο τού άλλόθρησκου πολέμου. Και θέλοντας να βοηθήσει τήν κατάσταση, ξεσπίκωσε όλους τούς Βυζαντινούς φυγάδες που κρύβονταν στην πόλη από τότε που είχαν ήττηθί...

'Ηταν πιά βέβαια πως ο πόλεμος ήταν χαμένος για τούς 'Αραβες. Ο 'Ομάρ, βλέποντας πως τίποτα δέν μπορούσε να τόν σώσει, αποφάσισε να παίξη τόν τελευταίο του παιχνίδι: Πρότάξε γενική επίθεση έξω από τα τείχη, με τόν σπαθί στο χέρι. 'Η μάχη που επακολούθησε ήταν τρομερή. 'Η Ναμπύα πολεμούσε σαν δέκα άντρες μαζί, στο πλευρό τού 'Αμμιάνου και τού γέρου 'Αχμέτ. Πολεμούσε σαν τόν λιοντάρι, χτυπώντας δεξιά κι' άριστερά, με τή μαλλιά της να κυματίζουν στον αέρα. Ξαφνικά, ένα κοντάρι βούτζε στ' αυτή της. 'Η βασίλισσα έκανε μιά απότομη κίνηση για να τ' άποφύγη, μά εκείνο ήγνε και καρφώθηκε μ' όρμη στο στήθος της.

Μιά πνιγμένη κραυγή άκούστηκε. Κι' άπλώνοντας τα χέρια της στο κενό, κατρακύλησε από τήν καμήλα της στο χώμα. Ο 'Αχμέτ έτρεξε σιμά της και τήν άρπαξε στην άγκαλιά τού.

— Ναμπύα! Μικρή μου Ναμπύα...

'Ανοίξε εκείνη μιά στιγμή τα μάτια της, χαμογέλασε κι' έγυρε από τήν άλλη μεριά τόν κεφάλι. 'Ηταν νεκρή. Τόν κατάλαβε αυτό ο 'Αχμέτ κι' ένα μικρό δάκρυ κύλησε από τα βλέφαρά του. 'Όστερα κάνοντας τόν σταυρό του φανερά πιά, φίλησε στο μέτωπο τήν άγαπημένη του κι' έμεινε γονατιστός πλάι της. 'Εκεί τόν βρήκε ένα βέλος και τόν άρπασε στον τόπο. 'Οστόσο ο 'Αμμιάνος δέν είχε αντίληψη άκόμη τήν τραγωδία. Μαζί με τούς άντρες του, έδιωναν μακριά τούς 'Αραβες από τήν ιερή πόλη. Όταν ξαναγύρισαν πίσω, τούς υποδέχτηκε ο 'Ιδιος ο πατριάρχης στις πύλες μαζί με έλο τόν χριστιανικό λαό. 'Η 'Ιερουσαλήμ ήταν ελεύθερη! Μά η βασίλισσα Ναμπύα, η 'ήροφτης, δέν υπήρχε για να δπ τόν θρίαμβό της. Τήν έθαψαν με χριστιανικές τιμές, σιμά στον 'Αχμέτ, που η 'Εκκλησία διαφύλαξε τιμημένη τή μνήμη του: Τή μνήμη τού 'Αγίου Θεοδώρου τού Νουβιανού...

Μία χαϊδευτική ΦΩΝΗ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΜΟΛΙΣ Ο Τζώρτζ Σάντς άνοιξε την πόρτα του δωματίου του, άκουσε το τηλέφωνο που χτυπούσε. Ποιός, λοιπόν, του τηλεφωνούσε τόσο όργα; Είχε περάσει τη βραδιά του μαζί με τη μητέρα του, την αγαπημένη του Έθελ Λάθαμ. Είχαν φάει μαζί και κατόπιν τη συνοδεύσε ως το σπίτι της. Κόντευαν τώρα μεσάνυχτα. Έκλεισε άμέσως την πόρτα κι έτρεξε να σπρώξει το ακουστικό.

— Άλλο! —

— Άλλο! άκούστηκε μία γυναικεία φωνή. Μήπως ήταν η Έθελ; Άλλ' όχι, η αγαπημένη του είχε περάσει και άπαλη φωνή. Ένώ η φωνή της γυναικείας που του μιλούσε στην άλλη άκρη του σύρματος ήταν ζεστή και χαϊδευτική. — Ποιά είσατε; ρώτησε ο Τζώρτζ Σάντς. Δεν καταφέρνω ν' αναγνωρίσω τη φωνή σας... — Ούτε κι' εγώ! —

— Η απάντησι αυτή συνοδεύτηκε μ' ένα κρουστάλλινο γέλιο. — Επειτα, η γυναίκα με τη ζεστή και χαϊδευτική φωνή ρώτησε: — Είσατε το 2-4108; —

— Όχι, απάντησε ο Τζώρτζ. Είμαι το 2-4107. —

— Φαίνεται πως πήρα λάθος τόν αριθμό, είπε η γυναίκα με τη ζεστή και χαϊδευτική φωνή. Κι' ωστόσο, έχω πολύ καλά μάτια. —

— Τι χρώμα έχουν τα μάτια σας; άσπεύτηκε ο Τζώρτζ. —

— Το ίδιο κρουστάλλινο γέλιο άκούστηκε μέσα στο ακουστικό. — Τί σας ενδιαφέρουν τα μάτια μου; είπε η ζεστή φωνή. Νομίζετε, λοιπόν, πως το χρώμα έχει σχέση με την όρασι;... Άλλα κι' αν τα μάτια μου ήταν ρόζ, θα μπορούσα και πάλι να ξεχωρίσω το 8 από το 7... Μήπως είσατε όπτικός; —

— Όχι, είμαι αρχιτέκτων, απάντησε ο Τζώρτζ. Άλλα δυο ώ- ραία μάτια με συγκινούν πάντοτε... —

— Το μάντεψα. —

— Ποιο πράγμα μαντέψατε; Το ότι είμαι αρχιτέκτων; —

— Όχι. Άλλα το ότι σας συγκινούν τα ώραία μάτια. Άλλ' αφού είσατε αρχιτέκτων, θάθελα να μου φτιάξετε έναν όμορ- φο πυργο με γέφυρες που ν' ανασπώνωνται, και μεγάλα θο- λωτά παράθυρα... Θα βγαίνω στο παράθυρο του πιο ψηλού προ- μακώνα, θα παίρνω ένα τριαντάφυλλο από τα μαλλιά μου και θα σας το πετάω... Αυτό το τριαντάφυλλο δεν θα σας κάνει ευτυχισμένον; —

— Άλλα και μόνο που σας ακούω να μου τό λέτε, νοιώθα πως είμαι ευτυχισμένος, απάντησε ο Τζώρτζ, που είχε γοντε- νη από τη φωνή της. Είναι καιρός, όμως, να μου πητε τ' όνο- μά σας... —

— Το ήξερα πως θα μου τό ζητούσατε, είπε η ζεστή φωνή. Άλλ' εγώ δεν θέλω να σας το πώ... Άν, όμως, δεν ξεχάσω τόν αριθμό σας, μπορεί να σας ξαναπάρω κανένα βράδυ... Κα- ληνύχτα και γλυκά όνειρα, 2-4107... —

Και κατέβασε άμέσως το ακουστικό.

— Τι χρώμα έχουν τα μάτια σας; τη ρώτησε ο Τζώρτζ.

Το άλλο βράδυ, ο Τζώρτζ Σάντς προφασίστηκε πως είχε να τελειώσει κάποια σχέδια και γύρισε νωρίς στο σπίτι του. Άνυ- πομονούσε να ξανακούση αυτή τη ζεστή και χαϊδευτική φωνή, που τόσο τόν είχε χτύπησε εκείνο το βράδυ.

Άλλα το τηλέφωνο δεν χτύπησε εκείνο το βράδυ. Πέρασαν ακόμη μερικές ημέρες. Ο Τζώρτζ ήταν βέβαιος πως άναυδους πάντα την ηολογιστή του να πλησιάση στις έντεκα, εύρισκε κάποια πρόσφασι και γύριζε βιαστικά στο σπίτι του.

Το τηλέφωνο ξαναχτύπησε ένα βράδυ έπειτα από μία έβδο- μάδα.

— Καλησπέρα, 2-4107, είπε η ζεστή και χαϊδευτική φωνή. —

— Η καρδιά μου τινάχτηκε με όρμη, σαν νάθελε να βγί από το στήθος μου. —

— Καλησπέρα, —

— Βλέπω ότι με θυμάσατε, είπε η συνομιλήτριά του. —

— Έχετε τόσο μεγάλη εμπιστοσύνη στον εαυτό σου; —

— Ναι. —

— Θα πρέπει να είσαι πολύ όμορφη... —

— Πως με φαντάζεσαι; —

— Έχετε μέτρο άνάστημα, μαύρα μαλλιά, μπλε μάτια πολύ ακούρα που μοιάζουν με βιολεττιά κι' ένα ακατανίκητο χαμόγελο. —

— Γιατί, 2-4107, αντί για αρχιτέκτων, δεν προτιμάς να γί- νης ποιητής; ρώτησε η γυναικεία φωνή που μιλούσε στην άλλη άκρη του σύρματος. Άλλ' ίσως μιλάς έτσι, γιατί έχεις την εντύ- πωσι πως βρίσκεσαι μπροστά σε κάποια όπτασία... μπροστά σε κάποιο άνυπαρκτο όν... Δεν έχεις, λοιπόν, μία αληθινή φιλη, με σάρκα και όστα, που να σ' αγαπήσει και να την αγαπάς; —

Το μυαλό του Τζώρτζ έτρεξε στην Έθελ. —

— Και βέβαια, απάντησε. Γνωρίζω μερικά από παιδιά... Εί- ναι ένα κορίτσι πρώτης τάξεως. Λογάριαζε να την παντρευτώ... Άλλα... —

— Άλλα; —

— Τιποτά. —

— Κατάλαβα... Σκέφτεσαι να την άφισες... Για χατήρι μου, δεν εί'ν έτσι;... Μου φαίνεται πως δεν πρέπει να σε ξαναπάρω στο τηλέφωνο... —

— Μία στιγμή! φώναξε ο Τζώρτζ. Πες μου τουλάχιστον τ' όνο- μά σου... —

— Άν με ήδης και μόνο μια φορά, είπε η γυναίκα με τη ζε- στή και χαϊδευτική φωνή, θα με θυμάσαι κι' όλη σου τη ζωή... —

Οι έντρος, λένε οι ψυχολόγοι, όνειρεύονται πάντα το άπιαστο. Κι' εγώ είμαι ένα πράγμα άπιαστό... —

— Πες μου που μένεις; Σκούρασε ο Τζώρτζ. —

— Μένω στην Γκραντ Σκουντ... Πολυκατοικία Μπέλαϊρ... Νο- μίζω, μαλιστα, πως θα σου πω και το όνομά μου... —

— Ο Τζώρτζ τέντωσε τ' αυτιά του. —

— Λέγομαι Άδριανή Μάρλοου... —

— Όραίο όνομα!... Τρέχω άμέσως... —

— Όραίο όνομα!... Τρέχω άμέσως... —

— Δέκα λεπτά άργότερα, ο Τζώρτζ Σάντς έμπαινε σαν σίφου- νας στην πολυκατοικία Μπέλαϊρ. —

— Η Άδριανή Μάρλοου έμενε στο δεύτερο πάτωμα. —

— Ο Τζώρτζ ανέβηκε τρέχοντας τις σκάλες και χτύπησε το κουδούνι. Η πόρτα άνοιξε άμέσως και τόν υποδέχτηκε η ζεστή και χαϊδευτική φωνή: —

— Είμαι η Άδριανή Μάρλοου. —

— Ο Τζώρτζ Σάντς πιάστηκε από ένα έπιπλο για να μην σω- ριστή κάτω. —

— Το κρουστάλλινο γέλιο, που είχε άκούσει στο τηλέφωνο, έ- φτασε και πάλι στ' αυτιά του. —

— Περιμένετε πως θα βρίσκατε μία νέα κι' όμορφη γυναίκα, είπε η ζεστή και χαϊδευτική φωνή. Κι' αντί γι' αυτήν βρίσκατε μία γριά... —

— Καθόστε... —

— Ο Τζώρτζ Σάντς σωριάστηκε σ' ένα καθίσμα. —

— Ημιούν άλλοτε σπικερβίνα κι' όλοι έλεγαν πως είχα την ώ- ραίστερη φωνή του κόσμου, συνέχισε η συνομιλήτριά του. Εί- ναι... —

— Και τώρα... τι κάνετε; ρώτησε ο Τζώρτζ που δεν κατάφερνε να συνέλθη από την κατάπληξι του. —

— Κυνηγάω τους έμυαλους νέους σαν και σας, απάντησε η Άδριανή Μάρλοου. Με το τηλέφωνο, φυσικά... Ένας θεός ξε- και σκέφτονται να την παντρευτούν... —

— Επειτα από την άπογοήτευσί που δοκιμάζουν όποτε θα κάμετε και σεις. Μου λένε το όνομά της... —

— Έθελ... Έθελ Λάθαμ... Τηλέφωνο 7-2168... —

— Η Άδριανή Μάρλοου πήγε στο τηλέφωνο κι' άρχισε να φτιάχνει τόν αριθμό της Έθελ. —

— Δεν θέλετε να την πάρετε στο τηλέφωνο; ρώ- τηση. —

— Ναι, απάντησε ο Τζώρτζ Σάντς. —

— Έθελ... άγαπούλα μου... σε εύνησας; Γιατί σε πήρα αυτή την ώρα; Για να σου πώ πως την έχω μνην Κυριακή θα κάνουμε τούς γάμους μας... Πως; Ναι... Σε λατρεύω Έθελ. —

— Άψος το ακουστικό. —

Το πρόσωπο της Άδριανής Μάρ- λοου έλαμπε από χαρά. —

— Είσατε ένας θαυμάσιος νέος, του είπε σφιγγόντάς του τα χέρια. —

— Θα με προσκαλέσετε στο γάμο σας; —

— Και βέβαια... —

— Ο Τζώρ Σάντς της φι- λησε το χέρι. —

— Επειτα, κα- τέθηκε τα σκαλοπάτια. —

— Ο ΜΠΕΝΤΑΜ

Ο πρόλυπος της μύτης και της μήτρας

Οι αιτίες που τους προκαλούν και η θεραπεία τους

ΟΤΑΝ μιλούμε για πρόλυπους, το μυαλό μας τρέχει άμέσως στη μήτη. Άλλ' οι πρόλυποιδες μπορούν ν' ά- ναπτυχθούν παντού όπου υπάρχει βλεννογόνος, πα- στο στομάχι, στο άπευθυσμένο, στην ού- ροδόχο κύστι, στα όργανα του φύλου της γυναίκας κτλ. Στην τελευταία περίπτωση προκαλούν συχνές αίμορραγίες, που κά- νουν την άσθενή να φοβηθή ότι πρόκειται για καρκίνο. Η μεγαλύτερη πρότιμσι του πρόλυπουδες είναι, πάντως, ο βλενο- γόνος της μύτης και τα όργανα του φύλου στις γυναίκες.

Ο πρόλυπος είναι μία μικρή έκβλα- στση που αναπτύσσεται εις βάρος του βλεννογόνου. Έχει χρώμα άλλοτε κόκκι- νο κι' άλλοτε γκριζωπό και συνδέεται με τόν βλεννογόνο με ένα είδος ούρας ή μίσχου.

Ο πρόλυπος είναι ένας καλοήθης όγ- κος, δεν εξαπλώνεται, δηλαδή, στους γει- τονικούς ιστούς και δεν έχει άμεσο αντί- κτυπο στη γενική κατάσταση του άσθε- νους. Μόνον ο υπερβολικός όγκος του μπο- ρεί να παρεμποδίση την κανονική άνα- πνοή και να προκαλέση διάφορες έπι- πλοκές.

Οι πρόλυποιδες σχηματίζονται άλλοτε αυτόματα και άλλοτε άποτελούν έπακό- λουθο μίας άλλης άσθενείας. Οι πρόλυποιδες της μύτης, που είναι συνήθεις στην παιδική ηλικία, όφείλονται συνήθετα σε μία μόλυνσι του ίγμορείου άντρου. Η άρχική αυτή μό- λυνσι περνάει πολλές φορές άπαρατήρητη. Άλλ' έπειτα από λίγο, ο άσθενής έχει την έντύπωσι πως η μύτη του εί- ναι βουλωμένη. Συμβουλευτείται τότε το γιατρό του που, έκτός από τούς πρόλυπους, ανακαλύπτει και την άρχική ίγμορίτιδα.

Σε άλλες περιπτώσεις, ο πρόλυπος έχει άλλεργική προέ- λευσι. Όφείλεται, δηλαδή, σε μία ειδική υπερευαισθησία του βλεννογόνου της μύτης. Το φαινόμενο αυτό παρατηρεί- ται στα άτομα που φταρνίζονται συχνά και που βγάζουν ά- φθονες βλέννες. Άρκει τότε ο παραμικρός έρεθισμός για να σχηματισθή ένας πρόλυπος.

Σε πολλά παιδιά, ο πρώτος πρόλυπος έμφανίζεται στην ηλικία των 5—10 χρόνων και εξαπλώνεται, έπειτα από λίγο καιρό, σ' όλόκληρη την περιοχή του βλεννογόνου της μύτης. Οι πρόλυποιδες αυτοί και μετά τη χειρουργική εξαίρεσί τους ύποτροπιάζουν. Για να επέλθη όριστική θεραπεία, πρέπει να γίνη ειδικός καθαρισμός του ίγμορείου άντρου.

Πολύ συχνό είναι επίσης και οι πρόλυποιδες που σχημα- τίζονται στο βλεννογόνο της μήτρας. Οι πρόλυποιδες αυτοί άναπτύσσονται είτε στο βάθος του κόλπου είτε στον τρά- χηλο και προεξέχουν προς τα έξω. Παρατηρούνται συνήθως στις γυναίκες που ύποφέρουν από χρόνια μητρίτιδα. Λόγω τών άφθονων αίμορραγιών που προκαλούν, δημιουργούν την έντύπωσι ότι πρόκειται για ίνώματα ή για καρκίνο της μήτρας.

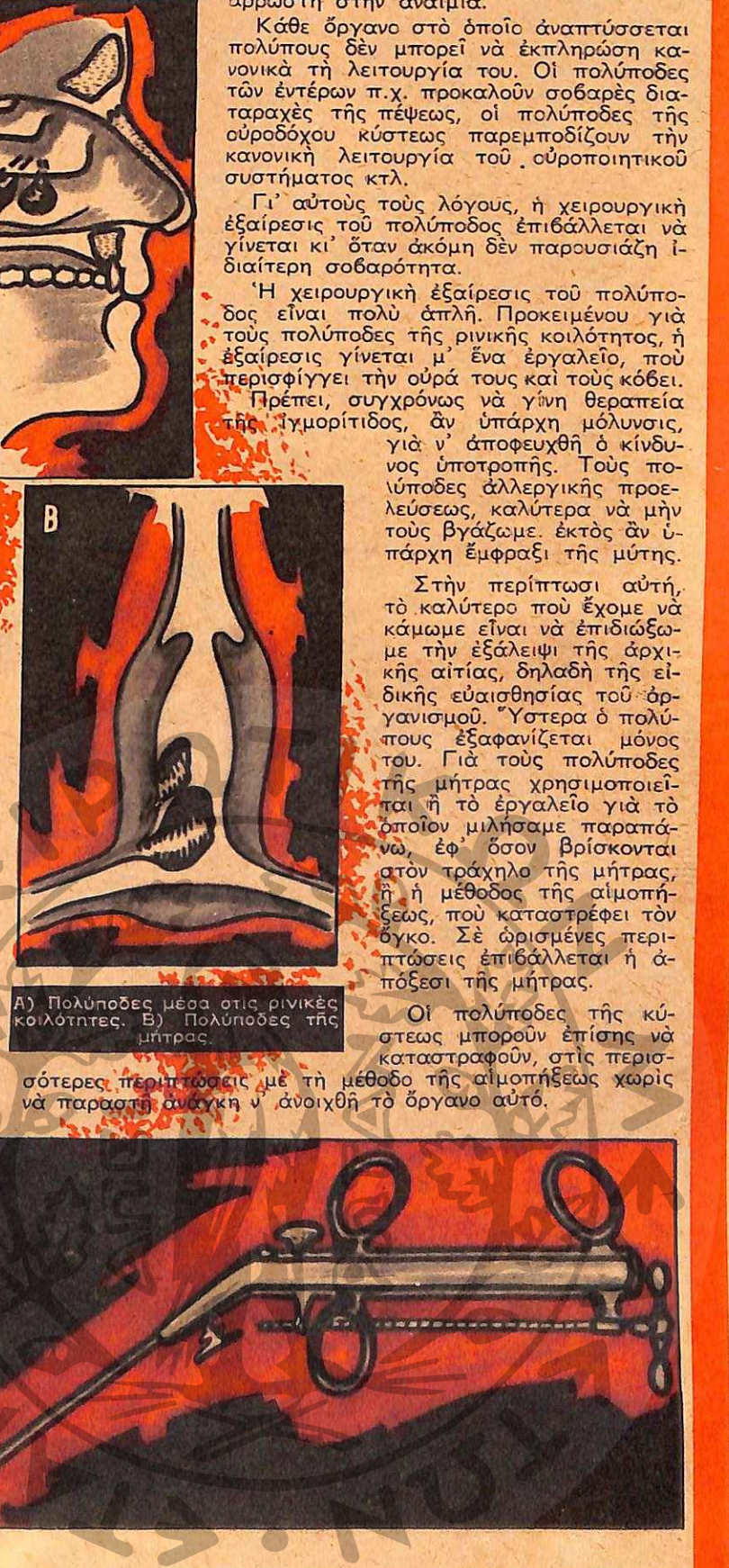
Οι πρόλυποιδες της μήτρας όπως κι' εκείνοι της ρινικής κοιλότητας, δεν παρουσιάζουν ιδιαίτερη σο- βαρότητα. Έχουν, όμως, κάποτε μία άπρόοπτη έ- πιπλοκή. Η ούρά τους ή η ρίζα τους συστρέφεται και προκαλεί μόλυνσι της μήτρας. Σε μερικές πε- ριπτώσεις που είναι εύτυχώς πολύ σπάνιες, ο πρό- λυπος, όταν βρίσκεται στο βάθος του κόλπου και έχη πολύ μεγάλο όγκο, μπορεί να προκαλέση άναστρο- φή της μήτρας.

Ο κίνδυνος αυτός των έπιπλοκών, είτε πρόκειται για τη μύτη είτε για τη μήτρα, έπιβάλλει τη χει- ρουργική εξαίρεσι του πρόλυπουδες, μόλις άποκτήση κάποιο όγκο.

Άλλ' ανεξάρτητα από τις πιθανές έπιπλοκές, ο πρόλυπος, με μόνο τόν όγκο του, δημιουργεί μία σο- βαρή ένόχλησι. Στα παιδιά ιδίως, οι πρόλυποιδες της μύτης παρεμποδίζουν την άναπνοή. Πολλές δια- τα-

ταχές της άναπτύξεως, πολλές καθυστερήσεις είτε σωματι- κές είτε διανοητικές, όπως και πολλές άνωμαλίες της πέ- ψεως όφείλονται σ' αυτή την αίτια.

Στις γυναίκες, η σοβαρότερη συνέπεια του πρόλυπουδες, εκτός από την ένόχλησι που προκαλεί με τόν όγκο του, εί- ναι οι συχνές αίμορραγίες, που έξαντλούν βαθμιαία τόν όρ- γανισμό και μπορούν να οδηγήσουν την άρρωστη στην άναιμία.

Α) Πρόλυπος μέσα στις ρινικές κοιλότητες. Β) Πρόλυπος της μήτρας.

σότερες περιπτώσεις με τη μέθοδο της αιώσησε χωρίς να παραστή ανάγκη ν' άνοιχθή το όργανο αυτό.

Το ειδικό έργαλείο που χρησιμοποιείται για την άπο- κοπή ενός πρόλυπουδες.

Ἡ Ἑδελιν στραγγάλισε τὸν Ἔρβιν...

κι' ἡ πεθερά του εἶχαν μιὰ «πολύ στενὴ φίλη», κάποια Ἑδελυν Σμιθ. Πήγαν στὸ σπίτι της, ἀλλὰ τὸ βρῆκαν ἀδειανό. Βεβαιώθηκαν δὲ ἀπὸ διάφορα σημάδια πὼς εἶχε φύγει βιαστικά.

Σκάλισαν τότε τὸ παρελθόν της καὶ μάθανε ὅλη τὴ ζωὴ της: Εἶχε γεννηθῇ στὴ Γερμανία, μεγάλωσε στὴν Κίνα κι' ἀπὸ κεῖ πήγε στὶς Ἡνωμ. Πολιτείες, μαζί μὲ τὸν πατέρα της — ἓνα ἐπιπλοποῖο — καὶ τὸ νεοῖο Κινέζο βοηθὸ τοῦ Χάρρυ Γιούνγκ.

Στὴν Ἀμερική, ἡ Ἑδελυν Σμιθ βγῆκε στὴ σκηνὴ τοῦ μιούζικ-χάλλ, μὲ τὸ ψευδώνυμο Πηρλ Τζόνσον, καὶ εἰδικεύτηκε στὰ «στρίπ-τής» — δηλαδὴ τὸ προκλητικὸ γδύσιμο μπροστὰ στὰ μάτια τῶν θεατῶν. Συγχρόνως σχετίστηκε μὲ ἓνα σωρὸ ἀντρες.

Τὰ χρόνια, τὰ ξενύχτια κι' οἱ τρελλοὶ ἔρωτες μάραιναν τὰ κάλλη της. Ἀναγκάστηκε πιά νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ μιούζικ-χάλλ καὶ παντρεύτηκε μὲ τὸ Γιούνγκ, ποῦ εἶχε ἀνοίξει ἓνα πλυντήριο. Διατήρησε ὥστόσο τὸ πατρικὸ της ὄνομα.

Τώρα, αὐτὴ κι' ὁ ἀντρας της εἶχαν ἐξαφανιστῇ. Ἕνας συντάιρος τοῦ Κινέζου ἀνέφερε μ' ἀγανάκτησι στοὺς ἀστυνομικοὺς ὅτι ὁ Χάρρυ Γιούνγκ εἶχε δανειστῇ τ' αὐτοκίνητό του, στὶς 6 Ἰουλίου, κι' ἀπὸ τότε δὲν τοῦ τὸ ἐπέστρεψε.

Στὸ μεταξύ, βγῆκε ἀπ' τὸ νοσοκομεῖο ἡ πεθερά τοῦ θύματος. Πήγε ἀμέσως στὴν ἀστυνομία.

Δὲ μπόρεσε νὰ ἐξηγήσῃ τὴ δολοφονία τοῦ Ἑρβιν Λάνγκ. Δὲν καταλάβαινε — εἶπε — πὼς συνέβη ἓνα τέτοιο πράγμα σ' ἓνα νέο ποῦ τὸν ἀγαποῦσαν ὅλοι...

— Πόσο λυπᾶμαι τὴ Ζοζεφίνα, αὐτὴ τὴν καλὴ κοπέλλα! πρόσθεσε μὲ ἑλπί. Εἶχα συγχαρῇ τὸν Ἑρβιν ποῦ ἀποφάσιζε νὰ ξαναπαντρευτῇ κι' ἔκανε μιὰ τόσο πετυχημένη ἐκλογή...

Ἕνα βιβλίο ἀπὸ τὸν συγγραφέα...

Τὸ παράξενο ἔγκλημα τῆς
"Εβελιν Σμιθ

Απ' τη γειτονιά, πληροφορήθηκαν οι ντέεκτιβς ότι ο Λανγκ

ΘΑΝΕ Η ΚΟΡΗ ΤΗΣ, ΚΑΙ ΤΟ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΒΑΝΔΙΤΡΑ ΟΥΔΕ ΕΙΣΕ ΠΛΗΡΕΣ
ΕΧΑΝΕ...

διὰ τὰς τόσας θυσίας της. Νὰ εἶσαι ηὐ-

από τις χιόνιες.

Θυσία στον έρωτα

— Ποτέ δεν μ' ένοχλεις, μητέρα. Τό ε-
ρεις καλά... Θέλεις τίποτε;
— «Ήθελα πρώτα να σε δω. Όταν μέ-
νης στο σπίτι, κλείνεις σ' αυτή την κά-
μαρα, σαν σε κελλί μοναστηριού, και δεν
βγαίνεις παρά μονάχα για φαγητό. Άλ-
λοτε πάλι, λείπεις όλη την ημέρα στο δά-
σος, και γυρίζεις άργα το βράδυ, κατα-
κουρασμένος.
— Έχω τόση λύπη στην ψυχή μου, μη-
τέρα!...

— Ναι, ξέρω... Μου είπες κάτι ο πατέ-
ρας σου. Βλέπεις, παιδί μου, αυτός είναι
άνθρωπος παλιός εποχής. Δεν δίνει σημα-
σία στα λεφτά. Φτάνει ναχη τον καπνό του,
τα φασιόλια του και τα λάχανά του, και
δεν ζητάει τίποτ' άλλο.

— Η γρηά Μαριάν έσκυψε, πλησίασε το
άδυνατο πρόσωπό της στο πρόσωπο του
νέου. Κι' ο Ζύστ ένοιωσε στο μέτωπό του
ένα καυτό δάκρυ.

— Κλαίς, καυμένη μου μαμά; της είπε.
— Είν' απ' τη συγκίνηση, απ' τη χαρά
μου που σε βλέπω έτσι λεβέντη, τόσο α-
γιο παλληκάρι! Είμαι περήφανη για σένα,
ετυχισμένη που σ' έφερα στον κόσμο... Το
ίδιο περήφανος είναι κι' ο Μουρλότ. Ο-
ταν μιλάει στους γείτονες για το άγιο
του, τα μάτια του λάμπουν από χαρά και
φωτίζουν όλη του τη φυσιογνωμία.

— Ω, καταλαβαίνει καλά πως δεν είσαι
ετυχισμένος. Μά σκέπτεται πως θα παρη-
γορηθεί στο τέλος. Έλπίζει πως θα μάς
φέρει εδώ μια μέρα κάποια καλή κοπέ-
λα, από τίμια οικογένεια... Λίγο μάς νοιά-
ζει αν θάναι πλούσια ή φτωχεία. Ο πλού-
τος για μας είν' η τιμή. Το ξέρεις καλά!

— Όποτε πιστεύει ο πατέρας πως θα ξε-
χάσω, πως θα παρηγορηθώ και θα παν-
τρευτώ;

— Έτσι νομίζει.
— Και σύ, μαμά;

— Η Μαριάν έχειρε το γκοιζομάλλο κεφά-
λι της στο στήθος κι' έμεινε αμίλητη. Μά,
όταν ο Ζύστ επανέλαβε την ερώτησή του,
του άπαντησε επιτέλους:

— Άς αφήσουμε αυτή την ελπίδα στο
γέρο πατέρα σου. Όσο για μένα κατα-
λαβαίνω πως δε θα παντρευτής ποτέ εσύ,
μ' όλο που παντρεύτηκε η αγαπημένη σου.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Η Φερνάνδη έζηει από Ζύστ τον έκ-
θισμό του Βαλβρί, στον οποίο αναγκάστη-
κε να υποκύψει για χάρη του αδελφού της
και του πατέρα της. Όταν γυρίζει στο
σπίτι του πατέρα της, ο Βαλβρί, που την
περιμένει από πολλή ώρα, επιμένει να
μάθη πού είχε πάει. Κι' επειδή εκείνη αρ-
νείται να του πη, ψάχνει για το ταξί που
την είχε μεταφέρει, και μαθαίνει απ' το
σφωρ ότι την είχε πάει στο σιδηροδρο-
μικό σταθμό. Ο αδελφός του του γράφει
πως είναι πολύ ευχαριστημένος με τη
συντηρησία της Σουζάν, πως την έχει ε-
ρωτευθεί και πως την έχει κλείνει να πε-
ριφω μέντιουμ. Ένα μήνα αργότερα,
παντρεύονται ο Λυράν κι' η Φερνάνδη και
πηγαίνουν να μείνουν στον πύργο του
Μέσμερ. Εκεί, η Φερνάνδη δλώνει στον
άντρα της πως δεν θα γίνει ποτέ πραγ-
ματικά γυναίκα του, γιατί τον μισεί. Παρ'
όλο το θυμό του, του αναγορεύει την εί-
σοδο στην κάμαρά της. Ο Ζύστ πηγαίνει
στο σπιτάκι του πατέρα του, στο δάσος.
Οι γέροι γονείς του είναι τρελλοί απ' τη
χαρά τους που τον ξαναβλέπουν. Από
μια τυχαία σύμπτωση, η μητέρα του μαθαί-
νει πως έχει παιδί με τη Φερνάνδη, άλ-
λ' ο Ζύστ δεν λέει τίποτα στον άντρα της. Απ'
την καμαριέρα της Φερνάνδης, ο Ζύστ μα-
θαίνει πως η κυρία της βρίσκεται στον
πύργο και πως είναι δυστυχισμένη. Κάνει
ύστερα πικρά παραπονα στον πατέρα του,
γιατί δεν τον άφισε άλλοτε να παντρευ-
τή με την αγαπημένη του.

6ον
Μά είναι γνωστό πως άρχισε
να κάνει λεφτά αυτός ο άνθρω-
πος! Στη Σουμάτρα, έκλεψε το
ταμείο του αφεντικού του. Ήθελε
στη Γαλλία και ρίχτηκε σε ύποπτες κερδο-
σκοπικές επιχειρήσεις, πλουτίζοντας συνε-
χώς απ' τον ιδρώτα και το αίμα των φτω-
χών, των δυστυχισμένων! Έγινε ένας απ'
τους γνωστότερους κεφαλαιούχους του Πα-
ρισιού.

Τόν ξέρουν ένα σωρό συνάδελφοί σου,
γιατί καταφύγανε σ' αυτόν, όταν τους έ-
πνιγε η ανάγκη, και δανειστήκανε με τόκο
υπέρογκο, είκοσι η είκοσιπέντε στα έκαστο!
Τα ξέρω όλα, όπως βλέπεις. Κι' όλο
που ζω εδώ στην ερημιά, φτάσανε σ' αυ-
τιά μου, όλ' αυτά τα σκάνδαλα κι' οι α-
τιμίες!

Και σύ ήθελες να παντρευτής την κόρη
αυτού του ανθρώπου; Δεν θα κοκκινί-
ζεις από ντροπή, που θάχαν τα παιδιά σου
παπιού ένα ληστή;...
Ο Ζύστ άνασκήρτησε κι' είπε με το νού
του:

«Αν ήξερε ο πατέρας μου πως έχω ένα
παιδί!... αν τόξερε!...»
— Η τιμή του φτωχού! συνέχισε ο
Μουρλότ με υπόκωφη φωνή. Είναι ιερή για
μένα... ενώ εσύ ευχαριστώ θα την ποδο-
πατούσες! Δεν σκεπτόσουναι λοιπόν καθό-
λου τις τρομερές συνέπειες ενός τέτοιου
γάμου; Δεν καταλαβαίνεις πως ένας ατί-
ματικός δεν μπορούσε ποτέ να παντρευτή
την κόρη του Μέσμερ;... Δεν συλλογίστη-
κες τους συναδέλφους σου που θα σε πε-
ριγελούσαν και θα σε δαχτυλοδειχτούσαν;
«Χρειάστηκε να προβλέψω εγώ όλες αυ-
τές τις καταστρεπτικές συνέπειες και να
σταθώ άμειλικτα ανάμεσα σε σένα και σ'
αυτή την κοπέλλα!

— Αμοιρη Φερνάνδη!... μουμούρισε ο
Ζύστ.

— Την αγαπάς πάντα, βλέπω. Κάμε
λοιπόν όπως καταλαβαίνεις. Είσ' ελεύθε-
ρος. Πά' την για φιλενάδα σου, αν τ' θέ-
λεις. Μά, όσο για να την κάνεις γυναίκα
σου... αυτό δε θα το παραδεχόμουν ποτέ!

— Όστόσο, ένας άλλος, φάνηκε λιγώτε-
ρο δύσκολος, πατέρα...
— Ένας Βαλβρί δεν είναι το ίδιο μ'
ένα Μαρτινύ, είπε ξερά ο γέρος.

Τί ν' άπαντήσε ο Ζύστ;... Σήμερα, α-
πως κι' άλλοτε, ο γερο-Μαρτινύ έμεινε α-
μεταβίσιτος.

Δεν κράτησε καμιά κακία ο Ζύστ απ'
αυτή την τελευταία σκηνή με τον πατέρα
του. Μά υποσχέθηκε στον εαυτό του να μη
του ξαναμιλήσει ποτέ για τη Φερνάνδη.

Όσο για τη γέννηση του παιδιού του...
έπρεπε να κρατήσει το μυστικό του—αυτό
που έκρυβε τόσα χρόνια η Παναγία του
δάσους!

Είχε βάλει άλλοτε επίτηδες κάτω απ' το
αγαλματάκι εκείνο το γράμμα της Φερνάν-
δης. «Θά το βρή μια μέρα η μητέρα μου—
σκεπτότανε—θα το διαβάσει, θα τ' άψει
στον πατέρα μου... και θα μάθουν κι' οι
δυο επιτέλους πως έχω ένα παιδί. Η Πα-
ναγία θα μ' άπαλλάξει απ' τη δύσκολη αυ-
τή όμολογία!».

Μά να πού, όχτώ, όλόκληρα χρόνια, η
μητέρα του δεν είχε ανακαλύψει το
γράμμα...

Μόλις έφτασε ο Ζύστ, η πρώτη του φρον-
τίδα ήταν να ψάξει κάτω απ' το αγαλμα-
τάκι της Παναγίας. Το γράμμα βρισκόταν ακό-
μη εκεί, μέσ' στη σκηνή.

Δεν μπορούσε να ξέρη ο Ζύστ πως η
μητέρα του είχε βρή το κίτρινο σημειώμα χα-
τί, πως είχε μάθει την αλήθεια, αλλ' είχε
άποφασίσει να μη μιλήσει, να κρύψει κάτι
απ' τον άντρα της για πρώτη φορά στη
ζωή της.

Πέρασαν μερικές μέρες ακόμη χωρίς τί-
ποτε το αξιοσημείωτο.

Ύστερα, ένα πρωί που ο Μουρλότ είχε
πάει στο δάσος, η γρηά Μαριάν υπήκε
στην κάμαρα του γιου της. Τόν βρήκε να
διαβάζη κάτι περιοδικά που του είχαν
στείλει απ' το Παρίσι.

— Μήπως σ' ένοχλώ άγιοί μου;

— Καλημέρα σας, λοκανέ μου, είπες χαδούμενα άπλώνοντας το χέρι του.

Ο Πάολο Τζορντανό Όρσινι, δούκας του Μπρατοϊάνο, εί-
χε πολεμήσει σαν λιοντάρι στη ναυμαχία της Ναυ-
πάκτου, που τέλειωσε με το θρίσμπο των χριστιανι-
κών όπλων. Στο γυρίσμά του, έγινε το σημαντικότερο
πρόσωπο της Ρώμης κι' ο Κόσμος Μέδικος, μεγάλος δούκας
της Τσोकάνης, σκέφτηκε τότε να του δώσει την κόρη του 'Ι-
σαβέλλα για σύζυγο.

Η 'Ισαβέλλα ήταν περίφημη για την όμορφιά της, αλλά
και για τις έρωτικές περιπέτειές της επίσης. Σε τέτοιο βαθ-
μό, μάλιστα, που ο αδελφός της Φραντζέσκο είχε άπειλήσει
πολλές φορές πως θα τήν σκότωνε και, σίγουρα, αν δεν έ-
μπαινε στη μέση ο πατέρας του, θα είχε πραγματοποιήσει από
καιρό τις άπειλές του.

Άλλ' ο γάμος αυτός τα τακτοποιούσε όλα τώρα. Αυτό, του-
λαχιστον, σκέφτηκε η 'Ισαβέλλα, που είχε αδιάντροπα στον
Φραντζέσκο:

— Αγαπώ με τον αδελφό, από εδώ και πέρα άς κυττάξω ο
καθέννας μας τις δουλειές του. Δεν είμαι πιά η πολυαγαπη-
μένη σου αδελφή 'Ισαβέλλα, πρόσθεσε ειρωνικά, αλλ' η δου-
κισσα του Μπρατοϊάνο.

Αυτός ο γάμος είχε υπαγορευθεί από πολιτικά έλαττήρια. Ο
Πάολο Όρσινι, ώστόσο, γοητευμένος από την όμορφή της
γυναίκας του, αισθανθηκε γι' αυτήν μια δύνατη συμπάθεια,
που έμοιαζε μ' αγάπη.

Οι δυο σύζυγοι πέρασαν το μήνα του μέλιτος στην έπαυλη
του Τσερέτο. Ο Πάολο Όρσινι θα μπορούσε να περάσει όλη
του τη ζωή εκεί κοντά στην όμορφη 'Ισαβέλλα, αλλ' οι υπο-
θέσεις του τον καλούσαν στη Ρώμη. Μια μέρα, λοιπόν, της
έκαμε γνωστό πως έπρεπε να φύγουν. Και τότε δοκίμασε την
πρώτη μεγάλη απογοήτευσή του.

— Αγαπώ με τον σύζυγο, του άπάντησε η 'Ισαβέλλα, δεν
θα θέλω για τίποτα στον κόσμο να χάσω την όμορφη άνοιξη
της Τσोकάνης. Θα ρωθώ να σε βρω αργότερα στη Ρώμη. Δεν
θα μου άρννηθείς αυτή τη χαρά...

Ο Πάολο Όρσινι δεν της την άρννηθηκε. Έφυγε μόνος
του για τη Ρώμη. Άλλ' άφησε πίσω του έναν εξαδέλφο του,
τον Τροίλο Όρσινι, με την έντολή να παρακολουθή τη γυ-
ναίκα του και να τόν ειδοποιήσιν αν παρουσιαζόταν ανάγκη.

Εκείνο που είχε κρύψει την 'Ισαβέλλα να μην θελήσει ν'
άκολουθησει τον άντρα της στη Ρώμη ήταν η επιθυμία της να
μπορέσει να ξαναβρεί τον αγαπημένο της Λέλιο Τορέλι,
που τόν είχε χάσει έπειτα από το γάμο της.

Για το λόγο αυτό δεν έφυγε από την έπαυλη του Τσερέτο.
Της ήταν πιο εύκολο να συναντιέται εκεί με τον αγαπημένο
της, παρά στο ανάκτορο του πατέρα της, όπου, κοντά στα
άλλα, θα είχε να κάνει και με τον αδελφό της, που παρί-
στανε το θεματοφύλακα της τιμής του γαμπρού του.

Ο Λέλιο έμπαινε κρυφά κάθε βράδυ στην έπαυλη του Τσε-

ρέτο και δεν έφευγε από εκεί πριν από τα ξημερώματα.

Την ημέρα, η 'Ισαβέλλα δεχόταν συχνά τις επίσκεψεις του
εξαδέλφου του συζύγου της. Ο Τροίλος Όρσινι της φερνόταν
με μεγάλη ευγένεια και της άπήγγελλε πολλές φορές στίχους
που είχε γράψει για την αγαπημένη της ψυχής του. Μία μέ-
ρα, τέλος, έπεσε στα πόδια της και της έκμυστρευθηκε την
αγάπη του.

—Τό ξέρω πως αυτό που κάνω δεν είναι καλό, της είπε. Άλ-
λά μου είναι αδύνατο να κρατήσω περισσότερο το μεγάλο μυσ-
τικό της καρδιάς μου.

Η 'Ισαβέλλα δέ θυμωσε. Άλλά και δεν ενθάρρυνε το νεαρό
θαυμαστή της. Χρωστούσε, του είπε, να μείνει πιστή στον άν-
τρα της. Δεν της έπιτρεπαν, λοιπόν, να σκεφθεί τίποτα άλλο.
— Άς υποθέσουμε πως δεν μου είπατε τίποτα, του είπε μ'
ένα γοητευτικό χαμόγελο. Έτσι, θα μείνουμε φίλοι.

Ο Τροίλος συνέχισε τις επίσκεψεις του, αλλά δεν της ξα-
ναμίλησε γι' αγάπη. Κάποτε, όμως, εμφανίστηκε νύχτα στην έ-
παυλη του Τσερέτο. Η 'Ισαβέλλα βρισκόταν στην κρεβατοκάμα-
ρά της μαζί με τον Λέλιο Τορέλλι, όταν μια από τις ακόλου-
θους της μπήκε τρέχοντας για να της άναγγείλιν ότι ο Τροίλος
Όρσινι είχε φτάσει στην έπαυλη και ζητούσε να τήν ιδεί.

Η 'Ισαβέλλα κι' ο Λέλιο μόλις πρόφτασαν να ντυθούν. Α-
κούσαν σέ λίγο τα βήματα του Τροίλου που άνδειναν τις σκάλες.
—Έπειτα από μερικές στιγμές, ο Τροίλος έμπαινε στο μεγάλο
σαλόνι.

Κυρία, είπε στην 'Ισαβέλλα, οι άνθρωποι μου έχουν ζώσει
την έπαυλη από παντού κι' έτσι ο άνθρωπος που άτιμάζει τον
εξαδέλφο μου θα είναι αδύνατο να διαφύγει. Αν θελήσετε να
τον κρύψετε, οι άνθρωποι μου θα μπειν εδώ και θα τόν σκο-
τώσουν σαν ακυλί. Έχω, όμως, να προτείνω κάτι καλύτερο στο
Λέλιο Τορέλλι. Άς έρθη ν' αναμετρηθεί μαζί μου σ' έναν τμήο
κι' αντρίκιο άγώνα, που θα γίνει μπροστά στα μάτια σας.

Λέγοντας αυτά, έβγαλε το ξίφος του.

Η 'Ισαβέλλα διατάξε ν' άποφασισθεί. Άλλ' ο Τροίλος ώρμησε
στην κρεβατοκάμαρά της, όπου βρήκε τον Λέλιο κρυμμένο πι-
μυ του ξίφους του στο στήθος του και του είπε:

—Θα μπορούσα να σε σκοτώσω. Σου δίνω, όμως, την ευχέ-
ρη να υπερασπισθείς τον εαυτό σου. Έχεις ένα λεπτό για ν'
άποφασισθείς.

Ο Λέλιο Τορέλλι δεν μπορούσε να κάνει τίποτ' άλλο παρά
να δεχτεί. Άρχισαν να χτυπιούνται μέσα στην κρεβατοκάμαρα
κι' από κει πέρασαν στο μεγάλο σαλόνι, όπου βρισκόταν η 'Ι-
σαβέλλα.

Η νεαρή γυναίκα έτρεμε για τον αγαπημένο της Λέλιο κι'
δεινότερους ξιφομάχους της εποχής του. Που ήταν από τους
Ο νεαρός Όρσινι έπαιζε με τον αντίπαλό του όπως ένας γι-
γας μ' ένα νάνο. Κι' αφού τόν κούρασε άρκετά, του είπε:

—Σύσπασε την ψυχή σου στο θείο, Λέλιο Τορέλλι. Στην τρίτη
σπαθιά θα πεθάνεις!...

Τό είπε και τό έκαμε. Έπειτα από μια στιγμή, τό ξίφος του
πρόηκε στο Λέλιο Τορέλλι στο στήθος κι' η αίχμη του βγήκε
από την πλάτη.

Ο Τορέλλι έκαμε να μιλήσει. Άλλ' ένα πικρό αίμα βγήκε
από το στόμα του και του έπνιξε τη φωνή. Κυλίστηκε κατόπιν
νεκρός στο πάτωμα.

Ο Τροίλος ακούπισε το ξίφος του και τό ξανάβαλε στη θήκη
του. Σήκωσε κατόπιν το πτώμα του Λέλιο στα χέρια του και τό
πέταξε από τό παράθυρο.

—Κυρία, είπε, τελείωσα την άποστολή μου. Δεν θα με ξα-
ναιδείτε πιά.

Και διευθύνθηκε προς την πόρτα.

Άλλ' η 'Ισαβέλλα βρέθηκε μ' ένα πήδημα μπροστά του.

—Μείνετε, του είπε.

Τα μάτια της υψώζαν παράξενα και τα χείλη της έτρεμαν.

Είχε ξεχάσει πιά τό Λέλιο Τορέλλι κι' η καρδιά της χτυπούσε
για τό νικητή.

—Σ' άγαπή! του είπε.

Ο Τροίλος τήν έσφιξε στην άγκαλιά του και τό φλογισμένα
χείλη του έσφιξαν με τό δικά της.

Λίγο καιρό αργότερα, πέθανε ο Κόσμος Μέδικος κι' ο γιός
του Φραντζέσκο ανέθηκε στο θρόνο.

Ο Φραντζέσκο είχε μάθει τις σχέσεις της αδελφής του με
τον Τροίλο κι' αφού της σύσπασε κάμποσες φορές να φύγη για
τη Ρώμη, χωρίς αποτέλεσμα, όμως, έστειλε κατόπιν τό ακό-
λουθο γράμμα στον άντρα της 'Ισαβέλλας:

«Αγαπητότατε γαμπρέ μου Πάολο Όρσινι, δούκα του Μπρα-
τοϊάνο. Τό μεγάλο ένδιόφερόν μας για τήν τιμή σας και για
την τιμή του οίκου των Μεδίκων, μάς παρακίνησε να σας γράψω
με τήν παρούσα. Μόλις τήν λάβετε, θα φύγετε άμέσως από τη
Ρώμη και θα ρηθίτε εδώ. Ο κουνιάδος και φίλος σας, Φραντζέ-
σκο, μέγας δούκας της Τσोकάνης».

Μόλις ο Πάολο Όρσινι έφτασε στην έπαυλη του Τσερέτο, ο
Φραντζέσκο τόν πήρε κατά μέρος και του φανέρωσε τό μυστικό.

—Η αδελφή μου σας άνήκει και δεν έχω πιά κανένα δικαίωμα
πάνω της, του είπε. Όπως δεν έχω κανένα δικαίωμα ούτε και
θα κρίνετε και θ' άποφασίσετε...

Ο Πάολο Όρσινι δείχτηκε τρυφερός στη γυναίκα του και της
πρότεινε να πάνε να μείνουν μερικές ημέρες στην έπαυλη του
Τσερέτο.

Τό βράδυ που έφτασαν εκεί, οι δυο σύζυγοι έφαγαν καθισμέ-
νοι ο ένας κοντά στον άλλον. Ο δούκας φαινόταν πολύ εύθυ-
μος. Η 'Ισαβέλλα, από τ' άλλο μέρος, που ήταν σίγουρη για
τη γοητεία της, τόν προκαλούσε άδιάκοπα με τις φλογερές μα-
τιές και τό χαμόγελό της.

Όταν τελείωσαν τό φαγητό, κάθισαν σ' έναν καναπέ.

—Μου λείψατε τόσον καιρό! είπε σέ κάποια στιγμή η 'Ισα-
βέλλα κυττάζοντας τό σύζυγό της με τό φλογερό βλέμμα της.

Ο δούκας άπλωσε τότε τό χέρι του κι' έλυσε τη μεταξωτή
ζώνη της. Έπειτα, τήν πέρασε γύρω στο λαιμό της. Ύστερα
από μερικές στιγμές, η 'Ισαβέλλα ήταν νεκρή.

Τό ίδιο βράδυ, ένας από τους ανθρώπους του
δούκα σκότωσε τον Τροίλο μ' ένα μαχαίρι.

ΜΟΡΙΣ ΜΑΙΝΤΡΟΝ

Ο Τροίλος σκούπισε το ξίφος
του...

νύππος, θα μάθω μία μέρα πώς ο πατέρας του είναι κλέφτης!

Η Φερνάνδη δεν απάντησε. Γύρισε σιγά-σιγά στο διαμέρισμά της, όπου την περιμένει η Λουίζα για να τη γδυθεί.

Με μία κουρασμένη χειρωνακτική εργασία της, λέγοντας της ξερά:

— Πήγαινε να πλαγιάσεις... και κλείσε καλά τις πόρτες.

Όταν έμεινε μόνη, την έπνιξε η απελπισία. Είδε χαμένο τον εαυτό της. Έμεινε για μερικά λεπτά με τα μάτια κροφωμένα στο κενό...

Ένας πόνος ανυπόφορος γέμιζε όλο της το είναι κι' έκανε τα μέλη της να τρέμουν νευρικά.

Ήξερε πώς ο Βαλβέρη ήταν κακός κι' εκδικητικός. Τον ένοιωσε ικανό να πραγματοποιήσει την τρομερή απειλή του... Η ζωή της θα καταντούσε τότε άφορητη, σ' αυτό το σπίτι!

Απ' τη στιγμή εκείνη, δεν ήσυχασε πια καθόλου. Ένας ένστικτος τρόμος τσάκιζε την ψυχή της, υποσκάπτοντας τον αδυνατισμένο ήδη οργανισμό της.

Σιγά-σιγά όμως, διαδέχθηκε αυτό τον πυρετό της υπερεπέντασης μία μοιρολατρική στωϊκότητα, ένα είδος αδιαφορίας και αναισθησίας για το κάθε τι. Ήταν έτοιμη τώρα για τους μεγάλους ήθικους αγώνες που θ' αντιμετώπιζε ασφαλώς την άλλη μέρα... κι' όλες τις μέρες της ζωής της.

Κοιμήθηκε ελάχιστα, αυτή τη νύχτα. Όταν κατά τις 8 το πρωί μπήκε η Λουίζα στην κλινική της, για ν' άναψη το τζάκι και να πάρει διαταγές της, τη βρήκε σηκωμένη κι' όλη.

— Θα πάτε σήμερα στο Παρίσι, κυρία; ρώτησε η Λουίζα.

— Γιατί αυτή η ερώτηση, καλή μου Λουίζα; Δεν είμαστε καλά εδώ;

— Νόμιζα πώς θα σάς πάρει μαζί του ο κύριος.

— Τι θές να πής, Λουίζα; Ξεγηγύσου!

— Δεν σάς είδοποισε λοιπόν ο κύριος πώς θαφύγει σήμερα το πρωί για το Παρίσι;

Μία έκφραση άνακουφισίας ζωγραφίστηκε στο όμορφο πρόσωπο της Φερνάνδης.

— Είσαι βέβαιη; ρώτησε την καμαριέρα.

— Απολύτως βέβαιη. Έδωσε διαταγή να έτοιμασθώ τ' αυτοκίνητο για να τον πάω στο σταθμό.

«Ω, αν ήταν αλήθεια!... σκέφθηκε η δυστυχισμένη Φερνάνδη. Αν αυτός ο άνθρωπος, άποκαρδισμένος από την αδιαφορία μου και το μίσος που αισθάνομαι γι' αυτόν,

Άμάν, κορίτσι μου, με καίς

Τρεις μέρες είχα το κορίτσι μου να δώ, τρεις μαυρές μέρες που μου φάνηκαν αιώνες, μ' άπνευσε τόχω πάλι δίπλα μου εδώ και το γλεντώ ξανά με όλους τους κανόνες. Θέλω σπασίματα και μουσικές, άμάν, κορίτσι μου, άμάν με καίς!

Τρεις μέρες είχα να το δώ, κι' είχα σκεφτεί πώς ίσως είναι λίγο σκάρτος χαρακτήρας, μ' έβγαζε στη σκέψη μου αυτή κι' ας γίνω άπνευσε, βρέ παιδί, της κακομοίρας. Θέλω λιγνύματα, πεινές γλυκειές, άμάν, κορίτσι μου, άμάν με καίς!

Ήρθα και πάλι στα ντουένια μου πώ, πώ, γι' αυτό συγγνώμη για το σματά που κάνω, στα πίσω-πίσω, βρέ παιδί, π' αγαπώ τ' αείζει δ' αυτά και με το πάρα πάνω. Θέλω χασάπικα και ζεμπεκίες, άμάν, κορίτσι μου, άμάν με καίς!

Γ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Έφυγε για να μην ξαναγυρίσει ποτέ πιά... τί ευτυχισμένη που θα ήμου! Και τί ώραία θα ήταν τότε η ζωή για μένα, κοντά στο παιδάκι μου... Θάβρισκα ένα σπιτάκι, εδώ γύρω, για να μείνι μαζί με τη Μαντελίνα...

Ύστερα έβαλε ένα σκούρο φόρεμα και κατέβηκε στο πάγκο.

Ο Μισέλ τη βρήκε λίγο αργότερα εκεί σε μία δέντροστοιχία. Κι' έκαναν οι δύο τους έναν μακρινό περίπατο στο δάσος, απολαμβάνοντας την ευτυχία της μοναξιάς, σαν άλλοτε, όταν ήταν μικρά παιδιά.

Κάθισαν επιτέλους για να ξεκουραστούν σε ένα χορταριασμένο πάγκο. Κι' ο Μισέλ είπε σοβαρά στην αδελφή του:

— Τόδερες πώς ο άντρας σου έφυγε σήμερα το πρωί για το Παρίσι;

— Όχι. Πώς να το ξέρω;

— Τότε λοιπόν δεν τα πάτε οι δύο σας τόσο καλά, όσο υπέθεσα... Δεν με παραξενεύει άλλωστε αυτό. Ο γάμος σου ήταν τόσο μεγάλη έκπληξη για μένα!...

— Άκουσε. Θα θυμάσαι ασφαλώς τους διαταγμούς μου, κάθε φορά που με πληροφορούσε ο πατέρας μου πώς είχε ζητήσει κάποιος το χέρι μου. Θα θυμάσαι πώς απαντούσα πάντα άρονητικά.

«Ήμουν άποφασισμένη τότε να μη παντρευτώ. Είχα υπ' όψη μου τόσους γάμους που άποτύχανε οίκοι, και τα παραδείγματα αυτά με αποθαρρύνανε.

«Δυστυχώς για μένα, ο Βαλβέρη ήρθε εδώ, στ' όνομα, την εποχή του κυνηγιού, και!...

— Και τ' όνομα έρωτεύθηκες κεραυνοβόλα;

— Ναι, απάντησε η Φερνάνδη με προσπάθεια.

Κι' ύστερα πρόσθεσε, μ' ένα τόνο βαθείας πικρίας:

— Μόλις όμως παντρευτήκαμε, κατάλαβα πώς είχα γελασθή, πώς δεν είχα αγαπήσει ποτέ αυτόν τον άνθρωπο.

— Και τώρα μετανοούνεις που τον παντρεύτηκες;

— Τόχω μετανοίωσει βαθειά.

— Μα νομίζω πώς δεν έχει χαθή ακόμα τίποτε, αδελφούλα μου. Αν κάνετε κι' οι δύο σας μερικές υποχωρήσεις, θα καταφέρετε να συνεννοηθείτε...

— Το έλπιζω, μικρέ μου Μισέλ.

— Θα μου κόστιζε πολύ να σε ξέρω δυστυχισμένη.

Η Φερνάνδη δεν απάντησε.

Καθώς σηκώνονταν απ' τον πάγκο που καθότανε, ένα μεγάλο κι' ώραίο κυνηγετικό σκυλί άρμισε προς το μέρος τους. Συγχρόνως άκούστηκε μία γνωστή φωνή:

— Εδώ, Νέβα!... Εδώ!...

— Μα αυτό είναι το σκυλί του Μουρλότ, είπε ο Μισέλ.

Σηκώθηκε και χάρηδε με το ζώο, που κουλούσε χαρούμενα την ούρα του.

Σε μερικές στιγμές, φάνηκε ένας άντρας στη στροφή του μονοπατιού.

Κι' ενώ ο Ζύστ συνέχιζε άργα το δρόμο του, ο Μισέλ του φώναζε χαρούμενα:

— Από δω, λοχαγέ μου, από δω! Έλάτε να πάρετε το σκυλί σας, που ήρθε να μάς πη μία καλημέρα!

Ο Ζύστ σταμάτησε, με καρδιοχτύπι.

«Ύστερα προχώρησε σιγά-σιγά προς το μέρος τους. Είδε πρώτα τη Φερνάνδη. Έγινε κατάχλωμος και τη χαιρέτησε άδελφία.

— Μα περάστε μέσα, λοχαγέ μου! άστειεύτηκε ο Μισέλ. Θα σάς δεχθούμε στο σαλόνι μας, με την μουσική της όρχηστρας τ'ών πουλιών!...

Και πρόσθεσε:

— Κάνετε τον πρωινό περίπατό σας στο δάσος:

— Βγήκα να το άποχαιρετήσω, γιατί' φεύγω αύριο.

— Τόσο γρήγορα;

— Έχω έπειγούστες δουλειές στο Παρίσι. Έπειτα, πρέπει να παρουσιαστώ στο ύπουργείο.

Ο Ζύστ κύτταξε τη Φερνάνδη, που είχε χλωμάσει ακόμα πιο πολύ, και πρόσθεσε:

— Πρέπει να έπισκεφτώ κάποιους φίλους, που μένουν στα περίχωρα του Παρισιού.

«Στη Σενεδιέρ!», σκέφθηκε εκείνη, και μισόκλεισε τα μάτια της.

— Σας συμβουλεύω, λοχαγέ μου, να ξαναγυρίσετε ύστερα και να περάσετε εδώ την υπόλοιπη άδεία σας. Σ' ένα μήνα, το δάσος θ'άναι ύπεροχο, καταπράσινο...

— Δεν ξέρω ακόμη τί θα κάνω... Πλήττω παντού. Γίνονται σιγά-σιγά νευρασθενικός.

«Ήσαυτε τόσο καλά άλλοτε στις Βερσαλλίες! Είπ' ένα μέρος ιδεώδες... Παίρνεις το τραίνο και σε μισή ώρα βρίσκεσαι στο Παρίσι, με το θόρυβό του και τα γλέντια του... Ω, λοχαγέ μου, τα μέγαλα βουλεύατά σου δεν μοιάζουν καθόλου μ' εκείνη την έξορά, στην Αφρική, όπου σε ψήνει η ζέση κι' άρπάζεις ένα σωρό άρώστικες!...

— Κι' όμως εγώ σκοπεύω να περάσω δ-λη μου τη ζωή στην Αφρική, είπε ο Ζύστ μ' ένα πικρό χαμόγελο.

— Πώς! Εσείς που αγαπούσατε άλλοτε τόσο πολύ τις Βερσαλλίες!... Αληθινά, τε τόσο άναγνωρίζω πιά, λοχαγέ μου!

— Όλα αλλάζουνε σ' αυτό τον κόσμο. Κι' ύστερα, αρχίζω πιά να γεράνω... είπε ο Ζύστ άνασχηκώντας τους ώμους του.

Επειτα χαιρέτησε τη Φερνάνδη και το Μισέλ, σφύριξε το σκυλί του και συνέχισε τ'ών περίπατό του.

— Σίγουρα, ο Μαρτινύ έχει κάποια μεγάλη στενοχωρία, είπε ο Μισέλ. Κι' όχι για έπαγγελματικούς λόγους, βέβαια. Ξέρω πώς τον έχουν σε μεγάλη εκτίμησι στο Υπουργείο, κι' ό,τι ζητήσει γίνεται άμέσως.

Βγήκε μεταξύ τ'ών πρώτων απ' τη σχολή και μπορεί να βασίζεται σε γρήγορη προαγωγή... Μάλιστα, ένας στρατηγός, διευθυντής του Υπουργείου, τον συμπαθεί τόσο πολύ, ώστε ήθελε πέρσει να του δώση την κόρη του, μία κοπέλλα πεντάμορφη και με τρανταχτή προίκα. Είχα άκούσει μάλιστα πώς σκόπευε να τον φέρη απ' το Αλγέρι και να του έμπιστευθή μία εξαιρετική θέση, στο Παρίσι.

«Ξαφνικά όμως, όλα αυτά τα ώραία σχέδια γκρεμίστηκαν, σαν πύργος από τραπουλόχαρτα... δίχως να ξέρη κανείς το γιατί.

— Μερικοί άνθρωποι άποστρέφονται το γάμο... Ίσως νάναι ένας απ' αυτούς ο λοχαγός Μαρτινύ. Ή ίσως να μ'ήν του άρεσε η κοπέλλα που είπες...

— Μα τί λέεις, αδελφούλα μου; Δεν συλλογίζεσαι τί είχε να κερδίση!... Σκέψου τη χαρά του Μουρλότ και της γρηά-Μαριάννας, όταν θάβλεπαν το γυιό τους καλοσποκαταστημένο... και την περηφάνεια τους που θα είχαν ύψη την κόρη ενός στρατηγού. Τους ξέρω καλά και τους δώ. Θα πεθαίνουν απ' τη χαρά τους!

— Κι' ο γυιός τους, φυσικά, δεν τόβλεπε να πεθάνουν εξ αιτίας του, προσπάθησε ν' άστειευθή η Φερνάνδη.

— Ίσως νάναι αυτό. Μα ίσως και να-χε κάποια άλλη άγάπη στην καρδιά του ο λοχαγός.

Η Φερνάνδη δεν απάντησε. Μια ρυτίδα αλλόκοτη το μέτωπό της, και χαμήλωσε τα μάτια της...

Ύστερα από μερικές στιγμές σιωπής, ο Μισέλ πρόσθεσε:

— Άκουσε, αδελφούλα μου... Θα μου ύποσχεθής όμως πρώτα πώς δεν θα θυμά-σης μ' ό,τι κι' αν σου πώ... πώς δεν θα πειραχθής απ' τη σκέψη που μου ήρθε.

Η Φερνάνδη άνασκήρτησε. Ήρεμη φαινομενικά, αλλά στην πραγματικότητα με την καρδιά γεμάτη συγκίνηση, απάντησε σ'όν άδελφό της:

— Μπορείς να μου πής ό,τι θέλεις. Δεν πρόκειται να θυμώσω καθόλου...

— Λοιπόν, αδελφούλα μου, έχω την ιδέα πώς ο Μαρτινύ είν' έρωτευμένος μαζί σου.

Η Φερνάνδη περίμενε αυτή την παρατήρησι του άδελφού της. Έμεινε λοιπόν ήρεμη. Κι' είπε, χαμογελαστή, αλλά στην πραγματικότητα με την καρδιά σφιγμένη όδυνηρά:

— Το πιστεύεις, αυτό;

— Ναι, και το πιστεύω ακόμη... Πιστεύω και πολλά άλλα πράγματα, που δεν μπορώ να σου τα πώ.

— Μπορείς να μου τα πής, όλα, Μισέλ.

Ο Μισέλ πρόσθεσε τότε σιγανά:

— Και συ τ'ών άγάπης.

«Απλώθηκε σιωπή για λίγο. Ύστερα ο Μισέλ πρόσθεσε, ακόμη πιο σιγά:

— Δέ διαμαρτύρεσαι. Είπ' αλήθεια λοιπόν:

Η Φερνάνδη δεν απάντησε. Έμεινε με το κεφάλι κρυμένο στα χέρια της, σαν να-θελε να κρύψη το κοκκίνισμα του προσώπου της.

Αντιπαθούσε τα ψέμματα. Μα δεν ήθελε επίσης να πη στο λατομείο της άδελφής:

«Δέ γελάστηκες. Τον έλυσχεψα και τον λατρεύω ακόμη!...»

Γι' αυτό, του είπε απλά, με φαινομενική ήρεμία:

— Δεν άγάπησα ποτέ το Ζύστ. Ούτε κι' αυτός μου εκμυστηρεύθηκε ποτέ τ'ών έρωτά του. Μπορείς νάσαι ήσυχος, άδελφέ μου.

— Ξέρεις, μου είχε έρθει μία τέτοια ιδέα... που δεν τη δικαιολογούσε καμιά σοβαρή ένδειξη. Είσαυτε συνομήλικοι, ο Μαρτινύ και σύ. Είναι μόλις τρία-τέσσερα χρόνια μεγαλύτερός σου. Κι' άλλοτε —θυμάσαι;— δεν χωρίζοσαστε καθόλου.

Βέβαια. Βοισκόταν ανάμεσά σας η Μαντελίνα, αυτή διως φαινόταν τυφλή και κουφή... Δεν σάς ένοχλούσε καθόλου!

«Αλήθεια, τί γίνεται αυτό ά Μαντελίνα;

— Ζή με τις οικονομίες της.

— Πού μένει;

Λίγο έλειψε ν' απάντηση η Φερνάνδη: «Στο Σεβενιέρ». Μα είχε δικαίωμα να φανερώσει, έστω και σ'όν πολυαγαπημένο της άδελφό, που έμεινε η Μαντελίνα: Θα πρόδινε έτσι το μυστικό της κρύπτης του Μπερτί, που το ξέρανε μόνο ο Μίσμερ κι' ο Ζύστ.

Απάντησε λοιπόν, με άπόλυτη άδιαφορία:

— Η Μαντελίνα έχει έγκατασταθή στη Γενεύη. Δυό μήνες όμως το χρόνο, ταξειδεύει στην Αγγλία ή στη Γερμανία.

Ο Μισέλ δέ ρώτησε περισσότερα πράγματα.

Ο καιρός είχε άρχισει να χαλάη. Έκανε ψύχρα κι' ο ούρανος σκεπαζότανε λίγο-λίγο από μαύρα σύννεφα.

Η Φερνάνδη σηκώθηκε, φοδισμένη.

— Θα πείθω γρηά Βροχή, είπε. Άμφιβάλλω αν θα προφτάσουμε να γυρίσουμε σ'όν πύργο.

Πάμε λοιπόν στο σπίτι του Μουρλότ, πρότεινε ο Μισέλ. Αν περπατήσουμε λίγο γρήγορα, θα φτάσουμε έγκαιρα. Έλα, πάμε...

— Όχι. Άς συνεχίσουμε καλύτερα το δρόμο μας, απάντησε η Φερνάνδη.

Ακολουθούσαν τα χορταριασμένα μονοπάτια του δάσους, άδιαφορώντας για τα κλαριά που φαίνονταν σαν να θέλανε να τους σταματήσουν στο πέρασμά τους.

Ξαφνικά όμως, έπιασε η βροχή — αληθινός κατακλυσμός.

— Και τώρα τί γίνεται; είπε με στενοχωρία ο Μισέλ.

Τη στιγμή εκείνη, είδε μία καλύβα, σε μικρή άπόστασι. Πήγε άμέσως εκεί την άδελφή του.

— Περιμένε με εδώ, της σύστησε. Θα τρέψω να δανειστώ καμιά όμπρελα απ' το υπάργμα-Μουρλότ, γιατί η βροχή δεν πρόκειται να σταματήσει γρήγορα.

Μόλις όμως μπήκε στην καλύβα η Φερνάνδη, σταμάτησε παραγμένη. Είχε αντίκρυσει το Ζύστ, καθισμένο σ' ένα σκαμνί, όλομόναχο — ο σκύλος του τ'ών είχε έγκαταλείψει για ν' ακολουθήση το Μουρλότ, που δεν τ'ών τρώμαζε η βροχή.

— Μήπως σ' ένοχλώ; είπε ήσυχα ο Ζύστ, και σηκώθηκε. Μπορώ να φύγω...

— Όχι, όχι, μείνε. Είμαι εύχρηστη που βρίσκομαι μονάχη μαζί σου... Αν ή-ξερες τη δυστυχία μου!...

— Θυσιαστήκαμε κι' οι δύο μας! Ύσος όδυνηρή κι' αν ήταν αυτή η θυσία για τις καρδιές μας, τη δεχτήκαμε ώστόσο, χωρίς να ξεγεγροθούμε.

«Εσύ, Φερνάνδη, σύντριψες την καρδιά σου για να σώσης την τιμή του πατέρα σου. Κι' εγώ, από σεβασμό σ' όνομα τ'ών γέρων γονιών μου, παραιτήθηκα απ' τη μεγαλύτερη, την ευγενέστερη άγάπη!

«Τώρα που συντελέστηκε πιά η θυσία, τώρα που το κακό είναι άνεπαυρόθωτο, τώρα που ανήκεις σε άλλον, δε μπορώ να συνέλθω απ' τ'ών πόνο μου! Θα με σκοτώση πιο σίγουρα κι' απ' τ'ους πυρετούς της Αφρικής, κι' απ' τις έχθρικές σφαίρες!

«Από τότε που παντρεύτηκες, Φερνάνδη, είμαι σαν ένα κομμάτι χωρίς ψυχή. Νιώθω να σαλεύουνε τα λογικά μου!...

«Αυτά το δάσος, αυτή η μοναξιά, το όλοκογενειακό μου σπίτι που τόσο τ' αγαπούσα άλλοτε, μου προκαλούνε τώρα φρίκη. Μου φαίνεται σαν να μ'ήν τα ξέρω πιά! Μου κάνει κακό ακόμα και που βλέπω τ'ών πατέρα μου... Από τότε που έφτασα στο ταπεινό αυτό σπίτι — που τόχα βαφτίσει άλλοτε «Σπίτι της ευτυχίας» — σκέφτηκα πολλές φορές να φύγω... Μα με συγκράτησε πάντα η σκέψη της γρηάς μητέρας μου.

«Οι μητέρες καταλαβαίνουνε καλύτερα τ'ών πόνο τ'ών παιδιών τους! Η δική μου ξέρει πώς έχομε ένα παιδί, ένα αγοράκι, όχτώ χρονών. Κι' η καρδιά της φωνάζει, ούρλιασε από χαρά κι' από άγωνία μαζί, όταν έμαθε πώς μας είχαν χωρίσει απ' τ'ών παιδί μας ο Μουρλότ κι' αυτή η ίδια!

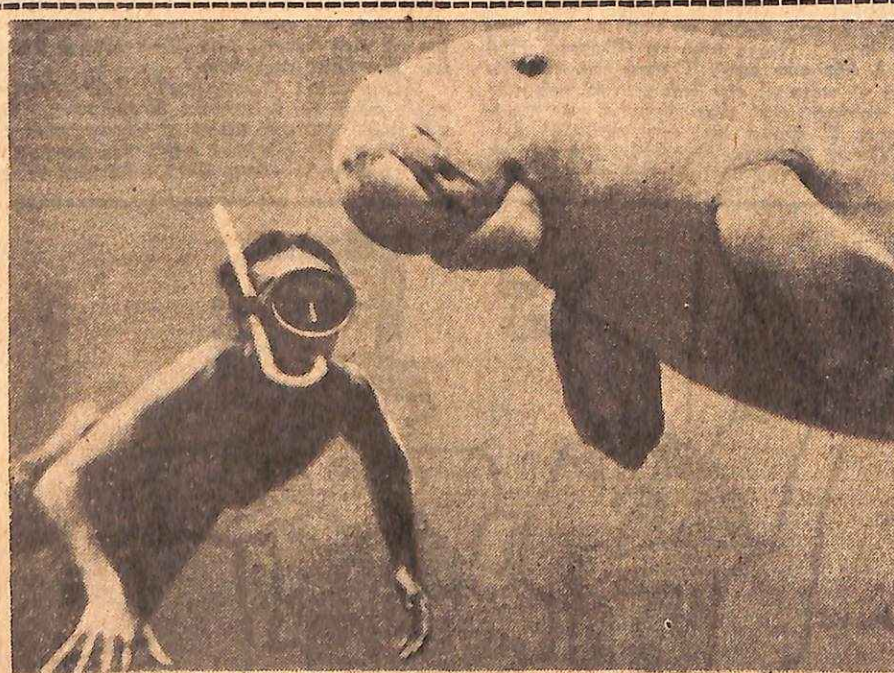
«Ω, Φερνάνδη, το καθήκον είναι κάπο-τε τρομερό!...

— Ναι, σκοτώνει κάποτε! είπε η νέα γυναίκα κυττάζοντας το Ζύστ με βουρκωμένα μάτια. Κι' όμως, μπορεί ν' άποδειχτή ύστερα άνώφελο!

«Σήμερα μ' άπειλούν και πάλι οι ίδιοι κίνδυνοι! Ο Βαλβέρη θέλει να άτιμά-ση το Μισέλ, να τ'ών οδηγήση στην άυτοκτονία!

«Πιστέψέ με, Ζύστ, μόνο η ίκανοποίησι της εκπλήρωσής του καθήκοντος κι' η ήρεμία της συνειδήσεως μπορούν να ήσυχάσουν τις έξεγέρσεις της ψυχής μας και να γλυκάνουνε τις άγωνίες που ξαναεννιούνται άδιάκοπα στη σκέψη τ'ών κινδύνων που σκιάζουν τη ζωή μας.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

ΕΝΑ ΚΗΤΟΣ ΑΓΝΩΣΤΟ ΣΕ ΠΟΛΛΟΥΣ

Η μοναδική αυτή φωτογραφία μ'άς παρουσιάζει ένα ύποδρuxio ψαρά της ομάδος που πήρε μέρος στο γύρισμα του φίλμ «Το μεγάλο φράγμα κοντά σ' ένα άνοηγκόνγκο». Ένα σπάνιο κήτος της οικογενείας τ'ών σειρηνοειδών. Το φίλμ αυτό, που θα μ'άς παρουσιάση εκπληκτικές σκηνές από τη ζωή του βυθού, γυρίστηκε σ'όν Ειρηνικό και άποτελεί έναν άθλο τόλμης και ύπομνης, που θα μ'άς επιτρέψη όμως να δούμε για πρώτη φορά μερικά σπάνια δείγματα του ύποδρuxiou κόσμου, καθώς και άγνωστες πτυχές της ζωής του.

ΛΙΠΟΓΟΝΟΙ ΤΩΝ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΩΝ

Μόνο στα νησιά Γκαλαπάγκος, που βρίσκονται στα δυτικά της Νοτίου Αμερικής, συναντά κανείς σήμερα άπογόνους τ'ών δεινোসαύρων, τ'ών προϊστορικών θηρίων που ζούσαν πάνω σ'όν πλανήτη μας πολλές χιλιετίδες, πριν εμφανιστή ο άνθρωπος πάνω στη Γη. Στα νησιά αυτά γυρίζεται τώρα ένα φίλμ από τα άνεργεια του Τουλντ Ντίσιον με θέμα τη ζωή τ'ών παραδόξων αυτών έρπετων που είναι γνωστά με την έπωνυμία «Σάουρος τ'ών Γκαλαπάγκος». Οι μικρόσωμοι άπογονοί τ'ών μεγαλύτερων θηρίων που έζησαν πάνω σ'όν πλανήτη μας είναι τελείως άκίνητοι και όπως βλέπετε στη φωτογραφία μας σπείδουν να συγκεντρωθούν γύρω από το φωτογράφο με περιέργεια μικρού παιδιού.

Τὴν ἐπομένη τὸ βράδυ, ὁ Ζάν ἦταν ἀκριβῶς στὸ ραντε-
βου τοῦ καὶ περιμένε τὸ φίλο
τοῦ στὸ συνηθισμένο του τρα-
πέζι στὴ «Καφέ, Σαντοῦ». Μὰ ἀντὶ γιὰ τὸν Πιέρ, ἐμφανί-
στηκε ἕνα παιδί, πού του ἔδω-
σε ἕνα κλειστό, σάκελλο.
Ὁ Ζάν τὸν ἀνοίξε καὶ διά-
βασε τὸ γράμμα, πού βρισκόταν
μέσα:

«Ἀγαπητέ μου Ζάν — τοῦ
ἔγραψε ὁ Πιέρ — χωρίς νὰ με-
τακινήσω τὸ ἄλλο, χωρίς νὰ
μετακινήσω τὸν πύργο, χωρίς
νὰ μετακινήσω τὸ πῶς ἀσημα-
ντο ἀπὸ τὰ πλάνια, σου ἔφα-
να τὴ βασιλίτσα. Ἐνῶς τὴ
φιλενάδα σου τὴ Ρετζίνα πού
καθὼς ξέρετε, στὰ λατινικά τὸ
βασίλειον σημαίνει ἀκριβῶς
«βασιλίτσα». Μάθε, λοιπόν, φί-
λαράκο μου, πού εἶσαι συνηθι-
σμένος νὰ κερδίζεις πάντα καὶ
νὰ νομίζεις τὸν ἑαυτό του ἀπύ-
πτο, πῶς φεύγει ἀπὸ ἐμεῖς
γιὰ ἕνα ταξίδι στὴς Κάν-
νες. Σὲ φιλω. Πιέρ».

Ἦταν πραγματικά σπουδαῖο
τὸ κατόρθωμα τοῦ Πιέρ! Ἀφοῦ
δὲν μποροῦσε νὰ τὸν κερδίσει τὴ
βασιλίτσα στὸ σκάκι, τοῦ εἶχε
πάρει τὴ Ρετζίνα!

Ὁ Πιέρ σκεφτόταν τὰ μου-
τρα πού θάκανε ὁ φίλος του ὅ-
ταν θὰ διάβαζε ἐκείνες τίς φο-
νικές γραμμὲς κ' ἔσφιγγε τρυ-
φερά τὴ μέση τῆς Ρετζίνας, πού
τὸν εἶχε βρῇ πῶς συμπαθητικό
καὶ πῶς ἐλκυστικό ἀπὸ τὸ Ζάν.
Δὲν τῆς εἶχε πῆ τίποτα γιὰ
τὴν αἰτία τοῦ ξαφνικοῦ του ἔ-
ρωτα, γιὰτὶ θὰ τοῦ ἦταν δύσκο-
λο νὰ τῆς κρύψῃ, πῶς ἡ μεγά-
λη χαρά του δὲν ἦταν τόσο πού
εἶχε κερδίσει τὴν ἀγάπη μίας
θελακτικῆς κοπέλλας, ὅπως ἦταν
ἡ Ρετζίνα, ἀλλὰ γιὰτὶ εἶχε ἐκ-
δικηθῇ τὸ Ζάν.

Οἱ δύο μέρες, πού πέρασε ὁ
Πιέρ μαζί με τὴ φιλενάδα τοῦ
Ζάν στὴς Κάννες, ἦταν σωστὸ
ὄνειρο. Ἐπλεε σ' ὅκεανους εὐ-
τυχίας καὶ καθε τόσο ἐνοίωθε
τὴν ἐπιθυμία νὰ χυθῇ ἕνα δά-
κρυ... χαρὰς γιὰ τὸν φτωχὸ φί-
λο του, πού ἀσφαλῶς θὰ χτυ-
ποῦσε τώρα τὸ κεφάλι του στὸν
τοίχο!...

Μὰ ὁ Πιέρ δὲν χάρηκε καὶ
τὴν τρίτη μέρα. Πρῶτ-πρωί, ἔ-
λαβε στὸ ξενοδοχεῖο, ὅπου ἔ-
μενε μετ' αὐτοῦ, βασιλίτσα, ἕνα
γράμμα ἀπὸ τὸν Ζάν, πού ἀ-
γνώστο πῶς εἶχε μάθει τὴ δι-
εύθυνσί του.

Τὸ γράμμα ἐκεῖνο, πού ἔκο-
ψε τὰ ἥπατα τοῦ Πιέρ, ἔλεγε
τὰ ἑξῆς:

«Ἀγαπημένε μου φίλε. Θὰ
ξέρης, βέβαια, πῶς ἕνας, ἀπὸ
τοὺς βασικούς κανόνες τοῦ σκα-
κιού εἶναι νὰ παραχωροῦμε
στὸν ἀντίπαλό μας, σ' ὀρισμέ-
νες περιπτώσεις, ἀκόμα καὶ πο-
λὺ σπουδαία πλάνια, ὅπως λό-
γου χάρι, εἶναι ἡ βασιλίτσα,
γιὰτὶ στὴς περιπτώσεις αὐτές
μόνο μ' αὐτὸ τὸν τρόπο υπο-
ποῦμε νὰ πετύχουμε ἕνα ὑπέρο-
χο «μάτ». Λοιπὸν μάθε, πολὺ-
κλαυστέ μου Πιέρ, ὅτι καὶ σ'
αὐτὴ τὴν περίπτωση, πού πῆ-
γες νὰ χαρῆς, σὺ ἔφερα «μάτ».
Ἡ Ρετζίνα, δηλαδὴ ἡ βασιλίτ-
σα, μὴ εἶναι νῦν τώρα τελευ-
ταία ἀνυπόφορη! Τὴν εἶχα βα-
ρεθῇ καὶ ζητοῦσα ἀφορμὴ νὰ
τὴν ξεφορτωθῶ. Σ' ἐννοῶ, λοι-
πὸν, πού με ἀπάλλαξες. Εἴ-
σαι πραγματικός φίλος καὶ δὲν
θα ξεχάσω ποτὲ τὴν ἐξυπνοποίη-
σί σου, πού μου πρόσφερες. Καὶ
σ' ἄλλα με ὑγεία. Σὲ φιλω.
Ζάν».

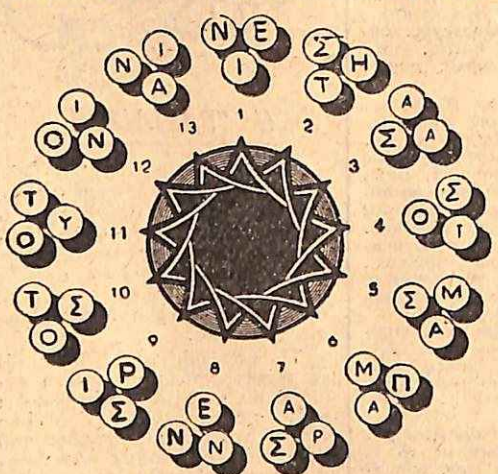
Ὁ Πιέρ δὲν ἄνθεξε σ' αὐτὸ
τὸ χτύπημα καὶ σωφίστηκε λι-
πόθυμος.

PIER ZOYRNTEΝ

ΠΑΙΤΝΙΔΙΑ

Ἡ κρυμμένη παροιμία

Ἡ κάθε λέξις πού ἐπεξηγοῦμε κατωτέρω ἀπο-
τελεῖται ἀπὸ ἕξι γράμματα. Τὰ τρία πού βλέπετε
καὶ ἄλλα τρία κρυμμένα. Τὰ τρία κρυμμένα αὐτὰ
γράμματα καὶ τῶν 13 ζητούμενων λέξεων, θὰ σχη-
ματίσουν, ἂν τὰ βάλετε στὴ σειρά, μιὰ σοφὴ ἑλλη-
νικὴ παροιμία πού ἔχει σχέση με τίς γυναῖκες.

- 1) Ἐπίρρημα: σὰ νὰ λέμε.
- 2) Παιδί τοῦ δρόμου.
- 3) Δὲν εἶναι ἐξεκάθω καὶ εὐκολονόητο.
- 4) Ἐχει μιὰ κλίσι πρὸς τὰ κάτω.
- 5) Λουλούδι πού εὐχαριστοῦν τὴν ὄσφρησι.
- 6) Ἀποτελεῖται ἀπὸ πολλὰ μουσικὰ ὄργανα.
- 7) Τὸ φορὸν στὸ κεφάλι πολλοὶ Μωαμεθανοί.
- 8) Φροντίδα, ἐνδιαφέρον.
- 9) Ἡ ποσότης πού ἀπαιτεῖ μιὰ γόμωσι πυροβό-
λου ὄπλου (πληθ.).
- 10) Ἄξιος σεβασμοῦ.
- 11) Μάρκ... γνωστός συγγραφεὺς.
- 12) Ἀρχαῖος μογγολικός λαὸς πού διέπραξε θη-
ριώδεις κατὰ τὴν ἐναντίον τῆς Εὐρώπης ἐπι-
δρομὴ τοῦ.
- 13) Πρώτη ὕλη γιὰ ἕνα κινηματογράφο.

Λογοπαλινδρῶς λεξιγρίφος

Ἄρα γε ὅ,τι σοῦ ζητῶ,
θὰ τὸ εὕρης με τὴ βία
ἢ με τὸ καλὸ;
Θέλεις κ' ἄλλο νὰ σοῦ πῶ;
Βρίσκεται εἰς τὴν Ἀσία.

Ἐπιγραφή

Α Λ Η Ο Β
Ο Θ Η Γ
Υ Ε
Ο Ρ

Ζητεῖται ἡ ἀνώνυμος τῆς ἐπιγραφῆς αὐτῆς. Γιὰ
νὰ τὸ ἐπιτύχετε θ' ἀκολουθήσετε ἕνα ὀρισμένο
δρόμο.

Διπλὸς μεταγράμματισμός

Μιάς νῆσου μόνο
ἕνα γράμμα ἀλλάζει
καὶ τῆς Κύπρου πόλι
εἶναι παρ' οὐρανοῦ.
Μὰ κ' αὐτῆς ἀλλάζει
μόνο τὸ κεφάλι
καὶ τότε κατοικία,
ἐσχάτη θὰ προβάλῃ.

Στοιχειόγριφος

Σὲ μιὰ νῆσο ἑλληνική
ἕνα γιώτα ἀν' προσέθεσι
καὶ τὸν τόνο σ' αὐτὸ θέσης
ἕνα σκεῦος παρεῦθε
πῆλιν ο' ἀποτελέσεις.

Παροιμία — γρίφος

Νὰ καὶ ἕνας γρίφος ἱδικῆς προελεύσεως. Σὰς
δίνομε πῶς κατὰ τὸ ἀρχαῖον γράμμα τῆς κάθε λέξεως
πού ἀποτελεῖ τὴν ζητούμενη γνωστὴ παροιμία. Ὁ
ἀριθμὸς μέσας τῆς παρενθῆς ἀντιπροσωπεύει τὸν ἀ-
ριθμὸν τῶν ὑπολοίπων γραμμάτων πού τὴν ἀποτελοῦν.
Διπλά τέλος καθορίζομε ἂν ἡ λέξις αὐτὴ εἶναι οὐ-
σιαστικὸ, ἐπίρρημα, ἐπίθετο καὶ κλπ. Π.χ. Γ (3) : οὐ-
σιαστικὸ, ἐπίρρημα, ἐπίθετο. Τὰ πάλιν εἶναι πολὺ εὐχάριστα
καὶ μετὰ λίγη σκέψιν καὶ ὑπομονὴν θὰ θὰ δυσκολεῖται
τὴ νὰ τὸ λύσετε:

Α	(4)	: ἐπίρρημα
Τ	(1)	: ἀριθμ.
Κ	(10)	: οὐσιαστικὸ (πληθ.)
Κ	(1)	: σύνδεσμος
Α	(4)	: ἐπίρρημα
Γ	(6)	: ἄρμα
Ο	(1)	: ἀριθμ.
Κ	(5)	: οὐσιαστικὸ.

Ἀναγραμματισμοί

Τρισύλλαβο ἐπίθετο
πού δίνειν σὲ προσώτες,
τὸ ἀναγραμματίζεις
καὶ ὀρυκτὸ κοινοῦτο,
χοῆσιμο καὶ στοὺς χίστες,
ἀμέσως σχηματίζεις.

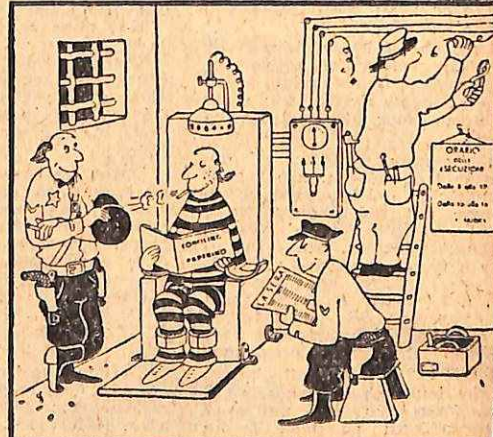
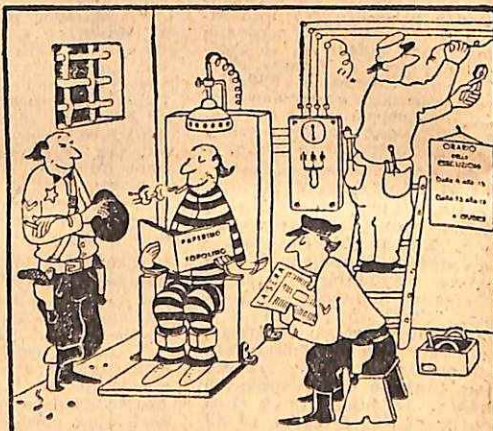
Σωστὸ — Λάθος

- Ἀπὸ τίς δύο λέξεις ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ πού
συνοδεύουν καθεμιά ἀπὸ τίς κάτω φράσεις, δια-
γράφετε ἐκείνη πού δὲν ταιριάζει:
- 1) Τὸ ἀνθρώπινο κρονίον ἀποτελεῖται ἀπὸ πε-
ρισσότερα ἀπὸ δέκα ὀστά: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
 - 2) Ὁ οὐρανοκράτορας ξεπερνᾷ κατὰ πολὺ τὸ
ὕψος τοῦ ἀνθρώπου: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
 - 3) Ὁ ποταμὸς Οὐράλης ἐκβάλλει στὴ Μαύρη
Θάλασσα: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
 - 4) Ἀπὸ τίς ἑννέα Μούσες ἡ Οὐρανία ἦταν ἡ
προστάτις τῶν ἀστρονομικῶν μελετῶν: ΣΩΣΤΟ
— ΛΑΘΟΣ.
 - 5) Ἡ λιθινὴ εἶναι ἕνα πτηνὸ: ΣΩΣΤΟ —
ΛΑΘΟΣ.
 - 6) Ἡ Λιβερία βρίσκεται στὴν ἀνατολικὴ Ἀ-
φρική.
 - 7) Ἡ λιγνίνη εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα
συστατικά τοῦ ξύλου: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
 - 8) Ἡ λέξις «τόμπρος» εἶναι τουρκικῆς προε-
λεύσεως: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
 - 9) Ὑπάρχουν ἐνῆλικοι γορίλλες στοὺς ἄσολο-
γικούς κήπους τῆς Εὐρώπης: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
 - 10) Ὁρεῖται σ' ἕνα Κινέζο ἡ ἐπινοήσις τῆς
γυμναστικῆς δωματίου: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.

Μαγειρικὴ εἰκὼν χωρὶς εἰκὼνα

- Πᾶν κ' ἐγὼ νὰ κυνηγήσω.
- Ἐλα, Φώφη, ἂν θές κ' ἐσύ.
- Τὶ κυνηγῇ, νὰ ρωτήσω;
- Μὰ μου κάνεις τὴν κουτὴ;

13 μικροδιαφορές

Τὰ δύο αὐτὰ σχέδια φαίνονται ἐκ πρώτης ὀψεως
ἐντελῶς ὅμοια κ' ὅμως διαφέρουν μεταξύ τους σὲ
13 μικροδιαφορές. Ἄν βρῆτε καὶ τίς 13 αὐτές
μικροδιαφορές μέσα σὲ δύο λεπτά τῆς ὥρας θὰ σὰς
ἀξίζουν συγχαρητήρια γιὰ τὴν παρατηρητικότητά
σας. Ἄν ὅμως δὲν κατορθώσετε νὰ βρῆτε οὔτε μέ-
σα σὲ τέσσερα λεπτά καὶ τίς 13 αὐτές λεπτομέρειες
τότε τὸ μάτι σας εἶναι ἀνάγκη ἀπὸ μιὰ συστηματικὴ
ἐξάσκηση. Τὸ πάλιν εἶναι γινεῖται πῶς ἐνδιαφέρον ἂν
πάρουν μέρος σ' αὐτὸ δύο ἢ καὶ περισσότεροι παί-
κτες συγχρόνως. Θὰ κερδίσει ὁποῖος βρῇ τίς περισ-
σότερες διαφορὲς μέσα στὸ μικρότερο χρονικὸ διά-
στημα.

Οἱ λύσεις στὴ σελ. 98

Τὸ μαργαριταρένιο ΚΟΜΜΙΕ

ΕΛΕΙΣ νὰ φάμε ἐδῶ, ἀγάπη μου;
Κύττα τί ὠραῖοι ἀστακοί, στὴ βι-
τρίνα!...

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Κι' ἡ νέα γυναῖκα σφίχτηκε πάνω
στὸν ἄντρα τῆς, κυττάζοντάς τον παρακλητικά.
— Ὁμολογῶ πῶς δὲν μ' ἐνθουσιάζει αὐτὸ τὸ ρεστωράν, ἀπάν-
τησε ἐκεῖνος. Ἀλλὰ μιὰ νειονύφη πού κάνει τὸ ταξίδι τοῦ γάμου
τῆς στὴ Νέα Ὑόρκη, εἶναι δικαίωμα νὰ διαλέξῃ πού θέλει νὰ φάῃ!
Ἐνας ψηλὸς ἄντρας, πού στεκότανε στὸ κατάφλι τοῦ ρεστω-
ράν, ἔρριξε μιὰ ἐρευνητικὴ ματιὰ στὸ ζευγάρι, κ' ὕστερα παρα-
μέρισε γιὰ νὰ τ' ἀφήσῃ νὰ περάσῃ. Ἡ ξανθεὶα ταμίας τοῦ μαγα-
ζιοῦ ἔδειξε στὸ νέο πού νὰ κρεμάσῃ τὸ παλτό του.
— Σὰς συμβουλεύω νὰ κατεβῆτε στὴν κάτω σάλα, τοῦ εἶπε.
Θάσαστε πῶς ἡσυχὴ ἐκεῖ.
Πραγματικά, ἡ αἰθούσα τοῦ ὑπογείου ἦταν μεγαλειότερη κ' ἐν-
τελὲς ἀδείων. Στὴ μιὰ πλευρὰ τῆς βρισκόταν ὁ μακρὸς τοίχι-
νός πάγκος τοῦ ὑπάρ, καὶ πίσω του στεκόταν ὁ μπάρμαν.
Τὸ μοναδικὸ γκαρσόνι πλησίασε ἀμέσως στὸ τραπέζι τοῦ ἀν-
θρώπου, γιὰ νὰ πάρῃ παραγγελία.
— Δυὸ μερίδες ἀστακοί, περιποιημένες, τοῦ εἶπε ὁ νέος.
Κι' ἡ γυναῖκα τοῦ πρόσθεσε, χαμογελώντας δειλὰ καὶ χαρι-
τωμένα:

— Ἐρχόμαστε ἀπ' τὴ Δύσι καὶ δὲν καταλαβαίνομε πολλὰ
πράγματα ἀπὸ ἀστακοὺς. Ἐμπιστευόμαστε σὲ σὰς.
Ἐνὰ ἔτρωγε τὸ ἀνθρώπου, ἀκούστηκε ἕνα σιγα-
νὸ κουνούπισμα πίσω ἀπ' τὸν πάγκο. Πρέπει νάταν
σύνημα, γιὰτὶ τὸ γκαρσόνι ἔκαμε ἀμέσως ἕνα φο-
βισμένο, μορφασμὸ, ἐνῶ ὁ μπάρμαν κύτταξε μ' ἀνη-
συχία πρὸς τὴ σκάλα. Ὑστερὰ ὁ δεύτερος ἔσκυψε
λίγο, ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του ἕνα μακρὸ μαργα-
ριταρένιο κολλίε κ' ἔκοψε κρυφὰ τὸ φερμουάρ του.
Πλησίασε ἐπείτα στὸ τραπέζι τῶν νεονύμφων, χα-
μογέλασε μετὰ σεβασμὸ καὶ τοῦ εἶπε βιαστικά:
— Σήμερα γιορτάζουμε τὴν ἐπέτειο τοῦ ρεστωράν
μας. Ἡ διεύθυνσις προσφέρει λοιπὸν σ' ὅλες τίς πε-
λατίσσες μας ἕνα μικρὸ ἐνθύμιο.

Ἐδῶς τὸ κολλίε στὴ νέα γυναῖκα καὶ πρόσθεσε:
— Δυστυχῶς, εἶναι κομμένο τὸ φερμουάρ του. Πρέ-
πει νὰ τὸ φυλάξετε στὴν τσάντα σας, γιὰ νὰ μὴ
σκορπιστῶν τὰ μαργαριτάρια. Ἴσως ὅμως, πρὶν τε-
λειώσετε τὸ φαγητὸ σας, κατορθώσω νὰ βρῶ ἕνα ἄλ-
λο κολλίε, γερὸ, γιὰ νὰ σὰς τὸ ἀντικαταστήσω.
Πρόσεξε πῶς ὁ σὺλινος εἶχε ζωάρει καὶ τὰ φρούδια
τοῦ μετὰ δυσφορία, καὶ τοῦ δικαιολογήθηκε:

— Εἶναι μιὰ παλιά μας συνήθεια, νὰ προσφέρου-
με κατὰ τίς πελατίσσες μας, τὴν ἡμέρα αὐτή.
Ἡ νέα γυναῖκα ἔβαλε τὸ κολλίε στὴν τσάντα τῆς.
Ἦταν χαρούμενη, σὰν παιδί. Ὁ μπάρμαν ξαναγύρι-
σε στὴ θέσι του.
— Ἡλίθιε! τοῦ ψιθύρισε τὸ γκαρσόνι. Τί ἔκαμες;
— Τώρα μπορεῖ νὰ βροῦν οἱ ἀστυνομικοί, ἀπάντη-
σε ἐκεῖνος σιγὰ. Δὲν θὰ βροῦνε τίποτα.
— Μὰ πῶς θὰ μπόρεσιν νὰ τὸ πάρῃ ὕστερα πί-
σω ἀπ' αὐτὴ τὴ γυναῖκα;

— Εὐκολώτατα! Νομίζει ψεύτικα τὰ μαργαριτά-
ρια. Θὰ τρέξῃ λοιπὸν ὡς τὴ γωνιά καὶ θ' ἀγοράσῃ
ἕνα κολλίε πραγματικὸ ψεύτικο, μόλις μὰς ξεφορτω-
θῇ ὁ ἀστυνομία. Ἐπείτα ἀναλαμβάνω ἐγὼ νὰ τὸ δώ-
σω στὴν κυρία καὶ νὰ πάρω πίσω τὸ καλὸ.

Δυὸ ἀστυνομικοὶ μετὰ πολιτικὰ κατέβηκαν σὲ λίγες
στιγμὲς τῆ σκάλα. Ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἦταν ὁ μπάρμαν.
Τοῦ εἶχαν δῇ οἱ νεονύμφες στὴν πόρτα. Πλη-
σίασανε στὸν πάγκο, κ' ὁ πρῶτος εἶπε στὸν μπάρμαν:

— Ἐλα, Τζέι, φέρε τὰ μαργαριτάρια τῆς κ.
Ντάντσιγκερ!
Ἐκεῖνος ἔρριξε μιὰ λοξὴ ματιὰ στὸ ἀνθρώπου,
γιὰ νὰ βεβαιωθῇ πῶς δὲν εἶχε ἀκούσει τίποτα.
— Σιγώτερά, σὰς παρακάλε, εἶπε. Ἐννοεῖτε νὰ
δυσφημίσετε τὸ μαγαζί μας; Τί σχέση ἔχω μετὰ
μαργαριτάρια;

— Ἐξακριβώσαμε ἀπόλυτα πῶς τάκλεψε ὁ Μίκε, ἀπόψε τὴ νύ-
χτα. Τὸν εἶδαμε νὰ μπαίνει ἐδῶ πρὸ μισῆς ὥρας. Δὲν εἶν' ἡ πρῶ-
τη φορὰ πού συνεργάζεστε, οἱ δύο σας...

— Σὰς ξαναλέω πῶς δὲν εἶδα ποτὲ στὰ μάτια μου αὐτὰ τὰ
μαργαριτάρια πού μου ζητάτε.
— Ἀ, ἔτσι; εἶπε εἰρωνικά ὁ ἀστυνομικός. Πᾶρε λοιπὸν τὸ παλ-
τό σου κ' ἔλα μαζί μας. Θὰ ἐξηγηθῇ στὸ τμήμα μετὰ τὸν ἀστυνόμο.

— Ἐχετε ἐντάλμα συλλήψεως; ρώτησε ψύχραιμα ὁ μπάρμαν.
Ὁ ἀστυνομικός κοκκίνισε κ' ἀναγκάστηκε νὰ ὁμολογήσῃ:
— Ὀχι. Ἐχω ὅμως ἐντάλμα ἐρεύνης στὸ κατάστημά σας. Ψά-
ξαμε κ' ὅλας ὅλη τὴν ἀπάνω σάλα.

— Ἐλευθερά! Ψάξτε κ' ἐδῶ, ὅπου θέλετε... Ἐσύ, Πέτερ, κύτ-
ταξε μῆπως θέλουν τίποτα οἱ πελάτες. Περιποιησέ τους ὅσο μπο-
ρεῖς. Πρότεινέ τους ἕνα κοκταῖλ, γιὰ χωνευτικό.
Τὸ γκαρσόνι πλησίασε στὸ τραπέζι τοῦ ζευγαριοῦ. Ἡ φωνὴ του
ἔτρεμε ἑλαφρά, καθὼς τοὺς συλλογίστηκε τὸ κοκταῖλ.
Ὁ νέος ἀπάντησε μ' ἕνα κατηφορικτικὸ ἔδνι. Τὸ ἴδιο ἔκανε

κι' ὅταν ὁ Πέτερ τοὺς πρότεινε ἕνα γλύκισμα.
Θέλοντας καὶ μὴ, τὸ γκαρσόνι ἐτοίμασε τὸ λο-
γαριασμὸ. Πῆρε τὸ χαρτονόμισμα πού τοῦδω-
σε ὁ νέος καὶ πῆγε νὰ φέρῃ τὰ ρέστα. Ὁ
σπεύσε νὰ τὸν βοηθήσῃ. Ἐνῶ ἔφευγε τὸ ζευγάρι, τοὺς εἶπε εὐ-
γενικά:

— Ἐλπίζω νὰ μέινετε εὐχαριστημένοι... Ἀπόψε τὸ βράδυ θὰ
χοῦμε κατὰ φαγητὰ περίφημα! Θὰ ξαναβρεθῇτε;
Οἱ ἀστυνομικοὶ στέκονταν στὸ βάθος τῆς σάλας ἀμίλητοι.
— Τί λές, Τζέι; Θὰ ξαναβροῦμε; ρώτησε ἡ νέα γυναῖκα τὸν
ἄντρα τῆς.

— Ὅπως θέλεις, ἀγάπη μου... ἀπάντησε ἐκεῖνος τρυφερά.
Δὲν τοὺς ψάχνουμε κ' αὐτοὺς; μουρμούρισε στὸ μεταξύ ὁ ἑ-
νας ἀστυνομικός στὸν ἄλλο. Ἴσως νάταν συνένοχοι.

— Ὀχι δά! Τοὺς εἶδα πού μπήκανε. Εἶναι χαρακτηριστικὸι τύ-
ποι ἐπαρχιατῶν, πού κάνουν τὸ ταξίδι τοῦ γάμου τους. Δὲν ὁ-
πάρχει λόγος νὰ τοὺς ἐνοχλοῦμε.

Ἐνῶ ἀνέβαιναν τὴ σκάλα, ἡ νέα γυναῖκα ἔλεγε στὸν ἄντρα τῆς
πού εἶχε δυσχεραστῇ γιὰ τὸ δῶρο τοῦ μπάρμαν:
— Μὰ εἶναι ψεύτικο, ἀγάπη μου... Ἄν ὁστόσο ζηλεύης, δὲν
θέλω νὰ σὲ στενοχωρήσω. Πᾶω ἀμέσως νὰ τὸ δώσω πίσω σ' αὐτὸ
τὸν ἄνθρωπο.

— Ὀχι, καλλίτερα νὰ μὴν ἀ-
νοίξουμε συζητήσεις... εἶπε ὁ
νέος, λίγο ντροπισμένος γιὰ
τὴν παράλογη ζήλεια τοῦ. Ἐλα
πάμε νὰ φύγουμε.

Καθὼς ὁ νέος φοροῦσε τὸ παλ-
τό του, τοῦ ἦρθε ξαφνικὰ μιὰ ἱ-
δέα. Πῆρε τὸ κολλίε
καὶ τὶ ῥώριξε μέσα
στὴν τσέπη τοῦ μο-
ναδικοῦ ἄλλου παλ-
τοῦ πού κρεμόταν

Μαζὶ μετὰ τὰ γάντια του, βγῆκε καὶ τὸ μαργαριταρένιο κολλίε,
πού εἶχε μπλεχθῇ ανάμεσα τοὺς!

στὸ πορτομαντῶ.
— Θὰ τὰ χάσῃ ἐκεῖνος πού θὰ τὸ βρῇ! εἶπε γελώντας.
Σὲ λίγο, ὁ Τζέι συνώδεψε ὡς τὴν ἀπάνω σάλα τοὺς δύο ἀστυ-
νομικούς, ἀποχαιρετίζοντας γιὰτὶ δὲν εἶχαν βρῇ τίποτα.

— Νὰ δοῦμε ποτὲ θὰ τὸ πάρете ἀπόφασι νὰ μὴ μ' ἐνοχλήτε
πιά! τοὺς εἶπε. Μοῦ ἐπιτρέπετε τώρα νὰ πᾶω στὸν κινηματογράφο;
Φόρεσε τὸ παλτό του καὶ τὸ κολλίε πάλιν. Ἐλῶντας πάλιν, ἔ-
βγαλε μέσα ἀπ' τὴν τσέπη του τὰ γάντια του. Μαζὶ μ' αὐτὰ ὁ-
νάμεσά του! Ὁ ἕνας ἀστυνομικός τ' ἀρπάξε γρήγορα, ἐνῶ ὁ ἄλ-
λος φοροῦσε τίς χειροπέδες στὸν κατάπληκτο καὶ ἀφριμένο Τζέι.

— Περιέργο! εἶπε ὁ πρῶτος. Πᾶς δὲ βρήκαμε τὸ κολλίε πρὶν,
πού ψάξαμε στὸ παλτό σου;... Θὰ τὸ κρατοῦσε, φαίνεται, κάποιος
βεβαίωτα πῶς δὲν θὰ ἐπαναλαμβάναμε τὴν ἐρευνα. Στάθηκες
ὅμως κακὸς τύχος, φιλαράκο μου!...

Ζ. ΤΖΕΡΧΑΡΝΤ

Ο Ντέιβις έβγαλε το ντουφέκι του από το παράθυρο και πυροβόλησε...

ΚΥΝΗΓΩΝΤΑΣ ΛΥΚΟΥΣ ΜΕ ΑΕΡΟΠΛΑΝΟ

Δυό 'Αμερικανοί κέρδισαν 850 δολάρια σε μία ώρα

Το μικρό αεροπλάνο πετούσε πάνω απ' την άσπρη, παγωμένη έρημο, σε ύψος μόλις 10 μέτρων απ' το κοπάδι των λύκων. Ο πιλότος Ουίλλιαμ Μουντζ φρόντιζε να ακολουθεί την ίδια κατεύθυνση με τα δέκα εκείνα θηρία — εννιά μωρούς λύκους κι' ένα κάτασπρο. Ο σύντροφός του Μπίμπι Ντέιβις είχε έτοιμο το όπλο του.

Όταν έκοινε ότι το αεροπλάνο βοσκότανε στην καταλληλότερη θέση, ο Ντέιβις έβγαλε το ντουφέκι του απ' το παράθυρο. Μία πνοή πολικού κρύου τον χτύπησε στο πρόσωπο. Πίεσε άμέσως τη σκανδάλη, κι' ο άσπρος λύκος σωριάστηκε στο χιόνι, σκοτωμένος.

— Καλά τα κατάφερες! φώναξε ο πιλότος στο σύντροφό του.

Έκοινα ύστερα ένα γύρο και ξανάφερε τ' αεροπλάνο πάνω απ' το κοπάδι, κι' ο Ντέιβις ξαναπυροβόλησε.

Μία ώρα αργότερα, οι δέκα λύκοι είχαν εξοντωθεί. Οι κυνηγοί προσγειώσαν τότε το αεροπλάνο και μάζεψαν τα σκοτωμένα θηρία. Απ' την άμμο που πήραν από τις άσφες, και τα δέκα τομάρια που πούλησαν, ξεκαθάρισαν 850 δολάρια.

Επιπλέον, έβρισαν εκατοντάδες ταραντούχες και «καριμπού» απ' τα δόντια των πεινασμένων εκείνων λύκων.

Το έπεισόδιο αυτό που συνέβη σε μία γυμνή και έρημη περιοχή των δυτικών ακτών της 'Αλάσκας, αντίκρου στη Σιβηρία, είναι κάθε άλλο παρά μοναδικό στο είδος του.

Επειδή τα κοπάδια των λύκων είχαν καταντήσει πια μία φοβερή απειλή, πρό 3 ετών η «Υπηρεσία Άγριων ζώων» της 'Αλάσκας αποφάσισε να τους κηρύξει ένα συστηματικό και συγχρονισμένο πόλεμο, με τη βοήθεια του αεροπλάνου.

Πράγματι, δημιούργησε ένα σμήνος από έπτα ελαφρά αεροπλάνα, μ' έναν πιλότο κι' ένα πυροβολητή στο καθένα. Για όρμητήριο τους έβγαλε ένα αεροδρόμιο που είχε κατασκευάσει η αμερικανική αεροπορία στο Ουμιάτ, στην περιοχή της άγριας και σχεδόν ανεξερεύνητης οροσειράς Μπρούκς, κοντά στον Άρκτικό Ωκεανό.

Τα αεροπλάνα αυτά βάφθηκαν με ζωηρά χρώματα, εφοδιάστηκαν με «πατίνας» για την προώγισή τους πάνω στο χιόνι και ετοίμαστηκαν για την απόστολή τους. Φαίνονταν σαν παιχνιδάκια, άδικα και ν' ανέβουν στις φοβερές κάποτε καιρικές συνθήκες και στους όρμητικούς ανέμους που θα συναντούσαν στις πτήσεις τους.

Κι' όμως ανταποκρίθηκαν περίφημα στον προορισμό τους. Το ίδιο και τα πληρώματά τους. Μέσα σε τρεις βδομάδες, οι έπτα πυροβολητές τους είχαν ξεκάνει 161 λύκους. Κι' ως το τέλος του χρόνου ο αριθμός των σκοτωμένων λύκων πέρασε τους 300.

Οι περισσότεροι απ' τους πυροβολητές δε χρησιμοποίησαν πολεμικά ντουφέκια, αλλά κυνηγητικά όπλα των 12, γιατί μ' αυτά μπορούσαν να καλύψουν ένα μεγαλύτερο στόχο.

Όλα τα αεροπλάνα γύρισαν σάα απ' τις πτήσεις τους. Ωστόσο, συνέβη μερικές φορές να κινδυνεύουν σοβαρά. Ένα τέτοιο περιστατικό συνέβη στον πιλότο Μπρούκ Χάρρις και τον πυροβολητή Μωρίς Κέλλυ. Τη στιγμή που ο δεύτερος πυροβόλησε ένα λύκο, μία ξαφνική και δυνατή πνοή ανέμου συγκλόνησε το αεροπλάνο. Το ντουφέκι του Χάρρις ξέφυγε τότε απ' την κανονική γραμμή σκοπεύσεως, τα χοντρά σκάγια του βρήκαν την έλικα του αεροπλάνου και κάψανε 10 πόντους απ' το ένα περυνό του!

Ήταν άδύνατο πια να συνεχίσουν την πτήση τους με τέτοιες συνθήκες. Απ' το άλλο μέρος, ήταν δυσκολοτάτη η προσγειώσις σ' ένα έδαφος ανώμαλο και γεμάτο βράχια, πάνω απ' το οποίο βρίσκονταν. Ωστόσο, ο Χάρρις κατάφερε να προσγειώσει το αεροπλάνο χωρίς απεικταίο.

Ύστερα κόψανε 10 πόντους κι' απ' το άλλο περυνό της έλικας, για να γίνει όμοιο ακριβώς με το σπασμένο. Πήραν έπειτα τις θέσεις τους, σφίξαν τα φρένα, βάλανε τη μηχανή να δουλεύει ολοταχώς και λύσανε απότομα τα φρένα. Έτσι, το αεροπλάνο εκσφενδονίστηκε με όρμη, ανέβηκε άμέσως στον αέρα, σαν σφαίρα, και μπόρεσε να γυρίσει κανονικά στο αεροδρόμιο του Ουμιάτ!

Οι λύκοι της 'Αλάσκας ζυγίζον περί τα 70 κιλά. Έχουν μήκος 2½ μέτρων, απ' το ρύγχος ως την άκρη της ουράς. Τα δόντια τους είναι μακριά και κυρτά σαν άσπαρες, μπορούν δε να κόψουν ένα κλαδί δέντρου με μία δαγκωματιά τους!

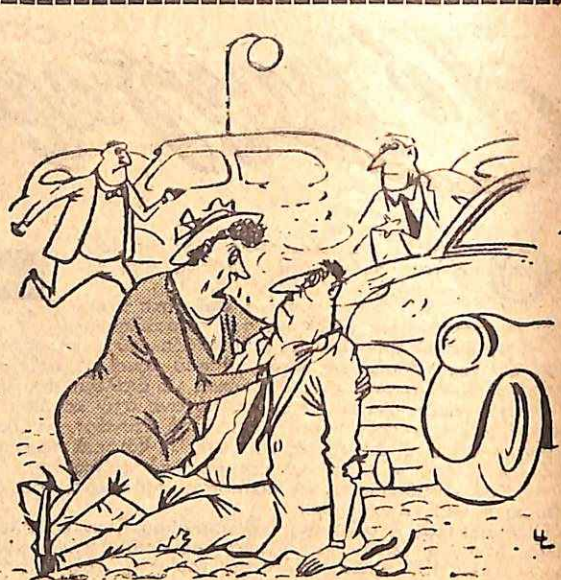
Μα μάτια τους έχουν το χρώμα του κεχριμπαριού και μία έκφρασις απεριόριστης πανουργίας και αγριότητος.

Δεν υπάρχει τίποτε σατανιώτερο από ένα μαύρο λύκο της 'Αλάσκας, τίποτε ωραιότερο απ' τον πολικό άσπρο λύκο με τα σουβλερά αυτιά, τίποτε ανατοχιστικώτερο απ' το σύρλασμα ενός κοπαδιού λύκων που έχει βγεί στο κυνήγι, στη Σιβηρία, στον Βόρειο Καναδά ή στην 'Αλάσκα...

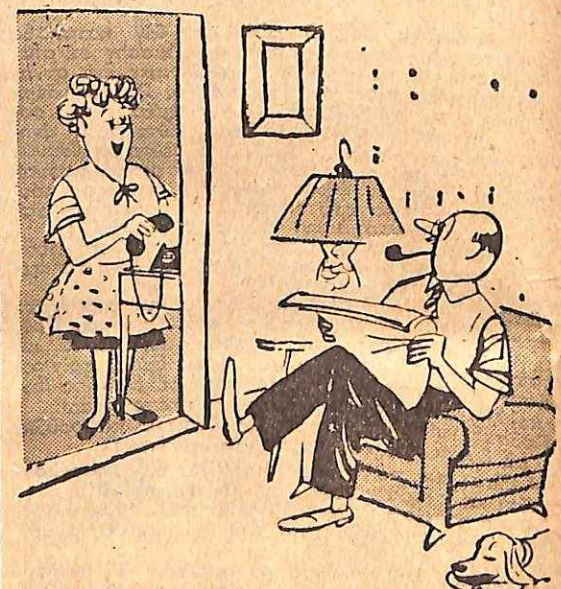
Ο λύκος που δεν τον έχουν ξανακυνηγήσει με τ' αεροπλάνα, δεν του δίνει πολλή σημασία όταν πετάει απ' πάνω του. Αν όμως έχει επιζήσει από ένα τέτοιο κυνήγι, ξέρει να ξεφεύγει με ελιγμούς κι' ύστερα να πηδά ψηλά για να χάσει τα δόντια του στο κάτω μέρος του αεροπλάνου! Σ' αυτή την περίπτωση, ο πιλότος πρέπει να έχει εξαιρετική μασοτρία, για ν' αποφύγει τις επιθέσεις του θηρίου και συγχρόνως να δώσει την ευκαιρία στον πυροβολητή να το σκοτώσει.

Ο Ουίλλιαμ Μουντζ ωστόσο — ο πιλότος που αναφέρουμε στην αρχή — έχει ετιμολογήσει και εφαρμόσει ένα σύστημα πρωτότυπο και πρακτικό, αλλά και πολύ επικίνδυνο. Κατεβαίνει πολύ χαμηλά, πάνω απ' το λύκο, κι' ύστερα σφίβει απότομα τη μύτη του αεροπλάνου του προς τον ούρανό. Η ούρα χτυπάει τότε το λύκο στη ράχη κι' στο κεφάλι και τον ρίχνει κάτω σκοτωμένο ή άναίσθητο.

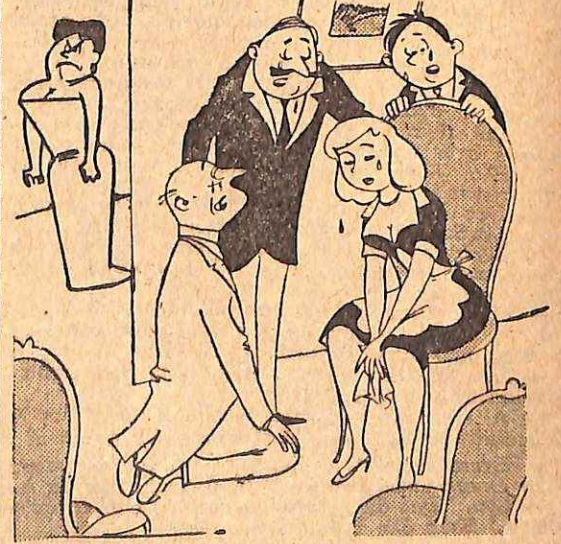
Ένας Καναδός όμως, που έπαιξε ροπή να μιμηθεί αυτή τη μέθοδο, έπεσε και τσακίστηκε με τ' αεροπλάνο του κι' έμεινε για πολύν καιρό στο νοσοκομείο.

Μην ανησυχείς, Δημητράκη. Έγώ δεν έπαθα τίποτα!

— Άντε τυχερό!... Βρήκες ευκαιρία να βγής πάλι έξω απόνους!... Η μαμά έρχεται με το τραίνο των 8... Πήγαινε στο σταθμό να την πάρεις!...

ΑΠΟΧΩΡΗΣΙΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ — Και τί θα γίνουμε εμείς αν φύγεις, Μαρία;

Αίσιοδοξία για τον έρωτα

Θαλασσοδαρμένο ναύτη Δωδεκανήσου: Μου γυρεύετε μία καλή συμβουλή, για να τη βάλετε ως αρχή και τέλος της ζωής σας, καθώς μου γράφετε. Αλλά πάνω σε ποιά ζήτημα να σας συμβουλευώ; Δεν πιστεύω να ένοησε την έρωτική περιπέτεια, που μου εξιστορείτε στο γράμμα σας, γιατί αυτή πιά είναι θέμα ξεπερασμένο και τώρα έχει γίνει «παρελθόν». Υποθέτω, πάντως, ότι θα θέλατε κάποιαν ήθικη εγκορδισμό για την περίπτωση που, όπως μπορεί να συμπεράνω, σας έχει στενοχωρήσει τόσο η εγκατάλειψις της κοπέλλας, που αγαπήσατε με τόσο θερμή και ειλικρινή καρδιά. Καταλαβαίνω, φυσικά, πως έχετε δικήν να νοιώθετε ένα τέτοιο αίσθημα. Μα, προσέξτε: δεν πρέπει αυτή η πικρή εντύπωση από την πρώτη άτυχη αίσθηματική σας ιστορία να σας οδηγήσει και στην απογοήτευσι και στην...

Λοιπόν: Μέσα στα τόσα γράμματα που παίρνω, το δικό σας μου προκάλεσε βαθεία συγκίνησι με την απλότητα και την ειλικρίνεια που μου περιγράφετε σ' αυτό τη θέσι σας εκεί στον ένο τόπο. Θέλω πρώτα να σας συγχαρώ για την τόσο όρθη κρίσι και τη φρόνησι σας, που πολύ αξία αναληφρώνουν την πειρα της ηλικίας που σας λείπει. Και για να έρθω με τώρα στο θέμα που σας απασχολεί τόσο πολύ, κατ' αρχήν δικαιολογώ την ευγενή επιθυμία σας να εξασφαλίσετε και σεις έναν πόρο ζωής για να συντηρηθείτε, ώστε να μην επιδωρύνετε τα αδελφία σας. Αλλά δε φταίτε έσεις, ούτε είστε ανίκανη, επειδή δεν βρήκατε εργασία. Πρόκειται μάλλον για άτυχία, που ούτε σας βαρύνει. Έπειτα μπορεί να σας εκβέση. Έπειτα δεν βλέπω γιατί πρέπει να δειχνετε τόσο εγωιστικά λεπτά απέναντι των αδελφών σας. Καλό, βέβαια, θα ήταν να τους βοηθήσετε, καθώς και σεις οικονομικά. Αλλά δε φαντάζομαι να σας παρηγορήσουν έκείνοι, επειδή δεν μπορείτε να τους βοηθήσετε. Αλλά δε φαντάζομαι να σας παρηγορήσουν έκείνοι, επειδή δεν μπορείτε να τους βοηθήσετε. Αλλά δε φαντάζομαι να σας παρηγορήσουν έκείνοι, επειδή δεν μπορείτε να τους βοηθήσετε.

Νένα Ι. Α., Κυψέλη: Θέλω να σας ευχαριστήσω για τα φιλοφρονήτικα σας λόγια. Πάντα αποδέχομαι τη στήλη αυτή στο να δείχνω την κατανόησι που ταιριάζει σε ανθρώπους που της εμπιστεύονται τα τρυφερά της καρδιάς τους μυστικά και ζητούν μίαν ειλικρινή και φιλική γνώμη στη δύσκολη περιστάσι τους. Πρέπει ακόμη να σας βεβαιώσω ότι μου έκανε εντύπωσι η σοβαρότης του χαρακτήρος σας και η μόρφωσι σας. Αυτά τα δυο είναι σπουδαία όπλα που σας προσφύλασσαν ήθικα από κάθε κίνδυνο, στον οποίο μία άλλη κοπέλλα της ηλικίας σας δεν θα ήταν δύσκολο να παρασυρθεί. Όσο τώρα για το αισθηματικό σας ζήτημα, θα ήθελα να σας υποδείξω να συγκρατήστε κάπως αυτόν τον ένθουσιασμό σας για τον άγνωστο και να εξετάσετε μήπως είναι υπερβολικός. Άφου για τον άνθρωπο αυτόν δεν ξέρετε τίποτα σχεδόν, αν είναι παντρεμένος ή δεσμευμένος με άλλη κοπέλλα, νομίζω ότι δεν θα πρέπει, ούτε, ανώνμως σας, εκμυστηρευτείτε τον έρωτά σας. Άλλωστε, όταν του κολακεύετε την ματαιοδοξία με το γράμμα, αυτό, θα βρή τρόπο να σας εκκαλύψει, και σεις χωρίς να το θέλετε, θα τον υποβόησετε να σας πλησιάσει. Και τότε, τι γίνεται; Θα είναι ελεύθερος να αρραβωνηθεί σ' εσάς, όπως θέλετε; Και θα είναι, αξίος της αγάπης σας; Που θα έφτανι ένας κατεργάρης, που θα έφτανι από την ευκαιρία να να παίζει μαζί σας και στο τέλος να σας απογοητεύσει τραγικά; Αυτές οι απορίες που με αναγκάζουν να σας συστήσω να μην βρείτε καί λογική. Μονάχα αν τον βρήτε αξίο, να του εμπιστευτείτε την καρδιά σας.

Ζητήστε το ό έρωτά, Λάρισα: Μου κάνει μία μέρα εντύπωσι η συμπεριφορά της κοπέλλας που άναψατε και που σας άναψατε να μη σας επιτρέπν γ' απευθυνθείτε στους δικούς της και να τους φανταστείτε.

Γερμάστε το αίσθημά σας, ζητώντας τους να σας άρραβωνιάσουν. Άλήθεια, τι άλλο ωραιότερο θα μπορούσε να επιθυμήσι μία κοπέλλα, παρά να της δοθεί η ευκαιρία να πραγματοποιήσει το όνειρο της καρδιάς της, παίρνοντας τον αγαπημένο της; Και όμως η δική σας μνηνεία να ακούσει κάτι τέτοιο. Κι' αυτό είναι, πραγματικά, το παράδειο. Θα έλεγα ότι μπορεί να μην αποδέχεται να ενώσι την τύχη της μαζί σας. Αλλά τότε θα μπορούσε να επωφεληθεί από τις άλλες ευκαιρίες, αφού πολλοί τη ζητήσαν σ' γάμο. Και όμως τους απέκρουσε κατηγορηματικά για χάρη σας, καθώς τουλάχιστον μου γράφετε. Τι να υποθέσι; Λοιπόν, καίσι για την άρνησι της; Μήπως έχει λόγους να πιστεύει ότι οι γονείς της πρσ το παρόν δεν θα εύνοούσαν γάμο της μαζί σας και δεν θέλει να εκδηλώσι σήμερα ή άρνησι τους, με την έλπίδα ότι αργότερα μπορεί να τους μεταπειλήσι; Μήπως, πάλι, φοβάται ότι μπορεί η αγάπη σας να μην είναι σταθερή και νομίζει ότι ασύριο ενδέχεται να μετανοιώσιτε για το διάβημά σας και τον άρραβώνα σας; Μα θα έπρεπε τότε να μην σας ξέρη καλά και να μη βλέπει την αγάπη σας, για να φαντάζεται κάτι τέτοιο. Επίσης θα ήταν τολμηρό να φαντασθεί κανείς ότι η ίδια άμφισβάλει για το αίσθημα της προς εσάς και πιθανόν να της άρέσει μόνον ως φίλος, και όχι για σύζυγο... Τι να πώ;... Πάντως νομίζω πως έσεις είστε ενάπολύτως τάξι και ένεργήσι με έντιμότητά και άληθινή αγάπη. Η νέα, λοιπόν, σας όφείλει μία εξήγησι.

Μάδρο Ιππότη: Έκτιμώ ειλικρινά και σας συγχαίρω για το ευγενικό αίσθημα και τις έντιμες προθέσεις που έχετε για την αγαπημένη σας, να την κάνετε τελικά σύντροφο της ζωής σας, αφού διαπιστώσατε πως η αγάπη σας αξίζει να έχει στη την ώρα και νόμιμη κατάληξι. Αλλά θα συμφωνήσω κι' εγώ μαζί σας, ότι είναι πρόωρο κάπως ακόμα να εκδηλωθεί στους γονείς της, ένοσος η νέα είναι ακόμη μαθήτρια. Έπειτα και σεις έχετε μία σοβαρή εξάρτησι, λόγω της ιδιότητός σας, που ίσως και να μη σας επιτρέπν σήμερα να δημιουργήσιτε, όπως πραγματικά όνειρεύεστε, τη ζωή σας, χωρίς φυσικά αυτό να σημαίνει ότι δεν έχετε δικαίωμα η δεν θα σάς δοθεί η ευχάριστη ευκαιρία να πραγματοποιήσιτε τον ώραίο σας σκοπό. Πάντως, προς το παρόν, σας άναίστω να κρατήσιτε μία στάσι α-

ναμωής, που θα συντελέσι για να συμφωνηθείσιτε κι' οι δυο σας την έντασι και την μονιμότητά του έρωτικού σας αίσθηματος, ώστε να είσιτε πιά σίγουρος στην άπόφασί σας αργότερα. Στο μεταξύ, πάντως δε ύστερα από προσυνηνώνσι με την κοπέλλισα, νομίζω πως είναι σκόπιμο να γράψετε ένα σημεί και σοβαρό γράμμα στους γονείς της, όπου να εκδηλώσιτε το ένδιαφέρον σας για την κόρη τους και να τους βεβαιώσιτε για την άπόφασί σας να την κάνετε γυναικα σας. Έτσι θα δημιουργηθεί η έπαφή που θέλετε με την οικογένεια της και θα εύνοηθι η εξέλιξι του αίσθηματός σας, όπως την σκέπτεστε.

Κόκκινα Τριαντάφυλλα, Λεμεσός Κύπρου: Ότι και να μου ήπτε και με όποιονδήποτε τρόπο αν θέλετε να δικαιολογηθείτε ή και να με... συγκινήσι για να έχετε την «έγκρισή» μου στο πρώτο σας αίσθημα, δεν μπορώ να σας άναγνωρίσω αυτό το δικαίωμα που θέλετε να διεκδικήσιτε, ν' άγαστήσιτε, δηλαδή, η μάλλον να υπερβηθείτε σε μίαν έρωτική περιπέτεια, όχι γιατί κατά βάθος σας όποκινεί μία ψυχική άναγκη, όσο κυρίως γιατί θέλετε να κάνετε τη μενάλη και να έμφανιστήσι στον νεανικό σας κύκλο πως έχετε ήδη πεν κατακτήσις! Άλλά και αν, ακόμα συνέβαινε το καμπίσιό σας αυτό να είχε σοβαρώτερη αίτια, πάλι δεν είμαι της γνώμης ότι πρέπει να μητέ από τώρα κιάλας στα βάσανα της αγάπης. Πρώτα γιατι είσιτε μικρούλα και άγνοείτε τους κινδύνους της έρωτικής περιπέτειας. Και δεύτερο γιατί το πρόσωπο, για το οποίο ενδιαφέρεστε, δε δείχνει το παραμικρό ενδιαφέρον και εξ άλλου είναι έξενος σας και, βέβαια, δεν πρόκειται για το... χατήρι σας να μείνι κοντά σας φορτώνοντας όλες τις άλλες υποχρεώσις του σ'όν... κόκορα! Λοιπόν, η συμβουλή μου είναι άκρως αυτή που φερόσαστε: Να παρηγορήσιτε αυτό το καμπίσιό και να σοβαρευτείτε!

ΕΡΗ

66

Συζυγικό δίλημμα

Η Καρδιά σε άδιέξοδο γράφει: Είμαι μία γυναίκα 40 χρονών. Έχω πέντε παιδιά, τρία κορίτσια και δύο αγόρια. Παντρεύτηκα είκοσι χρονών. Τα πρώτα δέκα χρόνια τα πέρασα εύτυχισμένη, μία μέρα όμως ο άντρας μου έφυγε μαζί με μία

ΕΝΑ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΖΕΥΓΑΡΙ Αυτή είναι η πρώτη φωτογραφία που μάς παρουσιάζει το εύτυχι- μένο κινηματογραφικό ζεύγος Σιουάρτ Γκρενβίττερ-Τζην Σίμ- μόν, μαζί με τη νεογέννητη κορούλα τους. Νονός της μικρής θα είναι ο Σπένσερ Τρέισι, τον οποίο το ζεύγος θαμιάζει και άγαπάει σε τέτοιο σημείο ώστε αποφάσισε να δώσει στην κόρη του το όνομα Τρέισι. Η Τζην Σίμμνς είναι σήμερα 27 χρονών και ο Σιουάρτ 43.

71

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

Η Λεϊλά χανούμ

Κάποτε ο Ναστραδίν είχε μεγάλο σεβντά για μία νέα κι όμορφη χήρα στο χωριό, τη Λεϊλά χανούμ, καθώς δεν ευρισκόμενος ανταπόκριση στο αίτημά του, τόρριχνε ο φουκαρής στο ούζο και στο ζευγύττι.

— Αμάν, γκιοζέλ χανούμ, για το δικό σου το χατήρι, θα με φάει άδικα ο χάρος! Έλεγε και ξανάλεγε στα καπηλεία, που ημεροεραβάζονταν.

Μα οι συγχωριανοί του, που ληληθήκανε το χαλί του, άποφάσισαν να πάνε οι ίδιοι στην όμορφη χήρα και να της κάνουν τά προσέγγιση με το Χότζα.

— Γιατί, μαρ Λεϊλά, δεν θέλεις το Ναστραδίν για άντρα σου; Νέος είναι, έξυπνος, άπο παράδες έπαινος, άπο άρκετούς κι άπο για δουλειάς, είναι πρώτος στο χωριό!... της έπαινε ο ιμάμης.

— Έκείνη όμως ούτε λέει δεν ήθελε ν' άκούσει πορταβάνο.

— Για τ' όνομα του Άλλάχ, σπαταήστε, άγάδες μου να μου μιλάτε για το Χότζα, γιατί προτιμώ χίλιες φορές να μείνω χήρα κι όρφανή, παρά να τον έχω άντρα μου...

Κι' οι προσετοί του χωριού τί να κάθονταν; Φύγαν άπ' το κονάκι της και πήγαν ίσια στο σπίτι του Χότζα, για να του πουν τα μυαλά:

— Μωρέ Χότζα, αυτή η φαντασμένη δεν θέλει ούτε κορόνα ν' άκούσει για σένα! Μά ο Ναστραδίν δεν ένοιωσε με τίποτα να βγάλει τη ντέρτι που είχε στην καρδιά του για την όμορφη χήρα. Κι' άφού άδειασε το ποτήρι του, γύρισε και είπε στον ιμάμη και τη συνηγορία του:

— Άκούστε με, άγάδες μου, για τελευταία φορά... Άγαπά τη Λεϊλά χανούμ και πιστεύω πως άλλες της Άνατολής οι πνεύματες, κι όλα τα ούρι του Παραδείσου, δεν πιάνουν πιάμα μπρος στη Λεϊλά!

Κι' εκείνοι φύγαν άπρακτοι άπ' το κονάκι του Χότζα, σίγουροι πως τρελλάθηκε ο φουκαρής άπ' τον έρωτα.

Μά, σιγά-σιγά, άντι να πηγαίνει προς το χειρότερο, ο Ναστραδίν, όπως περιμεναν όλοι, όσο περνούσε ο καιρός, γινότανε άλλος άνθρωπος. Έκοψε το ζευγύττι, λίγος άνδρας, και το ούζο και το κρασί κι' άντι να στεφεί το ούζο στο σίς ταβέρνες, ρίχτηκε με τα μούτρα στη δουλειά.

— Άντε και το πέρας φαίνεται ο σεβντάς για τη χήρα κι' άλλου έχει ρίξει τώρα τα βρόγια του ο ζευγέκης!... Λέγανε πονηρά μεταξύ τους οι συγχωριανοί.

Ο Χότζας άκουσε βέβαια αυτά τα κρυφάλογα, μά δεν έλεγε ούτε ναι, ούτε όχι. Μονάχα ένα βράδυ, είπε πως την άλλη μέρα θα έφαινε για την Προύσα.

— Και τί θα κάνης εκεί, τζάνουμ; τον ρώτησε παρανεμένος ο Καδής.

Θα πάω να παντρευτώ, Καδή μου, να κάνω οικογένεια και να ζήσω μ' όλες τις άνσεις που υπάρχουν στις μεγάλες πολιτείες... άποκριθηκε ο Ναστραδίν.

Και μ' αυτά τα λόγια, άποχωρήτησε για τελευταία φορά τους συγχωριανούς του.

Μά εκείνοι, που τους έτρωγε η περιέργεια, σπύκωσαν την άλλη μέρα άπ' τα χαράματα, παράτησαν τις δουλειές τους και μαζεύτηκαν στο δημόσιο δρόμο, που πηγαίνει στην Προύσα.

Κι' ο κόσμος τους δεν πήγε χαμένος! Γιατί τά έχασαν άπο την έκπληξή τους, όταν είδαν το Ναστραδίν πάνω στο γαϊδάρκο και πίσω του καβάλλα σ' έναν άλλο γαϊδάρκο, τη... Λεϊλά χανούμ!

— Μωρέ Χότζα, πως τα κατάρφες τόσο όμορφα κι' έμεις δεν μάθαμε τίποτα; τον ρώτησε ο Καδής, όταν επί τέλους συνήρθε κι' αυτός άπο την έκπληξή του.

— Τι να σού πώ, Καδή μου... του άπάντησε χαμογελώντας πονηρά ο Ναστραδίν. Έγώ της έφωνα το κεφάλι πως την άγαπά, πως θα την κάνω εύτυχισμένη, και του λόγου σας της λέγατε πως είμαι νέος, πλούσιος και δουλευτής, μά όλοι μας ξεπλάσαμε να της πούμε το σπουδαίτερο: Πως μονάχα ο Χότζας, άπ' όλους τους άνδρες, το χωριό, ζέρει το δρόμο για την Προύσα και μπορεί να κάνει τη γυναίκα του... πρωτεύουσά μου!...

Και, γνιάντας νορά, ο Ναστραδίν πηλίσισε με τη Λεϊλά το δρόμο του για την Προύσα!

Τα βάσανα του Καραμπέτ

ΣΤΟΝ ΙΟΡΔΑΝΗ

Έορτή των Φάτων λένε άμα Φατούλες Μωτούλες έορτασμένες έπονται — όγλουμ τούτο χίτς ντέν μ' έντιαφέρει. Έκείνο που έγώ έντιαφερόμενος έννομαι είναι γιατί το φίλος μου το Ιορδάνη το παστουρματζή έορτασμένος ένεται.

— Άντε Σουρπουίτσα μου, λέω, στύν Ιορδάνη να πηαίνουμε παστουρμά να τρώμε!

Έμένα σάλια μου τρέχανε άμα το Σουρπουίτσα μου με λέει:

— Πάψε, καύμενε, με τόν παστουρμά σου! Μας τάραζες! Ήθελα να ζέρω τι εύχαρίστησι βρίσκεις. Τόσες μέρες, Χριστούγεννα, Πρωτοχρονιά, βρωμόκοπησε το σπίτι άπ' τούς παστουρμάδες. Άκόμα δεν τόν χόρτασες;

— Κουζούμ, λέω, χίτς παστουρμά χορταίνεται!

Τέλος σπάγγων το Σουρπουίτσα μου χίτς ντέν ήθελε να έλθω γιατί, λέει, το ίσπιτί του Ιορδάνης του παστουρματζής, όλο παστουρμά μυρίζει και άμα μέσα ιμπαίνης, ζαλισμένος ένεσαι. Το λοιπόν έγώ σε λέω χίτς ζαλισμένος ντέν έννομαι και όπας εσύ γαρούφαλα, τριαντάφυλλα, μυουδιές φελιάν φιστικ, μυρισμένα εκάνεις και λιγωμένους ένεσαι, έτσι και έγώ άμα παστουρμά μυρίζω.

Το λοιπόν καλά μου ρούχα έδάζω, μόνος μου πηαίνω. Ίσπιτί έφτάνω, κουδούνι χτυπημένο εκάνω, στρουμπουλό στρουμπουλό δουλικό άνοιγμένο με κάνει.

— Γιαδρούμ χρόνια πολλά λέω, μαγουλάκι της πιασμένο εκάνω.

Ύστερα μέσα ιμπαίνω, Ιορδάνης, Βάι, Βάι, Βάι, χοντρός χοντρός, εκεί ήσανε. Και το ύναί του και το άλλο έπισκέψεις εκεί ήσανε.

— Κουζούμ, Ιορδάνη χρόνια πολλά λέω, ο Θεός να σε αείωνη όλο παστουρμά να τρώς και παστουρμά ταισμένους να μάς εκάνης.

Αυτό πολύ άστείο ήσανε, πολλά έλια εκάνε. Το κυρία Ιορδάνη, χοντρή χοντρή ήσανε, άμα άπο τα έλια σκασμένη ένει. Ύστερα όλοι με λένε πολύ άστείο και πολύ χωρατατζής έννομαι. Τέλος σπάγγων έτσι το ώρα μας περασμένο ένει. Ύστερα τί να ιδώ γιαδρούμ; Τιρατζέλι στρωμένο εκάνουνε. Πιατέλες ματέλλες, πιάτα, μιάτα, πιατάκια μιάτακια φελιάν φιστικ έρχονται άμιαμ έγώ χίτς σημασία ντέν δίνω.

— Άντε Γιουνάν έφέντη, λέω, όλα τα ιδλέπω, άμιαμ χίτς παστουρμά ντέν ιδλέπω! Το φίλος μου το Ιορδάνης με λέει:

— Κάμε ύπομονή!

— Δε κάνω του λέω. Άμα παστουρμάς ντέν έρχεται, έγώ χίτς στο τιρατζέλι σου πηλαιοσμένος ντέν έννομαι.

Και το λοιπόν, γιαδρούμ, τί να ιδούν το μάτια σου! Μιά πιατέλα το δουλάκι κρατημένο εκάνει και μέσα το ιδέρνει.

— Βάι, Βάι, λέω χρόνια πολλά Ιορτανάκης, άντε το πρώτο μεζεδάκι να ιμπαίνουμε.

Το μεζεδάκι ιμπαίνουμε άμα και άλλο ξαναπιαίνουμε. Ούζακι πίνουμε, άμα και άλλο ξαναπίνουμε. Ίσπε τέτοιο πιαράμα μάτια μου ντέν είδανε ως τώρα. Τι ήταν εκείνο κουζούμ; Μπακλαδά ήσανε; Λουκούμι ήσανε; Αμάν! Κάθονται και τρώω, τρώω, πόση ώρα έτιρωγα γιαδρούμ; Και ίπίνω, ίπίνω, πόση ώρα έπινα κουζούμ; Χίτς ντέν ήζέρω! Ένα πιαράμα μόνο ήζέρω. Έπάνω στο τιρατζέλι άνεδασμένος έίνα χορό κοιλιές χορεμένο εκάνα. Ύστερα ζενη βαπτίζομένο, ψαλμένο εκάνα. Ύστερα ζερός πεσμένος ένει. Το πρώτο το Σουρπουίτσα μου έπάνω άπο κεφάλι μου ήσανε:

— Τι έπαθες, βρέ; Τι εκάνες χτές το βράδυ; Έμένα κεφάλι μου άκόμα ύριζε και το Σουρπουίτσα μου ρωτημένο εκάνω:

— Κουζούμ που ιδρίσκουαι;

— Στο σπίτι σου, Βλάκα!

— Βλάκας έγώ είμαι για εσύ είσαι, γιαδρούμ, που ντέν ήλθες μαζί; Παρά ολίγο στύν Παραδείσους θα έπήνα, Βολάα μπιλά! Γιατί όποιος άπο παστουρμά πεθαμένος ένεται, στύν Παραδείσο πηαίνει. Ίσπε μπουί!...

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

ΟΙ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

Πρόσκλησις

“Ωστε, λοιπόν, παντρεύσαι, κύριε Άλέκο. Άευντε, με το καλό. Συγχαρητήρια, συλλυπητήρια, τον Βίον άνθρακτον, και του χρόνου — σού λέω όλες τις εύχες και του λόγου σου διάλεξε ποιά σ' άρέσει περισσότερο και κράτα τη. Ά! Μου φέρνεις και πρόσκλησις. Ότι έχεις την τιμήν να με καλέσεις και τα λοιπά. Εύχαριστώ, αλλά δεν πρόκειται να τη χρησιμοποίησω. Γιός; Γιατί; Άπλούστατα, διότι δεν νομίζω ότι έχει να προσέση τίποτα η προσωπική μου παρουσία στην ώραία τελετή και στο εύτυχές μέλλον σου. Έού πρόκειται να παντρευτής. Έγώ τι δουλειά έχω στη μέση; Νά παραστήσω το φιλοθέμον κοινό, και τη γενναία φρουρά; “Η να σε ράψω με ροδόπέταλα; Ξέρεις ότι κάτι τέτοια τ' άποσπείρουν συστηματικώς, διότι αντίκεινται προς τον χαρακτήρα μου. Άπό πού κι ως πού, δηλαδή, έπειθεί έού παντρεύσαι την έρχομένη Κυριακή, έγώ θα θυσιάσω το άπογευμα μου για να κάνω τον προεκκεκμημένο Τι άπαίτησις είν' αυτή;

“Ά! Είναι και ένα άλλο θέμα άκόμα. Για πές το. Μπα; Πρόκειται περί του δώρου; Τι θέλεις να πής δηλαδή; Ά! Με ρωτάς τι ποσόν έγω σκοπό να διαθέσω. Μά να σού κάνω το γαμήλιο δώρο, ώστε να μου υποδείξεις τι είναι εκείνο που σού χρειάζεται, για να πάσω τόπο του δώρου και να μην πάω χαμένο το ποσόν. Και μου κανείς άνή την έρώτησή με κύλο το θάρρος; και χωρίς παρεξηγήσεις. Λοιπόν, κι' έγώ, με όλο το θάρρος και άνευ παρεξηγήσεως κι' μετά παρεξηγήσεως αν θέλω πληροφορώ, ότι δεν πρόκειται να διαθέσω ποσόν. Διότι δεν πρόκειται να διαθέσω κανένα ποσόν. Διότι δεν πρόκειται να σού κάνω και κανένα δώρον. Τι με κυττάς έτσι με γοργλημένα τα μάτια; Σού είπα τίποτα το καταπληκτικόν; Σού είπα ειλικ λάσει ές δεδομένο, ότι όποσδήποτε μόλις θα μάθαινα ότι παντρεύσαι, η πρότη μου και μοναδική σκέψις, θα ήταν να σπεύσω να εξασφαλίσω ένα εκλεκτόν δώρον; Άν το είχες ες δεδομένο, να σού δώσω γομολάστιχα να το σούσης.

Πώς; Έτσι συνιθίζεται. Λοιπόν, φαίνεται ότι δεν με ζέρεις καλά, άγαπητέ μου Άλεκάκη. Γιατί αν με ήζερεις, θα έννομιζες ότι έγώ συνιθίζω να μη συνιθίζω έκεينو που συνιθίζεται. Ορίστε μας! Άυτό μάς έλειψε τώρα. Έπειδή ο κ. Άλέκος παντρεύεται, πρέπει να ζηταθούν πηνήτα άνδρες να το κάνουν, λέει, δώρο. Και μάλιστα κάτι που να του χρειάζεται. Κανένα σεβρίτου, να πούμε, κανένα ηλεκτρικό σίδερο, κανένα χαλί, κανένα πολύφωτο, η κάτι τέτοιο. Έτσι; Άκου, λοιπόν, να σού πώ, κύριε Άλεκάκη. Ο άνδρας που άποφασίζει να παντρευτής, πρέπει να είναι εις θέσιν να παντρευθείται ο ίδιος εκείνα που του χρειάζονται. Και όχι να τα περιμένει άπο τούς άλλους. Άλλοιώς, δεν παντρεύεται. Όχι, βάλτε ο καθένας άπο κάτι, για να στήσουμε νοικοκυριό. Έκτός αν παντρευώμαστε για έπιχειρησις. Δηλαδή παντρευώμαστε για να μαζεύουμε. Άλλά έγώ σε τέτοια έπιχειρησις δεν έγγραφωαι συνδρομητής.

Κι' έξ άλλου, αν θές να σού πώ και την άλλη άποψι του ζητήματος, έγώ ύποπτεται, ότι έγώ πηνήτα συγγενείς και γνωστούς. Άμα παντρεύονται αυτοί, πρέπει να κάνουν και ισάριθμα δώρα; Δηλαδή πηνήτα κομμάτια πράγμα; Νά το σούητούσα, αν ύπρχε περίπτωση να παντρευτώ κι' έγώ. Όπότε κάθουαι θα μου άνταποδώσουν τα δώρα και θα μαζέψω κι' έγώ άλλα τόσα, για να έπέλθω το ισούζω. Άλλά περιπτώσις να παντρευτώ άποκλείεται. Για ποιά λόγο, λοιπόν, να τρέχω να στέλω δώρα; Για ν' άποκτήσω τον τίτλο του κορόιδου;

Τι είπες; Δεν με ήζερεις για ταικούνη; Τόν κακό σου τόν καρό. Έγώ, βρέ, τα λεφτά τά περιφρονώ. Βγάδω αυτή τη στιγμή δύο χιλιάδικα και τά καίω, για να κάνω το κέφι μου. Άλλά κοροϊδιστικά δεν δίνω ούτε δίδραγκο. Άευντε, λοιπόν. Σέβσε με άπο τόν κατάλογο τών θυμάτων και τράβα γι' άλλο. Ρεμά!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

“Ωστε, λοιπόν, παντρεύσαι, κύριε Άλέκο. Άευντε, με το καλό. Συγχαρητήρια, συλλυπητήρια, τον Βίον άνθρακτον, και του χρόνου — σού λέω όλες τις εύχες και του λόγου σου διάλεξε ποιά σ' άρέσει περισσότερο και κράτα τη. Ά! Μου φέρνεις και πρόσκλησις. Ότι έχεις την τιμήν να με καλέσεις και τα λοιπά. Εύχαριστώ, αλλά δεν πρόκειται να τη χρησιμοποίησω. Γιός; Γιατί; Άπλούστατα, διότι δεν νομίζω ότι έχει να προσέση τίποτα η προσωπική μου παρουσία στην ώραία τελετή και στο εύτυχές μέλλον σου. Έού πρόκειται να παντρευτής. Έγώ τι δουλειά έχω στη μέση; Νά παραστήσω το φιλοθέμον κοινό, και τη γενναία φρουρά; “Η να σε ράψω με ροδόπέταλα; Ξέρεις ότι κάτι τέτοια τ' άποσπείρουν συστηματικώς, διότι αντίκεινται προς τον χαρακτήρα μου. Άπό πού κι ως πού, δηλαδή, έπειθεί έού παντρεύσαι την έρχομένη Κυριακή, έγώ θα θυσιάσω το άπογευμα μου για να κάνω τον προεκκεκμημένο Τι άπαίτησις είν' αυτή;

“Ά! Είναι και ένα άλλο θέμα άκόμα. Για πές το. Μπα; Πρόκειται περί του δώρου; Τι θέλεις να πής δηλαδή; Ά! Με ρωτάς τι ποσόν έγω σκοπό να διαθέσω. Μά να σού κάνω το γαμήλιο δώρο, ώστε να μου υποδείξεις τι είναι εκείνο που σού χρειάζεται, για να πάσω τόπο του δώρου και να μην πάω χαμένο το ποσόν. Και μου κανείς άνή την έρώτησή με κύλο το θάρρος; και χωρίς παρεξηγήσεις. Λοιπόν, κι' έγώ, με όλο το θάρρος και άνευ παρεξηγήσεως κι' μετά παρεξηγήσεως αν θέλω πληροφορώ, ότι δεν πρόκειται να διαθέσω ποσόν. Διότι δεν πρόκειται να διαθέσω κανένα ποσόν. Διότι δεν πρόκειται να σού κάνω και κανένα δώρον. Τι με κυττάς έτσι με γοργλημένα τα μάτια; Σού είπα τίποτα το καταπληκτικόν; Σού είπα ειλικ λάσει ές δεδομένο, ότι όποσδήποτε μόλις θα μάθαινα ότι παντρεύσαι, η πρότη μου και μοναδική σκέψις, θα ήταν να σπεύσω να εξασφαλίσω ένα εκλεκτόν δώρον; Άν το είχες ες δεδομένο, να σού δώσω γομολάστιχα να το σούσης.

Πώς; Έτσι συνιθίζεται. Λοιπόν, φαίνεται ότι δεν με ζέρεις καλά, άγαπητέ μου Άλεκάκη. Γιατί αν με ήζερεις, θα έννομιζες ότι έγώ συνιθίζω να μη συνιθίζω έκεينو που συνιθίζεται. Ορίστε μας! Άυτό μάς έλειψε τώρα. Έπειδή ο κ. Άλέκος παντρεύεται, πρέπει να ζηταθούν πηνήτα άνδρες να το κάνουν, λέει, δώρο. Και μάλιστα κάτι που να του χρειάζεται. Κανένα σεβρίτου, να πούμε, κανένα ηλεκτρικό σίδερο, κανένα χαλί, κανένα πολύφωτο, η κάτι τέτοιο. Έτσι; Άκου, λοιπόν, να σού πώ, κύριε Άλεκάκη. Ο άνδρας που άποφασίζει να παντρευτής, πρέπει να είναι εις θέσιν να παντρευθείται ο ίδιος εκείνα που του χρειάζονται. Και όχι να τα περιμένει άπο τούς άλλους. Άλλοιώς, δεν παντρεύεται. Όχι, βάλτε ο καθένας άπο κάτι, για να στήσουμε νοικοκυριό. Έκτός αν παντρευώμαστε για έπιχειρησις. Δηλαδή παντρευώμαστε για να μαζεύουμε. Άλλά έγώ σε τέτοια έπιχειρησις δεν έγγραφωαι συνδρομητής.

Κι' έξ άλλου, αν θές να σού πώ και την άλλη άποψι του ζητήματος, έγώ ύποπτεται, ότι έγώ πηνήτα συγγενείς και γνωστούς. Άμα παντρεύονται αυτοί, πρέπει να κάνουν και ισάριθμα δώρα; Δηλαδή πηνήτα κομμάτια πράγμα; Νά το σούητούσα, αν ύπρχε περίπτωση να παντρευτώ κι' έγώ. Όπότε κάθουαι θα μου άνταποδώσουν τα δώρα και θα μαζέψω κι' έγώ άλλα τόσα, για να έπέλθω το ισούζω. Άλλά περιπτώσις να παντρευτώ άποκλείεται. Για ποιά λόγο, λοιπόν, να τρέχω να στέλω δώρα; Για ν' άποκτήσω τον τίτλο του κορόιδου;

Τι είπες; Δεν με ήζερεις για ταικούνη; Τόν κακό σου τόν καρό. Έγώ, βρέ, τα λεφτά τά περιφρονώ. Βγάδω αυτή τη στιγμή δύο χιλιάδικα και τά καίω, για να κάνω το κέφι μου. Άλλά κοροϊδιστικά δεν δίνω ούτε δίδραγκο. Άευντε, λοιπόν. Σέβσε με άπο τόν κατάλογο τών θυμάτων και τράβα γι' άλλο. Ρεμά!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

“Ωστε, λοιπόν, παντρεύσαι, κύριε Άλέκο. Άευντε, με το καλό. Συγχαρητήρια, συλλυπητήρια, τον Βίον άνθρακτον, και του χρόνου — σού λέω όλες τις εύχες και του λόγου σου διάλεξε ποιά σ' άρέσει περισσότερο και κράτα τη. Ά! Μου φέρνεις και πρόσκλησις. Ότι έχεις την τιμήν να με καλέσεις και τα λοιπά. Εύχαριστώ, αλλά δεν πρόκειται να τη χρησιμοποίησω. Γιός; Γιατί; Άπλούστατα, διότι δεν νομίζω ότι έχει να προσέση τίποτα η προσωπική μου παρουσία στην ώραία τελετή και στο εύτυχές μέλλον σου. Έού πρόκειται να παντρευτής. Έγώ τι δουλειά έχω στη μέση; Νά παραστήσω το φιλοθέμον κοινό, και τη γενναία φρουρά; “Η να σε ράψω με ροδόπέταλα; Ξέρεις ότι κάτι τέτοια τ' άποσπείρουν συστηματικώς, διότι αντίκεινται προς τον χαρακτήρα μου. Άπό πού κι ως πού, δηλαδή, έπειθεί έού παντρεύσαι την έρχομένη Κυριακή, έγώ θα θυσιάσω το άπογευμα μου για να κάνω τον προεκκεκμημένο Τι άπαίτησις είν' αυτή;

“Ά! Είναι και ένα άλλο θέμα άκόμα. Για πές το. Μπα; Πρόκειται περί του δώρου; Τι θέλεις να πής δηλαδή; Ά! Με ρωτάς τι ποσόν έγω σκοπό να διαθέσω. Μά να σού κάνω το γαμήλιο δώρο, ώστε να μου υποδείξεις τι είναι εκείνο που σού χρειάζεται, για να πάσω τόπο του δώρου και να μην πάω χαμένο το ποσόν. Και μου κανείς άνή την έρώτησή με κύλο το θάρρος; και χωρίς παρεξηγήσεις. Λοιπόν, κι' έγώ, με όλο το θάρρος και άνευ παρεξηγήσεως κι' μετά παρεξηγήσεως αν θέλω πληροφορώ, ότι δεν πρόκειται να διαθέσω ποσόν. Διότι δεν πρόκειται να διαθέσω κανένα ποσόν. Διότι δεν πρόκειται να σού κάνω και κανένα δώρον. Τι με κυττάς έτσι με γοργλημένα τα μάτια; Σού είπα τίποτα το καταπληκτικόν; Σού είπα ειλικ λάσει ές δεδομένο, ότι όποσδήποτε μόλις θα μάθαινα ότι παντρεύσαι, η πρότη μου και μοναδική σκέψις, θα ήταν να σπεύσω να εξασφαλίσω ένα εκλεκτόν δώρον; Άν το είχες ες δεδομένο, να σού δώσω γομολάστιχα να το σούσης.

Πώς; Έτσι συνιθίζεται. Λοιπόν, φαίνεται ότι δεν με ζέρεις καλά, άγαπητέ μου Άλεκάκη. Γιατί αν με ήζερεις, θα έννομιζες ότι έγώ συνιθίζω να μη συνιθίζω έκεينو που συνιθίζεται. Ορίστε μας! Άυτό μάς έλειψε τώρα. Έπειδή ο κ. Άλέκος παντρεύεται, πρέπει να ζηταθούν πηνήτα άνδρες να το κάνουν, λέει, δώρο. Και μάλιστα κάτι που να του χρειάζεται. Κανένα σεβρίτου, να πούμε, κανένα ηλεκτρικό σίδερο, κανένα χαλί, κανένα πολύφωτο, η κάτι τέτοιο. Έτσι; Άκου, λοιπόν, να σού πώ, κύριε Άλεκάκη. Ο άνδρας που άποφασίζει να παντρευτής, πρέπει να είναι εις θέσιν να παντρευθείται ο ίδιος εκείνα που του χρειάζονται. Και όχι να τα περιμένει άπο τούς άλλους. Άλλοιώς, δεν παντρεύεται. Όχι, βάλτε ο καθένας άπο κάτι, για να στήσουμε νοικοκυριό. Έκτός αν παντρευώμαστε για έπιχειρησις. Δηλαδή παντρευώμαστε για να μαζεύουμε. Άλλά έγώ σε τέτοια έπιχειρησις δεν έγγραφωαι συνδρομητής.

Κι' έξ άλλου, αν θές να σού πώ και την άλλη άποψι του ζητήματος, έγώ ύποπτεται, ότι έγώ πηνήτα συγγενείς και γνωστούς. Άμα παντρεύονται αυτοί, πρέπει να κάνουν και ισάριθμα δώρα; Δηλαδή πηνήτα κομμάτια πράγμα; Νά το σούητούσα, αν ύπρχε περίπτωση να παντρευτώ κι' έγώ. Όπότε κάθουαι θα μου άνταποδώσουν τα δώρα και θα μαζέψω κι' έγώ άλλα τόσα, για να έπέλθω το ισούζω. Άλλά περιπτώσις να παντρευτώ άποκλείεται. Για ποιά λόγο, λοιπόν, να τρέχω να στέλω δώρα; Για ν' άποκτήσω τον τίτλο του κορόιδου;

Τι είπες; Δεν με ήζερεις για ταικούνη; Τόν κακό σου τόν καρό. Έγώ, βρέ, τα λεφτά τά περιφρονώ. Βγάδω αυτή τη στιγμή δύο χιλιάδικα και τά καίω, για να κάνω το κέφι μου. Άλλά κοροϊδιστικά δεν δίνω ούτε δίδραγκο. Άευντε, λοιπόν. Σέβσε με άπο τόν κατάλογο τών θυμάτων και τράβα γι' άλλο. Ρεμά!

ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΣ ΥΠΟΑΤΟΜΙΚΗ ΕΝΕΡΓΕΙΑ

Ένα υπόγειο εργοστάσιο που θα παράγει 100.000 κιλοβάτ

ΜΕΣΑ σε μία τεράστια τρύπα του έδάφους, βάθους 20 μέτρων περίπου, έχουν τοποθετηθεί τέσσερες τεράστιοι κύλινδροι άπο συγκαλλημένα χαλύβδινα έλάσματα. Ένωμένα με χοντρούς σωλήνες άνομιέται τους, και τρυπαρισμένοι άπο τοίχωματα μπέτον πάχους 1 1/2 μέτρον. Ο μεγαλύτερος άπ' αυτούς τούς κύλινδρους θα μπορούσε να χωρέσει τρία σπίτια τών 10 δωματίων, μαζί με τόν κήπο τους...

Η εγκατάστασις αυτή άποτελεί το κύριο μέρος του πρώτου αμερικανικού εργοστασίου παραγωγής ηλεκτρισμού με άτομική ενέργεια. Βρίσκεται δε στο Σίμπινγκτον, στην άριστερή όχθη του ποταμού Όχάιο.

Υπολογίζεται, ότι θα έχη συμπληρωθεί ως το καλοκαίρι. Ύστερα οι δοκιμές θα άπατήσουν άρκετούς μήνες άκόμα. Τέλος, μία μέρα, οι μηχανικοί θα γυρίσουν ένα διακόπτη, και το εργοστάσιο θα άρχισι να λειτουργεί. Η θερμότης της διασπάσεως του ούρανιου θα παραγί άπό, αυτός θα κινή μία τουρμπίνα και θα τροφοδοτηθή έτσι με ηλεκτρισμό μία περιοχή 2000 τετραγωνικών χιλιομέτρων (στην όποια συμπεριλαμβάνεται και η μεγάλη βιομηχανική πόλις Πίτσμπουργκ).

Η πρώτη φόρτισις της συσκευής με ούράνιον, υπολογίζεται, ότι θα παράγί το λιγώτερο 60.000 κιλοβάτ ηλεκτρικού ρεύματος, άρκετά για 250.000 αμερικανικά σπίτια. Άργότερα θα ένισχυθούν οι εγκαταστάσεις, ώστε η άπόδοσις να φτάνί τα 100.000 κιλοβάτ.

Το εργοστάσιο θα κοστίσι συνολικά πάνω άπο 100.000.000 δολάρια. Το μισό άπ' το ποσόν αυτό θα έχη καταναλωθή για τις σχετικές έρευνες και δοκιμές. Ένα εργοστάσιο ίσης άποδόσεως, που θα λειτουργούσε με κάρβουνο, θα κόστιζε λιγώτερο άπο 20.000.000 δολάρια. Άλλ' η διαφορά τών 80.000.000 δολαρίων θα γίνη πολύ μικρότερη για τις νεότερες εγκαταστάσεις, που δεν θα χρειάζονται πιά τόσες έρευνες.

Οι τέσσερες τεράστιοι χαλύβδινοι κύλινδροι περιέχουν πιά απαιτούμενα για την παραγωγή του άτμου: Ο ένας τόν άτομικό άντιδραστήρα, δύο άλλοι τα τέσσερα άποκατάνα, κι' ο τέταρτος διάφορα βοηθητικά έξαρτήματα. Είναι φτιαγμένοι άπο χαλύβδινα έλάσματα, πάχους 2 1/2 πόντων, ένωμένα μεταξύ τους με συγκαλλημένες συνολικού μήκους χυλίδων μέτρων. Οι συγκαλλημένες αυτές έχουν έλεγχθή σιτισμή προς σιτισμή με άκτίνες Χ, ώστε να μην ύπάρχη ποθενά το παραμικρό ελάττωμα.

Μολοντί θα κοστίσουν πάνω άπο 1.500.000 δολάρια, οι κύλινδροι αυτοί μπορεί να μη χρησιμεύουν ποτέ. Άποτελούν άλλως ένα συμπληρωματικό μέτρο άσφαλείας, κοντά γ' άνθέξουν στην πίεσι, κι' αν άκόμα έσυχθή μέσα τους άπο κάποια βλάβη όλο το νερό που θα ύπάρχη στύν άντιδραστήρα και που θα έχη πίεσι 145 κιλών σε κάθε τετραγωνικό πόντο!

Όταν λειτουργί το εργοστάσιο, κανείς δεν θα μωρή να διή την εκαρία του, τόν άτομικό δηλαδή άντιδραστήρα. Ύποθέστε όμως ότι έείσι το κατορθώνετε.

Θα διαβίη πρώτα το τοίχωμα άπό μπέτον που τόν περιβάλλει και που έχει — όπως είπαμε ήδη — πάχος 1 1/2 μέτρον. Θα συναντήσετε ύστερα τόν άποσπένον κύλινδρο, που έχει διάμετρο 11 1/2 μέτρων. Μέσα σ' αυτόν θα βρήτε ένα περιφερικό στρώμα νερού, πάχους 1 μέτρον, και στο κέντρο του τόν άτομικό άντιδραστήρα. Αυτός είναι ο πυρήνας σάν ένα τριώροφο σπίτι κι' έχει τοίχωματά άπο άτσάλι πάχους 20 πόντων.

Τέλος, στο κάτω μέρος του άντιδραστήρα βρίσκεται ένας μικρός κύλινδρος άπο άνοξειδωτο άτσάλι, που άποτελεί τόν κεντρικό πυρήνα της συσκευής. Περίγει έν δώλ 14 τόννους ούράνιον και ατομίζει 10—12 εκατομμύρια δολάρια.

Μέσα σ' αυτόν, τόν ούράνιον είναι διεσπασμένη κατά τέτοιον τρόπο, ώστε να παράγί άτομική ενέργεια και θερμότης με το ρυθμό που χρειάζεται — ούτε πολύ γρήγορα, ούτε πολύ άργά.

Πώς είναι, λοιπόν, φτιαγμένος αυτός ο πυρήν; Η «καρδιά» όλου του εργοστασίου; Μέσα στύν κύλινδρο, που έχει διάμετρο 1,80 μέτρον, ύπάρχουν πολυάριθμοι μετάλλιοι σωλήνες, κατακόρυφοι και τοποθετημένοι κυκλικώς. Καθένας τους έχει ύψος 1,80 και πλεονεί 15 πόντων. Άποτελούνται άπο ζυκόνιον, ένα μέταλλο έξαιρετικώς άνθεκτικόν στη θερμότης και στη διάβρωσι.

Αυτοί οι σωλήνες, κι' όχι το ούράνιο που περιέχουν, είναι το άκριβέστερο τμήμα του πυρήνος, γιατί το ζυρκόνιον είναι σπάνιο και πανάκριβο μέταλλο.

Σε ώριμμένες έσωτερικές σειρές, οι σωλήνες αυτοί είναι διαφορετικοί άπο τούς άλλους. Έχουν δηλαδή στη μέση τους, άπο πάνω ως κάτω, ένα κενό χώρο σε σχήμα σταυρού. Άποτελούν δε όλοι μαζί τόν λεγόμενο «σπόρο» του πυρήνος του άντιδραστήρα.

Περιέχουν πλάκες άπο έμπλουτισμένο ούράνιον — ένα ύλικό δηλαδή που έχει πολύ περισσότερο ραδιενεργό ούράνιον 235 άπ' όσο ύπάρχη στο φυσικό μέταλλο.

Α) Αυτή τη μορφή θα έχη ο πυρήν του άτομικού άντιδραστήρα, με τούς σωλήνες του ούρανιου. 1) Τετράγωνοι σωλήνες άπο «ζυρκόνιον». 2) Ράβδοι έλέγχου άπο «βφνιον», χαμηλωμένες. 3) Ράβδοι έλέγχου άνυψωμένες. Β) Τομή ενός άπο τούς σωλήνες του «σπόρου», σε μεγέθυνσι. 1) Ράβδος έλέγχου άπο «βφνιον» με σχή

ΥΠΟ ΖΥΓ ΣΑΝΣΕΛ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ένα δυνατό φύσημα ανέμου πέταξε καταγής τον Ραούλ και σώκωσε φηλα τη ζώνη του με το λαχείο, που την άρπαξε με τα νύχια του ένα μεγάλο όρνιο. Μια ή μίς Μπρίτζ που φάνηκε εκείνη τη στιγμή, σκότωσε το πουλί κι ο Ραούλ ξαναπέρασε τη ζώνη του. Η 'Αμερικανίδα εξήγησε στο μικρό ότι ήθελε ν' αλλάξει ζωή και εκείνος της υποσέχθηκε. Έτσι, θα πήγαινε να τη βρή, μόλις θα εξαργύνωνε το λαχείο του. Η μίς Μπρίτζ τότε είπε στους συντρόφους της να πιάσουν ένα άλογο και να συνοδεύσουν τον Ραούλ ως τον πλησιέστερο αεροδρομικό σταθμό.

17ον "Ετσι κανονίστηκαν όλα. Κατόπιν ξύπνησαν τόν σέρ Ράφ, στόν όποιον άνέθεσαν νά μαζέψή τά τρόφιμα καί νά ξαναδέσει τά πακέτα, δουλειά όχι καί τότε κουραστική. Η Μίς Μπρίτζ είπε στό Ζό καί στό Λό ότι ήταν καρόδ νά πιάσουν ένα άλογο. "Εκείνοι πήδησαν στό άλογά τους κι άρχισαν νά τρέχουν.

Ο μικρός, περίεργος γιά νά ίδή τό κυνήγι αυτό, τούς άκούούσε. "Ετσι άπομακρύνθηκε κομμάτι έκαστου βήματος άπό τό δέντρο, όπου τούς περιμέναν, γιά νά φύγουν όλοι μαζί, ή Μίς Μπρίτζ κι ο σέρ Ράφ.

Ο Ζό κι ο Λό, σάν τέλειοι "γκώσου", περίμεναν την κατάλληλη στιγμή, γιά νά ρίξουν τό λάστρο τους, πού ό πρώτος τό κινούσε, κιόλας πάντα άπό τό κεφάλι του.

Ο Ραούλ όρθιος στό μέση του λιβάδιού μέ τά χέρια στις τσέπες, άνυπομονούσε πότε νά δει τό σκουιν νά τυλίγεται στό πόδια του ζώου, πού θά διάλεγον. Πραγματικά τό σκουιν έκπεφάνε όλογο, τυλίγεται γύρω στό Ραούλ.

Πισμένως τώρα άπό τη θηλεία, ό μικρός έπεσε κάτω. Καί τότε είδε τόν Ζό καί τόν Λό νά τρέχουν κοντά του. "Ο πρώτος, καθώς περνούσε δίπλα του, έσκυψε τόν άρπαξε καί τόν έσπασε μπροστά στό σέλλα του, χωρίς νά σταματήσει καθόλου τό όλογο του.

Η σκηνή αυτή έγινε μέ τόση ταχύτητα, πού ό Ραούλ δέν πρόφτασε ούτε νά φωνάξει. "Εννοώσε μάλιστα τό βαρύ χέρι του Ζό νά του κλείνη τό στόμα. Κι άκουσε τό ληστή νά λέη στόν σύντροφό του:

— Τόν πιάσαμε!... Τώρα τό έκαστομύριο είναι δικό μας!

Στήν πόρτα γρήγορα! άπάντησε ό Λό. Την άνοίξε άπό πρίν!...

Εννοούσε την πόρτα, πού βρισκόταν άνάμεσα στό δυό λιβάδια μέ τά συρματοπλέγματα. Κι έτρεχαν σ' αυτήν, πρίν ή Μίς Μπρίτζ καταλάβη την προδοσία τους.

Τήν πόρτα αυτή ήθελαν νά περάσουν. "Υστερα, θά ήταν βέβαιοι πιά ότι είχε πιάσει τό "έκλόπι" τους.

Ηέσαν ότι τ' άλογά τους έτρεχαν πού γρήγορα άπό τό όλογο της 'Αμερικανίδας. Λίγα λεπτά, άν κέρδιζαν, θά τούς έφταναν.

Ο Ραούλ δεμένος σάν σασκί, πεσμένος άνάσκελα στό σέλλα, μέ τό πρόσωπο μισοσκεπασμένο άπό τό χέρι του ληστή, θεωρούσε τόν έαυτό του χαμένο πιά.

Ξαφνικά κατάλαβε πώς τ' όλογο σταμάτησε άπότομα κι άκουσε τόν Ζό νά βλαστημή:

— Καράμπα!... Η πόρτα είναι κλειστή!... Την ίδια στιγμή άκούστηκαν γέλια δυνατό, νεανικά. Μέ θυσιολία ό Ραούλ άναστήκαζε λίγο τό κεφάλι του καί άντίκρισε κοντά του ένα άσπρο φουστάνι.

Ήταν ή Μίς Μπρίτζ! "Εξηγήν καθώς ήταν, είχε μυστική όχησία καί καί νά κόνουν στόν μικρό της φίλο. "Ετρεξε λούττον ά-

μέσως κι' Εκλεισε την πόρτα. Στάθηκε κατόπιν εκεί μπροστά, κρατώντας στό δεξί της χέρι τό ρεβόλβερ καί στό άριστερό τό μαστίγιο. Ο Ζό κι ο Λό σταμάτησαν, μη ξέροντας τί νά κάμουν.

Κακούργωσι τούς φώναξε ή Μίς Μπρίτζ. "Αναβό!... Αφήστε γρήγορα τό παιδί!

Ο Ζό, πού κρατούσε τόν Ραούλ, υπάκουσε. Ξεσπίξε τό σκουιν κι' έλευθέρωσε τόν αιχμάλωτο.

Η Μίς Μπρίτζ, μέ τό πιστόλι στό χέρι, πιάσε τούς κλέφτες καί τούς γύρπασε στό πρόσωπο μέ τό μαστίγιο της. "Ο Ζό κι ο Λό έκαμαν νά κυλήσουν πάνω της. Δυό πυροβολισμοί όμως άκούστηκαν καί τό μεγάλο καπέλό της τινάχτηκεν σάν άέρα, τρυπημένο άπό δυό σφαίρες.

Χαριτίστη! τούς φώναξε ή 'Αμερικανίδα σοβαρά. Μπορούσα νά σας τρυπήσω την καρδιά, άπως τρυπήσα τό καπέλό σας. Άλλά δέν θέλησα! Η άγαρηκτήριστη διαγωγή σας μέ λυτρώνει άπό τόν όρκο πού έκανα. Δέν κάνα πιά συντροφιά μαζί σας! Φύγετε!

Καί λέγοντας αυτά, έκανε νόημα στόν σέρ Ράφ, πού είχε πλησιάζει γιά ν' άνοίξη την πόρτα τόπο επιστροφής.

Φύγετε! ξαναφώναξε ή Μίς Μπρίτζ, δείχνοντας μέ τό μαστίγιο της την πόρτα, στους πρώην συντρόφους της.

Οι ληστές, δειλοί όπως ήταν, προχώρησαν χωρίς νά πούν λέξη.

Η 'Αμερικανίδα τούς παρακολούθησε πού έφευγαν. Τό πρόσωπό της ήταν σοβαρό. Κι' όταν ό Ζό κι ο Λό δέν φανόντουσαν πιά, είπε κάπως άνακουσμένη:

— Επεί τέλους είμαι έλεύθερη!

Ο Ραούλ είχε άρπάξει τώρα μέ λαχτάρα τό χέρι της, καί φιλιόταν τό, ψιθύρισε:

— Μίς Μπρίτζ, πάλι έσείς μέ σώσατε! Ποτέ δέν θά μπορούσα νά σας ξεληρώσω αυτό πού σας χρωστάω!...

— Εμπρός! άπάντησε ή 'Αμερικανίδα, κουτώντας τό κεφάλι της, σάν νάθελε νά διώξη ένα κακό όνειρο. Δέν μπορούμε νά χάνουμε τόν καιρό μας, άν θέλουμε νά φτάσουμε πρίν νυχτώση στό Ντιάμαντε.

Καί ξαναγύρισαν στό δέντρο, όπου έζω άπό τό φράκτη, κοιμόντουσαν βαθεία ό καπετάνιος καί ή χοντρο-Ζοζέφα, πού δέν είχαν δει τίποτε άπ' όλη αυτή τη σκηνή.

Η Μίς Μπρίτζ, περνώντας άπό κοντά τους, έβριζε ένα περιφρονητικό βλέμμα καί είπε:

— Περιττόν νά τους ξυπνήσουμε. "Ας τά καταφέρουν όπως μπορούν!...

Σέλλωσαν τά δυό άλογα πού τούς έμεναν. Κι' ό σέρ Ράφ δήλωσε ότι μπορούσε θαυμάσια νά πάρη τόν Ραούλ στό καπούλια του δικού του.

Σέ λίγο ό μικρός κάλπασε χαρούμενος κοντά στήν Μίς Μπρίτζ.

Στό όρόμο του πλούτου

Τό Ροζάριο είναι μία μεγάλη πόλη της 'Αργεντινής καί βρίσκεται στις όχθες του μεγάλου ποταμού Πιέρρα.

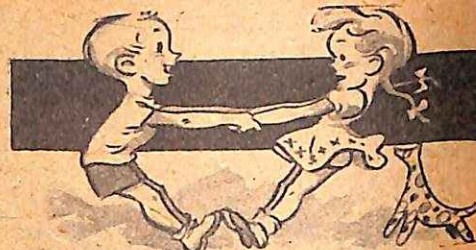
Στό Ροζάριο, λοιπόν, ξαναβρίσκουμε τόν Ραούλ, πού είχε φτάσει την ίδια μέρα μέ τό τράινο, πού πήρε άπό τόν σταθμό Ντιάμαντε.

Η Μίς Μπρίτζ κι ο σέρ Ράφ τόν είχαν αφήσει, άφού τόν έβαλαν στό βαγόνι. Δέν μπορούσαν νά τόν συνοδεύσουν στό Ροζάριο, άλλ' είχαν συμφωνήσει νά συναντηθούν στό ξενοδοχείο Πλάτα, όπου θά βρισκόντουσαν σέ λίγες μέρες.

Ο Ραούλ έφτασε στην πόλη κατ' τις ένέννα ή ώρα. Οι τράπεζες ήταν άκόμη κλειστές. Γύριζε, λοιπόν, άπό δω κι' άπό εκεί χαζεύοντας.

— Λυπούμαι, μαμάκα, αλλά δέν μπορώ νά σέ έξυπηρετήσω. Μόλις έκανα ένα δάνειο στόν μπαμπά!...

Ανυπομονούσε μόνι ποτε θά πήγαινε στην Ιρά-πεζα νά ξεπαργύρωσέ τό λαχείο του, όπως τού είχε πη ή Μίς Μπρίτζ.

Έφτασε όμως κι' αυτή ή στιγμή. "Υστερ' άπό τόσες περιπέτειες κι' αγωνίες, θά γινόταν πιά πλούσιος, έκαστομυριοχός! Τό περίφημο λαχείο βρισκόταν στην τσέπη του καί κάθε τόσο έβάζε τό χέρι του εκεί γιά νά βεβαιωθεί ότι τό είχε. Κανένα κίνδυνο πιά δέν τόν άπειλούσε. Βρισκόταν σέ μία μεγάλη πόλη καί σέ κάθε έκαστό μέτρα έβλεπε κι' έναν άστυφύλακα. Δέν φοβόταν πιά κανένα. Η περιουσία, πού τόσες φορές άπείδυνεσε νά τη χάσει, ήταν δική του!

— Άχ! στέναζε ό Ραούλ, νά μήν ζή ό δύστυχος Τορπέν! Σ' αυτόν χρωστώ την εύτυχία μου! Τι δίκιο πού είχε, όταν μου μίλούσε γιά τη ζωή του μετανάστη, τη γεμάτη περιπέτειες έκπληξεις καί άδρότητα!

Κι' όταν θυμάταν πάλι τις γεροντοκόρες θείες του, της όδοι Σαίντ-Αλντιάν, έλεγε:

— Πόσο θά ξαφνιαστούν οι θείες μου, όταν ξαναγύρωσώ στό Σαντι έκαστομυριοχός!...

Ας είναι όμως, θά τούς κάνω πλούσια δάρα... Θά τούς αγοράσω εκείνο τό όραίο άμάξι του Πασιερύ, πού τόσο τό ζήλευαν, γιά νά κάνουν τούς περιπάτους τους στό δάσος. Δέν τούς κρατά τό έρώς κακία... Κατά βάθος είναι, καλές οι θείες μου, άφού μέ πήραν καί μ' άναβρέσαν.

Τού είχε πη ή Μίς Μπρίτζ νά παρουσιάσει στην Τράπεζα. Δέν είχε λοιπόν παρ' νά ρωτήσει ξανά διασάτη πού βρισκόταν ή 'Εταλλική Τράπεζα γιά νά πάη.

Η στιγμή πού έτοιμαζόταν νά κάνει αυτή την πρόταση σ' ένα άστυφύλακα, ό Ραούλ βρισκόταν άπέναντί του ένα μεγάλο καφενείο. Άπό τά παράθυρα φανόνταν μία μεγάλη αθούσα, σάν κάθε είδους άνθρωποι, κι' έπαίχαν χαρτιά μαλλώνοντας. Μέσα σ' αυτή τη φαταρία τους, ό Ραούλ ξεχώρισε ένα όνομα:

— Καράμπα, Δόν Κάρλο! φώναξε κάποιος, είδε άνάμεσα σέ μία συντροφιά, τό παράθυρο καί φίλο του Δόν-Κάρλο, αλλά καί τούς τσέστε-ρις χωροφύλακες καί τούς τρεις 'Ινδιάνους σ' όλο του.

Κύτταξε τότε καλύτερα άπό τό παράθυρο καί είδε άνάμεσα σέ μία συντροφιά, τό παράθυρο καί φίλο του Δόν-Κάρλο, αλλά καί τούς τσέστε-ρις χωροφύλακες καί τούς τρεις 'Ινδιάνους σ' όλο του.

Κύτταξε τότε καλύτερα άπό τό παράθυρο καί είδε άνάμεσα σέ μία συντροφιά, τό παράθυρο καί φίλο του Δόν-Κάρλο, αλλά καί τούς τσέστε-ρις χωροφύλακες καί τούς τρεις 'Ινδιάνους σ' όλο του.

Κύτταξε τότε καλύτερα άπό τό παράθυρο καί είδε άνάμεσα σέ μία συντροφιά, τό παράθυρο καί φίλο του Δόν-Κάρλο, αλλά καί τούς τσέστε-ρις χωροφύλακες καί τούς τρεις 'Ινδιάνους σ' όλο του.

Κύτταξε τότε καλύτερα άπό τό παράθυρο καί είδε άνάμεσα σέ μία συντροφιά, τό παράθυρο καί φίλο του Δόν-Κάρλο, αλλά καί τούς τσέστε-ρις χωροφύλακες καί τούς τρεις 'Ινδιάνους σ' όλο του.

Κύτταξε τότε καλύτερα άπό τό παράθυρο καί είδε άνάμεσα σέ μία συντροφιά, τό παράθυρο καί φίλο του Δόν-Κάρλο, αλλά καί τούς τσέστε-ρις χωροφύλακες καί τούς τρεις 'Ινδιάνους σ' όλο του.

Κύτταξε τότε καλύτερα άπό τό παράθυρο καί είδε άνάμεσα σέ μία συντροφιά, τό παράθυρο καί φίλο του Δόν-Κάρλο, αλλά καί τούς τσέστε-ρις χωροφύλακες καί τούς τρεις 'Ινδιάνους σ' όλο του.

Κύτταξε τότε καλύτερα άπό τό παράθυρο καί είδε άνάμεσα σέ μία συντροφιά, τό παράθυρο καί φίλο του Δόν-Κάρλο, αλλά καί τούς τσέστε-ρις χωροφύλακες καί τούς τρεις 'Ινδιάνους σ' όλο του.

Κύτταξε τότε καλύτερα άπό τό παράθυρο καί είδε άνάμεσα σέ μία συντροφιά, τό παράθυρο καί φίλο του Δόν-Κάρλο, αλλά καί τούς τσέστε-ρις χωροφύλακες καί τούς τρεις 'Ινδιάνους σ' όλο του.

Κύτταξε τότε καλύτερα άπό τό παράθυρο καί είδε άνάμεσα σέ μία συντροφιά, τό παράθυρο καί φίλο του Δόν-Κάρλο, αλλά καί τούς τσέστε-ρις χωροφύλακες καί τούς τρεις 'Ινδιάνους σ' όλο του.

Κύτταξε τότε καλύτερα άπό τό παράθυρο καί είδε άνάμεσα σέ μία συντροφιά, τό παράθυρο καί φίλο του Δόν-Κάρλο, αλλά καί τούς τσέστε-ρις χωροφύλακες καί τούς τρεις 'Ινδιάνους σ' όλο του.

Κύτταξε τότε καλύτερα άπό τό παράθυρο καί είδε άνάμεσα σέ μία συντροφιά, τό παράθυρο καί φίλο του Δόν-Κάρλο, αλλά καί τούς τσέστε-ρις χωροφύλακες καί τούς τρεις 'Ινδιάνους σ' όλο του.

Κύτταξε τότε καλύτερα άπό τό παράθυρο καί είδε άνάμεσα σέ μία συντροφιά, τό παράθυρο καί φίλο του Δόν-Κάρλο, αλλά καί τούς τσέστε-ρις χωροφύλακες καί τούς τρεις 'Ινδιάνους σ' όλο του.

Κύτταξε τότε καλύτερα άπό τό παράθυρο καί είδε άνάμεσα σέ μία συντροφιά, τό παράθυρο καί φίλο του Δόν-Κάρλο, αλλά καί τούς τσέστε-ρις χωροφύλακες καί τούς τρεις 'Ινδιάνους σ' όλο του.

Κύτταξε τότε καλύτερα άπό τό παράθυρο καί είδε άνάμεσα σέ μία συντροφιά, τό παράθυρο καί φίλο του Δόν-Κάρλο, αλλά καί τούς τσέστε-ρις χωροφύλακες καί τούς τρεις 'Ινδιάνους σ' όλο του.

Κύτταξε τότε καλύτερα άπό τό παράθυρο καί είδε άνάμεσα σέ μία συντροφιά, τό παράθυρο καί φίλο του Δόν-Κάρλο, αλλά καί τούς τσέστε-ρις χωροφύλακες καί τούς τρεις 'Ινδιάνους σ' όλο του.

Κύτταξε τότε καλύτερα άπό τό παράθυρο καί είδε άνάμεσα σέ μία συντροφιά, τό παράθυρο καί φίλο του Δόν-Κάρλο, αλλά καί τούς τσέστε-ρις χωροφύλακες καί τούς τρεις 'Ινδιάνους σ' όλο του.

Κύτταξε τότε καλύτερα άπό τό παράθυρο καί είδε άνάμεσα σέ μία συντροφιά, τό παράθυρο καί φίλο του Δόν-Κάρλο, αλλά καί τούς τσέστε-ρις χωροφύλακες καί τούς τρεις 'Ινδιάνους σ' όλο του.

Κύτταξε τότε καλύτερα άπό τό παράθυρο καί είδε άνάμεσα σέ μία συντροφιά, τό παράθυρο καί φίλο του Δόν-Κάρλο, αλλά καί τούς τσέστε-ρις χωροφύλακες καί τούς τρεις 'Ινδιάνους σ' όλο του.

Κύτταξε τότε καλύτερα άπό τό παράθυρο καί είδε άνάμεσα σέ μία συντροφιά, τό παράθυρο καί φίλο του Δόν-Κάρλο, αλλά καί τούς τσέστε-ρις χωροφύλακες καί τούς τρεις 'Ινδιάνους σ' όλο του.

Κύτταξε τότε καλύτερα άπό τό παράθυρο καί είδε άνάμεσα σέ μία συντροφιά, τό παράθυρο καί φίλο του Δόν-Κάρλο, αλλά καί τούς τσέστε-ρις χωροφύλακες καί τούς τρεις 'Ινδιάνους σ' όλο του.

Κύτταξε τότε καλύτερα άπό τό παράθυρο καί είδε άνάμεσα σέ μία συντροφιά, τό παράθυρο καί φίλο του Δόν-Κάρλο, αλλά καί τούς τσέστε-ρις χωροφύλακες καί τούς τρεις 'Ινδιάνους σ' όλο του.

Κύτταξε τότε καλύτερα άπό τό παράθυρο καί είδε άνάμεσα σέ μία συντροφιά, τό παράθυρο καί φίλο του Δόν-Κάρλο, αλλά καί τούς τσέστε-ρις χωροφύλακες καί τούς τρεις 'Ινδιάνους σ' όλο του.

Κύτταξε τότε καλύτερα άπό τό παράθυρο καί είδε άνάμεσα σέ μία συντροφιά, τό παράθυρο καί φίλο του Δόν-Κάρλο, αλλά καί τούς τσέστε-ρις χωροφύλακες καί τούς τρεις 'Ινδιάνους σ' όλο του.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Ο ΘΕΟΣ ΚΑΙ Ο ΠΟΙΗΤΗΣ

"Όταν ό Θεός έπλασε τόν κόσμο, κάλεσε όλους τούς ανθρώπους της γής νάρθουν μπροστά στό θρόνο του γιά νά τούς μιλήσει. Κι' όλοι οι άνθρωποι μαζεύτηκαν τότε άπό τά πέρατα της οικουμένης, γιά ν' άκούσουν τί θά τούς πη ό καλός Θεός. Κι' εκείνος τότε, όταν είδε τούς ανθρώπους νά τόν περιμένουν, άνέβηκε στόν όλόχρυσο θρόνο του καί τούς είπε:

— Πάρτε τόν κόσμο όλο, άνθρωποι μου. Είναι δικός σας καί όχι δικός μου. Γιά σας καί μόνο κουράστηκα τόσο καιρό νά τόν δημιουργήσω. Θ' άνήκη αιώνια σέ σας καί τούς άπογόνους σας. Ένα μονάχα θέλω άπό σας: Νά μοιράσετε τ' άγαθά της γής μέ δικαιοσύνη καί άγάπη, σάν άδελφοί καί όχι σάν έχθροί!...

"Εδώ ό Θεός σταμάτησε καί κατέβηκε άπό τό θρόνο του. Μόλις άκούσαν τά λόγια αυτά του Πανάγαθου, οι άνθρωποι έπεσαν στό γόνατα γιά νά τόν ευχαριστήσουν καί ύστερα ένας-ένας έφευγε καί πήγαινε νά πάρη τό μερτικό του άπό τό ' άγαθά της γής. "Ετσι ό γεωργός πήρε τά χωράφια, ό ιππότης πήρε τό δικαίωμα νά κυνηγάη στό δάσος, ό έμπορος νά πουλάη τις πραμάτιες του, ό παπάς νά λειτουργάη στις εκκλησίες καί ό βασιλιάς νά κυβερνάη τό λαό του μέ δικαιοσύνη καί μέ καλώςήνη.

"Ετσι ή διανομή τέλειωσε σύμφωνα μέ την έπίθυμια του καλού Θεού, χωρίς νά μείνη κανείς παραπονεμένος. Μία μέρα όμως έφτασε καί ό ποιητής. "Αλλοίμονο! Δέν είχε περισέψει τίποτα γιά νά μείνη έτσι λυπημένο κι' άδικημένο.

Ο ποιητής έτρεξε τότε λυπημένος στό Θεό:

— Δυστυχία μου, τού είπε, τί θά γίνω τώρα εγώ; Είναι σωστό, τό πιο άγαπητό παιδί σου, νά μην πάρη τίποτα καί νά μείνη έτσι λυπημένο κι' άδικημένο;

Τότε ό Θεός τού άποκρίθηκε:

— Είσαι άληθινά τό πιο άγαπημένο μου παιδί, αλλά καί τό πιο άτακτο. Ποιός σου φταίει; "Όταν εγώ μοιράζα τ' άγαθά της γής, έσύ γύριζες άπό τόπο σέ τόπο καί τραγουδούσες σάν τζιτζίκι. Γιατί παραπονιόσαι τώρα, άφού δέν φρόντισες νά είσαι εδώ, στην ώρα σου!...

Ο ποιητής γονάτισε άμέσως μπροστά του καί τού άπάντησε:

— Δέν ήμουν στη γή μέ τούς ανθρώ-

πους, γιατί τά μάτια μου ήταν γυρισμένα πρός έσένα, γιατί τ' αυτιά μου δέν άκούγαν τίποτ' άλλο άπό την ούράνια άρμονία τών λόγων σου! Συγχώρεσέ με, Κύριε! Μου είχες πάρει όλη μου την προσοχή καί δέν μπορούσα νά μάθω τίποτ' άπό εκείνα πού συνέβαιναν κάτω στη γή. Συγχώρεσέ με, Πανάγαθε!

Τότε ό Θεός συγκινημένος άπ' τά λόγια του, τού είπε:

— Τί νά σου κάνω; Δέν έχω τίποτα πιά νά σου δώσω άπό τ' άγαθά της γής. Οι άγροί, τά δάση, τά βουνά, ή θάλασσα, όλα δέν μου άνήκουν πιά. Τά μοίρασα στους ανθρώπους. Άλλά κάτι πρέπει νά γίνη καί γιά σένα, κάτι πρέπει νά πάρης καί σύ. Άλλά τί, άφού δέν έχω τίποτε;

Σκέφτηκε ό καλός Θεός καί ξαφνικά σάν νά θυμήθηκε κάτι πού τό είχε ξεχάσει, γύρισε καί είπε στό φτωχό ποιητή:

— Κάτι έχω άκόμα γιά σένα! Δέν ξέρω όμως άν θά δεχτής αυτό τό δώρο μου!...

— Ποιό είναι, Κύριε; ρώτησε μ' ενδιαφέρον ό ποιητής.

— Θά σου δώσω τόν ούρανό, άποκρίθηκε ό καλός Θεός. "Αν θέλεις νά είσαι πάντα μαζί μου, δέξου τό τελευταίο δώρο πού μου μένει!...

Ο ποιητής έσκυψε τό κεφάλι του κι' άρχισε νά σκέφτεται. Μά όταν σέ λίγο σήκωσε τά μάτια του γιά ν' άπαντήσει στόν Πανάγαθο, δέν είδε κανένα μπροστά του.

Ο Θεός είχε άνεβή στόν ούρανό, άμέσως μόλις τέλειωσε την όμιλία του κι' έτσι ό φτωχός ποιητής έμεινε στη γή, ξεχασμένος καί όνειροπόλος, γιά νά τραγουδεί όλοένα μέ τούς στίχους

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ

Τό πουλάκι

— "Εξω χιονίζει, βορρπός φυσάει, δέν θαύρης τόπο γιά νά σταθής άγριο τό βόλι σέ κυνηγεί! Καί θά μου ψάλλης μί-φά-σά-λά.

Θέ νά σέ βάλω σ' ένα κλουβάκι καί θά περνούμε τόσο καλά! Θά σέ ταΐζω κναβουράκι καί θά μου ψάλλης μί-φά-σά-λά.

— "Οχι, παιδάκι, κάλλιο μονάχο νά ζώ στά κιόνια καί στό βορρπ, παρά σιμά σου σύντροφο νάχω όσο θά ζήσω, μαύρη σκλαδιά.

★

— "Οχι, παιδάκι, κάλλιο μονάχο νά ζώ στά κιόνια καί στό βορρπ, παρά σιμά σου σύντροφο νάχω όσο θά ζήσω, μαύρη σκλαδιά.

★

— "Οχι, παιδάκι, κάλλιο μονάχο νά ζώ στά κιόνια καί στό βορρπ, παρά σιμά σου σύντροφο νάχω όσο θά ζήσω, μαύρη σκλαδιά.

★

— "Οχι, παιδάκι, κάλλιο μονάχο νά ζώ στά κιόνια καί στό βορρπ, παρά σιμά σου σύντροφο νάχω όσο θά ζήσω, μαύρη σκλαδιά.

★

— "Οχι, παιδάκι, κάλλιο μονάχο νά ζώ στά κιόνια καί στό βορρπ, παρά σιμά σου σύντροφο νάχω όσο θά ζήσω, μαύρη σκλαδιά.

★

— "Οχι, παιδάκι, κάλλιο μονάχο νά ζώ στά κιόνια καί στό βορρπ, παρά σιμά σου σύντροφο νάχω όσο θά ζήσω, μαύρη σκλαδιά.

★

— "Οχι, παιδάκι, κάλλιο μονάχο νά ζώ στά κιόνια καί στό βορρπ, παρά σιμά σου σύντροφο νάχω όσο θά ζήσω, μαύρη σκλαδιά.

★

— "Οχι, παιδάκι, κάλλιο μονάχο νά ζώ στά κιόνια καί στό βορρπ, παρά σιμά σου σύντροφο νάχω όσο θά ζήσω, μαύρη σκλαδιά.

★

— "Οχι, παιδάκι, κάλλιο μονάχο νά ζώ στά κιόνια καί στό βορρπ, παρά σιμά σου σύντροφο νάχω όσο θά ζήσω, μαύρη σκλαδιά.

★

— "Οχι, παιδάκι, κάλλιο μονάχο νά ζώ στά κιόνια καί στό βορρπ, παρά σιμά σου σύντροφο νάχω όσο θά ζήσω, μαύρη σκλαδιά.

του την άπέραντη δόξα του καλού καί Πανάγαθου Θεού.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Τά δώρα του Σάκη

Ο Σάκης γιορτάζει τά γενέθλιά του κι' είναι γεμάτος άπό χαρά μέ την έλπίδα πώς θά πάρη πολλά καί πλούσια δώρα.

— Μη βιάζεσαι, Σάκη, γιατί μπορεί νά πέσης έξω στά δώρα πού υπολογίζεις... τού λέει μέ ζήλεια ή μικρή του άδελφή.

— Καί γιατί, παρακαλώ; παρατηρεί νευριασμένος εκείνος. "Όσοι μου κάνουν δώρα περουν, θά μου κάνουν καί φέτος!...

Καί πραγματικά τό βράδυ πού έρχονται οι συγγενείς καί φίλοι γιά νά τόν εύχθούν, τού φέρνει ό καθένας κι' άπό ένα δώρο.

— Τά βλέπεις, δασποινίς; λέει μέ πείσμα στην ά

Ένα χαριτωμένο πλεκτό κοστούμι, καμωμένο στη μηχανή

1) Βαφτιστικό με μία ντεκούπ, που σχηματίζει νωμίτη και είναι κεντημένη. 2) Βαφτιστικό φουστανάκι με μία ποδιά, που πιάνει κορσάκ και φουστίτσα και είναι όλη κεντημένη. 3) Αυτό το βαφτιστικό έχει πιεττίτσες που ξεκινούν από τους ώμους και χάνονται κατεβαίνοντας. Ένα βολανάκι στολίζει τον ποδόγυρο. 4) Ο νωμίτης αυτού του βαφτιστικού είναι όλος με πιεττάκια, που συγκρατούνται με άζουρ. 5) Κι' άλλο ένα πρωτότυπο βαφτιστικό, που το στολίζουν κορδέλλες και φιογκάκια.

προς τα κάτω φαρδύ και μακρύ.

Ο νωμίτης μπορεί να είναι πραγματικός κάτω από τον όποιον ξεφεύγει το φόρεμα, είτε με ψιλές σουρίτσες, είτε με λεπτές πιεττίτσες και αφίνεται ύστερα ελεύθερο.

Μπορεί όμως να αλλάξουμε και τον τρόπο της κατασκευής, δηλαδή να σχηματίσουμε το επάνω μέρος του φορέματος με λεπτές πιεττίτσες, που αρχίζουν από τους ώμους και φτάνουν λίγο χαμηλότερα από τις μασχάλες. Έτσι γίνεται ένα είδος νωμίτη και το υπόλοιπο φόρεμα αφίνεται και πάλι ελεύθερο, φαρδαινώντας όσο κατεβαίνει. Στο φάρδος αυτό συντελούν δυο πλαινές ραφές, που προχωρούν λοξεύοντας.

Είτε το ένα είδος του νωμίτη, είτε το άλλο, μπορούν να διακόπτονται από ένα δαντελλένιο «άντρ-ντέ» ή στενές φάσες κεντημένες με το κέντημα, που λέγεται «πλυμετί». Το ίδιο γαρνίρισμα το βλέπουμε και στη φούστα, πάνω από τον ποδόγυρο ή σε δυο-τρεις σειρές σε όλο το μήκος της φούστας.

Μιά άλλη πολύ όμορφη κούπ βαφτιστικού φορέματος είναι αυτή που, αρχίζοντας από τους ώμους, σχηματίζει ένα είδος ποδιάς, που στενεύει ελαφρά στο σημείο της μέσης και έπειτα κατεβαίνει όλο και φαρδαινώντας.

Το γαρνίρισμα, όποιο κι' αν είναι, περιορίζεται σ' αυτή την ποδιά, που είναι στολισμένη από πάνω ως κάτω, ενώ όλο το άλλο φόρεμα είναι σκέτο.

Τα μανικάκια στα βαφτιστικά φουστανάκια γίνονται είτε πολύ κοντά στον τύπο της φουστίτσας, είτε έντελως μακριά, τελειώνοντας σ' ένα μικρό πουανιέ.

Συχνά, έξ' αλλου, το φουστανάκι καταλήγει σ' ένα βολάν σουρωτό ή με πιεττίτσες, που συγκεντρώνουν το φάρδος του στο σημείο που ενώνεται το βολάν με το φόρεμα.

Ας μη παραλείψουμε ν' αναφέρουμε και την κορδέλλα, που έρχεται κι' αυτή να στολίζει με πολλή χάρη την μαυροδίστικη τουαλετίτσα. Το γαρνίρισμα με κορδέλλα γίνεται με φιογκάκια σκορπισμένα στη φουστίτσα, είτε με ζωνίτσα που καταλήγει εμπρός ή πίσω με φιόγκο και μακριές άκρες.

ΠΑΙΔΙΚΑ ΤΑΓΙΕΡΑΚΙΑ

Η μεγάλη μόδα των ταγιέρ δεν περιορίζεται μόνο στους μεγάλους. Έχουν και τα μικρά τα ταγιεράκια τους ανάμεσα στις άλλες τουαλετίτσες, που περικλείει η γκαρνταρόμπα τους.

Μόλις πατήσουν τα όχτ' ή έν'να χρόνια οι κοπελλίτσες σύμφωνα με τις υποδείξεις της μόδας εγκαινιάζουν το πρώτο τους παιδικό ταγιεράκι.

Το κοστούμακι αυτό, που λέγεται παιδικό ταγιέρ έχει βέβαια τον ιδιαίτερό του τύπο.

Οι ζακεττούλες δεν είναι ποτέ μεσαίες, αλλά μάλλον ριχτές, χωρίς όμως να φαρδαινούν προς τα κάτω όπως συμβαίνει με τις ανεξάρτητες βέστες, που φοριούνται επάνω από φούστες ή φορεματάκια.

Το μάκρος τους είναι τέτοιο, που να καλύπτει τους γοφούς και τα μανίκια της ζακέτας είναι πάντοτε μακριά. Το κούμπωμα είναι σταυρωτό, με δυο σειρές κουμπιά ή εμβύγραμμο με μία μόνο σειρά κουμπιά.

Πολλές από τις ζακεττούλες των παιδικών ταγιέρ είναι χωρίς γιακά και στολίζονται από τον γιακά της μπλουζίτσας, άλλες όμως ακολουθούν την κλασσική γραμμή με το τυπικό γιακαδάκι και τα ρεβέρ. Σ' αυτή την περίπτωση ο γιακάς και τα πουανιέ στολίζονται με βελούδο.

Οι τσέπες στα παιδικά ταγιέρ είναι άλλοτε εξωτερικές, όταν θέλουμε να δώσουμε σπορτίφ ύφος στο ταγιεράκι. Αν όμως το θέλουμε πιο λουσάτο, τότε προτιμούμε τις κοφτές τσέπες με καπάκι.

Τα ύφασματα, που χρησιμοποιούμε γι' αυτά τα κοστούμακια είναι μονόχρωμα λαινά, σκατσέζικα και ριγωτές φανέλλες. Έχουν χρώματα ζωηρά χωρίς όμως ν' αποκλείονται και τα κάπως βαθύτερα, όποτε οι μπλουζίτσες γίνονται κτυπητές για να δίνουν ζωή στο σύνολο.

Κάτω από τις ζακεττούλες των παιδικών ταγιέρ οι μπλουζίτσες μπορεί να είναι από λεπτή φανελλίτσα ή μάλλινο βουαλά μονόχρωμες ή σταμπάτες. Ένιοτε συμπληρώνονται και με πουλοβεράκια σε χρώμα που να συνδυάζεται με το χρώμα του ταγιέρ.

Τα παπουτσάκια είναι σπορτίφ στον τύπο των μοκασέν, με φαρδείς εσώφρες σόλες, και συνδυάζονται με το καπελλάκι.

Τα μπερεδάκια είναι τα πιο ταιριαστά καπελλάκια για κοπελλίτσες, έπειτα είναι τα κλοσσάκια από κοτλέ βελούδο με πολλά γαζιά στα μπόρ τους.

ΕΠΑΝΩΦΟΡΑΚΙΑ

Οι περισσότερες από τις κούπ στα παιδικά επανωφοράκια ταιριάζουν τόσο στα μικρά αγόρια όσο και στα μικρά κορίτσια. Φυσικά στην περίπτωση αυτή πρόκειται πάντα για κούπ κλασσική.

Στο είδος αυτό η μόδα ευνοεί ιδιαίτερα τα καντριγιέ ύφασματα είτε σε είδος λαινάς είτε σε είδος φανέλλας. Το κούμπωμα του παιδικού επανωφορίου μπορεί να είναι σταυρωτό με δυο σειρές κουμπιά ή εμβύγραμμο μόνον με δυο κουμπιά.

Η κόψι των μανικιών συνήθίζεται τόσο ραγκλάν, όσο και με έφαρμωμένα μανίκια.

Πολύ της μόδας είναι το γαρνίρισμα με βελούδο σε λίγο σκουρότερο χρώμα. Αυτό φυσικά δεν τους μειώνει διόλου την κλασσική τους εμφάνιση. Με βελούδο μπορούμε επίσης να γαρνίρουμε τα καπάκια από τις τσέπες.

Υπάρχουν βέβαια και άλλες κούπ παιδικών επανωφορίων, που ταιριάζουν μόνον σε κοπελλίτσες μικρές ή λίγο μεγαλύτερες.

Ένα χαριτωμένο σχέδιο πολύ της μόδας είναι αυτό που σχηματίζει νωμίτη με κάθετες φάσες γαζωτές, που καταλήγουν σε μύτες και κάτω από την κάθε μύτη το φάρδος του επανωφορίου συγκεντρώνεται σε μία πιαστή πιέττα, που συνεχίζεται ελεύθερη.

Το επανωφοράκι κουμπώνει με δυο μόνο κουμπιά στη μεσαία φάσα και συμπληρώνεται μ' ένα κατεβαστό στρογγυλό γιακαδάκι. Τα μανικάκια κολλητά κανονικά στη θέση των ώμων γαρνίρονται με γυριστά, ελαφρώς εβαζέ, ρεβεράκια.

Άλλος τύπος επανωφορίου, για μεγαλύτερο κοριτσάκι, είναι αυτός που θυμίζει ρεδιγκότα. Δηλαδή το επανωφοράκι σχηματίζει μέση και άρκετο λοξέυμα προς τα κάτω, συνδυάζοντας έτσι το εφάρμοστο άφ' ενός και το εβαζέ άφ' ετέρου. Αυτή η κούπ επιτυγχάνεται με ξέχωρο φύλλο εμπρός και πίσω κομμένο σε τρόπο που να στενεύει στη μέση και να φαρδαίνει πάλι προς τα κάτω. Φυσικά κλοσσάρουν άρκετα και οι πλαινές ραφές.

Το επανωφοράκι κουμπώνει με τρία κουμπιά από τον λαιμό αρχίζοντας και τελειώνοντας στη μέση. Έπειτα αφίνεται να πέφτει ελεύθερο. Ένα κατεβαστό γιακαδάκι συμπληρώνει το σύνολο σχηματίζοντας τσέπες στις πλαινές ραφές του μπροστινού φύλλου.

ΜΟΔΑΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑΚΙΑ

Τα λεπτά λαινάς σε διάφορα ανοικτά χρώματα είναι πολύ της μόδας για παιδικά φορεματάκια. Η λεπτότης τους πρέπει να είναι τέτοια που να μπορούμε να τα εργαστούμε με σουρές.

Μιά χαριτωμένη κούπ είναι αυτή, που εφαρμόζει ένα τετράγωνο νωμίτη στο μικρό κορσάκ, κάτω από τον όποιον ή συνέχεια του κορσάκ σχηματίζεται με πυκνές σουρίτσες.

Στη μέση οι σουρές συγκεντρώνονται με τη γνωστή βελονιά της «σφιγκοφαλιάς», που σχηματίζει μία φαρδεία ζώνη και κάτω απ' αυτήν πέφτει η φουστίτσα πάλι όλο σουρίτσες.

Εξ' αλλου, είναι πολύ της μόδας οι συνδυασμοί στα φουστανάκια από ύφασματα φασονάι και μονόχρωμα.

Κάνουμε π.χ. το κορσάκ από ύφασμα σκατσέζικο ή καρρεδάτο και τη φουστίτσα μονόχρωμη. Φροντίζουμε βέβαια να συνδυάσουμε το μονόχρωμο ύφασμα με ένα από τα βασικά χρώματα του φανταζι ύφασματος. Μπορούμε να κάμουμε και τον αντίθετο συνδυασμό, δηλαδή τη φουστίτσα φανταζι και το κορσάκ μονόχρωμο. Και στις δυο περιπτώσεις γαρνίρουμε λίγο και τη φούστα με το ύφασμα του κορσάκ.

Αυτά τα φουστανάκια έχουν πολλές φορές για συμπλήρωμα μία σχετική βέστα ή μπολερό που γίνεται συνήθως απ' ένα ύφασμα είναι καμωμένη ή φούστα για να έχουμε έτσι ένα αρμονικό σύνολο.

Ας μη παραλείψουμε να προσέξουμε και την μόδα του κοτλέ βελούδου που είναι το κατ' εξοχήν ύφασμα των παιδικών όπως άλλωστε και το σκέτο βελούδο.

Οι ραβδώσεις του κοτλέ βελούδου δίνουν την ευκαιρία να κάνουμε διάφορους συνδυασμούς με διαφορετική τοποθέτησι των ραβδώσεων στο κορσάκ ή στα μανίκια, στη φούστα, στα ρεβέρ και άλλα.

Σε μία βελούδινη τουαλετίτσα κοπελλίτσας συνήθίζεται πολύ ένας γιακάς από λευκή δαντέλλα.

Το βελούδο μπορούμε να το χρησιμοποιήσουμε και γι' αγοράκια, όταν θέλουμε να τα ντύσουμε πιο επίσημα με τη μόνη διαφορά πως έχουμε κάποιο περιορισμό στα χρώματα. Ενώ για τα κοριτσάκια όλα τα χρώματα μπορούν να χρησιμοποιηθούν, στ' αγοράκια θα διαλέξουμε μόνο μεταξί του μπλέ μαρέν και του μαύρου.

Φυσικά, κάτω από τη ζακεττούλα, που συνοδεύει το κοντό παντελονάκι ή λευκή μπλουζίτσα από κρέπ-ντέ-σιν ή κρέπ-σατέν είναι ό,τι πρέπει για να συμπληρώσει την ώραία εμφάνισι.

ΕΞΕΜΕΡΑΛΔΑ

1) Έπανωφοράκι σταυρωτό γαρνιρισμένο με βελούδο για μικρό αγοράκι. 2) Φορεματάκι από λεπτό λαινάς, με ζωνίτσα που σχηματίζεται από σουρίτσες (σφιγκοφαλιά). 3) Ένας ιδιόρρυθμος νωμίτης, που σχηματίζεται με φάσες κάθετες είναι το μόνο στολισμα σ' αυτό το φορεματάκι. 4) Κλασσικό παλτουδάκι εμβύγραμμο. 5) Φορεματάκι από δυο διαφορετικά ύφασματα, σκατσέζικο και μονόχρωμο, σε τύπο λενζερι. 6) Έπανωφοράκι σε στυλ ρεδιγκότας άρκετα εφάρμοστης.

βαζέ γραμμή στη φούστα έναλλάσσοντας τις δυο διαφορετικές πλέξεις, ενώ το κορσάκ γίνεται μόνον με τη μία ή την άλλη πλέξη.

Ένα τέτοιο φόρεμα γίνεται συνήθως μονοκόμματο και η μέση υπογραμμίζεται με μία δερμάτινη ή βελούδινη ζώνη, που είναι τόσο της μόδας.

Παραλείψουμε ν' αναφέρουμε και την μεγάλη μόδα της ριχτής βέστας, που γίνεται με άρκετο φάρδος προς τα κάτω.

Για τα μανίκια προτιμάμε την κούπ ραγκλάν, που έχει φαρδείς μασχάλες και μάς επιτρέπει να φορούμε τη βέστα μας πάνω από κάθε τί, ακόμη και πάνω από ταγιέρ.

Η ΜΟΔΑ ΣΤΑ ΒΑΦΤΙΣΤΙΚΑ

Η μόδα για τα βαφτιστικά δε δεσμεύεται από την εποχή του χρόνου. Τα φορεματάκια, που θα ετοιμάσετε για το μαρό σας είναι από ελαφρά μαλακά άστρα ύφασματα.

Για να μην υπάρχει όμως κίνδυνος κρυολογήματος, τα ντύνετε εσωτερικώς, αν το απαιτεί η εποχή, με ζεστά μάλλινα εσώρουχα έχοντας και για βοηθητικό μία μακριά μπερτά από παχύ και άπαλό μάλλινο ύφασμα.

Το φουστανάκι όμως που θα φορέσετε στο μαρό σας, όταν το παραλάβη ή νουά από τα χέρια του παπά, πρέπει να είναι μία αληθινή τουαλετίτσα, ανάλαφρη και μακριά, όπως αρμόζει σε μια τέτοια επίσημη ημέρα.

Η βατίτσα, το όργκαντί, ή μουσελίνα είναι τα τρία υλικά, που κυρίως χρησιμοποιούνται για τα βαφτιστικά φορεματάκια σε χρώμα πάντα λευκό.

Ο τρόπος της κατασκευής τους ποικίλλει, βέβαια, σύμφωνα με την έκαστη μόδα, γι' αυτό δεν είναι άσκοπο να σας αναφέρουμε μερικά μυστικά, που θα σας βοηθήσουν να κάμετε ένα χαριτωμένο και κομψό φορεματάκι για το μαρό σας.

Κατά γενικό κανόνα, τα βαφτιστικά φουστανάκια αποτελούνται από ένα είδος νωμίτη και το κυρίως φόρεμα, που άπλώνεται

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ

Ταχύτης πτήσεως των πουλιών

Τα διάφορα πουλιά πετάνε με διαφορετική το καθένα ταχύτητα. Η μέση ταχύτητα των σκαγιών, όταν βγουν απ' το στόμιο της κάννης του όπλου, είναι η ίδια όταν ο κυνηγός μεταχειρίζεται φυσέκια, που έχουν όλα την ίδια γόμωσι. Βγαίνει, λοιπόν, το αναγκαίο συμπέρασμα ότι είναι απαραίτητο ο κυνηγός να γνωρίζει με ποιά ταχύτητα πετάει το κάθε πουλί, για να μπορεί να προσδιορίσει σε κάθε περίπτωση το μήκος της προσκοπέσεως. Το σημείο, δηλαδή, του διαστήματος όπου πρέπει να ριχτεί την ντουφεκιά του για να συναντηθούν τα σκάγια με το πουλί.

Θα ήταν, λοιπόν, πολύ εξυπηρετικός για τους κυνηγούς ένας πίνακας όπου ν' αναγράφονταν οι ταχύτητες πτήσεως των διαφόρων πουλιών, επακριβώς. Ακριβής όμως καθορισμός των ταχυτήτων αυτών δεν είναι δυνατόν να γίνει γιατί η ταχύτης πτήσεως ενός και του αυτού πουλιού είναι μεταβλητή. Την επηρεάζουν διάφοροι παράγοντες: Το περιβάλλον μέσα στο οποίο πετάει το πουλί, ο πνέων σε κάθε περίπτωση ανέμος, η ψυχολογική κατάσταση, στην οποία βρίσκεται σε δεδομένη στιγμή το πουλί. Πουλί ντουφεκισμένο από κυνήγο είναι φοβισμένο και θα περάσει από άλλον κυνήγο με μεγαλύτερη ταχύτητα απ' την κανονική.

Κι' αυτή ακόμα η ηλικία του πουλιού επηρεάζει την ταχύτητα της πτήσεώς του. Μία ηλικιωμένη αγριόπαπια δεν πετάει τόσο γρήγορα όσο μία νεορή. Αν παρατηρήσουμε τα κοπάδια των μεταναστευτικών πουλιών, καθώς πετάνε, θα δούμε ότι απ' το σχηματισμό τους μένουν πάντοτε πίσω μερικά πουλιά, σε απόσταση. Αν τύχη και σκοτώσουμε κανένα απ' τα τελευταία αυτά πουλιά, θα διαπιστώσουμε ότι είναι ηλικιωμένο.

Στα «πυκνά», στα σύνδετρα δηλαδή μερη, το πουλί πετάει με ταχύτητα μικρότερη από εκείνη που αναπτύσσει σε ανοιχτό πεδίο, στο «καθαρό» όπως λένε οι κυνηγοί μας.

Εφόσον, λοιπόν, η ταχύτης με την οποία πετάει ένα πουλί, δεν είναι πάντοτε η ίδια αλλά επηρεάζεται από τους παραγόντες που αναφέραμε παραπάνω, είναι έπιόμενο να σημειώνουν αποτυχίες οι ντουφεκίες.

Οι κυνηγοί που δεν έχουν αρκετή πείρα αποδίδουν τις αποτυχίες αυτές άλλοτε στο ντουφέκι τους, άλλοτε στα φυσέκια τους ή σε άλλα αίτια χωρίς να υποψιάζονται την πραγματική αιτία που αναφέραμε.

Μεγάλη, λοιπόν, πείρα μαζί με ακριβέστερη γνώση της βασικής ταχύτητας, με την οποία πετούν τα διάφορα πουλιά θα εξασφαλίσουν τις αποτυχίες των κυνηγών μας στις ντουφεκίες στο «φερόν» — στις ντουφεκίες, δηλαδή, έναντι των πουλιών καθώς πετούν.

Για την καθοδήγηση των κυνηγών παραθέτουμε κατωτέρω σε μέτρα τις βασικές ταχύτητες πτήσεως των κυριωτέρων κυνηγετικών πουλιών κατά δευτερόλεπτο. 1) Ορτύκι 17 μέτρα. 2) Τρυγόνι 28 μ. 3) Αγριοπερίστερο 20 μ. 4) Μπακάρτα 7 μ. 5) Αγριόχηνια 32 μ. 6) Ψαρόνι 25 μ. 7) Γλάρος 15 μ. 8) Φασιανός 28 μ. 9) Γεράκι 20 μ. 10) Αγριοπαπιάς 32 μ. 11) Πέρδικα 33 μέτρα.

Ο κυνηγός που γνωρίζει τη βασική ταχύτητα πτήσεως ενός πουλιού και λαμβάνει υπ' όψη του κάθε φορά τους ειδικούς παραγόντες που την επηρεάζουν, εάν είναι καλός σκοπευτής έχει εξασφαλισμένη την επιτυχία της ντουφεκίας του.

Καλός σκοπευτής είναι ο κυνηγός ο οποίος, εκτός απ' την ακριβή εκτίμηση της ταχύτητας με την οποία πετάει το πουλί που πρόκειται να ντουφεκιστεί, είναι σε θέση να εκτιμήσει επακριβώς και το μήκος της προσκοπέσεως που απαιτείται, για να χτυπήσει το πουλί θανάσιμα ή ντουφεκιά του. Το μήκος αυτό προσδιορίζεται εκτός απ' την ταχύτητα που ανέπτυξε το πουλί τη στιγμή που έφτασε μπροστά στον κυνήγο, και από δύο άλλους ουσιαστικούς παραγόντες: Πρώτον από το άνοιγμα της γωνίας που σχηματίζεται απ' τη σκοπευτική γραμμή του όπλου του κυνηγού και απ' τη γραμμή που ακολουθεί το πουλί καθώς πετάει. Και δεύτερον απ' την απόσταση, στην οποία βρίσκεται το πουλί απ' τον κυνήγο τη στιγμή που θα έφτανε το όπλο του.

Όταν π.χ. ένα ορτύκι που έρχεται απ' τα δεξιά ή τ' αριστερά του κυνηγού πετώντας με κανονική ταχύτητα βρεθεί σε απόσταση 30 μέτρων από αυτόν, για να το πετύχει η ντουφεκία, πρέπει ο κυνηγός να στήσει τη σκοπευτική του όπλο σκοπευόμενος ένα σημείο του διαστήματος που βρίσκεται επάνω στη γραμμή που ακολουθεί το ορτύκι και απέχει από το κεφάλι του ορτυκιού 3 μέτρα.

Μ' αυτές τις προϋποθέσεις στην περιπτώσεως πεδινός, το μήκος της πτήσεως απ' την αρχή της πτήσεως προς τα κάτω, το μήκος τότε της προσκοπέσεως φτάνει τα 10 και πλέον μέτρα.

Εννοείται ότι στους ανωτέρω υπολογισμούς λαμβάνεται υπ' όψη η φωνική μόνο δέσμη των σκαγιών, δηλαδή τα κεντρικά σκάγια. Τα κεντρικά μόνο σκάγια χτυπούν το θήραμα θανάσιμα.

Με το ζήτημα του καθορισμού της ταχύτητας πτήσεως των διαφόρων πουλιών ασχολούνται από πολλά χρόνια ειδικοί πτηνολόγοι. Οι ειδικοί αυτοί καταλέξαν έπειτα από πολλές παρατηρήσεις να προσδιορίσουν με μεγάλη προσέγγιση προς την πραγματικότητα την ταχύτητα πτήσεως των διαφόρων πουλιών που αναφέραμε παραπάνω.

Τα συμπεράσματα αυτά των πτηνολόγων έπεδεδιαισθηθήκαν από παρατηρήσεις που έγιναν από αεροπλανήτες.

Το ταχύτερο, όμως, πουλί που ο κυνηγετικός νόμος μας απαγορεύει να κυνηγάμε, είναι το χελιδόνι. Το χελιδόνι διανύει 200 χιλιόμετρα την ώρα, είναι δε το μόνο απ' τα μικρόπουλα που πετάει και την ημέρα, την εποχή της μεταναστεύσεώς του.

Οι νερόκοιτες

Οι νερόκοιτες αποτελούν μία ξεχωριστή τάξη μεταναστευτικών υδροδίων πουλιών. Τα γενικά χαρακτηριστικά τους είναι μύτη (ράμφος) μεγάλου μεγέθους, φτερόφυλλοι κοντές, πόδια μερρίου ύψους και δυνατά νύχια-πόδια, μύτερά και λεπτά.

Τα πουλιά αυτά περπατούν πάνω στα καλάμια και στα χόρτα που φυτρώνουν μέσα στις λίμνες, στους βάλτους, στα τέλματα και κολυμπούν με ευκολία στα νερά.

Τ' άρσενικά και τα θηλυκά μοιάζουν μεταξύ τους. Η τάξη των πουλιών αυτών περιλαμβάνει τα εξής είδη: το κρέξ ή δρυθα των σπαρτών όπως λέγεται αλλιώς, τη φαλαρίδα, τη νεροπουλάδα, τη νερόκοττα, τη μεγάλη όρτυκομύτρα, τη μέτρια όρτυκομύτρα και την πυγμαία όρτυκομύτρα. Για το κρέξ μιλήσαμε ήδη σε προηγούμενο τεύχος του περιοδικού. Απ' τ' άλλα πουλιά της τάξεως αυτής το πιο ενδιαφέρον είναι η φαλαρίδα.

Η φαλαρίδα, γνωστή στον κόσμο των κυνηγών με το όνομα «μπαλάντζα» ονομάζεται επιστημονικά «μαυρόκοττα». Την ονομασία της αυτή την όφειλε στο μαύρο χρώμα του σώματός της. Η φαλαρίδα είναι μεγάλη σαν μία μέτρια κόττα. Η μύτη της είναι μικρή και άσπρη. Τα πόδια της έχουν χρώμα σταχοπράσινο. Τα δαχτυλά των ποδιών της είναι ντυμένα με όδοντινη μεμβράνη το καθένα χωριστά. Επάνω στο κεφάλι της έχει ένα άσπρο δερμάτινο εξόγκωμα. Από το εξόγκωμα θυμίζει η μαυρόκοττα πήρε το παρατσούκλι φαλαρίδα, γιατί το εξόγκωμα αυτό ή «φαλάρα» των πουλιών πολεμιστών. Τα φαλάρα ήταν κοσμήματα που στολίζαν τις περικεφαλαίες των πολεμιστών. Ήταν και ένα κοσμημα σαν περιλαίμιο, που δίνουν οι Ρωμαίοι στους στρατιώτες τους για παράσημο. Φαλάρα λέγονται, ακόμη και τα χαιμύρα των αλόγων.

Οι φαλαρίδες ζουν σε πολυάριθμα σμήνη. Παρακολουθούν τις αγριόπαπιας και βρίσκονται στα ίδια μ' αυτές μερη. Προτιμούν τα γλυκά νερά, τις λίμνες, τους βάλτους, τα ποτάμια. Βγαίνουν στην ξηρά μόνον όταν έχουν πλημμυρίσει τα γύρω χωράφια για να βρουν καλή τροφή. Δεν αποφεύγουν να σκηνοποιούν απ' το νερό παρά μόνον, αν βρεθούν σε άδικο-φοσσίση ή να σκηνοποιούν απ' το νερό, όπως η αγριόπαπια. Όταν η φαλαρίδα αποφασίσει να ανοίγοντας τα φτερά της πετάει, πετάει τότε άργα και χαμηλά και έπειτα εύκολο στόχο για τον κυνήγο. Οι γοργές και ρυθμικές κινήσεις που κάνουν οι φαλαρίδες όταν πρόκειται να σκηνοποιούν απ' το νερό προκαλούν θόρυβο που είναι πολύ δυνατός, όταν πρόκειται να σκηνοποιούν έλεγκρη κοπάδι. Στο κυνήγι της φαλαρίδας χρειάζονται γερές ντουφεκίες και χοντρά σκάγια Νο 3 και Νο 4 για να μπορέσουν να διαπεράσουν το πυκνό πέτεμά της και το σκληρό δέρμα της.

Κυνηγοί στο καρτέρι για φαλαρίδες

Το κρέας της φαλαρίδας είναι νόστιμο. Πολλοί το βρίσκουν νοστιμότερο απ' το κρέας της αγριόπαπιας. Το λείπει κι' η βαρεία μυρωδιά που έχει το κρέας της αγριόπαπιας. Μαγειρεύεται όπως κι' η πάπια, αφού στείθει καλά. Η φαλαρίδα μαριέται πολύ δύσκολα. Είναι προτιμότερο να γδέρνεται.

Το κυνήγι της φαλαρίδας

Το κυνήγι της φαλαρίδας είναι διασκεδαστικό, διδακτικό και αποδοτικό. Είναι διασκεδαστικό γιατί λαβαίνουν μέρος πολλοί κυνηγοί και δε λείπουν τα περάσματα που ανταλλάσσουν μεταξύ τους οι κυνηγοί. Οι κυνηγοί «μαζέτουν», «τράβα και το μαγαίρι σου» και άλλες παροιμίες ειπύται απ' αυτές που απευθύνονται στους κυνηγούς που χάνουν εύκολα ντουφεκίες, από άλλους συναδέλφους των. Είναι διδακτικό γιατί παρέχεται η ευκαιρία στους κυνηγούς να συνήθισουν στη σκοπευτική «στο φερόν». Είναι, δηλαδή, σε πουλιά που πετούν.

Είναι τέλος και αποδοτικό γιατί οι φαλαρίδες σκοτώνονται εύκολα και οι κυνηγοί γυρίζουν στα σπίτια τους με γεμάτες τις τσάντες τους. Το κυνήγι της φαλαρίδας γίνεται με τρεις τρόπους: στο καρτέρι, με διαδί και με παγάνια. Το καρτέρι γίνεται ως εξής: Οι κυνηγοί πάνουν στις άκρες στις λίμνες. Οι φαλαρίδες συνηθίζουν να πλησιάζουν στις άκρες αυτές, γιατί βρίσκουν εκεί τροφές όπως π.χ. σκουλήκια, και κατακρησά και χαλικάκια που τους είναι απαραίτητα για να ξεμουδιά-γουν από τον πόνο των φτερών. Πολλές βγαίνουν και στην ξηρά για να ξεμουδιάσουν και να κολυπούν στο χώμα σαν τις κόττες. Βγαίνουν μια-μια στη γραμμή. Ο κυνηγός δεν πρέπει να βασιστεί να ντουφεκιστεί. Πρέπει να περπατάει, να βγεί στο κοπάδι κι' έπειτα να ριχτεί. Τότε μ' ένα ντυμένο ριμμένο ή βγλ όλο το κοπάδι κι' έπειτα να ριχτεί. Αν μεταχειρίζεται δε (δυο ριχτές) θα στρώσει χάρμα αρκετές φαλαρίδες. Αν μεταχειρίζεται ένα (δυο ριχτές) θα στρώσει χάρμα αρκετές φαλαρίδες. Αν μεταχειρίζεται ένα (δυο ριχτές) θα στρώσει χάρμα αρκετές φαλαρίδες. Αν μεταχειρίζεται ένα (δυο ριχτές) θα στρώσει χάρμα αρκετές φαλαρίδες.

Η συγκομιδή τότε από σκοτωμένες φαλαρίδες θα είναι πλουσιωτάτη. Η δίωξη γίνεται με πλωτό μέσον στην τις λίμνες ή στους μεγάλους βάλτους. Το πλωτό μέσο πρέπει να είναι χωρίς κορμιά. Κατάλληλα είναι τα δένδρα. Η πλώδα μία μικρή εύληνη βάρκα χωρίς κορμιά. Τα σκάφη αυτά τα οδηγεί βαρκάρης με τη βοήθεια ενός μακρού κονταριού. Το κοντάρι αυτό είναι γνωστό στην κυνηγετική διάλεκτο με το όνομα «σταλίκι». Απ' αυτό πήρε κι' ο βαρκάρης το όνομα «σταλίκωτης». Το σταλίκι χρησιμεύει για κουτί και τιμόνι μαζί.

Το σταλίκι χρησιμεύει για κουτί και τιμόνι μαζί.

Ο βαρκάρης πρέπει να έξη καλά την πορεία που θ' ακολουθήσει η βάρκα του για να μην κολλήσει στη λάσπη, καθώς και τους διαδρόμους που πρέπει να πάρη μέρ' απ' τις καλαμιές για να μη τους δούν οι φαλαρίδες και φύγουν προτού τις πλησιάσουν εντός βολής.

Ο βαρκάρης βουτάει το σταλίκι ως τον πυθμένα, στηρίζεται πάνω του και το μεταχειρίζεται για μολχλό για να προωθήση τη βάρκα του.

Η παγάνια γίνεται με πλωτά μέσα κι' αυτή. Με πρίστια ή πλάτες και με πραγματικές βάρκες με κορμιά αν, έννοείται, το νερό είναι αρκετά βαθύ. Οι κυνηγοί πρέπει να είναι πολλοί για να έχει επιτυχία η παγάνια. Σε κάθε σκάφος μπαίνει ένας μόνον κυνηγός. Ο κυνηγός πρέπει να καθίσει μπροστά από τον βαρκάρη, για λόγους ασφαλείας. Πρόπερι στον Πόρτο-Ράφτη ένας κυνηγός που είχε τοποθετήσει το βαρκάρη μπροστά, του πήρε το κεφάλι με τη ντουφεκία πούριξε σε μία αγριόπαπια. Έννοείται ότι ο βαρκάρης δεν πρέπει να έχει ντουφεκία. Αυτό είναι όρος απαραίτητος, γιατί αν έχει ντουφεκία θα κυνηγή για λογαριασμό του κι' όχι για τον κυνήγο που μεταφέρει.

Τα σκάφη, αφού παραταχθούν σε εύθεια γραμμή το ένα σε απόσταση απ' το άλλο, όχι μικρότερη από 50

Ο λαθροθήρας

Ο νομοταγείς κυνηγός δεν προξενούν μεγάλη φθορά στα θηράματα. Ξέρουν πού, πώς και πότε πρέπει να κυνηγήσουν και τί είδους θηράματα απαγορεύεται να χτυπήσουν.

Εκείνοι που αποτελούν πραγματικό κίνδυνο για τα θηράματα είναι οι λαθροθήρες. Τι είναι, όμως, οι λαθροθήρες;

Πολλοί νομίζουν ότι λαθροθήρας θα πη, εκείνος που κυνηγάει χωρίς να έχει άδεια θήρας. Έσφαλμένη αντίληψη! Λαθροθήρας δεν είναι εκείνος που κυνηγάει χωρίς άδεια, αλλά εκείνος που κυνηγάει πουλιά και ζώα, που απαγορεύεται το κυνήγι τους. Εκείνος που κυνηγάει σε απαγορευμένα για το κυνήγι μερη. Εκείνος που μεταχειρίζεται στο κυνήγι απαγορευμένα μέσα και εκείνος που κυνηγάει, όταν απαγορεύεται το κυνήγι.

Ο λαθροθήρας, αντίθετα προς ό τι πιστεύεται, φροντίζει να είναι έφοδιασμένος με άδεια θήρας. Ο λαθροθήρας δε χρησιμοποιεί μόνο το κυνηγετικό όπλο. Μεταχειρίζεται παγίδες, βράχια, δίχτυα, ηλεκτρικούς προσβολείς κλπ. Λαθροθήρας γίνεται κανείς είτε από κυνηγετικό πάθος, είτε από κυνηγετική διαστροφή είτε και αθέλια του από άγνοια των απαγορεύσεων που επιβάλλει η κυνηγετική νομοθεσία μας.

Εκτός απ' τις περιπτώσεις αυτές υπάρχουν και άλλες καταστάσεις που δημιουργούν τους λαθροθήρες: η βιοποριστική ανάγκη και η ανάγκη προστασίας της ιδιωτικής περιουσίας.

Οι λαθροθήρες για να προσπορίσουν τα προς το ζην αναγκάζονται, είναι και οι πιο επικίνδυνοι. Αυτοί ξεσπαρτούν τα ντόπια θηράματα, λαγούς, περδικές, φασιανούς κλπ. και δε διστάζουν να διαπεράσουν και φόνος ανθρώπου για να γλυτώσουν την τιμωρία όταν πασούν «επ' αυτοφώρως» λαθροθήρες.

Οι εξ' ανάγκης λαθροθήρες γίνονται «έκ περιστάσεων». Δεν είναι συστηματικοί λαθροθήρες. Αναγκάζονται να πασάσουν τον κυνηγετικό νόμο για να περισώσουν την περιουσία τους και την προφυλάξουν απ' τις καταστροφές, που της προξενούν ποιοι νομίζετε; Τα θηράματα. Χαρακτηριστικό είναι το εξής επεισόδιο που συνέβη πρό έτών στην Πελοπόννησο.

Οι λαγοί προξενούσαν σε μερικές περιφέρειες μεγάλες καταστροφές στις καλλιέργειες σε εποχή που απαγορευόταν το κυνήγι. Οι γεωργοί ζήτησαν απ' το Υπουργείο Γεωργίας τηλεγραφικώς να τους επιτρέψει να κυνηγήσουν τους λαγούς. Τους το άρνήθηκαν με τη δικαιολογία ότι το απαγορεύει ο νόμος. Πήραν, λοιπόν, κι' αυτοί τα ντουφεκία τους και βγήκαν στο κυνήγι των λαγών αυθαίρετα. Έγιναν λαθροθήρες εξ' ανάγκης.

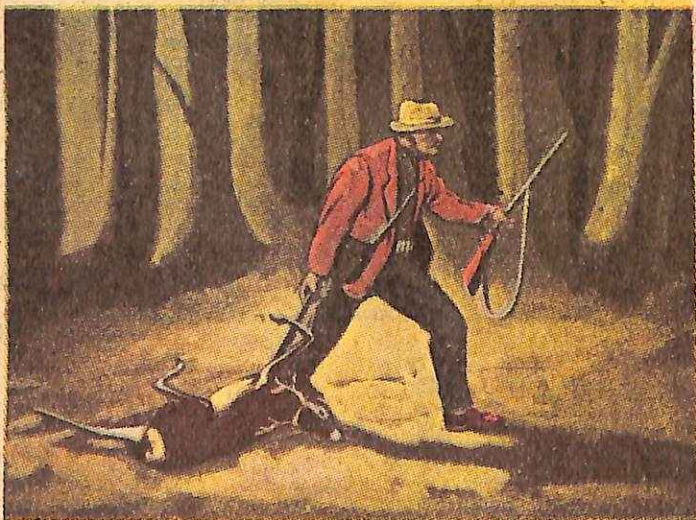
Η λαθροθηρία τιμωρείται παντού και πολύ αυστηρά. Οι πολιτισμένες χώρες, έχουν θεσπίσει αυστηρότερες ποινές για τους λαθροθήρες. Προβλέπει και η κυνηγετική νομοθεσία μας την τιμωρία των λαθροθηρών, αλλά η λαθροθηρία όριάζει στον τόπο μας. Αυτό συμβαίνει, γιατί δεν υπάρχουν αρκετά κρατικά όργανα για την αστυνομία του υπαίθρου.

Λαθροθήρας δεν είναι μονάχα εκείνος που λαθροθηρεύει τα «εδώματα» θηράματα, εκείνα, δηλαδή των οποίων τρώγεται το κρέας. Είναι κι' όποιος πιάνει με δίχτυα, με εδωγές και με άλλα μέσα τα μικρόπουλα. Το Υπουργείο της Γεωργίας έχει εκδώσει διαταγή προς τις διαοικίες άρχες, την αστυνομία και τη χωροφυλακή να καταδιώκουν αυστηρά όσους πιάσουν φλώρια, καρδερνία (γορδέλια) φανέτα, σπίνους κλπ. Να κατασχούν τα δίχτυα, εδωγές, λαστιχένιες σφεντόνες, καθρέφτες, δηλητήρια κλπ. στα χέρια των κατασκευαστών των ειδών αυτών καθώς και των εμπόρων γιατί ο κυνηγετικός νόμος μας απαγορεύει την κατασκευή και την πώληση τέτοιων ειδών.

Είναι περιττό να αναφέρουμε ότι η διαταγή αυτή μένει άνεκτήλεστη όριζαίει δε γύρω από την Αθήνα και μπροστά στα μάτια των αστυνομικών οργάνων το είδος αυτό της λαθροθηρίας...

Ο νόμος, έπι πλέον, απαγορεύει και τη διαθήκη μέσα σε κλουβιά και σε περιφραγμένους τόπους κυνηγετικών πουλιών και ζώων. Και ό-κια, περδικές, κοτόφια, λαγούς, γαλιάντες κλπ. Κανείς δε συγκινεί-προσπάθει τους να ελευθερώσει τα άτυχα αυτά ζώα που στην μάτα των κλουβιών τους. Οι κάτοχοι θηραμάτων που τα κρατούν φυλακισμένα μπορούν άριστα να χαρακτηριστούν ως λαθροθήρες και να υποστούν τις κυρώσεις που προβλέπει ο νόμος.

Λαθροθήρας από κυνηγετικό πάθος...

προσκοπέσεως φτάνει τα 6 μέτρα.

Με το ζήτημα του καθορισμού της ταχύτητας πτήσεως των διαφόρων πουλιών ασχολούνται από πολλά χρόνια ειδικοί πτηνολόγοι. Οι ειδικοί αυτοί καταλέξαν έπειτα από πολλές παρατηρήσεις να προσδιορίσουν με μεγάλη προσέγγιση προς την πραγματικότητα την ταχύτητα πτήσεως των διαφόρων πουλιών που αναφέραμε παραπάνω.

Τα συμπεράσματα αυτά των πτηνολόγων έπεδεδιαισθηθήκαν από παρατηρήσεις που έγιναν από αεροπλανήτες.

Το ταχύτερο, όμως, πουλί που ο κυνηγετικός νόμος μας απαγορεύει να κυνηγάμε, είναι το χελιδόνι. Το χελιδόνι διανύει 200 χιλιόμετρα την ώρα, είναι δε το μόνο απ' τα μικρόπουλα που πετάει και την ημέρα, την εποχή της μεταναστεύσεώς του.

μέτρα, αρχίζουν να προχωρούν προς το μέρος που βρίσκονται οι φαλαρίδες. Αφές άν-τι να σκηνοποιούν απο-τραβάζονται στις άκρες. Προτιμούν, όπως είπαμε το κολύμπι απ' το πέταγμα. Όταν φτάσουν κοντά στην ξηρά αναγκάζονται πιά να πετάξουν και να γυρίσουν εκεί απ' όπου έφυγαν. Πετούν τότε πάνω απ' τα κεφάλια των κυνηγών, που τις υποδέχονται με καταγίγισμό πυρός. Οι φαλαρίδες απ' το άγριο ντουφεκίδι απομακρύνονται από τους πλωτούς διαδρόμους, που τις παρακολουθούν. Πάνουν πιο κάτω. Τις φτάνουν όμως εκεί τα πλησιάζουν στην ξηρά σκηνοποιώντας την αντίπερα ακτή. Όταν πλησιάζουν στην ξηρά σκηνοποιούν πάλι απ' το νερό και πετώντας περιούν φαλαρίδες. Αυτό το «πήγαινε-έλα» επαναλαμβάνεται πολλές φορές και η συγκομιδή των σκοτωμένων ή βαρεία πληγμένων πουλιών είναι αρκετά ικανοποιητική για τους κυνηγούς.

Στις λίμνες μας, όσες απ'επρανθήκαν, ακόμη φιλοξενούνται χιλιάδες φαλαρίδες. Μένουν ως το Μάρτη και φύγουν έπειτα για τις χώρες των βορρά, όπου θα γεννήσουν τ' αυγά τους και θα κλωσθήσουν. Οι λίμνες της Στυμφαλίας της Μοιρίας, του Δίστου, του Κοιτουχίου είναι γεμιστές από φαλαρίδες. Τις ημέρες των έορτών γίνεται γενική εξόρ-τοιμάδα από σκοτωμένα πουλιά. Είναι χαρακτηριστικός ο αριθμός των φαληγούς του Πύργου, σε μια μέρα στη λίμνη της Μοιρίας από τις 6.000 και περισσότερα πουλιά!

Φαλαρίδες μένουν μόνια και στον τόπο μας, στα βόρεια διαμερίσματά του μέσα στους άπρωτοέλατους βάλτους. Εκεί γενιούν τ' αυγά τους και μεγαλώνουν τα μικρά τους.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Διάφορα άγνωστα υδρόβια πουλιά. — Άσθενείες θηραμάτων.

ΩΡΙΩΝ

Η αλληλογραφία μας

ΖΗΤΟΥΝ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΕΛΛΗΝΕΣ ΝΑΥΤΙΚΟΙ

Ο **Georgios Svonopoulos**, SIT Rokos V, δόκιμος αξιωματικός, C/o Vergotis Ltd Grechurch House, London E.C. 3, England, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, άνω των 20 χρόνων, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα.

Ο **Irlandos James Bartley**, που εργάζεται πάνω σε ελληνικό πλοίο, S/S Attica, C/o Faros Shipping Co. Ltd, 6 Bevis Marks, London E.C. 3, England, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες 17-20 χρόνων στην αγγλική ή ελληνική γλώσσα, με σκοπό την ανάπτυξη μιας αγνής φιλίας.

Ο **Nick Baccados**, SIT Opportunity, C/o S. G. Empiricos Ltd, Dunster House, 17119 Mark Lane, London E.C. 3, England, ζητεί αλληλογραφία με μία από τις δυο φίλες «Λίαν» και «Ανδρού».

Δύο φίλοι, ο **Markos Alexakis** και ο **Stilianos Miliadakis** (24 χρόνων και οι δύο), SIT Atlantic Marchioness, C/o Lago Oil and Transport Co. Ltd, San Nicholas, Antigua N.W. 1, Antilles, ζητούν αλληλογραφία με Έλληνίδες απ' όλον τον κόσμο.

Ο **C. Franc**, SIT Andros Hills, C/o Orion Shipping Inc., 80 Broad St., New York 4, N.Y. U.S.A., θέλει ν' αλληλογραφήσει με την «Ελάνη» της Πίνου του τέλους 928.

Ο τρίτος μηχανικός **George Stakis**, S/S Queen of Nassau, C/o Eastern Shipping Corp, Pier 3, P.O. Box 882, Miami 6, Florida, U.S.A., ζητεί αλληλογραφία με νεαρές Έλληνίδες απ' όλον τον κόσμο στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα.

Ο **George Stakis**, S/S Queen of Nassau, C/o Eastern Shipping Corp, Pier 3, P.O. Box 882, Miami 6, Florida, U.S.A., ζητεί αλληλογραφία με νεαρές Έλληνίδες απ' όλον τον κόσμο στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα.

Ο **George Varias**, Ar. Deck Officer, M.V. Dona Myrto, C/o Chandris England, 5 St. Helen's Place, London S.C. 3, England, θέλει ν' αναγνωρίσει δι' αλληλογραφίας με μία σοβαρή και μορφωμένη κοπέλα, την παρακαλεί δε να του στείλει μία φωτογραφία της. Ο ίδιος είναι 28 χρόνων.

Ο **John Paraflogos**, SIT Arcturus R.K., C/o Holland House, 1-4 Bury Str. E.C. 3, London, England, θέλει ν' αλληλογραφήσει με την δεσποινίδα «Τζένη Β.Κ.» του τέλους 932.

Ο άσπαστος **Anastasis Karametos** (21 χρόνων), ο γ' μηχανικός **Jean Doris** (29), ο δόκιμος πλοίαρχος **Jean Mifotsos** (20) και οι δόκιμοι μηχανικοί **Mimis Psomiadis** και **Jean Moutsakos** (24 χρόνων και οι δύο) S/S Neptune, W. Richardson, Armadores House, Bury St. E.C. 3, London, England, ζητούν αλληλογραφία με μορφωμένες δεσποινίδες που να τους δώσουν με ώριμες πεποιθήσεις και άσκησεις της ψευδαίσθησης πώς βρίσκονται στην ώρα της πατρίδας, την οποία τόσο νοσταλγούν.

Ο δόκιμος πλοίαρχος **Marios Karamios** S/S Makron, C/o Mr. N. S.J. Vlassopoulos, Bevis Marks House, Bevis Marks, London E.C. 3, England, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνίδες 16-18 χρόνων. Παρακαλεί δε

δύο φίλους να έστωκίσουν στο γράμμα μία φωτογραφία τους.

Ο **Sotirios Fotouris**, S/S Propontis, C/o Todos Mares, Palais della Scala, Monte Carlo, Monaco, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες απ' όλον τον κόσμο, με σκοπό την ανταλλαγή κάρτ-ποστάλ.

ΚΥΠΡΙΟΙ

Δύο φίλοι ο **Κώστας Αντωνιάδης** (18 χρόνων) και ο **Κώστας Στάκος** (18 χρόνων), Σάμου 16, Στρόβολος, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλον τον κόσμο και κατά προτίμηση από την Ελλάδα, ηλικίας 18-20 χρόνων.

Ο **Λάκης Κυριακίδης** (17 χρόνων), Καποδιστρίου 17, Λεμεσός, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με τις τρεις αναγνώστρες μας που κρύβονται κάτω από τα ψευδώνυμα «Βασίλκη», «Ερσένα Ποντεστά» και «Αν Μπλάου».

Ο **Αδωνις Χαραλάμπους**, «Αργάκι, Μόρφος, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με την αναγνώστριά μας «Γκριζό φινιό».

Ο **Σάββας Γεωργιάδης** και ο **Ανδρέας Αρχοντίδης**, «Ανέτη» Εμπορικών Λύκειων, Λευκωσία, Κύπρος, ζητούν αλληλογραφία με Έλληνίδες απ' όλον τον κόσμο και κατά προτίμηση από την Ελλάδα.

Ο **Δημήτριος Ποταμιδής** (24 χρόνων), Ταχ. Κιβότιον 272, Λεμεσός, Κύπρος, ο **Θωμάς Γεωργίου** (23 χρόνων), Ταχ. Κιβότιον 69, Λεμεσός, Κύπρος, ο **Γεώργιος Γεωργίου** (22 χρόνων), Ταχ. Κιβότιον 100, Λεμεσός, Κύπρος, ο **Ανδρέας Χαραλάμπους** (22 χρόνων), Ταχ. Κιβότιον 272, Λεμεσός, Κύπρος, και ο **Παναγιώτης Μανταλίδης** (22 χρόνων), Χρυσοστομίας 13, Λεμεσός, Κύπρος, ζητούν αλληλογραφία με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό την ανταλλαγή κάρτ-ποστάλ.

Ο **Θεόδωρος Στυλιανίδης** (18 χρόνων), Έξω Μετόχι, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες της Ελλάδας, ηλικίας 17-18 χρόνων, με σκοπό το γάμο.

Ο **Ρηγίνος Βασιλείδης**, Φασούλα, Λεμεσός, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με νέες από την Ελλάδα.

Ο **Ρότνη Λουκά** (24 χρόνων), Κορυφάς 13, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλον τον κόσμο και κατά προτίμηση της Ελλάδας και της Τουρκίας, στην ελληνική, αγγλική, τουρκική, γαλλική ή γερμανική γλώσσα.

Ο **Ελλάτσα Έλευθεριάδου** (17 χρόνων) μαθήτρια, Κάνιγγος 36, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλον τον κόσμο, με σκοπό την ανταλλαγή γραμματισμών.

Ο **Μαίρη Δημητρίου**, Μιλήτου 2, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με κυρίες απ' όλον τον κόσμο, ηλικίας 35-45 χρόνων, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα.

Τρεις φίλες, η **Χρυστάλλα Κωνσταντινίδου** (19 χρόνων) ή **Γιαταδραμίδου** (22 χρόνων), «Αισθέας 11, Λευκωσία, Κύπρος, και η **Χρύσα Ζιλογένη** (20 χρόνων), Γιάν Σιάτς, Λευκωσία, Κύπρος, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες και νέους απ' όλον τον κόσμο.

Μία νέα από την Κύπρο που κρύβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Κυπρίωτικα μάτια», ζητεί αλληλογραφία με νέες απ' όλον τον κόσμο, ηλικίας 18-25 χρόνων. Όσοι επιθυμούν να πάρουν γράμμα της, ας δώσουν τη σύστασή τους από τις στήλες του περιοδικού μας.

Η **Νίνα Ίωαννου** (23 χρόνων), Φιδι δίδοις Χαριτίσσης Μιχαηλίδου, «Αθανασίου Διάκου 13, Λεμεσός, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική, αγγλική ή γαλλική γλώσσα.

Η **Ειολάντα** από την Κύπρο, ζητεί αλληλογραφία με νέες και νέους απ' όλον τον κόσμο, ηλικίας 24-32 χρόνων, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό την ανταλλαγή κάρτ-ποστάλ.

Ο **Ρόμπερτ Χιούζ** κερδίζει αρκετά χρήματα στην Αμερική επιδεικνύοντας τον όγκο του σε διάφορα πανηγύρια. Ο άνθρωπος αυτός που είναι σήμερα 30 χρόνων έχει καταρρίψει κάθε ρεκόρ βάρους με τα 520 κιλά που ζυγίζει. Παρά το γεγονός ότι ακολουθεί μία αυστηρή δίαιτα κερδίζει 50 κιλά κατά τους τελευταίους έξι μήνες. Ένας άνθρωπος που το βάρος του ξεπερνά το μισό τόννο, είναι κάτι πρωτοφανές στην ιστορία της ανθρωπότητας. Για τις μετακινήσεις του ο κ. Χιούζ χρησιμοποιεί ιδιόκτητο... φορτηγό αυτοκίνητο.

Λεμεσός, Κύπρος, ζητούν αλληλογραφία με μορφωμένες νέες από την Ελλάδα, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό την ανάπτυξη μιας φιλίας και την ανταλλαγή φωτογραφιών και κάρτ-ποστάλ.

Ο **Θεόδωρος Στυλιανίδης** (18 χρόνων), Έξω Μετόχι, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες της Ελλάδας, ηλικίας 17-18 χρόνων, με σκοπό το γάμο.

Ο **Ρηγίνος Βασιλείδης**, Φασούλα, Λεμεσός, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με νέες από την Ελλάδα.

Ο **Ρότνη Λουκά** (24 χρόνων), Κορυφάς 13, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλον τον κόσμο και κατά προτίμηση της Ελλάδας και της Τουρκίας, στην ελληνική, αγγλική, τουρκική, γαλλική ή γερμανική γλώσσα.

Ο **Ελλάτσα Έλευθεριάδου** (17 χρόνων) μαθήτρια, Κάνιγγος 36, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλον τον κόσμο, με σκοπό την ανταλλαγή γραμματισμών.

Ο **Μαίρη Δημητρίου**, Μιλήτου 2, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με κυρίες απ' όλον τον κόσμο, ηλικίας 35-45 χρόνων, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα.

Τρεις φίλες, η **Χρυστάλλα Κωνσταντινίδου** (19 χρόνων) ή **Γιαταδραμίδου** (22 χρόνων), «Αισθέας 11, Λευκωσία, Κύπρος, και η **Χρύσα Ζιλογένη** (20 χρόνων), Γιάν Σιάτς, Λευκωσία, Κύπρος, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες και νέους απ' όλον τον κόσμο.

Μία νέα από την Κύπρο που κρύβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Κυπρίωτικα μάτια», ζητεί αλληλογραφία με νέες απ' όλον τον κόσμο, ηλικίας 18-25 χρόνων. Όσοι επιθυμούν να πάρουν γράμμα της, ας δώσουν τη σύστασή τους από τις στήλες του περιοδικού μας.

Η **Νίνα Ίωαννου** (23 χρόνων), Φιδι δίδοις Χαριτίσσης Μιχαηλίδου, «Αθανασίου Διάκου 13, Λεμεσός, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική, αγγλική ή γαλλική γλώσσα.

Η **Ειολάντα** από την Κύπρο, ζητεί αλληλογραφία με νέες και νέους απ' όλον τον κόσμο, ηλικίας 24-32 χρόνων, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό την ανταλλαγή κάρτ-ποστάλ.

Ο **Ρόμπερτ Χιούζ** κερδίζει αρκετά χρήματα στην Αμερική επιδεικνύοντας τον όγκο του σε διάφορα πανηγύρια. Ο άνθρωπος αυτός που είναι σήμερα 30 χρόνων έχει καταρρίψει κάθε ρεκόρ βάρους με τα 520 κιλά που ζυγίζει. Παρά το γεγονός ότι ακολουθεί μία αυστηρή δίαιτα κερδίζει 50 κιλά κατά τους τελευταίους έξι μήνες. Ένας άνθρωπος που το βάρος του ξεπερνά το μισό τόννο, είναι κάτι πρωτοφανές στην ιστορία της ανθρωπότητας. Για τις μετακινήσεις του ο κ. Χιούζ χρησιμοποιεί ιδιόκτητο... φορτηγό αυτοκίνητο.

Ο **Ρόμπερτ Χιούζ** κερδίζει αρκετά χρήματα στην Αμερική επιδεικνύοντας τον όγκο του σε διάφορα πανηγύρια. Ο άνθρωπος αυτός που είναι σήμερα 30 χρόνων έχει καταρρίψει κάθε ρεκόρ βάρους με τα 520 κιλά που ζυγίζει. Παρά το γεγονός ότι ακολουθεί μία αυστηρή δίαιτα κερδίζει 50 κιλά κατά τους τελευταίους έξι μήνες. Ένας άνθρωπος που το βάρος του ξεπερνά το μισό τόννο, είναι κάτι πρωτοφανές στην ιστορία της ανθρωπότητας. Για τις μετακινήσεις του ο κ. Χιούζ χρησιμοποιεί ιδιόκτητο... φορτηγό αυτοκίνητο.

Ο **Ρόμπερτ Χιούζ** κερδίζει αρκετά χρήματα στην Αμερική επιδεικνύοντας τον όγκο του σε διάφορα πανηγύρια. Ο άνθρωπος αυτός που είναι σήμερα 30 χρόνων έχει καταρρίψει κάθε ρεκόρ βάρους με τα 520 κιλά που ζυγίζει. Παρά το γεγονός ότι ακολουθεί μία αυστηρή δίαιτα κερδίζει 50 κιλά κατά τους τελευταίους έξι μήνες. Ένας άνθρωπος που το βάρος του ξεπερνά το μισό τόννο, είναι κάτι πρωτοφανές στην ιστορία της ανθρωπότητας. Για τις μετακινήσεις του ο κ. Χιούζ χρησιμοποιεί ιδιόκτητο... φορτηγό αυτοκίνητο.

Ο **Ρόμπερτ Χιούζ** κερδίζει αρκετά χρήματα στην Αμερική επιδεικνύοντας τον όγκο του σε διάφορα πανηγύρια. Ο άνθρωπος αυτός που είναι σήμερα 30 χρόνων έχει καταρρίψει κάθε ρεκόρ βάρους με τα 520 κιλά που ζυγίζει. Παρά το γεγονός ότι ακολουθεί μία αυστηρή δίαιτα κερδίζει 50 κιλά κατά τους τελευταίους έξι μήνες. Ένας άνθρωπος που το βάρος του ξεπερνά το μισό τόννο, είναι κάτι πρωτοφανές στην ιστορία της ανθρωπότητας. Για τις μετακινήσεις του ο κ. Χιούζ χρησιμοποιεί ιδιόκτητο... φορτηγό αυτοκίνητο.

Ο **Ρόμπερτ Χιούζ** κερδίζει αρκετά χρήματα στην Αμερική επιδεικνύοντας τον όγκο του σε διάφορα πανηγύρια. Ο άνθρωπος αυτός που είναι σήμερα 30 χρόνων έχει καταρρίψει κάθε ρεκόρ βάρους με τα 520 κιλά που ζυγίζει. Παρά το γεγονός ότι ακολουθεί μία αυστηρή δίαιτα κερδίζει 50 κιλά κατά τους τελευταίους έξι μήνες. Ένας άνθρωπος που το βάρος του ξεπερνά το μισό τόννο, είναι κάτι πρωτοφανές στην ιστορία της ανθρωπότητας. Για τις μετακινήσεις του ο κ. Χιούζ χρησιμοποιεί ιδιόκτητο... φορτηγό αυτοκίνητο.

Ο **Ρόμπερτ Χιούζ** κερδίζει αρκετά χρήματα στην Αμερική επιδεικνύοντας τον όγκο του σε διάφορα πανηγύρια. Ο άνθρωπος αυτός που είναι σήμερα 30 χρόνων έχει καταρρίψει κάθε ρεκόρ βάρους με τα 520 κιλά που ζυγίζει. Παρά το γεγονός ότι ακολουθεί μία αυστηρή δίαιτα κερδίζει 50 κιλά κατά τους τελευταίους έξι μήνες. Ένας άνθρωπος που το βάρος του ξεπερνά το μισό τόννο, είναι κάτι πρωτοφανές στην ιστορία της ανθρωπότητας. Για τις μετακινήσεις του ο κ. Χιούζ χρησιμοποιεί ιδιόκτητο... φορτηγό αυτοκίνητο.

Ο **Ρόμπερτ Χιούζ** κερδίζει αρκετά χρήματα στην Αμερική επιδεικνύοντας τον όγκο του σε διάφορα πανηγύρια. Ο άνθρωπος αυτός που είναι σήμερα 30 χρόνων έχει καταρρίψει κάθε ρεκόρ βάρους με τα 520 κιλά που ζυγίζει. Παρά το γεγονός ότι ακολουθεί μία αυστηρή δίαιτα κερδίζει 50 κιλά κατά τους τελευταίους έξι μήνες. Ένας άνθρωπος που το βάρος του ξεπερνά το μισό τόννο, είναι κάτι πρωτοφανές στην ιστορία της ανθρωπότητας. Για τις μετακινήσεις του ο κ. Χιούζ χρησιμοποιεί ιδιόκτητο... φορτηγό αυτοκίνητο.

Ο **Ρόμπερτ Χιούζ** κερδίζει αρκετά χρήματα στην Αμερική επιδεικνύοντας τον όγκο του σε διάφορα πανηγύρια. Ο άνθρωπος αυτός που είναι σήμερα 30 χρόνων έχει καταρρίψει κάθε ρεκόρ βάρους με τα 520 κιλά που ζυγίζει. Παρά το γεγονός ότι ακολουθεί μία αυστηρή δίαιτα κερδίζει 50 κιλά κατά τους τελευταίους έξι μήνες. Ένας άνθρωπος που το βάρος του ξεπερνά το μισό τόννο, είναι κάτι πρωτοφανές στην ιστορία της ανθρωπότητας. Για τις μετακινήσεις του ο κ. Χιούζ χρησιμοποιεί ιδιόκτητο... φορτηγό αυτοκίνητο.

Ο **Ρόμπερτ Χιούζ** κερδίζει αρκετά χρήματα στην Αμερική επιδεικνύοντας τον όγκο του σε διάφορα πανηγύρια. Ο άνθρωπος αυτός που είναι σήμερα 30 χρόνων έχει καταρρίψει κάθε ρεκόρ βάρους με τα 520 κιλά που ζυγίζει. Παρά το γεγονός ότι ακολουθεί μία αυστηρή δίαιτα κερδίζει 50 κιλά κατά τους τελευταίους έξι μήνες. Ένας άνθρωπος που το βάρος του ξεπερνά το μισό τόννο, είναι κάτι πρωτοφανές στην ιστορία της ανθρωπότητας. Για τις μετακινήσεις του ο κ. Χιούζ χρησιμοποιεί ιδιόκτητο... φορτηγό αυτοκίνητο.

νέους απ' όλον τον κόσμο, ηλικίας 24-30 χρόνων, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό την ανάπτυξη μιας αγνής φιλίας. Όσοι θέλουν ν' αλληλογραφήσουν μαζί της, ας δώσουν την διεύθυνσή τους από τις στήλες της αλληλογραφίας μας.

Ο **Ανδρέας Όλμπριου** (20 χρόνων), Τρικούπη 52, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνίδες απ' όλον τον κόσμο και κατά προτίμηση από την Ελλάδα, που ν' αγαπούν τα σπάρ, το χορό και τη λογοτεχνία, ηλικίας 16-20 χρόνων.

Τέσσερις φίλοι ο **Γιάγκος Γεωργίου**, ο **Νίκος Κυριάκου**, ο **Γεώργιος Γεωργιάδης** και ο **Κυριάκος Πέτρου**, Τ.Κ. 162, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με τις αναγνώστρες μας «Σοφία Λώρεν», «Ρούλα Γ. 5», «Νεράιδα του Αιγαίου» και «Δελινό του Αιγαίου», αντίστοιχες.

Ο **Ανδρέας Σταύρου**, (19 χρόνων), Φασούλα, Λεμεσός, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες της ηλικίας του, από την Ελλάδα.

Ο **Λοΐζος Βασιλείου** (16 χρόνων), Κυνεράς 2 «Εσσο», Λευκωσία, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνίδες απ' όλον τον κόσμο, ηλικίας 15-17 χρόνων, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής φιλίας. Παρακαλεί όποιον του γράψει, να στείλει μία φωτογραφία της.

Ο **Λούκας Κωνσταντίνου**, μαθήτης γυμνασίου, Λιστ 2, Βαρσσία, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με την αναγνώστριά μας «Ρούλα Γ.5». Την ίδια επιθυμία έχει και ο **Ανδρέας Αδάμου**, μαθήτης, «Ακροπόλεως 45, Βαρσσία, Κύπρος.

Ο **Ανδρέας Νικολάου**, (18 χρόνων), τυπογράφος, «Αριστοτέλους 14, Βαρσσία, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με νέες από την Ελλάδα.

Ο **Σταύρος Σιακού**, Βατολά, «Αμμόχωστος, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες του εξωτερικού, ηλικίας κάτω των 18 χρόνων, στην ελληνική γλώσσα.

Ο **Ανδρέας Μουσουλιώτης** (18 χρόνων), «Ελισάβετ 122, Καϊμακλή, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα. Παρακαλεί όποιον θα του γράψει, να στείλει μία φωτογραφία της.

Ο **Ανδρέας Οικονομίδης**, Χριστοδούλου Σόζου 2, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με σία, Κύπρος, ή **Ρούλα Γ. 5»**.

Ο **Μιχαήλ Καραλουκάς** (18 χρόνων), Παραδόχους, «Αμμόχωστος, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες του εξωτερικού, ηλικίας κάτω των 18 χρόνων.

Δύο φίλοι, ο **Κώστας Θεοδορίδης** και ο **Ευάγγελος Θεοδορίδης**, Βασ. Φρειδερίκης 4, Άγιος Δομέτιος, Λευκωσία, Κύπρος, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με Έλληνίδες απ' όλον τον κόσμο.

Ο **Αιμίλιος Κοσμάς**, Σπαρτάκου 15, Λεμεσός, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με νέες του εξωτερικού, με σκοπό την ανάπτυξη μιας αγνής φιλίας.

Ο **Ανδρέας Νέστωρ** (20 χρόνων), ο **Ιωάννης Σεραφείμ** 19 και ο **Μιλτιάδης Φιλώτας** 18, Βασ. Φρειδερίκης 6, Άγιος Δομέτιος, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες της Ελλάδας, ηλικίας 16-20 χρόνων.

Ο **Κώστας Ίωαννίδης**, Χλώρακα, Πάφος, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα, ηλικίας 16-20 χρόνων.

Δύο φίλοι ο **Γεώργιος Δημητρίου** (21 χρόνων) και ο **Λούκας Αντωνίου** 20, Άρσος, Λάρνακα, Κύπρος, ζητούν αλληλογραφία με νέες του εξωτερικού και κατά προτίμηση από την Ελλάδα, ηλικίας 15-18 χρόνων.

Ο **Δόν Ζουάν** (20 χρόνων), Κυπριανού 26, Βαρσσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες απ' όλον τον κόσμο, ηλικίας 14-20 χρόνων, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα. Η ίδια διεύθυνση ισχύει και για τον «Αλάντ» 18, που έχει την ίδια επιθυμία.

Ο **Κώστας Φειδίας** (20 χρόνων), Σαλαμίνας 24, Βαρσσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα. Εκείνη που θα του

γράψει, παρακαλείται να έστωκίστη στο πρώτο γράμμα μία φωτογραφία της, ή όποια θα της έπιστολη.

Ο **Σάββας Κωνσταντίνιδης** (21 χρόνων), Τ.Κ. 219, Λεμεσός, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες και νέους απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό την ανταλλαγή σκέψεων πάνω σε διάφορα θέματα.

Ο **Ιωάννης Παπανικολάου** και ο **Ανδρέας Αγγελίδης**, ηλικίας 18 χρόνων, Ζαπτείου 1, Παλαιοκωστής, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με Έλληνίδες απ' όλον τον κόσμο.

Ο **Θάνας Αντωνιάδης**, μαθήτης, Πάνω Λεύκα, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με νέες και νέους απ' όλον τον κόσμο και κατά προτίμηση από την Ελλάδα, ηλικίας κάτω των 17 χρόνων.

Τέσσερις φίλοι ο **Γιαννάκης Ιακωβίδης** (19 χρόνων), «Ικάρου 33, Βαρσσία, Κύπρος, ο **Λοΐζος Αθανάσιος** 18, «Αποδόχους 29, Βαρσσία, Κύπρος, ο **Γιαννάκης Ίωαννίδης** 18, «Ικάρου 33, Βαρσσία, Κύπρος, και ο **Κόκος Ζαχαριάδης** 19, Δερύνεια, «Αμμόχωστος, Κύπρος, ζητούν αλληλογραφία με Έλληνίδες απ' όλον τον κόσμο, ηλικίας κάτω των 20 χρόνων.

Ο **Ανδρέας Κωνσταντίνου**, μαθήτης γυμνασίου, Λιστ 2, Βαρσσία, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με την αναγνώστριά μας «Ρούλα Γ.5». Την ίδια επιθυμία έχει και ο **Ανδρέας Αδάμου**, μαθήτης, «Ακροπόλεως 45, Βαρσσία, Κύπρος.

Ο **Ανδρέας Νικολάου**, (18 χρόνων), τυπογράφος, «Αριστοτέλους 14, Βαρσσία, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με νέες από την Ελλάδα.

Ο **Σταύρος Σιακού**, Βατολά, «Αμμόχωστος, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες του εξωτερικού, ηλικίας κάτω των 18 χρόνων, στην ελληνική γλώσσα.

Ο **Ανδρέας Μουσουλιώτης** (18 χρόνων), «Ελισάβετ 122, Καϊμακλή, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα. Παρακαλεί όποιον θα του γράψει, να στείλει μία φωτογραφία της.

Ο **Ανδρέας Οικονομίδης**, Χριστοδούλου Σόζου 2, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με σία, Κύπρος, ή **Ρούλα Γ. 5»**.

Ο **Μιχαήλ Καραλουκάς** (18 χρόνων), Παραδόχους, «Αμμόχωστος, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες του εξωτερικού, ηλικίας κάτω των 18 χρόνων.

Δύο φίλοι, ο **Κώστας Θεοδορίδης** και ο **Ευάγγελος Θεοδορίδης**, Βασ. Φρειδερίκης 4, Άγιος Δομέτιος, Λευκωσία, Κύπρος, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με Έλληνίδες απ' όλον τον κόσμο.

Ο **Αιμίλιος Κοσμάς**, Σπαρτάκου 15, Λεμεσός, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με νέες του εξωτερικού, με σκοπό την ανάπτυξη μιας αγνής φιλίας.

Ο **Ανδρέας Νέστωρ** (20 χρόνων), ο **Ιωάννης Σεραφείμ** 19 και ο **Μιλτιάδης Φιλώτας** 18, Βασ. Φρειδερίκης 6, Άγιος Δομέτιος, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες της Ελλάδας, ηλικίας 16-20 χρόνων.

Ο **Κώστας Ίωαννίδης**, Χλώρακα, Πάφος, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα, ηλικίας 16-20 χρόνων.

Δύο φίλοι ο **Γεώργιος Δημητρίου** (21 χρόνων) και ο **Λούκας Αντωνίου** 20, Άρσος, Λάρνακα, Κύπρος, ζητούν αλληλογραφία με νέες του εξωτερικού και κατά προτίμηση από την Ελλάδα, ηλικίας 15-18 χρόνων.

Ο **Δόν Ζουάν** (20 χρόνων), Κυπριανού 26, Βαρσσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες απ' όλον τον κόσμο, ηλικίας 14-20 χρόνων, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα. Η ίδια διεύθυνση ισχύει και για τον «Αλάντ» 18, που έχει την ίδια επιθυμία.

Ο **Κώστας Φειδίας** (20 χρόνων), Σαλαμίνας 24, Βαρσσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα. Εκείνη που θα του

γράψει, παρακαλείται να έστωκίστη στο πρώτο γράμμα μία φωτογραφία της, ή όποια θα της έπιστολη.

Ο **Σάββας Κωνσταντίνιδης** (21 χρόνων), Τ.Κ. 219, Λεμεσός, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες και νέους απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό την ανταλλαγή σκέψεων πάνω σε διάφορα θέματα.

Ο **Ιωάννης Παπανικολάου** και ο **Ανδρέας Αγγελίδης**, ηλικίας 18 χρόνων, Ζαπτείου 1, Παλαιοκωστής, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με Έλληνίδες απ' όλον τον κόσμο.

Ο **Θάνας Αντωνιάδης**, μαθήτης, Πάνω Λεύκα, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με νέες και νέους απ' όλον τον κόσμο και κατά προτίμηση από την Ελλάδα, ηλικίας κάτω των 17 χρόνων.

Τέσσερις φίλοι ο **Γιαννάκης Ιακωβίδης** (19 χρόνων), «Ικάρου 33, Βαρσσία, Κύπρος, ο **Λοΐζος Αθανάσιος** 18, «Αποδόχους 29, Βαρσσία, Κύπρος, ο **Γιαννάκης Ίωαννίδης** 18, «Ικάρου 33, Βαρσσία, Κύπρος, και ο **Κόκος Ζαχαριάδης** 19, Δερύνεια, «Αμμόχωστος, Κύπρος, ζητούν αλληλογραφία με Έλληνίδες απ' όλον

κατά προτίμηση από την Ν. 'Αφρική. Τα «Κινέζικα μάτια Β. Κ.» (18 χρόνων), Σακράτους 114, Βόλος, Γρέσε, ζητεί αλληλογραφία με σοβαρούς νέους απ' όλον τον κόσμο και κατά προτίμηση από τον Καναδά, ηλικίας κάτω των 28 χρόνων, με σκοπό το γάμο. Παρακαλεί εκείνους που θα της γράψουν, να στείλουν μία πρόσφατη φωτογραφία του. 'Η «Νάνα-Τια Σ.» (20 χρόνων), ύψους 1,70, καστανή, με ήπιες άρχες και αρκετά μορφωμένη, ζητεί αλληλογραφία με νέους μορφωμένους από την 'Αμερική, ηλικίας κάτω των 30 χρόνων, στην 'Ελληνική ή 'Αγγλική γλώσσα, με σκοπό να την βοηθήσουν να μεταναστεύσει. 'Όσοι θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με τις παραπάνω αναγνώστριες μας, ας δώσουν τη διεύθυνσή τους από τις στήλες της αλληλογραφίας μας.

'Η Βαρβάρα Γιαννάκη (19 χρόνων), Δαδάρη 11, Ν. Σμύρνη, 'Αθήναι, Γρέσε, θέλει ν' αλληλογραφήσει με 'Ελληνες από την 'Αμερική και κατά προτίμηση από τον Καναδά, με σκοπό το γάμο και τη μετανάστευση. 'Η Άννα Παππά, Δαγκλή 11, Μαγνησίου, 'Αθήναι, Γρέσε, ζητεί αλληλογραφία με νέους απ' όλον τον κόσμο.

'Η Βαγγελίτσα Σαμαρά, Ροδολαΐδας, Σέρραι, Γρέσε, ζητεί αλληλογραφία με νέους του εξωτερικού, με σκοπό το γάμο.

'Η «Μαρία Γουσσέ» (20 χρόνων), από την Πάτρα, μορφωμένη κι ευπαρουσίαστη, αλλά φτωχή, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με κυρίως καλώς αποκατεστημένους, από τη Νέα 'Υόρκη και το Βελγικό Κογκό, ηλικίας 24-40 χρόνων, με σκοπό το γάμο και τη μετανάστευση. Τό «Μα-ραμμένο λουλούδι» (28 χρόνων), από το Βόλο, χήρα αδιόματι-κού, που σκοτώθηκε στην Κορέα, καλής οικογενείας και με καλές άρχες, ζητεί αλληλογραφία με κυρίως του εξωτερικού, ηλικίας 35-40 χρόνων, με σκοπό το γάμο. 'Η «Ελίζα» (22 χρόνων), από το 'Αργος, ζητεί αλληλογραφία με μορφωμένους νέους του εξωτερικού και του εσωτερικού, ηλικίας άνω των 30 χρόνων.

Δύο εξαδελφούλες ή «Εάννα» και το «Ρίφιφι», ηλικίας 17 χρόνων, από την 'Αθήνα, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέους του εξωτερικού. Τό «Κρινάκι του ά-γορού» (18 χρόνων), από την 'Ορεστιάδα, αρκετά χαριτωμένη, με πράσινα μάτια και μέτριο ανάστημα, φτωχούλα κι 'όρφανη από πατέρα, ζητεί αλληλογραφία με νέους απ' όλον τον κόσμο (20-28 χρόνων), που θα μπορούν να της χαρίσουν την ευτυχία ενός γάμου και μιας άνετης ζωής. Είναι πρόθυμη να μεταναστεύσει.

'Η «Αριάδνη», νέα ευπαρου-σίαστη με μέτριο ανάστημα, επιθυ-μεί ν' αλληλογραφήσει με σοβαρούς κυρίως από το εσωτερικό και το εξωτερικό, ηλικίας 30-40 χρόνων, με σκοπό το γάμο. 'Η «Τσιγγάνα Σιγκάλα», από τη Θεσσαλονί-κη, ζητεί αλληλογραφία με 'Ελληνες απ' όλον τον κόσμο. 'Η «Α. Κ.» (20 χρόνων), από τη Θεσσαλονίκη, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' όλον τον κόσμο και κατά προτίμηση από το εξωτερικό. 'Όσοι θέλουν ν' αλλη-λογραφήσουν με τις αναγνώστριές μας αυτές, ας δώσουν τη διεύθυνσή τους από τις στήλες της αλληλογρα-φίας μας.

'Η Τζίνα Μπουρνέλη (17 χρόνων), Τέρμα Αίματος, 'Ακαδημία Πλάτωνος, 'Αθήναι, Γρέσε, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' όλον τον κόσμο. Την ίδια επιθυμία έχει και η Πίτσα Κουταβά (17 χρόνων) για την οποία ισχύει η ίδια διεύθυ-σις.

Οι τρεις εξαδελφές, η Βαρβάρα, η Εύθυμία και η 'Αγγελική, Μαρούλη (17, 30 και 23 χρόνων) 'Ολύμπου 115, Ταμπουριά, Πειραιεύς, Γρέσε, ζητούν αλληλογραφία με 'Ελ-ληνες και ξένους απ' όλον τον κόσμο. 'Η Μαρίνα Βρανά, από την Κομοτηνή, παρακαλεί όσες κι 'όσους από το εξωτερικό της γράψουν κατά τό παρελθόν και τους επεστράφησαν τα γράμματά τους, λόγω αλλαγής της διεύθυνσής της, να δώσουν τη σύ-στασί τους από τις στήλες της αλλη-λογραφίας μας.

Δύο φίλες ή Χάτιδα Κατσιώ-του και η Άννα Βεκάτου, ηλικίας 22 χρόνων, Poste Festante, Πλατεία Συντάγματος, 'Αθήναι, Γρέσε, ζητούν αλληλογραφία με νέους του εξωτε-ρικού.

Τρεις φίλες ή «Κάρμεν-Μα-ράντα» (20 χρόνων), η «Λίντα» 19, και η «Γιολάντα» 18, επι-θυμούν ν' αλληλογραφήσουν με μορφο-μένους κι ευκατάστατους νέους του εξωτερικού και κατά προτίμηση από την 'Αμερική, ηλικίας άνω των 25 χρόνων, με σκοπό το γάμο. 'Η «Γορ-γόννα στα γαλάζια νερά» (18 χρόνων) από την Κύμη, ζητεί αλληλογραφία με νέους απ' όλον τον κόσμο, καλώς εγκατεστημένους, ηλι-κίας 20-25 χρόνων, στην 'Ελληνική γλώσσα.

'Η «Ανθισμένη μυλιαλί-θρα» και η «Τετραμυθία» νεαρές α-διόριστες δασκάλες, ζητούν αλληλο-γραφία με μορφωμένους νέους απ' ό-λον τον κόσμο, ηλικίας άνω των 24 χρόνων. 'Η «Θάλασσα πλανεύ-τρα» (21 χρόνων), από την Κύμη, ζητεί αλληλογραφία με νέους απ' ό-λον τον κόσμο, καλώς εγκατεστημέ-νους, ηλικίας 24-26 χρόνων.

Δύο φίλες, η «Νύμφη του Θερ-μαϊκού» και η «Νάσσα», από τη Βέρρονη, επιθυμούν ν' αλληλογραφή-σουν με 'Ελληνες από την Αυστρα-λία και τον Καναδά, ηλικίας 25-35 χρόνων. 'Η «Πονεμένη τσιγ-γάννα» και «Ραχήλα», ηλικίας 24 χρόνων, από τον Πειραιά, ζητούν αλληλογραφία με νέους του εξωτερικού, ηλικίας άνω των 25 χρόνων, με σκο-πό το γάμο. 'Όσοι θέλουν ν' αλλη-λογραφήσουν με τις αναγνώστριές μας αυτές, ας δώσουν τη διεύθυνσή τους από τις στήλες της αλληλογρα-φίας μας.

'Η Ρόζ-Μαρί Μ. Σ. (18 χρό-νων), Δαγκλή 29, Σέρραι, Γρέσε, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με μορφο-μένους νέους του εξωτερικού, στην 'Ελ-ληνική ή γαλλική γλώσσα, με σκοπό την ανταλλαγή καρτ-ποστάλ και την ανάπτυξη μιάς αγνής φιλίας. Παρα-καλεί όποιον της γράψει, να έσκαλει-ση στο πρώτο γράμμα μία πρόσφατη φωτογραφία του. Την ίδια επιθυμία έχει και η «Μιράντα Μ. Σ.» (17 χρόνων) για την οποία ισχύει η αυτή διεύθυνσις.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

'Ο Μιχαήλ Καπόττος, Κρεμαστή, Ρόδος, ό Θεμιστο-κλής Καχριμάτης, μαθητής

γυμνασίου Μολάων, ό Γεώργιος Μπίλιος, Σκαδουνίδων 16, Κά-τω Πετράδων, 'Αθήναι, ό Κωνστ. Μάλλιαρης, Καδδάσιλα Πύργου, 'Ηλεία, και ό 'Ιωάννης Κου-τουλάκης, 'Ανω 'Αχαΐας, 'Ηρά-κλειον Κρήτης, επιθυμούν ν' αλληλο-γραφήσουν με την αναγνώστριά μας «Πονεμένη μητριά» από την Κύ-προ. 'Ο Θάνας 'Αστέριος, Προξένων 7, Θεσσαλονίκη, Γρέσε, ζη-τεί αλληλογραφία με νέες απ' όλον τον κόσμο, ηλικίας 16-18 χρόνων. 'Ο Γεώργιος Μάρρος, Κο-μοτινής 57, Καμινία, Πειραιεύς, θέ-λει ν' αλληλογραφήσει με τό «Κρί-ζο φθινόπωρο». 'Ο Αντώνιος Δαφνομήλης (28 χρόνων), 'Α-γίας 'Ιωάννης, Μυλοποτάμου, Ρέθυ-μνον, Κρήτη, Γρέσε επιθυμεί ν' αλλη-λογραφήσει με νέες απ' όλον τον κό-σμο, μορφωμένες και καλού χαρακτή-ρος, ηλικίας 20-22 χρόνων και κα-τά προτίμηση από την 'Αμερική και την Αυστραλία στην 'Ελληνική γλώ-σσα. Παρακαλεί όποια του γράψει, να στείλει μία φωτογραφία της.

'Ο Γεώργιος Μάζης, Γε-ρασ, Μαριούσα, Κέρκυρα, ζητεί αλλη-λογραφία με την «Πονεμένη νέα». 'Ο Κλεάνθης Γεωργιάδης (19 χρόνων), Πευκάδας, Κιλκίς, Γρέσε, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλον τον κόσμο, ηλικίας 16-18 χρόνων, στην 'Ελληνική γλώσσα. Με- τις τρεις νέες που κρύβονται κάτω ά-πό τό ψευδώνυμο «Βεατρίκη», «Εντελ-δαίς» και «Μαίριλιν», ζητεί αλληλο-γραφία ό Χρήστος Ρουμπά-νης, Σπύρου Πάτη 28, Βοτανικός, 'Αθήναι.

'Ο Δημήτριος 'Αναστα-σέλος, Ευνειδών 1, 'Αθήναι, θέλει ν' αλληλογραφήσει με την αναγνώστριά μας «Πονεμένη καρδιά». 'Ο Γεώργι-ος 'Ατλάνης (25 χρόνων), δη-μόσιος υπάλληλος και με κτηματική περιουσία, 34ου Συντάγματος 2, Γουδί, 'Αθήναι, Γρέσε, επιθυμεί ν' αλλη-λογραφήσει με 'Ελληνίδες απ' όλον τον κόσμο και κατά προτίμηση από την 'Αθήνα και την Κύπρο.

'Ο Μάκης 'Αντωνίου και ό 'Ιωάννης Βλαχογιάννης μαθηταί, Γυμνάσιον Πύλου, Μεσσηνία, Γρέσε, ζη-τούν αλληλογραφία με μαθήτρες και μαθητές διαφόρων σχολών του εσω-τερικού, με σκοπό την ανταλλαγή σκέψων πάνω σε διάφορα θέματα. 'Ο Μενέλαος Καρράς, Poste Re-stante, Κεντρικών, 'Αθήναι, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με την «'Ελενα».

ΣΤΡΑΤΙΩΤΕΣ

Οι κάτωθι στρατιώτες μας ζητούν αλληλογραφία με 'Ελληνίδες:

'Ο Κωνστ. Σωτηρόπου-λος και ό Στέφανος Κίτσος, 110 Π. Μ., 402 ΜΠΑ, ΒΣΤ 904, Γρέσε, ό ύ-ποσημνίας Γεώργιος Τσάβλης, 111 Π. Μ., Μ. 'Εφοδισμού, Νέα 'Αγ-χίαλος, Βόλος, Γρέσε, ό Γεώργι-ος Δαμιανίδης, 2α ΜΚΕΠ, ΣΤΓ 904Α, Γρέσε, ό Κων. Για-τάκης (20 χρόνων) και ό 'Ιωάννης 'Αδραουλάκης (21 χρόνων), 113 ΠΜΕ, ΜΕΔΕ, ΒΣΤ 903, Γρέσε, ό 'Αλέ-ξανδρος Κρυστάλλης, 28ον ΑΤΑ, ΑΚΕ, ΒΣΤ 904, Γρέσε, ό Γε-ώργιος Σάρτης, ό Πασχάλης Πολίτης, ό Εύαγγελος Τσακνάνης, ό 'Ηρακλής Λιάλιος και ό Κωνσταν-τίνος Θεοχάρης, 111 Π. Μ., 409 ΜΠΑ, Νέα 'Αγχίαλος, Βόλος, Γρέσε, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με 'Ελληνίδες απ' όλον τον κόσμο.

Οι σημνίας Χρήστος 'Ιωαν-νίδης, Κωνσταντίνος Τσιπακόπουλος και Μάκης Χρυσάνος, 2α ΜΚΕΠ, ΒΣΤ 904, Βόλος, Γρέσε, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες του εξωτε-ρικού και κατά προτίμηση της 'Αμερι-κής. 'Ο υποσημνίας Γεώργιος Δε-λάκης, 28ον ΑΤΑ, ΜΕΠ, ΒΣΤ 904, ζητεί αλληλογραφία με την «Κίρλη» των Πατρών. Επίσης ό υποσημνίας Δημήτριος Γεωργιάδης, 28ον ΑΤΑ, ΜΕΠ, ΒΣΤ 904, θέλει ν' αλληλογραφήσει με την «Μαίριλιν» ά-πό την Κέρκυρα. Τόσο με την 'Ελένα Δ., όσο και με την «Νύμφη του Θερμαϊκού» επιθυμεί ν' αλληλογρα-φήσει ό υποσημνίας Γρηγόριος Τσάλιος. 'Η διεύθυνσίς του είναι: 110 Π. Μ., 402 ΜΠΑ, ΒΣΤ 904. 'Ο 'Ηλίας Φαρμακίδης, 142 ΣΔΕ, ΒΣΤ 904, Γρέσε, ζητεί αλληλογραφία με νέες απ' όλον τον κόσμο και κατά προτίμηση της Κύ-πρου. Τό ίδιο επιθυμεί και ό 'Εμ-μανουήλ Σουχλάκης, τού ό-ποιου η διεύθυνσις είναι ή αυτή. 'Ο Ντίνος Περδίδης και ό Χαρά-λαμπος Παντελαΐος, ΕΒΑ, ΜΓΑΠ, ΤΓΑ 1010, Γρέσε, θέλουν ν' αλληλο-γραφήσουν με 'Ελληνίδες απ' όλον τον κόσμο, στην 'Ελληνική ή 'Ιταλική γλώ-σσα. 'Ο υποσημνίας Κων. Καραμ-πέτσος (19 χρόνων), ό Γεώργιος Τσιτοράς (20 χρόνων) και ό 'Αθανά-σιος Σπυρόπουλος (22 χρόνων), 128 ΣΕΤΗ, ΤΓΑ 1010, Γρέσε, ζητούν αλληλογραφία με 'Ελληνίδες απ' όλον τον κόσμο, στην 'Ελληνική ή γαλλική γλώσσα.

Οι υποσημνίας Σάκης Πολυ-ζώης και Γεώργιος Ζαΐνης, ό Λάκης Ζαφειρίου και ό Νίκος 'Αντωνίου, 28ον ΑΤΑ, Μοίρα «Σ», ΒΣΤ 904, ό Παναγ. Ραυτόπουλος, και ό υποσημνίας Χρήστος Πούλος, 110 Π. Μ., ΜΑ)ΦΚ, ΒΣΤ 904, ό Γε-ώργιος Τερνέντες, 28ον ΑΤΑ, ΜΑΚΕ, ΒΣΤ 904, οι υποσημνίας Γε-ώργιος Κοκκίνης και 'Εμμανουήλ Τριμπώνιος, ΕΒΑ, ΜΓΑΠ, ΤΓΑ 1010, οι υποσημνίας Γεώργιος Κουστένης και Παναγιώτης Κου-στένης, 111 Π. Μ., Μοίρα Ε, ΣΑΒ, Νέα 'Αγχίαλος, Βόλος, ό 'Ιωάν-νης Πετρόπουλος, ΑΑΡ, Ρό-δος, ό 'Ιωάννης Στάθης, Μοί-ρα Μεταφωρών, 112 Π. Μ., ΤΓΑ 1010, ό Δημήτριος 'Αναστασίου, 111 Π. Μ., Μ. 'Εφοδισμού, Νέα 'Αγχίαλος, Βόλος, ό υποσημνίας Χρήστος Παλιαντίδης, ό Κωνσταν-τίνος Σιαμίδης και ό Νικόλαος Πορφυρό-πουλος, 110 Π. Μ., 407 ΜΠΑ, ΒΣΤ 904, ό 'Ηλίας Μάνθος και ό 'Αθανάσιος Μπαλαμάτσας, 337 Μ. Δ. Β., 110 Π. Μ., ΒΣΤ 904, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλον την 'Ελλάδα.

'Ο σημνίας Νικόλαος Μπά-ρ-ντο, Λέσχη υπαξι)κών, 112 Τ. Μ., Τ. Α. 1010, ζητεί αλληλογραφία με νέ-ες των 'Αθηνών και του Πειραιώς. 'Ο Ροδόλφος 'Αλεξανδράκης, και ό Πάρις Ρήγας, 111 Π. Μ., ΜΕΠ, Ν. 'Αγχίαλος, Βόλος, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλον τον κόσμο στην 'Ελληνική ή 'Αγγλική γλώσσα.

ΝΑΥΤΕΣ

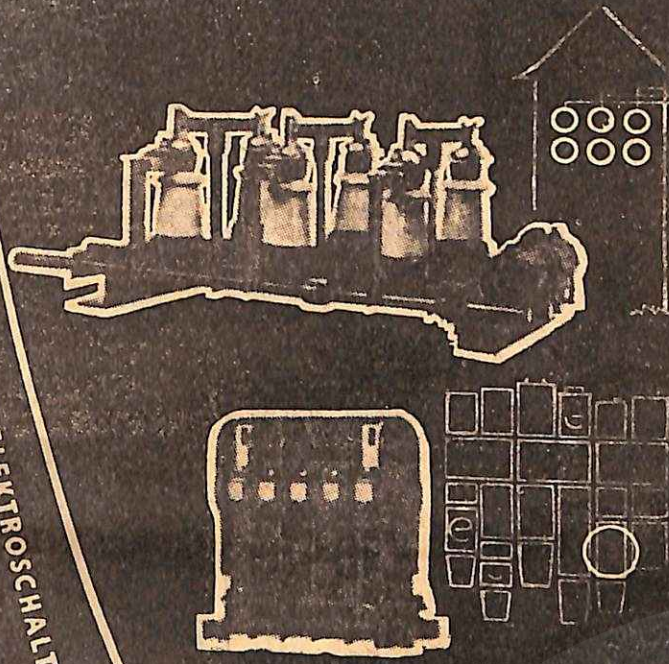
'Ο Δημήτριος Θεοχαρί-δης, Ε.Π. ΒΝΣ, ΒΣΤ 902, ΓΕΝ, ζητεί αλληλογραφία με τη νέα που κρύβεται πίσω από τό ψευδώνυμο «'Εν-τελδαίς». 'Ο Θ. 'Αποστολόπου-λος και ό Γ. Ανδρουλιδάκης, Α)Β 1293, ΓΕΝ, θέλουν ν' αλληλογραφή-σουν με νέες απ' όλον τον κόσμο στην 'Ελληνική ή 'Αγγλική γλώσσα, επί δια-φόρων θεμάτων και πρό παντός γύρω από τη θάλασσα. 'Ο Νικόλαος Καρυδιάς και ό Δημήτριος Δα-σκαλάκης, Β.Π. «Κανάκης», Β.Ν. Κρήτης, ΓΕΝ, ζητούν αλληλογραφία με 'Ελληνίδες απ' όλον τον κόσμο.

'Ο Λάκης Πέτρου, ό Παντε-λής 'Αργυρίου, ό 'Αρης Εύθυμιάδης και ό 'Αλκης 'Αντωνίου, ΑΒΝ, Σχο-λή Τεχνιτών, Β.Ν. Σαλαμίνας, ΓΕΝ, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλον τον κόσμο. 'Ο Σπύρος Βλαστός, Β.Π. «Δέσας», ΓΕΝ, ζητεί αλληλογραφία με νέες απ' όλον τον κόσμο και κατά προτίμηση από το Βελγικό Κογκό. 'Ο Νικόλαος Αΐσωπος, Ν)Γ «Σωτήρ», ΑΒΝ, ΒΣΤ 902, ΓΕΝ, θέλει ν' αλληλογρα-φήσει με 'Ελληνίδες απ' όλον τον κό-σμο, στην 'Ελληνική ή 'Αγγλική γλώσσα.

WEB ELEKTROSCHALTGERATE OPACH / SACHSEN - DEUTSCHE DEMOKRATISCHE REPUBLIK

ESGO

Η ΦΙΡΜΑ ΠΟΥ ΕΓΓΥΑΤΑΙ ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΝΩΤΕΡΑ ΠΟΙΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΠΡΟΪΟΝ-ΤΩΝ ΤΗΣ (Διακόπται)

ΚΟΜΩΣ

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Γενικός αντιπρόσωπος δια την 'Ελλάδα

ΑΓΓΕΛΟΣ Α. ΚΟΤΖΙΑΣ

'Ακαδημίας 39 - ΤΗΛ. 34-267

ΟΙΚΟΣ ΚΟΜΜΩΣΙΩΝ **KAMMER** σάς παρουσιάζει:

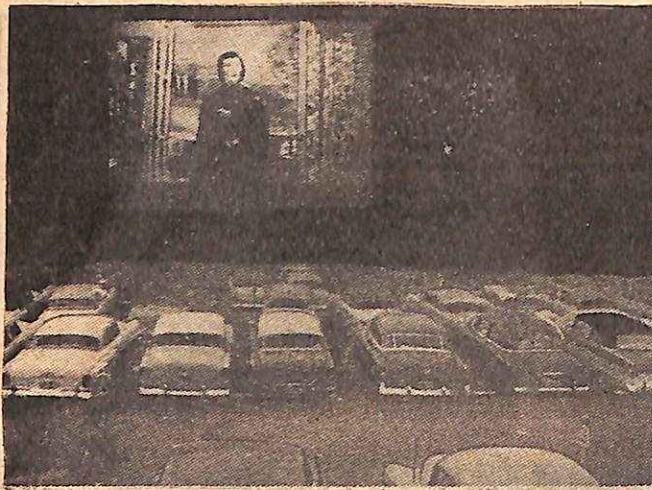
3 ΚΟΜΨΑ ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

1. ΠΛΑΤΕΙΑΣ ΚΥΡΙΑΚΟΥ
2. ΟΔΟΣ ΠΑΤΗΣΙΩΝ 152
3. ΓΩΜΙΑ ΦΩΚ. ΜΕΤΡΗ - ΕΠΙΛΗΝΙΟΥ

και σάς προσφέρει **3** άλλα προτερήματα:

1. ΕΙΔΙΚΟΝ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΝ ΜΕΤΕΚΠΑΙΔΕΥΘΕΝ ΒΙΣ ΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΝ
2. ΜΕΓΙΣΤΟΥ ΤΥΠΟΥ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑ ΣΤΕΓΝΩΤΙΚΑ ΜΗΧΑΝΗΜΑΤΑ
3. ΕΥΘΗΝΟΤΕΡΑΣ ΤΙΜΑΣ: ΠΕΡΜΑΝΗΝΤ ΔΡ. 80 - ΒΑΦΑΙ ΔΡ. 70

ΜΙΣΜΠΑΙ ΔΡ. 20 - ΚΟΥΠ ΔΡ. 15

Η όθνη του «όζονερ» έχει ύψος τεσσάρων μέτρων!

ΥΠΑΙΘΡΙΟΙ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ ΓΙΑ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ

Προσφέρουν στην 'Αμερική όσο το δυνατόν περισσότερες ανέσεις!...

Εισιτήρια, σε ώριμους αμερικανικούς κινηματογράφους, δεν πληρώνουν οι θεατές, αλλά τα αυτοκίνητά τους! Το περίεργο είναι ότι δεν πρόκειται για αμερικανικά εξωφρενισμούς, αλλά για μια πρακτική λύση, που δόθηκε στο ζήτημα της διασκέδασης του μέσου 'Αμερικανού πολίτη, ο οποίος, μετά την τηλεόραση, ξετρελαίνεται για τον κινηματογράφο.

«Γιατί ο θεατής να μπαίνει σε μια κλειστή αίθουσα, όταν θέλει να δει ένα φιλμ; Δεν είναι προτιμώτερο να πηγαίνει με το αυτοκίνητό του στον κινηματογράφο και να βλέπει το φιλμ μέσα από αυτό;»

Αυτή η σκέψη πέρασε από τα μυαλά των 'Αμερικανών επιχειρηματιών, που δημιούργησαν τα πρώτα «όζονερ» όπως λένε οι 'Αμερικανοί τους υπαίθριους κινηματογράφους για αυτοκίνητα.

Μέσα στα λίγα χρόνια, από τότε που πρωτανοίξαν, τα «όζονερ» καθιερώθηκαν σε τέτοιο βαθμό, ώστε ενώ οι συνηθισμένοι κινηματογράφοι στην 'Αμερική κλείνουν ο ένας μετά τον άλλον, λόγω έλλειψης πελατείας, οι υπαίθριοι κινηματογράφοι αυτοκινήτων πληθαίνουν και τελειοποιούνται μέρα με την ημέρα.

Οι στατιστικές αποδεικνύουν ότι στις 'Ηνωμένες Πολιτείες υπάρχουν σήμερα 5.000 «όζονερ», που όλα κάνουν χρυσές δουλειές. Οι υπαίθριοι αυτοκινήτων αυτοκινήτων πληθαίνουν και τελειοποιούνται μέρα με την ημέρα.

Σε πολλούς, ο ιδιοκτήτης

του αυτοκινήτου πληρώνει ένα μόνο εισιτήριο, άσχετα πόσους επιβάτες έχει. Πάντως, σε όλους αυτούς τους κινηματογράφους, ο ιδιοκτήτης του αυτοκινήτου σταματάει το όχημά του σε μια θέση, από όπου παρακολουθεί, χωρίς να κουνήσει από τη θέση του, την προβολή της ταινίας πάνω σε μια πελώρια μεταλλική οθόνη, που το ύψος της ξεπερνά τα τέσσερα πατώματα και όπου, φυσικά, και οι διαστάσεις των ηθοποιών είναι αναλόγως τεράστιες.

Το ζήτημα του ήχου, λύεται με μικρά φορητά μεγάφωνα που είναι τοποθετημένα σε όλα τα σημεία του γηπέδου και που τα παίρνουν οι οδηγοί και τα τοποθετούν μέσα στο αυτοκίνητο, κανονίζοντας μάλιστα όπως θέλουν την έντασή τους.

Όλα αυτά, βέβαια, δεν εμποδίζουν και τους πεζοδρόμους να παρακολουθούν τις παραστάσεις, αλλά αυτοί είναι ελάχιστοι. Σε μερικούς κινηματογράφους αυτοκινήτων —κυρίως στο Τέξας— υπάρχουν ακόμη και ειδικοί χώροι για τους κάου-μπόι, που θέλουν να παρακολουθήσουν ξιφιοποι την προβολή.

Οι περισσότεροι ιδιοκτήτες των «όζονερ» πάντως, βασίζονται στον ιδιοκτήτη του αυτοκινήτου, που θα πάει εκεί μαζί με την οικογένειά του για να δει ένα έργο, ενώ ταυτόχρονα έχει την δυνατότητα να διασκεδάσει και με άλλους τρόπους. Και δεν είναι σπάνιο το φαινόμενο μιας οικογένειας, που παρακολουθεί το έργο, φορώντας πυτζάμες ή νυχτικά.

Σε όλα τα «όζονερ» υπάρχουν μπάρ, που δεν σεβόρουν οινόπνευματώδη ποτά, αλλά προσφέρουν —

χωρίς μάλιστα να βγεί ο πελάτης από το αυτοκίνητό, — σάντουιτς, καφέ, τσάι, γάλα, και αναψυκτικά κλπ. Από την πώληση των ειδών αυτών, άλλωστε, βγαίνει και το σπουδαιότερο κέρδος των επιχειρήσεων αυτών.

Σε πολλά «όζονερ», εξ άλλου, προσφέρονται δωρεάν στις υπτέρες που πηγαίνουν εκεί με τα μωρά τους γάλα και πάνες. Άλλου, υπάρχει δίπλα στην είσοδο ειδικός υπάλληλος, που παραλαμβάνει ρούχα για πλύσιμο από τους θεατές και τους τα επιστρέφει πλυμένα και στεγνά, όταν φεύγουν.

Οι παράδοξοι αυτοί κινηματογράφοι, έπικράτησαν γιατί προσφέρουν ταυτόχρονα διασκέδαση σε όλα τα μέλη της οικογένειας, που μάλλον δε θα έχουν τα ίδια γούστα. Άρκετοι ιδιοκτήτες έχουν εφαρμόσει το σύστημα της προβολής δύο διαφορετικών ταινιών μέσα στον ίδιο κινηματογράφο. Ένας, μάλιστα, δοκίμασε το «όζονερ» με τέσσερις οθόνες και παρ' όλα αυτά η επιχείρησή του απέτυχε, έλπει κάποτε να επιβάλει την τετραπλή προβολή.

Για όσους δε θέλουν να δουν το έργο, υπάρχει συνήθως χορευτική πίστα με ορχήστρα, μικρό πάρκο ή γήπεδο για σπόρ. Αν το μωρό εμποδίζει τους γονείς να δουν το έργο, μπορούν να το αφήσουν στις φροντίδες ενός υπηλαγωγού, που υπάρχει ακριβώς γι' αυτόν τον σκοπό μέσα στους κινηματογράφους για αυτοκίνητα.

Πολλοί από τους τουληρούς επιχειρηματίες των κινηματογράφων αυτών, τους κρατούν ανοικτούς ακόμη και τον χειμώνα. Σ' αυτές τις περιπτώσεις, προσφέρονται σε κάθε ιδιοκτήτη αυτοκινήτου από ένα γαλλόνι βενζίνη, ώστε να διατηρηθεί η μηχανή του και να εξασφαλιστεί έτσι κανονική θερμοκρασία στο εσωτερικό του αυτοκινήτου.

Άλλοι, πάλι, διαθέτουν ειδικές θερμάστρες για το εσωτερικό των αυτοκινήτων, που τις δίνουν σε κάθε οδηγό, όταν μπαίνει στο κινηματογράφο και τις παίρνουν πίσω όταν φεύγει.

Το μόνο που σταματάει την προβολή στους υπαίθριους αυτούς κινηματογράφους, κατά την διάρκεια άκομης και του πιά βαρυού χειμώνα, είναι η ομίχλη, που κάνει αδύνατη την προβολή.

Τον χειμώνα που μας πέρασσε, ο ιδιοκτήτης ενός μεγάλου «όζονερ» διέθεσε 20 γάλου «όζονερ» με βραχυλίδες δολλάρια για βραδυά, για να ευφάνισμα μαζί τους. Και δεν είναι σπάνιο το φαινόμενο μιας οικογένειας, που παρακολουθεί το έργο, φορώντας πυτζάμες ή νυχτικά.

Σε όλα τα «όζονερ» υπάρχουν μπάρ, που δεν σεβόρουν οινόπνευματώδη ποτά, αλλά προσφέρουν —

Η ΓΚΡΕΝΣ ΚΕΛΛΥ ΠΕΡΙΜΕΝΕΙ ΔΙΑΔΥΜΑ.

Μετά πολυήμερη παραμονή στις 'Ηνωμένες Πολιτείες, ο πρίγκιπ του Μονακό και η πριγκίπισσα Γκρένς, έπεσαν και πάλι στο μικρό πριγκιπάτο τους, για να γιορτάσουν μαζί με τους υπηκόους των την εθνική εορτή. Με την ευκαιρία αυτή, το πριγκιπικό ζεύγος εγκαινίασε κι' ένα νέο πολυτελέστατο κινηματογράφο, στον οποίο όμως, σύμφωνα με επιθυμία του πρίγκιπ, δεν θα παιχθούν ποτέ φιλμ της πριγκιπισσας. Στη φωτογραφία μας φαίνεται καθαρά η προχωρημένη εγκυμωσύνη της Γκρένς Κέλλυ, η οποία, καθώς διαδίδεται, πρόκειται να φέρει στον κόσμο διδυμά.

Η ΜΙΝΟΥ ΝΤΡΟΥΕ... ΡΑΒΕΙ

Το παιδί - θαύμα της Γαλλίας, η μικρούλα ποιήτρια Μινού Ντρουέ, εστράφη τελευταία και προς την κοπτική - ραπτική, αποδεικνύοντας πως έχει και στον τομέα αυτό μεγάλες ικανότητες! Στη φωτογραφία μας η Μινού κούβει φορεμάκια για μερικά άπορα παιδιά του Παρισιού επ' ευκαιρία των εορτών. Η μικρούλα ποιήτρια εμφανίστηκε πρό ημερών στην αγγλική τηλεόραση. Σε μια έκπομη εκεί της ζήτησαν να συνθέσει ένα ποίημα για την πόλη του Λονδίνου. Αν και άπειρη μαστή, η Μινού έγραψε μερικές στιγμές, ένα ποίημα από 46 στίχους, που έκανε μεγάλη εντύπωση στους Άγγλους.

Κι' αυτό, γιατί οι θεατές ήταν κλεισμένοι στα αυτοκίνητά τους και η φοβερή κακοκαιρία που επικρατούσε έξω, δεν τους ένοχλούσε.

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Θλιβερές αναμνήσεις

Λίγα χιλιόμετρα έξω από τη Θεσσαλονίκη, το τραίνο σταμάτησε. Οι επιβάτες έσκυψαν από τα παράθυρα να δουν τι συμβαίνει. Το χιόνι όμως που έπεφτε πυκνό, δεν τους άφηνε να διακρίνουν τίποτα.

— Βγάζουν το χιόνι από τις γραμμές για να περάσει το τραίνο... έξηγησε ο ελεγκτής.

Τα τζάμια έκλεισαν κι' οι επιβάτες σφίχτηκαν πιο πολύ στα παλτά τους. Ο Μέμος Τζιώτης δεν είχε κουνήσει από τη θέση του. Απ' τη γωνιά του, που είχε στριμωχτεί, παρακολουθούσε τους επιβάτες, που ανυπομονούσαν.

Αντίκρου του, καθόταν μια νέα και ωραία γυναίκα. Είχε τυλιχτεί μέσα στη φαρδιά γούνα της και αναπαύονταν άδιαφορη, για το τι γινόταν γύρω της, έπειτα από το δεκάχρονο νυχτερινό ταξίδι τους. Είχε κλείσει τα μάτια της, κι' ο Μέμος Τζιώτης συνέχισε να βλέπει με τη φαντασία του, κάτω από τα βλέφαρά της, δύο πράσινα, εκφραστικά μάτια, που τόσο πολύ είχε αγαπήσει κάποτε, και που από τότε είχε στερηθεί κάθε χαρά της ζωής.

Τα είχε αγαπήσει πολύ εκείνα τα μάτια, που άνηκαν σε μια κοπέλλα είκοσιδύο χρόνων, μ' ένα μελαγχρινό ταγιράνικο πρόσωπο.

Είκοσι χρόνια είχαν περάσει από τότε. Ο Μέμος Τζιώτης ήταν τότε τριάντα χρόνια, γιατρός, φυματιολόγος. Μια μέρα στο ιατρείο του, παρουσιάστηκε η Λίνα με τη μητέρα της. Δεν ήταν από την 'Αθήνα. Είχαν έρθει από μια έπαρχιακή πόλη, για να πάρουν τη γνώμη ενός καλού γιατρού. Τους σύστησαν το Τζιώτη και πήγαν στο ιατρείο του άργα, λίγο πριν να φύγει.

Ο Τζιώτης τους εξήγησε πως θα τις δεχόταν την άλλη ημέρα, μα μόλις το είπαν, ότι είχαν έρθει πριν από λίγο, με το τραίνο από την έπαρχια, κι' ότι βάφαιναν την άλλη μέρα, ξαναφόρεσε τη λευκή του μπλούζα.

Εξέτασε τότε τη Λίνα, της έβγαλε και μια πλάκα. Σε μια ώρα, χαμηλώ- νοντας τα μάτια, ψιθύρισε:

— Δεν πρέπει να φύγει... Η νέα κλάμασε, μα ο Τζιώτης της έδωσε θάρρος και της υποσχέθηκε πως θ' ανελάμβανε να την ιατρούσει.

— Από αύριο θα σας πάω στην έ- εοχή, όπου θα εγκατασταθείτε σ' ένα ωραίο δωμάτιο. Κάθε πρωί θα έρχομαι να σας βλέπω. Αν θα είστε υπομονε- τική και υπάκουη, μέσα σ' ένα χρόνο, θα γίνετε εντελώς καλά.

— Έτσι, την άλλη μέρα το πρωί, ο Τζιώτης μετέφερε τη Λίνα και τη μη- τέρα της με τ' αυτοκίνητό του, σ' ένα ωραίο σπίτι, ανάμεσα σε πεδία και πορβεύσε τη νέα σε μια νοσοκόμο.

Από την ημέρα εκείνη, ο Τζιώτης πήγαινε κάθε πρωί με τ' αυτοκίνητό του, να βλέπει την άρρωστη και η μη- τέρα της έρχονταν, από την έπαρχια κα- θε δεκαπέντε, για να μείνει μαζί της μια-δύο μέρες.

Πέρασαν έτσι οι πρώτοι μήνες, έ- πειτα ένας χρόνος, μα παρ' όλες τις προσπάθειες του γιατρού, η Λίνα δεν είχε ξαναέρθει την υγεία της.

— Ναί, νομίζω πως δε θα γίνω ποτέ καλά... Πως δεν θα μπορέσω να παντρευτώ...

— Αγαπάτε κανένα άλλον;

— Σήκωσε τα μάτια της, εκείνα τα ω- ραία πράσινα μάτια της, κύτταξε το Μέμο κι' αναστενάζοντας, ψιθύρισε:

— Ναι... Κι' όμως...

— Αγαπάτε κανένα άλλον;

— Σήκωσε τα μάτια της, εκείνα τα ω- ραία πράσινα μάτια της, κύτταξε το Μέμο κι' αναστενάζοντας, ψιθύρισε:

— Ναι... Κι' όμως...

— Αγαπάτε κανένα άλλον;

— Σήκωσε τα μάτια της, εκείνα τα ω- ραία πράσινα μάτια της, κύτταξε το Μέμο κι' αναστενάζοντας, ψιθύρισε:

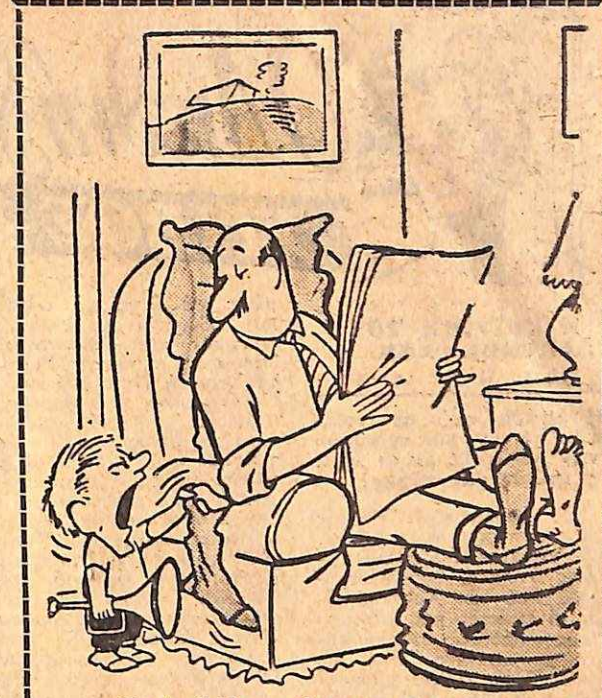
— Ναι... Κι' όμως...

— Αγαπάτε κανένα άλλον;

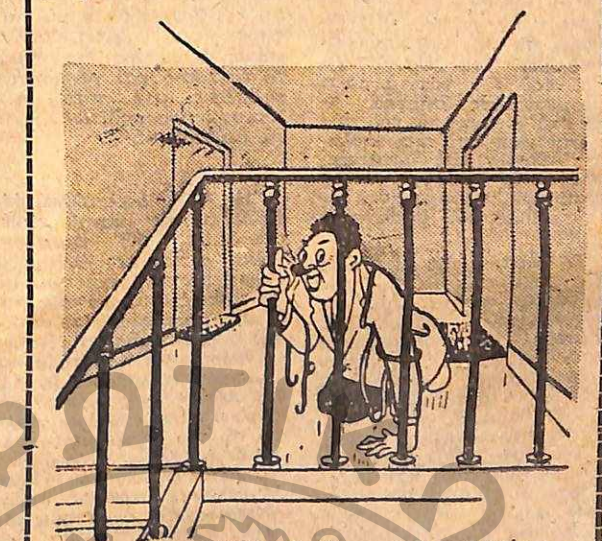
— Σήκωσε τα μάτια της, εκείνα τα ω- ραία πράσινα μάτια της, κύτταξε το Μέμο κι' αναστενάζοντας, ψιθύρισε:

— Ναι... Κι' όμως...

— Αγαπάτε κανένα άλλον;

— Ποιός βούλωσε με τούτο εδώ την τρομπέτα μου;

— Πως διάβολο βρέθηκα στη φυλακή;

Χωρίς λόγια

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΑΙΣΘΗΤΙΚΗΣ "ARIETTE,"
Ριζική αποτρίχωση - πλινγκ - θεραπεία
ρυτίδων, παχυσαρκίας, άκμης κ.λ.π. υπό της
ΓΑΛΛΙΑΟΣ Αισθητικού κ. ΑΡΙΕΤ.
ΟΔΟΣ ΦΕΙΔΙΟΥ 2 - 'Αθήναι - Τηλέφ. 28-325

Ο Διεθνής Στίβος

Η ΚΡΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΑΓΩΝΟΣ ΑΕΚ — ΠΑΟ 3-2 (1-1)

Η ομάδα που πρωτοδίδαξε το «νταμπλιγιόν» στην Ελλάδα είναι αξία καλύτερης τύχης!

Η Αθλητική Ένωσις Κωνσταντινουπόλεως (Α.Ε.Κ.) γνώρισε τελευταία μεγάλες ατυχίες. Δυό όμως ημέρες προ των Χριστουγέννων οι παίκτες της χάρισαν στους φιλάθλους μία γνήσια και αναπάντεχη νίκη με 3-2. Ένα 8.000 στωϊκό θεαταί έφευγαν απ' το γήπεδο μουσκεμένο απ' τη βροχή, διερωτώντο πώς ο «Διεθνής Στίβος» αναγεννήθηκε απ' τη τέφρα του και επεβλήθη του Παναθηναϊκού, που στα χαρτιά είναι δυναμικότερος σήμερα, έχει στο ενεργητικό του την πρώτη νίκη στο πρωτάθλημα Αθηνών και υπερτερεί τέλος στην παρατάξι ποδοσφαιρικών προσωπικότητων απ' εκείνες που διαθέτει η ΑΕΚ.

Το μυστικό της επιτυχίας των Κωνσταντινουπολιτών βρίσκεται πρώτα μέσα σε ψυχολογικούς λόγους και δεύτερο στο οργανωμένο παιχνίδι της ΑΕΚ. Θέλησαν οι παίκτες της ν' αποδείξουν πως έχουν αποθέματα ενέργειας, θάρρους, πείσματος, αποφασιστικότητας. Τα επιτελεία στον αγώνα με τον Παναθηναϊκό και πρόσθεσαν τη σύνδεση των γραμμών άμυνας, μέσων και επιθετικής γραμμής, ανέβησαν δε τον ήγετικό ρόλο σ' ένα έξυπνο βριστούχο, τον Νεστορίδη, και ιδού η νίκη! Είναι αλήθεια πως οι αντίπαλοι της ΑΕΚ βρέθηκαν την ημέρα του αγώνος μειω-

μένοι σε δυναμικό σύνολο και αδύνατοι σε οργανωτική και στρατηγική. Έλειπαν τέσσερα βασικά στελέχη, ο Παπαντωνίου, ο Πετρόπουλος, ο Σοφεινός, ο Φωτεινός, που ήταν τραυματισμένοι ή τιμωρημένοι. Κατέβηκαν στο γήπεδο με αναστατωμένες γραμμές. Ο Λινοβλάκης σεντερφόρ. Ο Αγγελόπουλος χάφ. Οι νεο-ροί αναπαλαιωμένοι Κρητικοί και Ανδρέου, απροσάρμοστοι στο παιχνίδι των παλιών, έχασαν δυό-τρεις καλές ευκαιρίες, που οποιος διήποτε άλλος θα τις εκμεταλλευόταν αποτελεσματικά. Οι υπόλοιποι μεγάλοι ποί-κτες του ΠΑΟ δεν έπαιξαν συγκροτημένα. Γενικά η πα-ναθηναϊκή ενδεκάδα ήταν ά-συγκροτητή, έπαιξε ασυά-ρτητα, είχε πρωτοβουλίες χωρίς αξιοποίησι στο πρώ-το ημίχρονο και γενικά πα-ραδόθηκε στη πίεσι των Κωνσταντινουπολιτών κατά τα δεύτερα 45'.

Η ΑΕΚ έμεταλλεύθηκε επιδέξια τις παναθηναϊκές αδυναμίες. Με «τουρμπι-γιόν» σκόρπισε ανησυχίες στην παναθηναϊκή άμυνα. Υπερφαιλάγγισε με τους τα-χύποδες ακραίους κυνηγούς της Σαματιάδη και Έμμα-νουηλίδη τους Κουρτζιζή και 'Αλουπτή. Διεμβόλιζε με τον διολισθητή Νεστορίδη κατ' αλυσίδα βαθμολογική πρόσ-δο το νέο σέντερμπακ του ΠΑΟ Μαριδάκη. Μονάχα ο τερματοφύλακας των Πανα-θηναϊκών Βουτσάρης ύψωσε περήφανα το ανάστημά του στις καλομελετημένες εφό-δους των Κωνσταντινουπολι-τών και έσωσε το Τριφύλλι από μεγαλύτερη ήττα.

Ο Βουτσάρης ήταν ο ή-ρωας του αγώνος. Κάτω απ' τα γκολπόστ, στις αίλου-ροειδείς εκτίναξεις, στα επι-κίνδυνα πλυνζόν, στους μα-

θηματικούς ύπολογισμούς για ταχυκίνητες επιθετικές και αποκαρούσεις του κινδύ-νου στάθηκε ακαταπρόσβλη-τος και ανυπερβλήτος. Όσοι τον είδαν, ν' αγωνίζεται με τέ-τοια πάθος και πίστη στην ομάδα του, μπόρεσαν να εκτιμήσουν την αξία του. Σε μια στιγμή βρέθηκε «τέτ α-τέτ» με τον Νεστορίδη. Ο κίνδυνος τέρματος τον απει-λούσε σ' ελαχιστότατο κλά-σμα δευτερολέπτου. Ο Βου-τσάρης δεν δίστασε. Προ-χώρησε αποφασιστικά κατά του επικίνδυνου και πονηρού αντίπαλου του. Τον αντιμε-τώπισε παλληκαρίσια. Μείω-σε την απόστασι, που τον χώριζε απ' τον αντίπαλό του και περιόρισε το όπτι-κό πεδίο του. Ο Νεστορί-δης οίφινιδιάστηκε! Ένώ σ' άλλη περίπτωση θάσπελνε έ-να «λέμπι» ή ένα πλάσσε, προτίμησε ένα δυνατό σουτ στο... σώμα του Βουτσάρη. Ο τελευταίος τ' απέκρουσε ύπo τo φρενήριωδη χειρο-κροτήματα φίλων και αντι-παλών.

Η μονομαχία Νεστο-ρίδη — Βουτσάρη έληξε με νίκη του τελευταίου. Ναί, αλλά ο Βουτσάρης δέχθηκε τρία τέρματα του Νεστορί-δη, την ημέρα αυτή! Άλλος τερματοφύλακας στη θέση του «βατράνω» περισσότερα.

Τον μεγάλο αγώνα του κυπέλλου Χριστουγέννων με-ταξύ ΑΕΚ — ΠΑΟ διηύθη-νε ο διαιτητής κ. Σταθάτος. Κατέλογισε στην ΑΕΚ 16 φάουλ, 4 θοαίτ, 2 κόρνερ. Στον ΠΑΟ 17 φάουλ, 2 θοαίτ, 5 κόρνερ. Ο κ. Σταθάτος ελευθερίαζε στις σκέψεις και κρίσεις, έδειξε ευθυνοδοβία στα επανωθη-τικά λακτισματά (βελάλτυ), συνείληψε σε αναστοφί-κους καταλογισμούς σε πολ-λές περιπτώσεις φάουλ, πα-ρουσίασε ψυχολογική αδρά-νεια σε επικίνδυνες στιγμές, επέδειξε διοικητική απάθεια σε περιπτώσεις επιβολής της προσωπικότητάς του και πιστής εφαρμογής του πνεύματος αλλά και του γράμματος των ποδοσφαι-ρικών κανονισμών. Στην ά-κρυσή όμως του τέρματος της ΑΕΚ ως θοαίτ είχε δι-κνο ο κ. Σταθάτος. Ο Αμ-πος είχε τεθή απ' τους δι-πσοφύλακες του ΠΑΟ θο-αίτ πριν ξεκινήσει η υπάλ-λα που μετεβίβασαν ο συμ-παίκτης του.

Ψυχολογικά, η νίκη της ΑΕΚ χαροποίησε όσους πο-νούν το ιστορικό αυτό σω-ματείο, που τόσες ατυχίες γνώρισε την τελευταία διε-τία. Όσο και αν ο αγώνας ήταν για το κύπελλο Χρι-στουγέννων, έπομένως φιλι-στογενών, σημασία έχει πως κα-κός, σημασία έχει πως κα-κός, σημάδι της νίκης. Μ' άλλα τακτήθηκε η νίκη. Μ' άλλα λόγια οι παίκτες της ΑΕΚ μπορούν να κερδίζουν όταν... μπορούν να χάνουν πολύ εύκο-ναι και χάνουν πολύ εύκο-νά. Λώτερους αγώνες αυτό είναι μεγάλο πρόβλημα που πρέ-πει ν' απασχολήσει και τη Διοίκηση της ΑΕΚ και τη συνείδησι των παικτών της ΑΕΚ. Η ομάδα που δίδαξε στην «νταμπλιγιόν» στην Ελλάδα είναι αξία καλλιτέ-ρας τύχης.

Ο Βουτσάρης, τερματοφύλακας του ΠΑΟ, δεν κατορθώνει παρά την προσπάθειά του να σώσει το τέρμα απ' την τρίτη βολίδα του Νεστορίδη.

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ του παρόντος τεύχους

Η χτυπημένη παροιμία
1) ΟΙΟΝΕΙ, 2) ΜΟΡΤΗΣ 3) ΑΣΑ-ΦΕΣ 4) ΓΥΡΤΟΣ 5) ΕΥΟΣΜΑ 6) ΜΠΑΝΤΑ 7) ΣΑΡΙΚΙ 8) ΕΝΝΟΙΑ 9) ΡΙΣΙΕΣ 10) ΣΕΠΤΟΣ 11) ΤΟΥΛΙΝ 12) ΟΥΝΝΟΙ 13) ΤΑΙΝΙΑ
Η παροιμία είναι: ΟΙ ΟΜΟΡΦΕΣ ΓΥ-ΡΕΥΟΝΤΑΙ ΚΙ ΟΙ ΑΣΙΕΣ ΕΠΛΙ-ΝΟΥΝΤΑΙ.

Λεγοπαλινδρικός λεξιγρίφος
Αραβία.

Επιγραφή
«Βοή λαού, όργη Θεού». (Η ανάγνωση γίνεται εκ δεξιών προς τα άριστερα και καθέτως).

Διπλός μεταγρμμματισμός
ΠΑΡΟΣ — ΠΑΦΟΣ — ΤΑΦΟΣ

Στοιχειόγριφος
Υδρα — Υδρία.

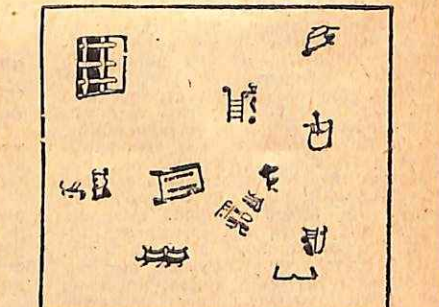
Παροιμία — γρίφος
«Άλλου τὰ κακαρίσματα κι' άλλου γεν-νούν οι κόττες».

Αναγρμμματισμός
ΣΕΒΑΣΤΟΣ — ΑΣΒΕΣΤΟΣ

Σωστό — Λάθος
1) ΣΩΣΤΟ (22). 2) ΛΑΘΟΣ (δεν ξε-περνά το 1 μέτρο 40). 3) ΛΑΘΟΣ (στην Κασπία). 4) ΣΩΣΤΟ. 5) ΛΑΘΟΣ (ελα-φρό πολεμικό πλοίο των Ρωσικών). 6) ΛΑ-ΘΟΣ (στη δυτική). 7) ΣΩΣΤΟ. 8) ΛΑ-ΘΟΣ (ολαυική). 9) ΛΑΘΟΣ (δεν κα-τορθώθηκε να μεταφερθώ κανονικά γορλί-λας στην Ευρώπη). 10) ΛΑΘΟΣ (την επε-νόησε ο Σουηδός ποιητής Λίνγκ).

Μαγική εικόνα χωρίς εικόνα
«Ελαφο (ΕΛΑ — ΦΩφ...).

13 μικροδιαφορές

Η εικόνα μας δείχνει καθαρά σε ποιά ση-μεία βρίσκονται οι 13 μικροδιαφορές.

Η λύσις του υπ' αρ. 621 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :
1) ΕΙΣΟΔΙΑ — ΚΑΡΑΒΙΣ. 2) Α-ΧΡΕΙΑ — ΠΑΓΩΤΑ. 3) ΣΑΜΙΑ — ΑΙΜΟΣ — ΣΑΡΚΑ. 4) ΟΚΑ — ΜΑΣΩ — ΡΑΚΙ — ΚΑΝ. 5) ΔΟΡΚΑΣ — ΤΑΣΑΚΙ. 6) Ο-ΣΙΟ — ΙΣΑ — ΕΣΤΟ. 7) ΣΜ — ΑΚΑ-ΚΙΟΣ — ΟΣ. 8) ΒΑΤΑ — ΚΙΝΑ. 9) ΚΙ-ΜΑΣ — ΤΣΟΛΙ. 10) ΑΛΑΝ — ΚΟΙΝΑ — ΜΑΤΑ. 11) ΕΛΑ — ΑΝΑΜΟΡΣΤΑ — Α-ΛΑ. 12) ΛΑΡΙΣΑ — ΣΟΜ — ΑΣΗΜΩΣ. 13) ΑΡΙΣ — ΟΤΕ — ΛΑΒΑ. 14) ΣΙ — ΑΡΗΝΗΣ — ΗΝ. 15) ΜΕΣΗ — ΔΩ-ΡΑ. 16) ΟΡΙΑ — ΑΙΤΩ. 17) ΑΣΠΑΡ — ΦΑΡΣΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ :
1) ΕΙΣΟΔΟΣ — ΕΛΑΣ. 2) ΑΚΟΣΜΑ — ΑΛΑΡΙΧΟΣ 3) ΣΑΜΑΡΙ — ΚΛΑΡΙ — ΡΠ. 4) ΟΧΙ — ΚΟΜΒΙΑ — ΙΣΘΜΙΑ. 5) ΔΡΑΜΑ — ΑΜΝΑΣ — ΕΑΡ. 6) ΙΕ — Α-ΣΜΑΤΑ — ΝΑΪΑΣ. 7) ΑΙΑΣ — ΚΑ-ΣΚΑ — ΡΗΜΑ. 8) ΑΙΩΝΙΑ — ΟΡΣΟΝ. 9) ΣΚΟΠΙΜΟΤΗΣ. 10) ΠΟΡΠΑΙ — ΝΟ-ΜΕΣ. 11) ΚΑΣΑ — ΟΚΤΑΣ — ΙΔΕΑ. 12) ΑΓ — ΚΤΙΣΙΣ — ΤΑΣΩΣ. 13) ΡΩ-ΣΙΑ — ΝΟΜΑΣ — ΡΑΦ. 14) ΑΤΑ — ΕΣ-ΠΑΛΑ — ΗΛΙΑΙΑ. 15) ΒΑΡΚΑΣ — ΙΤΑ-ΜΑ — ΤΡ. 16) ΚΑΚΤΟΣ — ΑΛΩΒΗΤΩΣ. 17) ΣΠΑΝΙΩΣ — ΑΣΑΝ.

Η ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΜΙΑΣ ΚΟΠΕΛΛΑΣ

Πρωτότυπο διήγημα

Το τελευταίο σύμμαχο του κώδονος του κινδύνου, που ήταν ένωμένο — αυτό το ήξερε καλά — με το γενεονικό τμήμα της Γενικής Ασφαλείας, κόπηκε κάτω απ' την πίεσι της πένας. Ο Άνδρ Ντε-φλέρ, γνωστός στους κύκλους των Πα-ρισινών γκάγκστερ και των λαποδωτών με το παρτσουάκι «ο άλσθητος σκίου-ρος», σκούπισε τον ιδρώτα του απ' το μέτωπό του και χαμογέλασε. Δεν υπήρ-χε πια ο κίνδυνος να ξυπνήσουν οι αστυ-νομικοί, που, αυτή την ώρα, κοιμόντανε. Στην ώραα εξοχική βίλλα, ο Άνδρ ήταν μόνος. Ο ιδιοκτήτης της, ο Λανκε-τό είχε φύγει στις έλη της βράδυ για τη Χάδρη. Η Πιερέτ, η καμαριέρα τότε, σκάσει με το σωφρέ, τον Ζάκ, για ένα νυχτερινό γλέντι. Και η Μαργκερίτ, η μαγειρίσα, είχε φύγει κι' αυτή, ποιος ξέρει για ποιο...

Ο Άνδρ είχε πληροφορηθεί καλά πως το χρηματοκιβώτιο του πλούσιου Λανκε-τό έκρυβε δεκάδες περίπου εκατομμύρια φράγκα. Σε λίγο θα ήταν δικό του και θα τάστανε το ταχύτερο στην Έλβετία, από λογαριασμό του Φρανσουά Ντεμ-πύ, που δεν ήταν φυσικά, άλλος απ' τον ίδιο τον Άνδρ Ντεφλέρ. «Επειτα, θα ξαναγύριζε στο «ατέλιε» όπου δου-λεύει, φτιάχνοντας ανταλλακτικά για μη-χανές. Βέβαια, η αστυνομία θα μάθαινε πως το «κόλπο» τότε κάνει ο πάντα α-σύλληπτος κι' αλσθητος σκίουρος», ο Άνδρ Ντεφλέρ, μα καμμία απόδειξι χειροποιιστή δεν θα υπήρχε εναντίον του, όπως και κανένα δακτυλικό αποτύπωμα, χωρίς στα γάντια ναύλου που φορούσε. Φυσικά, η Ασφάλεια θα πόν καλούσε να τον εξετάσει. «Ντεφλέρ, που ήσουν η νύχτα της 9ης μέχρι της 10ης 'Α-πριλίου;» «Μα που άλλοι, κύριε, θα τους απαντούσε, στο σπίτι μου, στο δωμάτιό μου, όπου μένω μόνος. Μπορείτε να ρωτήσετε τη θυγατέρα, που με είδε να γυρίζω στις 8 και μισή». Καμιά, λοι-πόν, απόδειξι εναντίον του. Ο Άνδρ χαμογέλασε καθώς προχώρησε, με το κλεφτοφανάρο του, στο διαδρόμο κι' έ-φτασε στην τρίτη πόρτα δεξιά, που βρι-σκόταν του γραφείου του Λανκετό.

Μπήκε μέσα. Νά το χρηματοκιβώτιο, όχι πολύ μεγάλο, μα καινούριο, τελευ-ταίο μοντέλο. Γι' αυτόν ήταν ένα παι-τάκι να το ανοίξει με τα εργαλεία χιρίδακι να το ανοίξει με τα εργαλεία χιρίδακι. Κανείς δε θα μπορούσε να φαντα-στεί πως αυτή η νυχτερινή ώρα, κάποι-ος κλεφτής «δούλευε» στην εξοχική βί-λα του Λανκετό. «Ήταν, άλλωστε, από-μειν».

«Τώρα, σκέφτηκε, άς δοίμε αν υπάρ-χει κι' έδω κανένα σύμμαχο που να συν-δέεται με τον κώδωνα του κινδύνου». Ήταν φανερό πως αν ξένα χέρια πα-σάτευαν το χρηματοκιβώτιο, όλος ο μη-χανισμός δε λειτουργούσε, ειδοποιώντας, χωρίς στον κώδωνα του κινδύνου, την Ασφάλεια. «Βρεπε, λοιπόν, να ψάξη καλά και να βρει τα σύμματα, τρυπάν-τας τον τοίχο, να τὰ κόψη και να έμφο-δισί έτσι το καταραμένο μήνυμά τους.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ
Έτησια Δρχ. 340. —
Εξάμηνος » 170. —
Τρίμηνος » 85. —

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ
Έτησια Λίρες 7. —
Ετήσια Δολάρια 20. —
» Φρ. Γαλ. 7.000
» Φρ. Βελγ. 1.000

Εμβάσματα Εσωτερικού δια τα-χυδρομικής επίταγης και Εξωτε-ρικού δια τραπεζικής ταχυτάτης πρὸς το περιοδικό «ΘΗ ΣΑΥΡΟΣ» πρὸς 4 (Πλατεία Κλαυ-θμῆνος), ΑΘΗΝΑΙ.

Απαγορεύεται η ἀναδημοσίευσις οποιουδήποτε θέματος του παρόν-τος τεύχους ἀνευ της ἐγγράφου ἀδείας της διευθύνσεως του «θη-σαυρού».

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ άρθρῳ 6 καὶ 7 τοῦ Α. Ν. 1092)
1938. Ἱδιοκτησία: Ε.Ε.Ε.
«ΑΛΚΥΩΝ» — Ἰωάν. Γ. Παπαγε-ωργίου καὶ Σία, Δραγατσίου 4.
Διευθυντής: Διαχειριστής καὶ ὑ-πεύθυνος: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ.
Βησσαρίωνος 3. Υπεύθυνος Τυπο-γραφείου: Σπύρος Μπέλλας, δδὸς Δύσεως, Νέον Ἡράκλειον.

Έφερε γύρω το κλεφτοφανάρο που. Είσε τις πολυθρόνες από ωραίο δαμα-σκηνό και στον τοίχο, ανάμεσα σ' άλ-λες φωτογραφίες, τη φωτογραφία μιας νεαρής κι' όμορφης γυναίκας. Μά ναί, ήταν εκείνη, η Μιρένι, και κάτω στη φω-τογραφία υπήρχε μία αφιέρωσι, γραμ-μένη με το χέρι της: «Σπὸν ἀγαπημένο μου Μπιμπί, μ' ένα τρυφερό φέρετρό μου. Ο αγαπημένος της «Μπιμπί» δεν ήταν άλλος απ' τον Λανκετό, το δισεκατομμυ-ριοχο προστάτη των Καλών Τεχνών και των ωραίων γυναικών. Η Μιρένι σίγου-ρα πόν κορόιδευε αυτόν τον Λανκετό που τώρα βρισκόταν στη δούλι του... μια δούλι όμως γεμάτη χρυσάφι! Η Μιρένι τὸν φώναζε «Μπιμπί», αυτόν τὸν ξηνη-τάρη κοιλάρη!

Η Μιρένι! Όχι χρόνια πριν την εί-χε γνωρίσει ο Άνδρ Ντεφλέρ, κάπως παράξενα. Την είχε βρή και κλαίη, κον-τά στη γέφυρα του Σηκουάνα. Τότε σκάσει απ' τη μητριά της που την έ-στελνε να ζητιανεύη. Δεν είχε κανένα σὸν κόσμο. Ο Άνδρ την πήρε μαζί του, την έστειλε με δικά του έξοδα στο σχο-λείο. Δεν τη' έλειπε τίποτα.

Ο χορός ήταν τὸ πάθος της μικρής Μιρένι και τα μαθήματα κόστιζαν ακρι-βά. Ο Άνδρ πλήρωνε αδιαφορώντας για τὰ έξοδα. Στα δεκαοχτώ της χρόνια, η Μιρένι έκανε την πρώτη της εμφάνισι στο θέατρο και τὰ χειροκροτήματα δεν έλειψαν για την όμορφη της. Το όρατο σώμα της και την τέχνη της. Ο Άνδρ τη θαύμαζε, μα δε μπόρουσε ακόμα να της πη: «Μιρένι, δεν είμαι ο έρωάτης που φαντάζεσαι». Έχω ένα λογαριασμό από σανάνα εκατομμύρια φράγκα στο ά-ξωτερόκι. Μη με ρωτάς πως τ' αποχτή-σα. Αυτό είναι το μυστικό μου! Σε λί-γων καιόν θ' αποσυρθώ απ' τις «επιχει-ρήσεις» μου και τότε, αν θέλεις, θα σε παρτερεύω. Σ' αγαπώ, όχι με έρωτα, αλλά με στοργή. Το έρω έμμεσα μεγάλ-λη διαφορά στα χρόνια, αλλά πώς είμαι ο πατέρας σου! Η ψυχή μου είναι άγνη παρ' όλη την αβλία ζωή μου...»

«Όχι, δεν μπορώσε ακόμα να της πη αυτά τὰ λόγια. Την άρπασε, λοιπόν, να τραβήξει το δρόμο της, να γίνη η μεγα-λή χορεύτρια που διειρευνόταν.

Ο Άνδρ είχε λάβει μία κάρτα της απ' τη Χάδρη, απ' το «Θεάτρο του Με-σονυκτίου». Απ' τη Χάδρη; Μα για εκεί είχε φύγει ο Λανκετό, ο «Μπιμπί», για να της ποσπέρη ποιος ξέρει τί πολύτιμο δώρο!

Ο Άνδρ ένοιωσε πίκρα κι' άβδια μά-λιστα για όλ' αυτά. Αισθάθηκε λυπη-γιά τη Μιρένι που τόσο καλά ήξερε να παίζε στα δαχτυλά της τους άντρες, «Ε-ξω φρενών», πέταξε το κλεφτοφανάρο του πάνω στη φωτογραφία της Μιρένι. Η κορνίζα έσπασε και η φωτογραφία σκί-στηκε. Κρεμάται τώρα σαν κορσέλι...

Η ώρα περνούσε. «Έπρεπε ν' ανοίξη το χρηματοκιβώτιο, να τελεσιωρή ού-ρη τη δουλειά του και να φύγη. Έπειδή το δωμάτιο ήταν τώρα σκοτεινό, άναψε μία μικρή λάμπα που ήταν πάνω στο γραφείο. Νάτα, επί τέλους, τὰ σύμματα του κινδύνου στον τοίχο. «Έπρεπε να τὰ κόψω, σκέφτηκε, μα που είναι η πέ-νας;» «Ίσως να τὸν είχε κόψει κάποις δι-χως να τὸ καταλάβη. Τὰ χέρια του έτρέ-μαν πολύ, αυτά τ' «αλσθητά» χέρια! Μα μ' αυτά θά ξεκολλούσε τὰ σύμ-ματα!...

Τὸ χρηματοκιβώτιο άνοιξε, δείχνον-τας στα μάτια του τις δεσμές με τὰ χαρτονομίσματα. Ο Άνδρ έχωσε τὰ χέ-ρια του, μα γρήγορα άντράκαττη με τὰ σημάδια φηλά. Τὸν διέτρεξε μια έπι-τακτική φωνή, που ακούστηκε ξαφνικά μέσα στο γραφείο.

— Μη φοβάσαι, κύριε Σορέλ, δεν έ-χω κανένα όπλο πάνω μου, μουρμούρισε ο Άνδρ.

—Επί τέλους, σέ βρίσκω, Ντεφλέρ! τὸυ είπε ο αστυνομικός.

—Ναί, εγώ είμαι με πιάσατε στη φάκα. Πάνε πιά τὰ αλσθητά του Ντε-φλέρ...

—Εμπρός, πάμε!

—Πάμε, κύριε Σορέλ... Άς δώσανε τὰ χέρια μου πὸν έρωτα. Έπειτα, εί-χα χάσει την πένα μου... —Ευτυχώς, Άνδρ, «Έτσι ο κώδων του κινδύνου λειτουργεί! Έλα, πάμε... Θά σε κλείσουν για μερικά χρόνια στο φέσκο!...

Προχωρώντας, ο Άνδρ, δίχως ν' ά-παντήση, έριξε μία ματιά στη σκιωμέ-νη φωτογραφία της Μιρένι κι' ένοιωσε ένα δάκρυ να ύγρανίη τὰ μάτια του. «Όταν τὰ μάθαινε η Μιρένι, θά έπεφτε από τὰ σύννεφα. Αυτό τὸν έκαίει την καρδιά. Ο αστυνομικός Σορέλ, όμως, παρακολουθώντας τὸ βλέμμα του Άνδρ, δεν μπόρεσε να καταλάβη για ποιο λό-γο ο διαβολάνθρωπος αυτός, ήταν έτοι-μος να κλάη για μία σκιωμένη γυναι-κεία φωτογραφία...

ΖΥΛ ΤΡΕΚΙΕ

ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΤΑ ΟΙ ΚΙΝΔΥΝΟΙ ΑΠΟ ΤΑ ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ

Είναι άναρθρώπτες οι βλάβες που μπορούν να προ-φουν από την κακοχρήσι των καλλυντικών ή από τη χρὴ καλλυντικών κακής ποιότητος.

Η πιο τυπική απ' αυτές τις βλάβες είναι η καλο-μένη χειλίτις, που προκαλείται από το γνωστό ρουζ γι-τά χείλη.

Η χειλίτις αρχίζει ύπουλα κι' έναν έλαφρό έρεθισμό. Έπειτα από λίγο, όμως, εμφανίζεται μία έντονη φαγού-ρα και τα χείλη ταυτοχρονα σκάζουν. Αν η χειλίτις δεν προληφθή εγκαίρως, μπορεί να καταλήξη σε εξέλκωσι του χείλους και σε αύστηρι του όγκου του.

Η άσθένεια αυτή έντοπίζεται άλλοτε στο έπάνω χεί-λος, άλλοτε στο κάτω κι' άλλοτε και στα δύο.

Σε μερικές περιπτώσεις, ο έρεθισμός δεν εμφανίζεται άμέσως, άλλ' έπειτα από μήνες και κάποτε χρόνια. Α-ναφέρονται περιπτώσεις γυναικών που έπαθαν χειλίτιδα δυό ή τρία χρόνια από την εποχή που άρχισαν να χρὴ-σιμοποιούν ένα άρισμένο κραγιόν.

Η εύθυνη γι' αυτή την άσθένεια βαρύνει κυρίως τις χρωστικές ουσίες που χρησιμοποούνται για την κατα-σκευή του κραγιόν.

Άλλ' είναι δυνατόν η αίτια του κακού να βρίσκεται και στις λιπαρές ουσίες που περιέχονται στο κραγιόν. Αυτό συμβαίνει π.χ. με άρισμένα φτηνά κραγιόν, που κατα-σκευάζονται με όλικά κατώτερης ποιότητος. Μην κάνετε, λοιπόν, οικονομία στα κραγιόν. Προτιμήστε τὰ καλής ποιό-τητας, που είναι πιο ακριβά, αλλά παρουσιάζουν μικρότε-ρους κινδύνους.

Ο έρεθισμός μπορεί να προέλθη και από την κακή συ-νήθεια που έχουν πολλές γυναίκες να μην βγάδουν το βράδυ το ρουζ από τα χείλη τους. Έτσι, το σάλιο δεν μπορεί να φτάση στα κύτταρα για να τὰ άπολυμνήη και να τὰ αναζωογονήση. Άλλά και το κραγιόν μπορεί έπι-σης να εύνηση αυτό τὸν έρεθισμό. Στην περίπτωση σύ-τη, η βλαβερή επίδρασι του ρουζ συνδυάζεται μ' εκείνη του καπιού.

Οι πούδρες κι' οι κρέμες, έξ' άλλου, μπορούν να προκα-λέσουν διάφορες δερματίτιδες, που αρχίζουν από ένα άπλο κοκκίνισμα και μπορούν να καταλήξουν στην ακμή.

Οι καλύτερες κρέμες είναι εκείνες που μπορεί να σας δώση ο ειδικός δερματολόγος, μην παρασύραστε, λοιπόν, στις έπιθετικές του έμπορίου. Ένα προϊόν μπορεί να είναι εξαιρετικό, αλλά να μην κάνει για σας.

Κι' έδω έπίσης το βραδυό έμακρινόμα είναι άπα-ράταιπη. Όταν τὰ κύτταρα μένουν διαρκώς φυλακισμένα κάτω από το στρώμα της κρέμας και της πούδρας, μα-σώνονται βαθμιαία και δεν είναι πιά σε θέση ν' αντιδρά-σουν στις έξωτερικές μολύνσεις.

Άλλά και τα βερνίκια για τὰ νύχια μπορούν να έ-ρεθίσουν το δέρμα, όπως ακριβώς το ρουζ έρεθίζει τὰ χείλη. Ο έρεθισμός μεταδίδεται κατόπιν και στο ίδιο το νύχι, που διογκούται, σχηματίζει δεύτερο στρώμα πάνω από το πρώτο και στο τέλος πέφτει.

Τὰ πιο έρεθιστικά βερνίκια είναι εκείνα που περιέχουν άνιλίνη. Μπορεί τότε να προκληθούν αλλεργικές εκδηλώ-σεις και σ' άλλα μέρη του σώματος.

Πολλές γυναίκες άφηνουν το βερνίκι στα νύχια «όσο κρατάει» και δεν το βγάζουν παρά μόνο όταν το ίδου να απολεπίζεται. Αυτό, όμως, είναι κακό. Δεν πρέπει να κολλάτε το ίδιο βερνίκι στα νύχια σας παραπάνω από μία βδομάδα.

Δεν είναι σπάνιο, έξ' άλλου, το έκζεμα των βλεφάρων. Έκδηλώνεται στην άρχή με ένα κοκκίνισμα τὸν βλεφάρων, που τὸ αποδίδουμε στον καπνὸ, στη σκόνη κλπ. Σχηματί-ζονται κατόπιν μικρές φυλκισσεις, που φτιάχνουν κατά διαστήματα μικρές κόρες. Η φαγούρα είναι τότε εξαιρε-τικά έντονη.

Τὸ έκζεμα αυτό όφειλεται στο ρίμελ και τὰ διάφορα φτιασίδια που οι γυναίκες χρησιμοπούν για τὰ μάτια.

Τὸ ρίμελ, έξ' άλλου, έρεθίζει τὸν δακρυγόνο αδέ-να. Η παρσιμική μολύνσι μπορεί να ειναι νά δημιουργήση μια έπιπεφυκίτιδα, μια βλεφαρίτιδα κλπ.

Τὰ ίδια βλαβερὰ αποτελέσματα έχουν και τὰ διάφορα κοσμητικά για τὰ μαλλιά. Μην κάνετε συχνές φριζιόν με κολώνια. Γιατί με τὸν τρόπο αυτό το δέρμα ξηραίνεται κι' οι τριχες γίνονται άσποφικές.

Αυτές οι εντριβές με κολώνια μας δημιουργούν ένα εδ-ωμένο συνείδημα που μας έλεγείσει. Κατόπιν, όμως, χάριστο συνείδημα και οι τριχες, που έχουν γίνει, στο άρχίζει η φαγούρα και έρεθισ, πέφτουν.

Οι φριζιόν πολύ συχνά. Αντί για την κολώνια μπορεί να χρησιμοποιήσετε μια λοσιόν, που να μην περιέχει πολύ είνιφένιο.

Βλαβερές για τὸ δέρμα είναι επίσης οι βαφές για τὰ μαλλιά. Μπορεί να ποσολέσουν αούρτικαρία, έκζεμα, διά-φορες άλλες δερματίτιδες κλπ.

Στο ζήτημα αυτό, είναι καλό να ξέρετε ότι η δοκιμή που κάνουν οι κομμωτά, αίνοντας μερικές σαρόνες από τη βολή πάνω στο δέρμα, δεν σας εξασφαλίζει άπλοα ν' α-Γιατί η δοκιμή αυτή μπορεί να είναι άρνητική κι' ώστόσο να εμφανιστούν άργότερα αλλεργικές εκδηλώσεις, είτε στην ποιοχή του κεφαλιού, είτε σε άλλα μέρη του σώ-ματος. Κοά κανόνα, τὰ άτομα που είχαν αλλεργικές έκ-δηλώσεις στο παρελθόν ή που βαρύνονται με αλλεργική κληρονομικότητα (γονείς που είχαν αλλεργικές έκ-δηλώσεις κλπ.), πσέπει ν' άποφύγουν τις χημικές βαφές.

Στην περίπτωση αυτή, είναι προτιμώτερος ο βαφές που έχουν στη βάση τους φυτικά προϊόντα (όπως το χέννεν). Καλόν είναι, τέλος, ν' άποφύγετε το λούσιό με πα-ροσκευάσματα όπως η σαπονισία, τὸ έλαιο του Πανουά (τσουέν) κλπ. Οι ουσίες αυτές καταστρέφουν τὸ πολύτιμο μνημο και εξασθενίζουν τις τριχες.

Ο Βουτσάρης, τερματοφύλακας του ΠΑΟ, δεν κατορθώνει παρά την προσπάθειά του να σώσει το τέρμα απ' την τρίτη βολίδα του Νεστορίδη.

Ζαχαρίας: Στόπ, γυναίκα!... Είπαμε να κα-
νης και λογική διαίτα!...

— Ώραϊά τὰ βιβλία σας, κ. καθη-
γητά, ἐγὼ ὅμως προτιμῶ τὰ βιβλιάρια
μὲ τὰ τσέκι!...

Ὁ πλάσι εἰ: Πάστε, μαντάμ, πιάτα... Εἶναι πρῶ-
της ποιότητος. Ἀπ' αὐτὰ μεταχειρίζομαι κι' ἐγὼ σιὸ
σίτι μόνι!...

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

— Καλημέρα σας... Ἦρθα γιὰ ἐκεῖνα τὰ... ὑπόλοιπα
πού σας χρωστῶ!...

(Τοῦ Ἀρχέλαου)